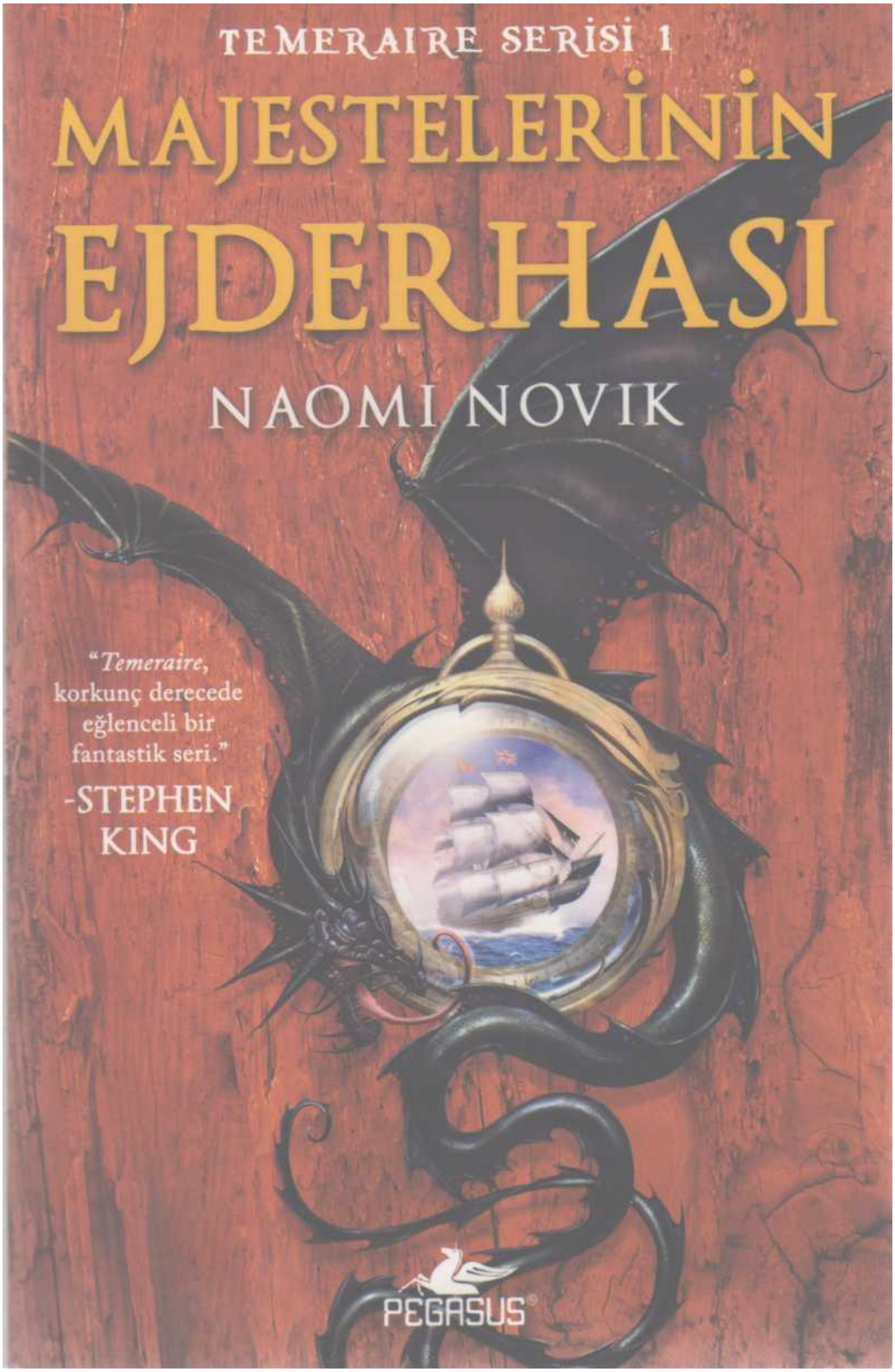
TEMERAIRE SERİSİ 1

MAJESTELERİNİN EJDERHASI

NAOMI NOVIK

"*Temeraire*, korkunç derecede eğlenceli bir fantastik seri."

-STEPHEN KING

PEGASUS

Pegasus Yayınları: 245
Bestseller Roman: 78

MAJESTELERİNİN EJDERHASI
NAOMI NOVIK
Özgün Adı: HİS MAJESTY'S DRAGON

Yayın Yönetmeni: Özkan Özdem
Yayınevi Editörü: Yusuf Tan
Kitap Editörü: Gamze Bulut
Bilgisayar Uygulama: Meral Gök
Kapak Uygulama: Y. Bora Ülke
Film-Grafik: Mat Grafik

Baskı-Cilt: Kilim Matbaası
Maltepe Mah. Litros Yolu Fatih Sanayi Sit. No:12/204-232 Topkapı/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: Mart 2010
ISBN: 978-605-4263-51-6

PEGASUS YAYINLARI © TEMERAIRE LLC-2006

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Anatolialit Telif Hakları aracılığıyla Random House Inc. Random House Publishing Group'a Del Rey'den alınmıştır.

Yayınevinden yazılı izin alınmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

PEGASUS YAYINLARI
Gümüşsüyü Mah. Osmanlı Sk. Alara Han No: 27/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

NAOMI NOVIK

MAJESTELERİNİN EJDERHASI

İngilizceden Çeviren:
GÜRKAN GENÇ

PEGASUS YAYINLARI

Övgüler

"Ayrıntı, zenginlik ve göz boyayan fantezilerle dolu tamamen otantik bir hikâye."
—Entertainment Weekly

"Hayret verici bir performans... Anlatıma, bütün o araştırmaya ve pür cesarete hayran olmamak elde değil."
—Chicago Tribüne

"Kesinlikle bağımlılık yapıcı... Beyaz perdeye aktarıldığını görmek çok heyecanlı olurdu."
—AINTITCOOLNEWS.COM

"Fevkalade, Sıra dışı... Ejderhalardan yararlanmak için yeni bir yol... Naomi Novik takip edilmeli."
—Anne McCaffrey

"Muhteşem bir anlatım... Kalbinizi hikâyenin daha en başından çalan karakterler... Bravo!"
—Booklist

"Yepyeni, orijinal bir fantastik kurgu… Yoğun aksiyon, güçlü karakterler ve okuyucunun keşfetmesi için, merak uyandıran yeni bir dünya. Serinin diğer kitaplarını okumak için sabırsızlanıyorum."
—Martha Wells

"Naomi Novik'in Temeraire'i tam olarak bir ilk romanın olması gerektiği gibi: Güzel yazılmış ve sıkı kurgulanmış. Novik, Anne McCaffrey'nin bilim-kurgu için yaptığını,

Napolyon Savaşları için yapmış: Hikâyeye yakışan, gerçek ejderhaların bulunduğu alternatif bir gerçeklik kurulmuş ve etkileyici bir şekilde orijinal, iyi geliştirilmiş ve önemseyeceğiniz karakterlerle bezenmiş. Bir ilk romanı tüm samimiyetimle tavsiye edebildiğim çok sık görülmez. Ama bu kitabı tavsiye edebilirim. Ve ediyorum."
—David Weber

"Naomi Novik'in Temeraire serisi, uzun, çok uzun bir zaman içinde karşılaştığım en eğlenceli, okunaklı roman. Bu kitaplar yeni bir roman yazarı için oldukça etkileyici. Sadece bir an önce daha fazlasını yazmasını diliyorum."
—Andrew Wheeler, Science Fiction Book Club

"Tam da sevimli ejderha kitaplarından sıkılmıştım ki, Novik ilk romanıyla kalbimi kazandı. Askeri tarihi kullanışı, sempatik karakterleri ve sürükleyici dili bu seriyi zeki ve eğlenceli kılıyor. Çin'den Türkiye'ye uzanan ve 1807'deki Danzig kuşatmasıyla zirve yapan seri, belki de bu türün en heyecan verici örneklerinden."
—The Times

"Bu kitapları okurken olaylar zihnimde birer birer canlandı. Romanlar yürekli muhteşem kahramanlarla dolu, çok güzel yazılmış, yenilikçi, akıcı ve orijinal."
—Peter Jackson

"Zor beğenen okurlar bile kendilerini yüksek sesle kahkahalar atarken, neşeyle hoplayıp zıplarken, içten gözyaşları dökerken ve kitabın yayıncısına serinin diğer iki kitabının yayınlanması için ısrar ederken bulabilir."

—Strange Horizons

Charles için

sine qua non

I

ÇALKANTILI DENİZDE SALLANAN Fransız gemisinin güvertesi kanla kayganlaşmıştı; bir vuruş, hamleyi yapan adamı, hedefi kadar kolayca yere devirebilirdi. Laurence'm savaşın en hararetli anında direncin ölçüsüne şaşıracak zamanı yoktu ama savaş ateşinin sersemletici bulanıklığının, kılıçların karmaşasının ve tabanca dumanının arasından bile adamlarını yüreklendirmek için bağıran Fransız yüz başının yüzündeki aşırı kederi görebiliyordu.

Kısa bir süre sonra güvertede karşılaştıklarında yüzündeki keder ifadesi hâlâ yerinde olan adam son derece gönülsüzce kılıcını teslim etti; geri çekmek istermiş gibi eli son anda kılıcın üzerine yarı kapanmıştı. Laurence bayrağın indirilmiş olduğundan emin olmak için kafasını kaldırıp baktı, ardından kılıcı sessiz bir baş selamıyla aldı; Fransızca bilmiyordu ve daha resmî bir konuşma, Fransız toplarını susturmak için güverte altına inmiş olan asteğmenini beklemek zorundaydı. Çarpışmanın sona ermesiyle, kalan Fransızlar neredeyse oldukları yere çöktüler; Laurence otuz altı toplu bir firkateyn için beklediğinden daha az sayıda, hasta ve çökük avurtlu olduklarını fark etti.

Pek çoğu güvertede ölü ya da ölmek üzere yatıyordu; kafasını iki yana salladı ve hoşnutsuzlukla Fransız yüzbaşıya baktı: adam çarpışmaya hiç girmemeliydi. *Reliant*'ın en iyi şartlarda *Amitié*'den top ve adam olarak biraz daha üstün olduğu gerçeği bir yana, mürettebatı hastalık ve açlık yüzünden kırılmıştı. Üstelik yelkenler acınacak bir karışıklık içindeydi ve bu, savaş yüzünden değil, henüz bu sabah dinen fırtına yüzündendi; *Reliant* yaklaşıp bordalamadan önce yalnızca tek bir yaylım ateşi açmayı başarmışlardı. Yüzbaşının yenilgiden dolayı derinden sarsıldığı belliydi ama duygularına kapılacak genç bir adam değildi; onları böylesine ümitsiz bir çarpışmaya sürüklemektense adamlarıyla daha iyisini yapmalıydı.

"Bay Riley," dedi Laurence, teğmeninin dikkatini çekmek için, "Adamlarımız yaralıları aşağıya taşısın." Yüzbaşının kılıcını kemerine astı; adamın, genelde olduğu gibi kılıcı kendisine geri verilerek onurlandırılmayı hak etmediğini düşündü. "Bay Wells'e de haber verin."

"Emredersiniz efendim," dedi Riley, gerekli emirleri vermek için dönerek. Laurence gövdenin aldığı hasarı görmek için tırabzana doğru ilerledi. Gemi oldukça sağlam görünüyordu ve adamlarına su çizgisinin altına ateş etmekten kaçınmalarını emretmişti; gemiyi limana götürmenin zor bir tarafı olmadığını düşündü memnuniyetle.

Saçları kısa kuyruğundan çıkmıştı ve gemiye göz gezdirirken gözlerinin önüne düşüyordu. Geri dönerken, alnında ve güneşten rengi açılmış saçlarında kanlı çizgiler bırakarak sabırsızlıkla saçlarını kenara itti; bu, ganimetini incelerken, geniş omuzları ve sert bakışları yüzünden ona alışılagelmiş düşünceli ifadesinin aksine bilinçsizce, yırtıcı bir görünüş kazandırmıştı.

Wells, çağrılmasına karşılık olarak yukarı çıkıp yanına geldi. "Efendim," dedi, kendisiyle konuşulmasını beklemeden, "Affedersiniz ama Üsteğmen Gibbs ambarda ilginç bir şey olduğunu söylüyor."

"Öyle mi? Gidip bakayım o halde," dedi Laurence. "Lütfen bu beyefendiye," Fransız yüzbaşıyı gösterdi, "Bana kendisi ve adamları için şeref sözü vermesi gerektiğini, aksi takdirde kilit altında tutulmaları gerekeceğini söyle."

Fransız yüzbaşı hemen yanıt vermedi; acınacak bir ifadeyle adamlarına bakıyordu. Alt güvertede küçük gruplar halinde tutulabilmeleri elbette çok daha iyi olurdu ama bu şartlar altında geminin tekrar ele geçirilmesi gerçekten imkânsızdı; adam yine de duraksadı, başını eğdi ve sonunda daha da perişan bir bakışla, *"Je me rends,"* dedi.

Laurence hafifçe başını salladı. "Kamarasına gidebilir," dedi Wells'e ve ambara inmek için döndü. "Tom geliyor musun? Harika."

Hemen arkasında Riley ile merdivenlerden indi ve üsteğmenini onu beklerken buldu. Gibbs'in heyecanlı yuvarlak yüzü hâlâ terle parlıyordu; ganimeti limana o götürüyor olacaktı ve gemi bir firkateyn olduğu için, gemiye kaptan olarak atanacağından neredeyse emindi. Laurence çok mutlu değildi; Gibbs görevini makul bir şekilde yapmış olmasına karşın, göreve Deniz Kuvvetleri Komutanlığı tarafından zorla atanmıştı ve yakın arkadaş değildiler. Üsteğmeni olarak Riley'yi istemişti ve fırsat verilmiş olsaydı, şu an onun yerinde Riley olacaktı. Görevin doğası buydu ve iyi talihi yüzünden Gibbs'e karşı bir kin beslemiyordu ama yine de Tom'un kendi gemisine sahip olduğunu gördüğünde sevineceği kadar sevinemiyordu.

"Pekâlâ; ne buldunuz bakalım?" diye sordu Laurence. Ele geçirilen gemideki malları listeleme işini boşlayan tayfalar, ambarın kıç bölgesine doğru garip bir şekilde yerleştirilmiş bir bölmenin etrafına toplanmıştı.

"Efendim bu tarafa gelebilir misiniz?" dedi Gibbs. "Açılın," diye emir verdi ve Laurence tayfaların, ambarın arka tarafına inşa edilmiş duvardaki bir kapı eşiğinin önünü açtığını gördü; kereste bariz bir biçimde etrafındakilerden daha açık renk olduğu için kapının yeni olduğu her halinden belliydi.

Eğilerek alçak kapıdan geçen Laurence kendini garip görünüşlü küçük bir odada buldu. Duvarlar gemiye gereksiz ve oldukça fazla bir ağırlık ekleyerek metalle güçlendirilmiş ve zemin eski yelken beziyle doldurulmuştu; ayrıca son zamanlarda kullanılmamış olmasına karşın köşede bir kömür sobası vardı. Odadaki tek eşya, kabaca bir insanın beli boyunda ve genişliğinde büyük bir sandıktı ve sandık metal halkalara bağlı kalın halatlarla yere ve duvarlara sabitlenmişti.

Laurence meraktan içinin kıpır kıpır olmasına engel olamıyordu ama bir anlık bir mücadeleden sonra heyecanını bastırmayı başardı. "Bay Gibbs, sanırım içinde ne olduğuna bakacağız," dedi yana çekilerek. Sandığın üstü iyice çivilenmişti ama sonunda pek çok istekli tayfaya boyun eğmek zorunda kalmıştı; adamlar zorlayarak kapağı açtı ve dolgu malzemesi olarak kullanılmış samanın bir kısmını çıkardı ve pek çok baş görmek için aynı anda ileri uzandı.

Kimseden çıt çıkmıyordu. Laurence sessizce, saman yığınının ortasında yükselen yumurtanın parlak kabuğuna bakıyordu; inanması oldukça güçtü. "Bay Pollitt'e haber verin," dedi sonunda; sesi yalnızca birazcık gergin çıkmıştı. "Bay

Riley, şu halatların sağlam olduğundan emin olun lütfen."

Yumurtaya bakmakla o kadar meşguldü ki, Riley hemen yanıt veremedi; ardından silkinerek dikkatini topladı ve çabucak, "Emredersiniz efendim," dedi ve bağlantıları kontrol etmek için eğildi.

Laurence sandığa yaklaşıp dikkatle yumurtaya baktı. Kendi deneyimlerinden kesin bir şey söyleyememesine karşın yumurtanın içeriğine kesinlikle şüphe yoktu. İlk şaşkınlığı geçerken deneme amaçlı uzanıp çok dikkatli bir biçimde yüzeye dokundu; yüzey pürüzsüz ve sertti. Yumurtaya zarar verme riskine girmek istemeyerek elini neredeyse anında geri çekti.

Bay Pollitt, iki eliyle de merdivenin kenarlarına tutunup tuttuğu yerlerde kanlı izler bırakarak garip tarzıyla ambara indi; denizci değildi, karadaki birtakım bilinmeyen hayal kırıklıklarından sonra otuzlarının sonlarına doğru gemi doktoru olmuştu. Yine de cana yakın bir insandı ve elleri ameliyat masasında her zaman en şaşmaz eller olmasa da mürettebat tarafından oldukça sevilirdi. "Ne vardı, efendim?" dedi, ardından yumurtayı gördü. "Aman Tanrım."

"Bu bir ejderha yumurtası demek ki?" dedi Laurence. Ses tonundaki zafer sevincini bastırmak çaba gerektirmişti.

"Ah kesinlikle, Yüzbaşı… Yalnızca boyutları bile bunu gösteriyor." Bay Pollitt ellerini önlüğüne sildi ve yumurtanın boyutunu görmek için sandıktan biraz daha saman çıkardı. "Vay canına, oldukça sertleşmiş; karadan bu kadar uzakta ne yapmaya çalıştıklarını merak ediyorum."

Bu iyiye işaret değildi. "Sertleşmiş mi?" dedi Laurence sertçe. "Bu ne anlama geliyor?"

"Yumurtanın yakında çatlayacağı anlamına geliyor. Emin olmak için kitaplarıma bakmam gerekiyor ama Badke'nin *Bestiary*' sinde yumurta tamamen sertleştiğinde çatlamasının bir hafta içinde gerçekleşeceğini yazdığını hatırlar gibiyim. Türünün ne olduğunu söyleyebilmem için ölçüm iplerimi getirmeliyim."

Hızla uzaklaştı ve Laurence Gibbs ve Riley ile bakışınca, iki adam etrafta oyalananlar tarafından kulak misafiri olunmadan konuşabilmeleri için yanına sokuldu. "Uygun bir rüzgârla bile Madeira'ya en az üç hafta uzaklıktayız değil mi?" dedi Laurence sessizce.

"En iyi olasılıkla, efendim," dedi Gibbs başıyla onaylayarak.

"Bununla buraya nasıl geldiklerini hayal bile edemiyorum," dedi Riley. "Ne yapmak niyetindesiniz efendim?"

Bu zor durumu fark edince başlangıçtaki sevincini yerini gittikçe ümitsizliğe bırakan Laurence boş boş yumurtaya baktı. Loş fener ışıklarında bile yumurta mermer gibi parlıyordu. "Ah, biliyorsam kahrolayım, Tom. Ama sanırım gidip Fransız yüzbaşıya kılıcını geri vereceğim; bu kadar gözü dönmüş bir şekilde çarpışmasına şaşmamak lazım."

Ne yapacağını bilmesine karşın, oldukça tatsız olan tek olası çözüm vardı. Yumurta sandıkla beraber *Reliant'a* nakledilirken Laurence kara kara düşünerek izliyordu: Fransız subayları dışındaki tek keyifsiz adam oydu. Onlara kış güvertesinin serbestliğini vermişti ve tırabzanların üzerinden somurtarak yavaş süreci izliyorlardı. Etraflarındaki bütün denizcilerin yüzünde gizli, şeytani bir gülümseme ve işi olmayan tayfalar arasında epey bir itiş kakış vardı ve taşıma işini yapan ter

döken adamlar grubuna pek çok gereksiz ikaz ve tavsiyeler bağrılıyordu.

Yumurta *Reliant'ın* güvertesine sağ salim yerleştirildikten sonra, Laurence, Gibbs'in yanından ayrılmak üzere döndü. "Esirleri seninle bırakacağım; onlara yumurtayı tekrar ele geçirme girişiminde bulunmaları için sebep vermenin bir anlamı yok," dedi. "Elinden geldiğince bizden kopmamaya çalış. Yine de eğer ayrılırsak, Madeira'da görüşürüz. En içten tebriklerimi sunuyorum, Yüzbaşı," diye ekledi, Gibbs'in elini sıkarak.

"Teşekkür ederim, efendim ve izin verirseniz ne kadar duygulandığımı... Son derece minnettar olduğumu..." Ama Gibbs'in asla çok iyi olmayan konuşma yapma becerisi onu yarı yolda bıraktı; vazgeçti ve Laurence'a ve etraftaki herkese tüm neşesiyle gülümseyerek öylece durdu.

Sandığın nakli için gemiler yan yana getirilmişti; Laurence'ın sadece köprünün üzerinden atlaması yeterliydi. Riley ve geri kalan subayları çoktan *Reliant*'a geçmişti. Yola çıkmak için emir verdi ve sorunla tek başına yüzleşmek için doğruca kamarasına indi.

Ama gece boyunca yardımı dokunabilecek bir seçenek gelmedi aklına. Ertesi sabah, zorunluluğa boyun eğip emir verdi ve kısa bir süre sonra geminin asteğmenleri ve teğmenleri en iyi kıyafetlerini giyerek gergin bir şekilde kamarasında toplandı; bu tür bir toplanma daha önce hiç olmamıştı ve kamara hepsini rahatça alacak kadar büyük değildi. Laurence pek çok suratta şüphesiz birtakım kişisel suçların bilincinde olan tedirgin bakışlar, diğerlerindeyse sadece merak gördü; yalnızca, muhtemelen Laurence'ın birtakım niyetlerinden şüphelenen Riley endişeli görünüyordu.

Laurence boğazını temizledi; birkaç tane kâğıtla beraber yazı takımının kalmasını istemesine karşın yer açılması için masasının ve sandalyesinin kamarasından çıkartılmasını emrettiğinden, şu an arkasındaki kış penceresinin pervazına yaslanmıştı. "Beyler," dedi, "ganimette bir ejderha yumurtası bulduğumuzu şimdiye kadar hepiniz duymuşsunuzdur; Bay Pollitt yumurtayı kesin bir şekilde teşhis etti."

Pek çok gülümseme ve birkaç kaçamak dirsekleme oldu; ufak tefek Asteğmen Battersea tiz sesiyle, "Tebrikler, efendim!" diye bağırdı ve kamarada anında neşeli bir bağrış koptu.

Laurence kaşlarını çattı. Keyiflerinin yerinde olmasını anlıyordu ve koşullar birazcık daha farklı olsaydı onlarla bu keyfi paylaşırdı. Yumurta sağ salim kıyıya götürülebilirse ağırlığının binlerce katı altın ederdi; gemideki herkes ganimetten pay alacaktı ve geminin kaptanı olarak en büyük payı da kendisi alacaktı.

Amitié'nin seyir defterleri denize atılmıştı ama tayfaları subaylarından daha az ketumdu ve Wells, söylenmelerinden gecikmeyi tamamen açıklayacak kadar şey öğrenmişti. Mürettebatın arasında humma baş göstermişti, neredeyse bir ay rüzgârsızlık nedeniyle yol alamamışlardı, geminin su tanklarındaki bir sızıntı su sıkıntısına sebep olmuştu ve sonunda kendilerinin de atlattığı fırtınaya yakalanmışlardı. Bütün şanssızlıklar üst üste gelmişti ve Laurence batıl inançlı adamlarının bu şanssızlıkların sebebini *Reliant*'ın taşıdığı yumurtaya bağlayacağını biliyordu.

Yine de bu bilgiyi mürettebatından kesinlikle saklamak isterdi; *Amitié*'nin başına gelen uzun felaketler zinciri hakkında hiçbir şey bilmemeleri çok daha iyiydi. Ortam tekrar ses-

sizleştikten sonra, Laurence, "Ne yazık ki ganimetin başına büyük bir talihsizlik gelmiş," dedi. "Karanın neredeyse bir ay önce görünmesi gerekiyordu ve gecikme, koşulları yumurta aciliyeti etrafında şekillendirmiş." Endişeli bakışlar yayılmaya başlamış olmasına karşın, artık çoğu yüzde şaşkınlık ve anlayamama ifadesi vardı ve konuyu, "Uzun lafın kısası beyler, yumurta çatlamak üzere," diyerek bitirdi.

Bu sefer hayal kırıklığı içinde bir mırıldanma daha ve hatta birkaç hafif inleme oldu; normalde bu kişileri daha sonra hafifçe azarlamak için tespit ederdi ama durumu göz önüne alınca bundan vazgeçti. Yakında inlemek için daha fazla sebepleri olacaktı. Henüz bunun ne anlama geldiğini anlamamışlardı; sadece yabani bir ejderciğe ödenecek paranın çatlamamış bir yumurtadan oldukça az olacağını düşünüyorlardı.

"Galiba ne demek istediğimi tam olarak anlamadınız," dedi, bir bakışla fısıltıları susturarak, "İngiltere, Hava Kuvvetleri konusunda son derece acınacak durumda. Doğal olarak önceliğimiz yumurtayı korumak. Hava Kuvvetleri dünyadaki diğer tüm ülkelerden daha hızlı uçuyor olabilir ama Fransızlar ejderha sayısı bakımından bizi neredeyse ikiye katlıyor ve soylarında daha çok çeşitliliğe sahip olduklarını inkâr etmek mümkün değil. Yaygın bulunan bir Sarı Orakçı ya da üç tonluk bir Winchester bile olsa, uygun biçimde koşumlanmış bir ejderha bizim için en az yüz toplu birinci sınıf bir savaş gemisi kadar değerlidir ve Bay Pollitt boyutlarından ve renginden dolayı bu yumurtanın ana türlerden ve büyük olasılıkla nadir bulunan iri türlerden birine ait olduğunu düşünüyor."

"Yaaa!" dedi Asteğmen Carver, Laurence'ın ne demek istediğini anlayınca korku dolu bir sesle; bütün bakışlar ona

dönünce anında kıpkırmızı oldu ve ağzını sımsıkı kapadı.

Laurence sözünün kesilmesini görmezden geldi; Riley kendisine söylenmesine gerek kalmadan Carver'ın içki istihkakını bir haftalığına kesecekti. Bu şaşkınlık ifadesi en azından diğerlerini hazırlamıştı. "En azından hayvanı koşumlamaya çalışmalıyız," dedi. "Aramızda, İngiltere'ye karşı görevini yerine getirmeye hazır olmayan bir kişinin bile olmadığına inanıyorum, beyler. Hava Kuvvetleri'nde hayat hiçbirimizin içinde yetiştiği hayata benzemese de, Deniz Kuvvetleri de yan gelip yatılan bir iş değildir ve içinizde zor hizmetin ne demek olduğunu bilmeyen hiç kimse yok."

"Efendim," dedi Teğmen Fanshawe endişeyle; çok iyi bir aileden gelen genç adam, bir kontun oğluydu. "Yani... Hepimiz mi demek..."

Hepimiz kelimesinde bencil bir ima vurgusu vardı ve Laurence öfkeden neredeyse morardığını hissetti. "Hepimiz, Bay Fanshawe," diye çıkıştı, "Tabii aramızda buna cesaret edemeyecek kadar korkak birileri yoksa ve o durumda da Madeira'ya vardığımızda o beyefendi askeri mahkemede ifadesini verebilir." Kızgın bakışlarla odaya göz gezdirdi ama başka kimse bakışlarına karşılık vermedi ya da itiraz etmedi.

Bu duyguyu anlaması ve kendi adına paylaşması onu her şeyden çok sinirleniyordu. Şüphesiz hiç kimse aniden bir pilot olma olasılığını kolaylıkla kaldırabilecek şekilde yetiştirilmemişti ve subaylarından bununla yüzleşmelerini istemekten nefret ediyordu. Sonuçta bu onlar için sıradanlaşmış bir hayatın bütün alışkanlıklarına son vermek anlamına geliyordu. Bu, hoşlansanız da hoşlanmasanız da geminizi Deniz Kuvvetleri'ne teslim edip karaya yerleşebileceğiniz yelkenciliğe benzemiyordu.

Barış zamanlarında bile bir ejderhanın başıboş dolaşmasına izin verilmezdi ve yirmi tonluk yetişkin bir hayvanın canının istediğini yapmasına engel olmak bir pilotun ve yanında ona yardımcı olan bir mürettebatın neredeyse bütün zamanını alırdı. Güç kullanılarak başa çıkılamazlardı ve kullanıcıları konusunda çok titizlerdi; yumurtadan yeni çıkmış olsa da bazıları, ilk beslenmelerinden sonraysa hiçbiri güdülmeyi kabul etmezdi. Yabani bir ejderha devamlı yiyecek, eş ve rahat bir barınakla üreme alanlarında tutulabilirdi ama bunun dışında kontrol edilemez ve insanlarla konuşmazdı.

Yani yumurtadan yeni çıkmış bir ejderha onu koşumlamanıza izin verirse, görev sizi sonsuza kadar o ejderhaya bağlardı. Bir pilot ne herhangi bir malı mülkü kolayca yönetebilir, ne bir aile kurabilir, ne de gerçek anlamda sosyalleşebilirdi. Yalnız insanlar olarak ve ejderhanın kullanımını kaybetmeden cezalandırılamayacakları için çoğunlukla yasaların dışında yaşarlardı. Barış zamanlarında genellikle İngiltere'nin, ejderhaların en azından birazcık özgür olabileceği en uzak ve en yaşanılmayacak yerlerindeki küçük yerleşim bölgelerinde yabanıl, rezil bir sefahat hayatı yaşarlardı. Havacılar görevlerine bağlılıkları ve cesaretleri için sorgusuz sualsiz onurlandırılmalarına karşın, saflarına katılma olasılığı saygıdeğer bir toplumda yetişmiş beyefendilere çekici gelmezdi.

Yine de iyi ailelerden geliyorlardı; pilot olmak için göreve yedi yaşında başlayan beyefendilerin oğullarıydılar ve koşumlama işine kendi subayları dışında başka birisinin kalkışması Hava Kuvvetleri'ne ağır hakaret olurdu. Ve birisi bu riski almak zorunda kalacaksa, o halde hepsi alacaktı; gerçi Fanshawe bu kadar uygunsuz bir şekilde konuşmamış olsaydı, Laurence, çocuğun yükseklikle arasının iyi olmadığını bil-

diği ve bir pilot olarak ona ciddi bir engel olacağı için Carver'ı bunun dışında tutmak isterdi. Ama o acınacak talebin yarattığı hava yüzünden, bu, adam kayırma gibi görünürdü.

İçinin öfkeden kaynamasına karşın derin bir nefes alıp tekrar konuşmaya başladı. "Buradaki hiç kimse görev için eğitimli değil, bu yüzden görevi vermenin en adil yolu kura çekmek. Doğal olarak, ailesi olanlar kuraya katılmayacak. Bay Pollitt," dedi, Derbyshire'da karısı ve dört çocuğu olan doktora dönerek, "Kurayı sizin çekmenizi isteyeceğim. Beyler, her biriniz adınızı buradaki kâğıtlara yazacak ve bu torbaya atacaksınız." Söylediklerini eyleme dökmek için adını yazdığı kâğıttan bir parça koparttı, katladı ve torbaya attı.

Riley anında öne çıkınca diğerleri de itaatkâr bir şekilde aynısını yaptı; Fanshawe, Laurence'ın buz gibi bakışları altında kıpkırmızı olarak, titreyen ellerle adını yazdı. Öte yandan Carver solgun bir yüzü olmasına karşın adını cesurca yazdı. Son olarak da diğerlerinin aksine kâğıdı yırtarken dikkatsiz davranan -öyle ki kâğıdı normalden çok daha büyüktü- Battersea adını yazdı; Carver'a hafifçe, "Ejderhaya binmek harika olmaz mı?" diye mırıldandığı duyulabiliyordu.

Laurence gençliğin getirdiği kayıtsızlık karşısında hafifçe kafasını iki yana salladı; yine de, alışması daha kolay olacağı için gençlerden birinin seçilmesi daha iyi olurdu. Her şeye karşın, çocuklardan birinin görev için feda edildiğini görmek ve ailesinin öfkesiyle yüzleşmek zor olacaktı. Ama bu, kendisi de dâhil buradaki bütün adamlar için geçerliydi.

Sonuçları bencil bir bakış açısından düşünmemek için elinden geleni yapmasına karşın, kritik an önlerinde olduğu için korkularını tamamen bastırmayı başaramıyordu. Küçük bir kâğıt parçası kariyerinin mahvolması, hayatının altüst ol-

ması ve babasının gözünden düşmesi anlamına gelebilirdi. Tabii ki bir de düşünmesi gereken Edith Galman vardı ama adı tam konmamış bir ilişki için kuranın dışında tutulmak istenseydi, geriye hiç kimse kalmazdı. Ne olursa olsun, herhangi bir sebep için kendini kuradan ayrı tutmayı düşünemiyordu bile; bu, adamlarının yüzleşmesini isteyip kendisinin sakınacağı bir şey değildi.

Torbayı Bay Pollitt'e verdi ve ellerini gevşekçe arkasında birleştirerek kaygısız ve rahat görünmeye çalıştı. Doktor torbayı iki kere salladı, bakmadan elini içine daldırdı ve ufak bir kâğıt parçası çıkardı. Laurence isim okunmadan derin bir rahatlama duyduğu için kendinden utanıyordu: Kâğıt kendi kâğıdından daha fazla katlanmıştı.

Bu his yalnızca bir an sürdü. "Jonathan Carver," dedi Pollitt. Fanshawe'nin rahatlayarak nefes verdiği duyalabiliyordu, Battersea iç geçirdi ve Laurence içinden Fanshawe'ye küfür ederek başını salladı; genç bir subay olarak geleceği parlaktı ama Hava Kuvvetleri'nde büyük olasılıkla bir işe yaramazdı.

"Pekâlâ, bu kadar," dedi; yapılacak bir şey yoktu. "Bay Carver, yumurta çatlayana kadar normal görevlerinizden alındınız; koşumlama işi için gerekli olan süreci takip etmek üzere Bay Pollitt ile birlikte çalışacaksınız."

"Emredersiniz, efendim," diye karşılık verdi çocuk, biraz bitkince.

"Çıkabilirsiniz beyler; Bay Fanshawe, siz kalın. Bay Riley, komuta sizde."

Riley şapkasına dokundu ve arkasında tek sıra olmuş diğer subaylarla dışarı çıktı. Fanshawe ellerini arkasında kavuş-

turmuş kaskatı ve solgun bir şekilde dikilmiş, yutkunuyordu; âdemelması çıkıktı ve gözle görülebilir şekilde inip çıkıyordu. Habercisi kamarasının mobilyalarını yerleştirirken Laurence adamı bekleterek terletti ve ardından oturdu ve kıç pencerelerinin önündeki makamından öfkeyle ona baktı.

"Evet, Bay Fanshawe, söylediklerinle ne demek istediğini bana tam olarak anlatmanı istiyorum," dedi.

"Hiçbir şey demek istemedim, efendim," dedi Fanshawe. "Sadece pilotlarla ilgili söylenenler hakkında..." Laurence'ın gözlerindeki gittikçe artan saldırgan bakış altında kekeleyerek durakladı.

"Söylenenler umurumda değil, Bay Fanshawe," dedi Laurence buz gibi bir ses tonuyla. "İngiltere'nin pilotları, Deniz Kuvvetleri'nin denizden olduğu gibi İngiltere'nin havadaki kalkanıdır ve onları, en az onların yaptığının yarısını yaptığın zaman eleştirebilirsin. Kendi görevlerinin ve nöbetlerinin yanı sıra Bay Carver'ın görevlerini de sen yapacaksın, nöbetlerini de sen tutacaksın ve ikinci bir emre kadar içki istihkakın kesilecek. Levazım subayım bilgilendir. Gidebilirsin."

Söylediklerine karşın, Fanshawe gittikten sonra kamarasını arşınladı. Sert davranmıştı ve silah arkadaşlığında bu tarz konuşmalar ve doğumundan dolayı kuradan muaf tutulması gerektiği iması son derece yakışıksız olduğu için haklıydı da. Ama bu kesinlikle bir fedaydı ve Carver'ın yüzündeki ifadeyi düşündükçe vicdanı onu acı verici bir biçimde rahatsız ediyordu. Hâlâ süren rahatlama hissi ona sıkıntı veriyordu; kendisinin karşılaşmak istemediği bir kadere çocuğu mahkûm ediyordu.

Ejderhanın, kendisi gibi eğitimsiz Carver'a burun kıvıracağı ve koşumlanmayı reddedeceği şansı olduğu düşünce-

siyle kendini rahatlatmaya çalıştı. Eğer böyle olursa herhangi bir suçlama yapılamazdı ve ganimeti rahat bir vicdanla teslim edebilirdi. Sadece üremek için kullanılsa bile, ejderhanın İngiltere'ye çok büyük yararı olurdu ve onu Fransızlardan almak zaten başlı başına bir zaferdi; görev bilinciyle başka türlü olmaması için gücünün yettiği her şeyi yapmaya niyetli olmasına karşın, şahsen bir çözüm olarak bununla fazlasıyla yetinecekti.

Ertesi hafta sıkıntılı geçti. Carver'ın heyecanını hissetmemek mümkün değildi, özellikle de hafta ilerledikçe ve zırhçıların yapmaya başladığı koşum şekillenmeye başladıkça ya da sevilen birisi olduğu için arkadaşlarının ve topçu mürettebatındaki adamlarının keyifsizliği artıkça... Yükseklikle arasının iyi olmadığı bir sır değildi.

Gemideki ruh halinden pek fazla haberi olmadığı ve koşumlama süreciyle son derece ilgili olduğu için tek keyfi yerinde olan Bay Pollitt idi. Orada yatıp kalkan subayların sıkıntısını artırarak, subay yatakhanesindeki sandığın yanında uyuyup, yemek yiyip yumurtayı inceleyerek oldukça fazla vakit geçiriyordu. Horlaması kulak tırmalayıcıydı ve yatakhane zaten tıkış tıkıştı. Pollitt subayların onu içten içe kınadığından doğal olarak tamamen habersizdi ve berbat bir anlayışsızlıkla neşeli bir şekilde ilk çatlakların görünmeye başladığını duyurduğu sabaha kadar gece nöbetini tutmaya devam etti.

Laurence hemen yumurtanın sandıktan çıkartılıp güverteye getirilmesini emretti. Yumurta için, samanla doldurulan eski yelken bezlerinden özel bir minder yapılmıştı; minder iple birbirine bağlanmış iki tane malzeme dolabının üzerine, yumurta da dikkatle bunun üzerine yerleştirildi. Zırhçı Bay

Rabson koşumu getirdi. Tam anlamıyla yapabilmesi için ejderhaların boyutları hakkında yeterli bilgisi olmadığından, düzinelerce tokadan oluşan derme çatma bir koşum olmuştu. Carver yumurtanın önüne yerleşirken kenarda koşumla bekledi. Laurence daha fazla yer açmak için tayfaların yumurtanın etrafındaki alanı boşaltmasını emretti; tayfaların çoğu, süreci daha iyi görebilmek için halat donanımlarına ya da kıç güvertesi kamarasının çatısına tırmanmayı tercih etmişti.

Son derece parlak, güneşli bir gündü ve belki de sıcaklık ve ışık uzun süredir bekleyen yumurtayı çatlaması için teşvik ediyordu; yumurta dışarıya koyulur koyulmaz daha belirgin bir biçimde çatlamaya başladı. Yukarıdan, Laurence'ın duymazdan gelmeyi tercih ettiği çok miktarda kıpırdanma ve fısıltı duyuluyordu ve içeriden ilk hareket göründüğünde birkaç nefes tutuş oldu: Bir çatlaktan tırnaklı bir kanat ucu çıkarken, farklı bir çatlaktan pençeler çıktı.

Çatlama çok çabuk son buldu. Kabuk içindekinin sabırsızlığını gösterircesine ortasından neredeyse dümdüz aşağı doğru ayrıldı ve iki yarısı savrularak güverteye düştü. Minderin üzerindeki kırıntı ve parçaların ortasında, çılgınca silkinen bir ejdercik duruyordu. Hâlâ yumurtanın iç sıvısıyla kaplıydı ve güneşin altında ıslak bir şekilde parlıyordu; ejderha baştan aşağı saf siyahtı ve geniş, alt uçları gri ve parlak lacivert, oval noktalarla lekeli altı kemikli kanatlarını tıpkı bir hanımefendinin yelpazesi gibi açınca, mürettebat arasında şaşkınlık dolu iç çekişler dalgalandı.

Laurence etkilenmişti; birkaç filo harekâtında bulunmuş ve Hava Kuvvetleri'nin hava desteği veren yetişkin ejderhalarına tanıklık etmiş olmasına karşın, daha önce bir ejderhanın doğumuna tanıklık etmemişti hiç. Türü tanımlayacak bilgiye

sahip değildi ama son derece nadir bir tür olduğu kesindi: Her iki tarafta da siyah ejderha gördüğünü hatırlamıyordu ve hayvan yumurtadan yeni çıkmış bir yaratığa göre oldukça iri gözüküyordu. Bu, durumu daha da önemli yapıyordu. "Bay Carver, hazır olduğunuzda," dedi.

Sapsarı kesilmiş Carver bariz bir şekilde titreyen elini ileri uzatarak yaratığa doğru ilerledi. "İyi ejderha," dedi; sözcükler daha çok soru sorar tonda çıkmıştı. "Cici ejderha."

Ejdercik onu umursamadı bile. Kendini incelemekle meşguldü ve titiz bir şekilde, üzerine yapışmış yumurta kabuklarını temizliyordu. Ancak iri bir köpek boyutlarında olmasına karşın, beş parmaklı pençelerinin ucundaki tırnakları iki buçuk santimetre uzunluğunda ve etkileyiciydi; Carver tırnaklara endişeli bakışlar attı ve bir kol boyu mesafede durdu. Orada dili tutulmuş bir şekilde dikiliyordu; ejderha onu görmezden gelmeye devam etti ve biraz sonra omzunun üzerinden Laurence'ın Bay Pollitt ile birlikte durduğu yere meraklı bir bakış attı.

"Belki de onunla tekrar konuşsa iyi olur," dedi Bay Pollitt kuşkulu bir biçimde.

"Lütfen, Bay Carver," dedi Laurence.

Çocuk başını salladı ama arkasını dönerken ejdercik minderden güverteye sıçrayarak konuşmasına engel oldu. Carver eli hâlâ ileri uzanır şekilde ve neredeyse gülünç bir biçimde şaşkın şaşkın bakarak arkasına döndü ve yumurtanın çatlamasının verdiği heyecanla yakma girmiş olan diğer subaylar korkuyla geri çekildi.

"Yerlerinizde kalın," diye çıkıştı Laurence. "Bay Riley, ambar girişini tutun." Riley baş selamı verdi ve ejderciğin aşağı inmesini önlemek için açıklığın önüne geçti.

Ama ejdercik açıklığa yönelmek yerine güverteyi incelemek için döndü; yürürken uzun, ince çatallı dilini içeri sokup dışarı çıkararak erimindeki her şeye hafifçe dokunuyor ve etrafına bariz bir merak ve zekâyla bakıyordu. Defalarca onun dikkatini çekme çabalarına karşın Carver'ı görmezden gelmeye devam etti. Diğer subaylara da eşit derecede ilgisiz gözüküyordu. Bir yüzü yakından incelemek için ara sıra arka ayaklarının üzerinde dikilmesine karşın, bunu daha çok meraklı bir şekilde dürttüğü bir makarayı ya da asılı bir kum saatini inceliyormuş gibi yapıyordu.

Laurence içinin parçalandığını hissetti; ejdercik eğitimsiz bir deniz subayına hiçbir eğilim göstermemişse kuşkusuz kimse onu suçlayamazdı ama yumurtadayken ele geçirilmiş gerçekten nadir bir ejderciğin yabanileşmesine izin vermek kesinlikle bir felaket hissi yaratırdı. Bütün bildikleri yaygın inanışlara, Pollitt'in kitaplarından çıkardıkları parçalara ve Pollitt'in bir zamanlar izlediği bir ejderha doğumundan hatırladıklarına dayanıyordu ve artık Laurence kaçırdıkları birtakım hayati adımlar olduğundan korkmaya başlamıştı. Ejderhaların yumurtadan çıkar çıkmaz konuşabileceğini öğrendiğinde bu ona kesinlikle garip gelmişti. Ejderciğin konuşmaya teşvik edilmesi için herhangi özel bir davet ya da yöntem anlatan hiçbir metne rastlamamışlardı ama atladıkları bir şey çıkarsa sorumlu tutulacak kişi kesinlikle kendisi olmalıydı.

Subaylar ve tayfalar fırsatın kaçtığını hissedince hafif bir konuşma uğultusu yayıldı. Çok geçmeden bundan vazgeçmek zorunda kalacak ve beslendikten sonra uçup gitmemesi için yaratığı zapt etmenin bir yolunu düşünmeye başlayacaktı. Ejderha etrafı incelemeye devam ederek önüne geldi; kal-

çalarının üzerine oturarak merakla ona bakınca, Laurence da saklayamadığı bir üzüntü ve sıkıntıyla yaratığa baktı.

Yaratık gözlerini kırpıştırdı; gözlerinin lacivert, gözbeneklerinin de çizgi şeklinde olduğunu fark etti ve ardından yaratık, "Neden kaşların çatık?" diye sordu.

Ortalık bir anda sessizleşti ve Laurence kendini yaratığa ağzı açık bakmaktan zar zor alıkoydu. Carver -şu ana kadar görevinin askıya alındığını düşünüyor olmalıydı- ağzı açık bir şekilde ejderhanın arkasında duruyordu; bakışları çaresizlik içinde Laurence'ınkilerle buluştu ama cesaretini geri topladı ve ejderhaya bir kez daha hitap etmeye hazır bir şekilde bir adım atarak ilerledi.

Laurence bir ejderhaya, bir de benzi atmış, dehşet içindeki çocuğa baktı ve ardından derin bir nefes alıp yaratığa, "Bağışla, kaşlarımı çatmak istememiştim," dedi. "Adım Will Laurence. Seninki ne?"

Güvertede süregelen şaşkınlık mırıltılarını hiçbir disiplin engelleyemezdi. Ejdercik soruyu anlamış gibi durmuyordu ama kısa bir süre şaşkınca baktı ve sonunda hoşnutsuz bir havayla, "Adım yok," dedi.

Laurence, Pollitt'in kitaplarını nasıl yanıt vermesi gerektiğini bilecek kadar okumuştu; usule uygun bir tarzda, "Sana bir ad verebilir miyim?" diye sordu.

Ses tonu kesinlikle erkeksi olan hayvan, onu bir kere daha süzdü; görünüşte hiçbir şeyi olmayan sırtındaki bir noktayı kaşıyarak durdu, ardından inandırıcı olmayan bir ilgisizlikle, "İstersen," dedi.

Laurence aklının tamamen boşaldığını fark etti. Gerçekleştiğini görmek için elinden geleni yapmanın ötesinde ko-

şumlama işlemi üzerine gerçekten fazla kafa yormamıştı ve bir ejderha için hangi adın uygun olabileceğine dair hiçbir fikri yoktu. Korkunç bir panik anından sonra, zihni bir şekilde ejderhayla gemiyi bağdaştırdı ve birdenbire, "Temeraire," dedi; yıllar önce aynı kibar süzülme hareketiyle kalkışını gördüğü muazzam dretnot* aklına gelerek.

Başka bir şey düşünemediği için içinden kendine küfür etti ama laf ağızdan çıkmıştı bir kere ve bu en azından onurlu bir isimdi; sonuçta bir denizciydi ve en uygun... Ama düşüncelerinin ortasında durdu ve artan bir korkuyla ejderciğe baktı. Elbette artık bir denizci değildi; bir ejderhayla denizci olamazdı ve hayvan onun ellerinden koşumu kabul ettiği an mahvolmuş olacaktı.

Duygularına dair hiçbir şey sezmediği her halinden belli olan ejderha, "Temeraire mi?" dedi. "Evet. Adım Temeraire." Kafasını uzun boynunun ucunda aşağı yukarı garip bir biçimde hareket ettirerek başını salladı ve aceleyle, "Açım," dedi.

Yumurtadan yeni çıkmış bir ejderha zapt edilmezse beslendikten hemen sonra uçar giderdi; yaratık zapt edilmeyi sadece kendi rızasıyla kabul etmeye ikna edilebilirse kontrol edilebilir ya da savaşta yararlı olurdu. Rabson ağzı açık, dehşete düşmüş bir şekilde elinde koşumla dikiliyordu; Laurence ona başıyla işaret etmek zorunda kaldı. Avuç içleri terlemişti ve adam koşumu eline tutuştururken metal ve deri, kayganlık hissi veriyordu. Koşumu sımsıkı tuttu ve verdiği yeni adı kullanmayı son anda hatırlayarak, "Temeraire, bunları üzerine takmama izin verme nezaketini gösterir misin?" dedi. "Ardından seni buraya bağlayıp sana yiyecek bir şeyler getireceğiz."

* XX. yüzyılın başlarında kullanılan bir zırhlı tipi. (Yay.N)

Temeraire ne olduğunu anlamak için dilini dışarı çıkartarak Laurence'ın ona doğru uzattığı koşumları yokladı. "Olur," dedi ve beklemeye başladı. Laurence önündeki işin ötesini düşünmek için duraksamadan diz çöktü ve kanatları iyice uzakta tutmaya çalışarak kayışlar ve takalarla boğuşup onları dikkatlice pürüzsüz, sıcak vücudun etrafından geçirdi.

En geniş kayış ejderhanın gövdesinin ortasından, ön ayakların hemen arkasından geçiyordu ve takayla göbeğinin altında birleşiyordu; bu, ejderhanın yanlarını ve geniş göğsünü dolaşıp ardından arka bacaklarına ve kuyruğun altına giden iki kalın kayışla çaprazlama dikilmişti. Koşumu sabit tutmak için kayışlara, bacaklarının, ensesinin ve kuyruk sokumunun etrafını dolaşan çeşitli daha küçük ilmek halkaları geçirilmişti ve sırtından birkaç tane daha dar ve ince kayış geçiyordu.

Karmaşık montaj biraz dikkat gerektiriyordu ki Laurence buna minnettardı; işe dalıp her şeyi unutabilirdi. Koşumu takarken, pulların şaşırtıcı derecede yumuşak olduğunu fark etti ve metal kenarların yara açabileceği geldi aklına. "Bay Rabson, rica etsem bana biraz daha yelken bezi getirebilir misiniz; bu tokaları sarmamız gerekecek," dedi omzunun üstünden.

Koşum üzerine oturmamış olmasına ve beyaz bez parçalarıyla sarılı tokalar pürüzsüz siyah bedenin üzerinde çirkin durmasına karşın, iş kısa bir süre sonra bitmişti. Ama Temeraire koşumdan bir direğe zincirle bağlanmış olmaktan şikâyet etmedi ve Laurence'ın emriyle getirilen, dumanı tüten yeni kesilmiş keçi etiyle dolu kâseye doğru sabırsızlıkla boynunu uzattı.

Etten büyük parçalar koparıp çiğnemeden yutarak güverteye kan ve et parçaları sıçratan Temeraire, temiz bir yiyici

değildi; ayrıca özellikle bağırsaklardan hoşlanıyor gibi görünüyordu. Geriye çekilip birkaç dakikalığına hafif mide bulandıran bir hayretle izleyerek katliamın bitmesini bekleyen Laurence, Riley'nin kuşkulu bir tonla, "Efendim subayları dağıtayım mı?" diye sorması üzerine aniden durumun farkına vardı.

Dönüp teğmenine, ardından ona bakan korku dolu asteğmen kalabalığına baktı; ejderha yumurtadan çıktığından beri kimse konuşmamış ya da hareket etmemişti ki birden bunun en az yarım saat önce olduğunu fark etti; kum saati yeni boşalıyordu. İnanması zor, ejderhanın artık koşum takımları içinde olduğu gerçeğini tam olarak kabul etmek daha da zordu ama öyle ya da değil, bununla yüzleşilmesi gerekiyordu. Laurence kıyıya ulaşana kadar gemideki görevine devam edebileceğini düşünmüştü; bunun gibi bir durum için hiçbir düzenleme yoktu. Ama bunu yaparsa, Madeira'ya ulaştıklarında yerine kesinlikle yeni bir kaptan atanırdı ve Riley asla terfi edemezdi. Laurence bir daha ona yardım edebilecek bir konumda olmayacaktı.

"Bay Riley, koşulların alışılmadık olduğuna şüphe yok," dedi kararlı bir şekilde; korkakça bir kaçınmadan dolayı Riley'nin kariyerini mahvetmeyecekti. "Ama sanırım geminin iyiliği için onu bir an önce senin ellerine teslim etmeliyim; artık zamanımın büyük bir kısmım Temeraire'e ayırmam gerekecek ve ikisini birden idare edemem."

"Ah, efendim!" dedi Riley üzüntülü bir şekilde ama itiraz etmeyerek; açıkça bu onun da aklına gelmişti. Ama belli ki üzüntüsü içtendi. Laurence ile yıllardır yelken açmıştı ve asteğmenlikten teğmenliğe onun yanında yükselmişti; silah arkadaşı oldukları kadar dosttular da.

"Şikâyetçi olmayalım, Tom," dedi Laurence daha sessiz ve daha az resmî bir biçimde, hâlâ tıka basa midesini doldurmakta olan Temeraire'in olduğu yere uyarıcı bir bakış atarak. Ejderha zekâsı, üzerinde araştırma yapmasına karşın insanoğlu için hâlâ bir muammaydı; ejderhanın ne kadarını duyduğu ya da anladığı hakkında bir fikri yoktu ama riske girmemenin daha iyi olacağını düşündü. Sesini biraz yükselterek ekledi, "Onu harika bir şekilde yöneteceğine eminim, Kaptan."

Derin bir nefes alarak, altın apoletlerini çıkardı; omuzlarına sağlam bir şekilde tutturulmuşlardı ama ilk kaptan olduğunda maddi durumu iyi değildi ve o günlerde onları kolaylıkla bir ceketinden diğerine nasıl değiştirdiğini unutmamıştı. Bu, Deniz Kuvvetleri Komutanlığı'nın onayı olmadan Riley'ye yetkiyi tam olarak vermiyor olsa da Laurence komuta değişikliğinin gözle görülebilir bir biçimde olması gerektiğini hissediyordu. Soldakini cebine koydu, sağdakini ise Riley'nin omzuna taktı: Riley bir kaptan olarak bile, üç yıl görev yapmadan sadece bir tanesini takabilirdi. Riley'nin beyaz, çilli yüzü her duyguyu açıkça gösteriyordu ve koşullara karşın bu beklenmedik terfi mutluluğuna pek gölge düşüremedi; kıpkırmızı oldu ve konuşmak istiyormuş ama sözcükleri bulamıyormuş gibi baktı.

"Bay Wells," dedi Laurence imalı bir şekilde; bunu düzgün bir şekilde yapmaya niyetliydi.

Asteğmen irkildi, ardından biraz zayıf bir biçimde, "Yaşa, Kaptan Riley," dedi. Bir tezahürat yükseldi; ilk başta bölük pörçük ama üçüncü tekrarda güçlü ve netti: Riley hayli yetenekli bir subaydı ve pek sevilirdi.

Tezahürat dindiği zaman Riley utancını kontrol altına alarak, "Ve yaşasın... yaşasın Temeraire, çocuklar," diye ekledi.

Tezahürat tamamen neşeli olmasa da artık doludizgindi ve Laurence meseleyi sonlandırmak için Riley'nin elini sıktı.

Temeraire yemeyi bitirmişti ve tırabzanın yanındaki bir dolaba sıçrayarak kanatlarını güneşe doğru katlayıp açıyordu. Ama adının söylendiğini duyunca ilgiyle etrafına baktı ve Laurence hayvanın yanına gitti; bu Riley'yi komutasını resmîleştirmek üzere bırakmak ve gemiyi onun ellerine teslim etmek için iyi bir bahaneydi. "Neden o sesi çıkarıyorlar?" diye sordu Temeraire, ama bir yanıt beklemeden zinciri şakırdattı. "Bunları çıkarır mısın? Artık uçmak istiyorum."

Laurence duraksadı. Bay Pollitt'in kitaplarındaki koşumlama sürecinin tanımı ejderhayı koşum altına almanın ve konuşmanın ötesinde başka bir şeyden bahsetmiyordu. Laurence her nedense ejderhanın itiraz etmeden olduğu yerde duracağını farz etmişti. "Senin için sakıncası yoksa biraz daha kalsın," dedi vakit kazanmaya çalışarak. "Gördüğün gibi karadan çok uzağız ve uçmaya kalkarsan geri dönüş yolunu bulamayabilirsin."

"Yaaa," dedi Temeraire uzun boynunu tırabzandan uzatarak; *Reliant* kuvvetli batı rüzgârında sekiz deniz mili hızla gidiyor ve yanlarından beyaz köpükler saçarak ilerliyordu. "Neredeyiz?"

"Denizdeyiz." Laurence hayvanın yanına, dolabın üzerine oturdu. "Atlas Okyanusu'nda, muhtemelen kıyıdan iki hafta uzaktayız. Masterson," diye ekledi, çok kurnazca olmayan bir şekilde aval aval bakan boş bir tayfanın dikkatini çekmek için. "Rica etsem bana birkaç tane bez ve bir kova su getirebilir misin?"

İstedikleri gelince, pis bir şekilde yenmiş yemeğin parlak derinin üzerindeki kalıntılarını temizlemeye çalıştı; Temeraire

temizleniyor olmasına keyifle razı oldu ve sonrasında minnettar şekilde yanağını Laurence'ın eline sürttü. Laurence kendini istemsiz olarak gülümserken buldu ve sıcak siyah deriyi okşadı ve Temeraire olduğu yere yerleşti, başını Laurence'ın kucağına gömdü ve uykuya daldı.

"Efendim," dedi Riley sessizce yanına gelerek, "Kamaranızı size bırakacağım; başka türlüsü pek mantıklı gelmedi, yani onunla," dedi Temeraire'i kastederek. "Onu aşağıya taşımanız için size yardım etmek üzere birisini göndereyim mi?"

"Teşekkür ederim, Tom ama hayır, şu anda burada oldukça rahatım; gerekmedikçe onu rahatsız etmemek en iyisi sanırım," dedi Laurence. Ardından geç de olsa eski kaptanının güvertede oturuyor olmasının Riley'nin işini kolaylaştırmayacağını fark etti. Yine de, uyuyan ejderciği rahatsız etmek niyetinde değildi ve "Birisiyle bana kitap gönderebilirsen, Bay Pollitt'in kitaplarından birini, minnettar kalırım," diye ekledi, bunun onu hem meşgul tutacağını, hem de gözlemci gibi gözükmemesini sağlayacağını düşünerek.

Temeraire güneş ufukta kaybolana kadar uyanmadı. Laurence elinde sanki onları sıradan inekler kadar ilginçmiş gibi gösteren ejderha alışkanlıklarını anlatan kitapla başı öne düşmüş, uyukluyordu. Temeraire onu uyandırmak için küt burnuyla yanağını dürttü ve "Acıktım," dedi.

Laurence geminin erzaklarını yeniden düzenlemeye ejderha yumurtadan çıkmadan çok önce başlamıştı ama Temeraire'in keçinin geri kalanını ve aceleyle kesilmiş iki tavuğu, kemikleri ve her şeyiyle yutmasını gördükten sonra artık durumu yeniden gözden geçirmesi gerekiyordu. İki öğünde de ejdercik, vücudunun ağırlığı kadar yemek tüketmişti;

şimdiden birazcık daha iri gözüküyordu ve istekli bir havayla daha fazlasını arıyordu.

Laurence, Riley ve geminin aşçısıyla sessiz ve endişeli bir görüşme yaptı. Gerekirse *Amitie*'yi çağırabilir ve onun erzakını alabilirlerdi; çünkü onun mürettebatı arka arkaya gelen şansızlıklar sebebiyle ciddi oranda azalmıştı ve yiyecek erzakı Madeira yolu için gereğinden fazlaydı. Buna karşın onda da tuzlanmış domuz ve sığır eti kalmıştı ve *Reliant* ondan çok az daha iyi durumdaydı. Bu gidişle Temeraire taze erzakı bir hafta içinde tüketecekti ve Laurence'ın bir ejderhanın kurutulmuş et yiyip yemeyeceğine ya da tuzun bünyesine iyi gelip gelmeyeceğine dair hiçbir fikri yoktu.

"Balık yer mi?" diye sordu aşçı. "Çok şirin ufak bir tonbalığım var. Daha bu sabah yakalandı, efendim; akşam yemeğinde size sunacaktım. Aaa, yani..." Beceriksizce duraklayarak eski kaptanıyla yeni kaptanına bakıp durdu.

"Siz de uygun görürseniz kesinlikle denemeliyiz, efendim," dedi Riley, Laurence'a bakıp aşçının şaşkınlığını görmezden gelerek.

"Teşekkür ederim, Kaptan," dedi Laurence. "Balığı kendisine sorabiliriz; sanırım isteyip istemediğini bize söyleyebilir."

Temeraire kuşkuyla balığa baktı, ardından bir lokma aldı; bir anda bütün balık kafasından kuyruğuna kadar ejderhanın gırtlağında kayboldu. Balık tam tamına beş buçuk kiloydu. Ağzının etrafını yaladı ve "Çok gevrekti ama sevdim," dedi, ardından gürültüyle geğirerek hem onları, hem de kendini şaşırttı.

"Güzel," dedi Laurence, temizlik için kullandığı bezlere

uzanarak, "bu kesinlikle umut verici; Kaptan, balık tutma işi için birkaç tane adam ayırabilirseniz, belki de öküzü birkaç günlüğüne kurtarabiliriz."

Sonrasında Temeraire'i kamarasına götürdü. Merdiven biraz sorun çıkartmıştı ve ejderha son basamakta koşumuna bağlanan bir makara düzeneğiyle aşağı sarkıtılmak zorunda kalmıştı. Temeraire burnuyla masanın ve sandalyenin etrafını yokladı ve *Reliant*'ın dümen suyuna bakmak için başını pencereden dışarı çıkarttı. Yumurtadan çıkarken kullandıkları minder, Laurence' ınkinin yanına asılan iki katı genişlikte bir asma yatakla değiştirilmişti ve hayvan kolayca zıplayarak içine atladı.

Gözleri anında uykulu bir şekilde kapandı. Böylece görevden azat olmuş olarak ve mürettebatın bakışları altında olmadan, Laurence kendini sandalyesine bıraktı ve bir kıyamet aracına bakar gibi, uyuyan ejderhaya baktı.

Onunla babasının mirası arasında iki biraderi ve üç yeğeni vardı ve parası kendi adına çok fazla ilgilenmesinin gerekmediği devlet tahvilindeydi; en azından o açıdan bir sıkıntısı yoktu. Savaşta pek çok kez tırabzanlardan karşı tarafa geçmişti ve en ufak bir mide bulantısı hissetmeden fırtınada rahatça durabilirdi; bir ejderhaya binmeye çekineceğinden korkmuyordu.

Ama bunun dışında... Bir beyefendiydi ve bir beyefendinin oğluydu. On iki yaşında denize açılmış olmasına karşın, görev süresinin büyük bir kısmında, düzenli olarak zengin sofralar kuran ve subaylarını eğlendiren zengin kaptanların emri altındaki birinci ya da ikinci sınıf savaş gemilerinde hizmet etme şansına sahip olmuştu. Sosyalleşmeyi seviyordu; sohbet, dans ve arkadaşlarıyla kâğıt oynamak gözde hobile-

riydi ve bir daha asla operaya gidemeyebileceğini düşününce, asma yatağı pencereden atma dürtüsü hissetti.

Kafasının içinde onu bir aptal olarak suçlayan babasının sesini duymamaya, öğrendiği zaman Edith'in ne düşüneceğini hayal etmemeye çalıştı. Ona haber vermek için yazamıyordu bile. Kendisini bir noktaya kadar sorumlu hissetse de ilk başta parasının olmaması, son zamanlarda da İngiltere'de bulunmayışı yüzünden resmî bir girişim yapılmamıştı.

Elinde ilk sorunu ortadan kaldırmaya yetecek kadar ganimet parası vardı ve son dört yıl içinde karaya ayak basmış olsaydı çok büyük olasılıkla bu konuyu dile getirmiş olurdu. Bu seferin sonunda İngiltere'ye kısa bir ziyaret yapma isteğinde bulunmayı düşündü; ama evlilik için, kızın on üç yaşındaki bir çocuğun ve dokuz yaşındaki bir kızın arasındaki yarı şaka bir söze dayanarak diğer taliplerine karşın onu bekleyeceğini düşünebilecek kadar uygun bir aday değildi.

Artık daha da zavallı bir durumdaydı; bir pilot olarak nasıl ve nerede yaşayacağına ya da bir eşe ne çeşit bir ev sunabileceğine dair en ufak bir fikri bile yoktu. Kız itiraz etmese bile ailesi itiraz edebilirdi; kızın düşlediği gelecek de kesinlikle bu değildi. Bir denizcinin karısı olarak kocasının genel yokluğuna ağırbaşlılıkla katlanmak zorunda kalabilirdi ama artık alıştığı çevreden ayrılmak ve kapının dışında bir ejderha ve tek arkadaş çevresi olarak kaba adamlardan oluşan bir toplulukla birlikte uzak bir kuşlakta yaşamak zorunda değildi.

Denizde geçen uzun, yalnız gecelerde özlemle kendine ait bir evin hayalini kurup ayrıntılarını düşünerek oyalanırdı: Zorunluluk yüzünden büyüdüğü evden daha küçük ama yine de zarif; hem işleriyle, hem de çocuklarla ilgilenecek güvenilir

bir eş tarafından çekip çevrilen; seferde olmadığı zamanlarda rahat bir barınak ve denizdeyken sıcak bir anı...

Bütün duyguları bu düşün fedasına edilmesine itiraz ediyordu; yine de bu koşullar altında Edith'e kabul etmek zorunda hissedebileceği onurlu bir teklif yapabileceğinden bile emin değildi. Başka birisiyle flört etmesi söz konusu bile olamazdı; yalnızca cüzdanını onun ellerine bırakıp ilgisiz, uzakta ve İngiltere'deyken bile ondan ayrı yaşayacak bir kocayı tercih etmiyorsa, bir pilota kasıtlı olarak sevgi besleyecek karakterde hiçbir kadın yoktu. Bu tür bir evlilik Laurence'ın ilgisini hiç mi hiç çekmiyordu.

Kuyruğu birtakım yabancı düşlerle zaman zaman bilinçsizce seğirerek asma yatakta ileri geri sallanarak uyuyan ejderha, sıcak bir yuvanın yerini alamayacak kadar değersizdi. Laurence kalkıp kıç pencerelerine giderek fenerlerin ışığında soluk ve yanardöner köpükler çıkaran *Reliant'ın* dümen suyunu izledi; kabarıp alçalmayı izlemek insanı yatıştırıyordu.

Habercisi Giles, ejderhanın yatağından iyice uzakta durarak tabak çanağın ve gümüş servis takımlarının gürültüsüyle yemeğini getirdi. Servis yaparken elleri titriyordu. Yemek servis edildikten sonra Laurence ona çıkabileceğini söyledi ve gittiğinde hafifçe iç geçirdi; bir pilotun bile bir hizmetkârı olabileceğini varsayarak Giles'dan ona katılmasını istemeyi düşünmüştü ama adamın yaratıktan ödü kopuyorsa yapacak bir şey yoktu. Yemekte ona eşlik eden tanıdık bir yüz olması iyi olurdu.

Yalnızlığı içinde, sade yemeğini yedi çabucak: Balık doğrudan Temeraire'in midesine gittiği için sadece biraz iyi bir şarabın yanında tuzlanmış sığır eti; kendini pek aç hissetmiyordu zaten. Sonrasında biraz mektup yazmaya çalıştı ama

yararı yoktu; aklı iç karartıcı düşüncelere kayıyor ve her satıra dikkatini vermek zorunda kalıyordu. Sonunda vazgeçti, Giles'a akşam yemeği istemediğini söylemek için dışarı göz attı ve yatağına çıktı. Temeraire kıpırdandı ve iyice yatağın içine sokuldu; Laurence kızgınlıkla kısa bir mücadeleden sonra uzandı ve gece havası serinlemeye başladığı için hayvanın üzerini örttü ve ardından ejderhanın bir körüğün inip çıkması gibi düzenli olan derin nefes alışveriş sesleri arasında uykuya daldı.

2

ERTESÎ SABAH, LAURENCE, Temeraire aşağı inmeye çalışırken iki kere etrafında dönerek yatak takımlarına dolandığında uyandı. Onu çıkarması için Laurence'ın yatağı askısından indirmesi gerekmişti ve hayvan açılan örtüden, tıslayan bir öfkeyle çıktı. Sakinleşmesi için bir kedi gibi sırtının sıvazlanması gerekti ve ardından anında tekrar aç olduğunu söyledi.

Neyse ki vakit çok erken değildi ve tayfalar balık yakalama konusunda şanslıydı. Tavuklar bir sonraki güne kaldığından kahvaltıda kendi için hâlâ yumurta, ejderha için de on sekiz kiloluk bir tonbalığı vardı. Temeraire her nasılsa balığı bütün bir şekilde yutmayı başardı ve ardından yatağına geri dönemeyecek kadar ağırlaştığı için şiş bir yığın şeklinde öylece olduğu yere çöktü ve orada uyudu.

İlk haftanın geri kalanı da benzer şekilde geçti: Temeraire yemek saatleri dışında uyuyor ve korku verici derecede büyüyordu. Haftanın sonuna gelindiğinde, Laurence onu yukarı çıkartmanın imkânsız olacağından korkmaya başladığı için artık aşağıda kalmıyordu. Şimdiden bir yük beygirinden

daha ağır ve başından kuyruğuna bir filikadan daha uzundu. Büyümesi göz önüne alınınca, erzakları geminin ön tarafına almaya ve dengeyi sağlamak için hayvanı güvertenin kıç tarafına yerleştirmeye karar verdiler.

Değişiklik tam zamanında yapılmıştı: Temeraire kanatları sıkıca katlanmış bir biçimde kamaradan çıkabilecek kadar sıkışmayı güçlükle başarmıştı ve Bay Pollitt'in ölçümlerine göre bir gecede eni otuz santimetre genişlemişti. Neyse ki geminin kıç tarafına yattığında ayak altında fazla yer kaplamıyor ve günün büyük kısmını, tayfalar işlerini yapmak için üzerinden atlamak zorunda kaldığında ara sıra kuyruğu seğirerek orada uyuyarak geçiriyordu.

Laurence geceleri güvertede onun yanında yatıyordu; hava güzel olduğu sürece büyük bir sıkıntı çekmiyordu. Yiyecek konusunda gitgide endişeleniyordu; balık tutmalarına karşın öküz bir ya da iki gün içerisinde kesilecekti. Temeraire kurutulmuş eti seve seve kabul etse bile iştahındaki bu artış oranıyla erzakları kıyıya ulaşmadan tükenebilirdi. Bir ejderhayı yiyecek sıkıntısına sokmanın çok zor olacağını hissediyordu ve ne olursa olsun bu, mürettebatı gerecekti; Temeraire'in koşumlu ve teoriye göre evcilleştirilmiş olmasına karşın, bugünlerde bile üreme bölgelerinden kaçan yabani bir ejderha daha iştah açıcı bir şey bulamazsa bir insanı yiyebilirdi ve hatta ara sıra yerdi de. Ve tedirgin bakışlardan, hiçbirinin bunu unutmadığı anlaşılıyordu.

İkinci haftanın ortasında, havadaki ilk değişim gerçekleştiğinde Laurence değişimi bilinçsizce hissetmiş ve şafaktan, yağmur düşmeye başlamadan birkaç saat önce uyanmıştı. *Amitie'nin* ışıkları hiçbir yerde görünmüyordu; artan rüzgâr yüzünden gemiler gece boyunca ayrı düşmüştü. Şafağın sök-

mesine karşın, gökyüzünün rengi yalnızca biraz açılmıştı ve biraz sonra iri damlalar yelkenleri dövmeye başladı.

Laurence hiçbir şey yapamayacağını biliyordu; komuta artık Riley'deydi ve bu yüzden adamların dikkatini dağıtmaması için kendini Temeraire'i sakin tutma işine vermişti. Ejderha yağmurla çok ilgilendiği ve suyun çarpışını hissetmek için kanatlarını açıp durduğundan dolayı bunu yapmak zor olmuştu.

Ne gök gürültüsü, ne de şimşek onu korkutmuştu; "Buna ne sebep oluyor?" diye sordu sadece ve Laurence ona yanıt vermeyince hayal kırıklığına uğradı. "Gidip görebiliriz," diye öneride bulundu, kanatlarını kısmen açıp kıç tırabzanına doğru bir adım atarak. Laurence korkuyla sıçradı; Temeraire daha çok yemekle meşgul olduğu için ilk günden sonra uçmaya çalışmamıştı ve koşumu üç kez genişletmelerine karşın, zinciri daha kalın olanıyla değiştirmemişlerdi. Temeraire zinciri çekmek için güç harcamasa da Laurence demir halkaların gerildiğini ve açılmaya başladığını görebiliyordu.

"Şimdi olmaz, Temeraire, diğerlerinin çalışmasına izin vermeli ve buradan izlemeliyiz," dedi, koşumun en yakınındaki yan kayışlardan birine sıkıca sarılıp sol kolunu içinden geçirerek. Ağırlığının artık bir engel olmayacağını şimdi fark etmesine karşın, en azından birlikte havalanırlarsa, ejderhayı er geç gemiye geri dönmeye ikna edebilirdi. Ya da düşebilirdi; ama bu düşünceyi geldiği hızla aklından uzaklaştırdı.

Neyse ki Temeraire biraz üzgün bir şekilde olsa da tekrar oturdu ve gökyüzünü izlemeye devam etti. Laurence daha kalın bir zincir isteme fikriyle etrafına bakındı ama müretebatın hepsi meşguldü ve işlerini bölmek istemedi. Gemide ejderhaya sıkıntı yaratmaktan başka bir işe yarayacak bir zincir olup olmadığını merak etti. Aniden Temeraire'in omuzla-

rının, başını neredeyse otuz santim geçtiğini ve bir zamanlar bir hanımın bileği kadar narin olan ön ayaklarının şimdi kendi uyluğundan daha kalın olduğunu fark etti.

Riley emirlerini duyurmak için megafonla bağırıyordu. Laurence dinlememek için elinden geleni yaptı; karışamazdı ve hoşuna gitmeyecek bir emir duymak yalnızca can sıkıcı olabilirdi. Mürettebat zaten bir fırtına atlatmıştı ve işini biliyordu. Neyse ki rüzgâr karşıdan esmiyordu; böylece fırtınanın önünde gidebiliyorlardı ve babafingo direkleri çoktan düzenli bir şekilde toplanmıştı. Şimdiye kadar her şey yolunda gitmişti ve kabaca doğu yönüne doğru yol alıyorlardı ama arkalarında hızla dönerek ilerleyen mat bir yağmur perdesinin ardında dünya gözden kaybolmuştu ve o perde *Reliant*'a yetişiyordu.

Su duvarı top ateşine benzer bir sesle güverteye vurunca, yağmurluğu ve şapkasına karşın anında iliklerine kadar ıslandı. Temeraire homurdandı ve etrafa sular sıçratarak başını bir köpek gibi iki yana salladı. Etrafına kıvırdığı kanatlarının altına girdi çabucak. Hayvanın yanına büzülmüş, koşumu tutmakta olan Laurence kendini bu canlı kubbenin koruması altında buldu. Hiddetli bir fırtınanın ortasında böylesine güvenli olmak fazlasıyla garipti; kanatların arasındaki açıklıktan dışarıyı görebiliyordu ve yüzüne soğuk serpintiler geliyordu.

"Bana köpekbalığını getiren o adam suda," dedi Temeraire biraz sonra ve Laurence hayvanın baktığı yöne baktı; neredeyse elle tutulabilir bir yağmur kütlesinin arasından iskele kirişinin altı derece kıç tarafına doğru bulank bir görüntüde kırmızı-mavi bir gömleğin ve bir kola benzer bir şeyin sallandığını seçebiliyordu: Bu, balık tutma işindeki tayfalardan biri olan Gordon'dı.

"Denize adam düştü," diye bağırdı, fırtınanın gürültüsü arasında duyulabilsin diye ellerini ağzının etrafına kapatarak ve dalgaların içinde çabalayan karaltıyı gösterdi. Riley üzgün bir bakış attı; birkaç ip atıldı ama adam çok geride kalmıştı; fırtına onları önüne katmış götürüyordu ve filikalarla onu kurtarmanın hiçbir yolu yoktu.

"İplerden çok uzakta," dedi Temeraire. "Gidip onu getireceğim."

Laurence itiraz edemeden havadaydı ve yanındaki, Temeraire'in boynundan sarkan kırık zincirle birlikte sallanıyordu. Yakınına geldiğinde serbest koluyla zinciri yakaladı ve savrulmasını ve Temeraire'in yanına bir kırbaç gibi vurmasını önlemek için birkaç kez koşumun kayışlarından birine doladı. Ardından sıkıca tutundu ve eli kayarsa altında onu bekleyen okyanustan başka bir şey olmadığı halde bacakları boşlukta asılı dururken sadece soğukkanlılığını kaybetmemeye çalıştı.

İçgüdü havalanmalarına yetmişti ama onları havada tutmak için yeterli gelmeyebilirdi; Temeraire geminin doğusuna gitmek zorunda kalıyordu. Hayvan rüzgârı önden karşılamaya çalışıyordu; sert bir rüzgârda takla attıklarında Laurence korkunç bir baş dönmesi hissetti ve bir an için mahvolduklarını ve hızla dalgalara çarpacaklarını düşündü.

"Rüzgârla birlikte," diye kükredi Laurence, denizde geçirdiği on sekiz yılda geliştirdiği nefesinin son zerresine kadar, Temeraire'in onu duyabildiğini ümit ederek. "Rüzgârla birlikte git, kahrolası!"

Hayvanın yanaklarının altındaki kaslar gerildi ve Temeraire kendini düzelterek doğuya döndü. Laurence'ın yüzüne vuran yağmur aniden kesildi. Rüzgârla birlikte uçmaya başlamışlardı ve muazzam bir hızda ilerliyorlardı. Hız

yüzünden nefes alamıyor ve gözlerinden yaşlar boşanıyordu; gözlerini kapamak zorunda kaldı. Bu, tecrübe ettiği on deniz mili hızın da üzerindeydi. Çocukluğundaki gibi, gırtlağından pervasız bir kahkaha çıkmaya çalışıyordu ama kahkahayı bastırıp mantıklı düşünmeyi güçlükle başardı.

"Ona doğrudan yaklaşamayız," diye seslendi. "Zikzak... kuzeye, ardından güneye gitmelisin, Temeraire, anlıyor musun?"

Ejderha yanıt verdiyse bile rüzgâr yanıtı uzaklaştırıp götürmüştü ama hayvan planı anlamış gibi görünüyordu. Rüzgârı kanatlarının altına alıp aniden dalışa geçerek kuzeye doğru keskin bir dönüş yaptı; büyük bir dalganın kaldırdığı bir sandaldaymış gibi Laurence'ın içi kalktı. Önceki kadar kötü olmasa da yağmur ve rüzgâr onları hâlâ dövüyordu. Temeraire havada zikzak çizip yavaş yavaş batı yönüne doğru ilerleyerek zarif bir kotra gibi yumuşakça yönünü değiştirdi.

Laurence'ın sol kolu yanıyordu; düşme korkusuyla sağ kolunu göğüs kayışının içinden geçirip, dinlendirmek için sol kolunu serbest bıraktı. Gemiyle aynı hizaya gelip onu geçerlerken, Gordon'ın hâlâ uzakta mücadele ettiğini görebiliyordu; neyse ki adam biraz yüzebiliyor ve yağmurun ve rüzgârın şiddetine karşın, onu altına çeken dalga o kadar da büyük görünmüyordu. Laurence kuşkulu bir şekilde Temeraire'in pençelerine baktı; ejderha Gordon'ı yakalamaya çalışırsa, devasa pençeler adamı kurtarabileceği gibi kolayca öldürebilirdi de. Laurence kendini Gordon'ı yakalayacak şekilde konumlandırmalıydı.

"Temeraire, onu ben yakalayacağım; ben hazır olana kadar bekle, sonra elinden geldiği kadar alçal," diye seslendi; ardından hayvanın karnından sarkmak için her adımda bir kolunu bir kayışın arasına sokarak koşumda yavaş ve dikkat-

li bir şekilde alçalmaya başladı. Bu korkunç bir süreçti ama Temeraire'in vücudu onu yağmurdan ve rüzgârdan koruduğu için alçalmaya başladığında işi kolaylaşmıştı. Hayvanın gövdesinin ortasından geçen geniş kayışı çekti; kayış yeterince esnemişti. İki elini de boşa çıkarabilmek için her seferinde bir tanesi olmak üzere bacaklarını kayışlar ve Temeraire'in gövdesi arasına yerleştirdi, ardından ejderhanın yanına vurdu.

Temeraire dalışa geçen bir atmaca gibi birdenbire alçalmaya başladı. Laurence ejderhanın hedeflemesine güvenerek kendini aşağı bıraktı ve ıslak kumaşa ve ete çarpmadan önce parmakları birkaç metre suyun yüzeyinde izler açtı. Körlemesine yakalamak için uzandı ve karşılığında da Gordon onu yakaladı. Temeraire kanatları çılgınca havayı döverek yükselip uzaklaştı ama neyse ki artık onunla mücadele etmek yerine rüzgârla birlikte ilerleyebiliyorlardı. Gordon'ın, Laurence'ın kollarındaki, omuzlarındaki, kalçalarındaki ağırlığı her kasının gerilmesine sebep oluyordu; baldırlarının etrafındaki kayış o kadar sıkıyordu ki bacaklarının dizden aşağısını hissetmiyordu ve vücudundaki bütün kanın başına hücum ettiğine dair rahatsız edici bir hisse kapıldı. Temeraire hızla gemiye giderken bir sarkaç gibi ileri geri sallandılar ve dünya Laurence'ın etrafında çılgınca dönmeye başladı.

Gemiyi sallayarak hiç de hoş olmayan bir şekilde güverteye indiler. Temeraire titreyen arka ayaklarının üzerinde durarak kanatlarını toplamaya ve bel kayışından onu aşağı çeken iki kişiyle dengesini sağlamaya çalışıyordu. Gordon kendini bıraktı ve Temeraire her an üzerine düşecekmiş gibi görünürken Laurence'ı kendini koşumdan kurtarma işiyle baş başa bırakıp korku içinde yuvarlanarak uzaklaştı. Kaskatı kesilmiş parmakları tokalar üzerinde çalışmayı reddediyordu ve aniden Wells, parıldayan bir bıçakla yanında belirdi ve kayışları kesti.

Tekrar kan hücum eden bacakları ölü gibi güverteye düştü. Temeraire de benzer şekilde dört ayağının üzerinde yanına düşünce darbeyle güverte sallandı. Laurence yağan yağmura aldırış etmeyerek nefes nefese sırtüstü yatıyordu; kasları itaat etmeyi reddediyordu. Wells duraksadı; Laurence eliyle işine geri dönmesini işaret edip ayağa kalkmaya çabaladı. Kalkmasına yardım ettiler ve onu hareket etmeye zorladıklarında karıncalanmanın acısı azaldı.

Fırtına hâlâ etraflarında esmeye devam ediyordu ama kapalı gabya yelkenleri altında rüzgârın önünde sürüklenen gemi artık düzgün gidiyordu ve güvertede daha az bir kriz hissi vardı. Gurur ve pişmanlığın karışımı bir hisle Riley'nin eserinden Temeraire'e dönen Laurence hayvanı, ağırlığının gemiyi dengesizleştirmeyeceği kıç tarafının ortasına gitmeleri konusunda ikna etti. Tam zamanındaydı; Temeraire kıç tarafına yerleştiğinde her zamanki yiyecek isteğini yapmadan esnedi ve başını kanatlarının altına gömerek anında uykuya daldı. Laurence yavaşça kendini güverteye bırakıp ejderhanın yan tarafına yaslandı; vücudu gerilmeden dolayı hâlâ fazlasıyla ağrıyordu.

Kendini yalnızca çok kısa bir süre daha ayık tutabildi; yorgunluktan dilini şiş ve hantal hissetmesine karşın konuşma ihtiyacı duydu. "Temeraire," dedi, "iyi iş çıkardın. Çok cesurcaydı."

Temeraire başını dışarı çıkardı ve çizgi şeklindeki göz bebekleri genişleyerek ona baktı. "Yaa," dedi biraz kuşkulu görünerek. Laurence vicdan azabıyla, daha önce ejderhaya nazik sözler söylememiş olduğunu fark etti. Hayatının altüst olması bir anlamda yaratığın hatası olabilirdi ama Temeraire sadece doğasının gereğine göre davranıyordu ve bunun için yaratığa acı çektirmek pek soylu bir davranış değildi.

Ama şu anda çok yorgun olduğu ve aklına daha iyisi gelmediği için bitkince, "İyi iş çıkardın," diye tekrar etmekle yetindi ve hafifçe pürüzsüz siyah karnına vurdu. Yine de bu bile yeterli olmuş gözüküyordu; Temeraire başka bir şey söylemedi ama biraz kımıldandı ve onu yağmurdan korumak için bir kanadını hafifçe açarak Laurence'ın etrafına kıvrıldı. Fırtınanın öfkesi kanat örtüsünün altına boğuk geliyor ve Laurence yanağında büyük kalbin atışlarını hissedebiliyordu; ejderhanın vücut sıcaklığıyla saniyeler içinde ısınmıştı ve hemen deliksiz bir uykuya daldı.

* * *

"Bunun güvenli olduğundan emin misiniz?" diye sordu Riley endişeyle. "Efendim, bir ağ yapabileceğimize eminim, bunu yapmasanız belki de daha iyi olur."

Laurence şöyle bir yaylandı ve uyluklarının ve baldırlarının etrafına sıkıca oturan kayışlara asıldı; ne onlar, ne de koşumun ana parçası esnemişti ve Temeraire'in ensesindeki yerinde kalmıştı. "Hayır, Tom, bunun bir işe yaramayacağını sen de biliyorsun; bu bir balıkçı teknesi değil ve bu işe ayıracak adamın yok. Bu günlerde pekâlâ bir Fransız'a rastlayabiliriz ve sonrasında halimiz ne olur?" Öne eğildi ve hafifçe Temeraire'in boynuna vurdu; ejderhanın başı, ilgiyle olan biteni izlemek için geriye kıvrıldı.

"Hazır mısın? Artık gidebilir miyiz?" diye sordu, ön ayaklarından birini tırabzanın üzerine koyarak. Pürüzsüz derinin altında kasları çoktan gerilmişti ve sesinde bariz bir sabırsızlık vardı.

"Geri çekil, Tom," dedi Laurence aceleyle, zinciri çıkartıp boyun kayışını tutarak. "Pekâlâ, Temeraire gidip..." Tek

bir sıçramayla havalandılar. Her iki tarafındaki geniş kanatlar büyük yaylar çizerek sallanıyordu ve bütün vücut gökyüzüne doğru süzülen bir ok gibi gerilmişti. Temeraire'in omzundan aşağı baktı. Okyanusun engin genişliğinde tek başına sallanan *Reliant* çoktan bir çocuğun oyuncağı boyutlarına küçülmüştü; yaklaşık otuz kilometre doğuda *Amitié*'yi bile görebiliyordu. Rüzgâr şiddetliydi ama kayışlar dayanıyordu ve bir kez daha kendine engel olamayarak ahmakça sırıttığını fark etti.

"Batıya doğru gideceğiz, Temeraire," diye seslendi Laurence. Karaya çok yaklaşma ve bir Fransız devriyesi ile karşılaşma riskine girmek istemiyordu. Temeraire'in başının hemen altındaki boynunun en dar yerine bir şerit takmışlar, dizginleri de o şeride iliştirmişlerdi; böylece Laurence, Temeraire'e yönü daha kolay veriyordu. Avuç içine bağladığı pusulasına baktı ve sağ dizgine asıldı. Ejderha yükselmeyi bırakıp dönerek düzeldi. Hava açık ve bulutsuzdu ve yalnızca hafif bir dalga vardı. Artık yukarı tırmanmadıkları için Temeraire kanatlarını daha seyrek çırpıyordu ama öyle bile olsa hızları kilometreleri yutacak kadar yüksekti; *Reliant* ve *Amitié* çoktan görüş alanının dışına çıkmıştı.

"Ah, bir tane gördüm," dedi Temeraire ve daha da yüksek bir hızla dalışa geçtiler. Laurence dizginleri sıkıca kavradı ve çığlık atmamak için kendini zor tuttu; bu kadar çocukça bir sevinç hissetmesini saçma buluyordu. Uzaklık ona ejderhanın görüş alanı hakkında biraz fikir veriyordu; böylesi bir erimde avını seçme işini ona bırakmak muhteşemdi. Düşünecek zamanı ancak bulmuştu ki ardından muazzam bir su sıçraması oldu ve Temeraire pençelerinde bir domuzbalığı ve üzerlerinden akan suyla tekrar yükselmeye başladı.

Bir şaşkınlık daha: Temeraire yemek için havada durdu ve kanatları yay çizecek şekilde dönüp vücudunu dik olarak

döverken olduğu yerde kaldı; Laurence ejderhaların bunun gibi bir manevra yapabildiğini bilmiyordu. Temeraire kendini çok iyi kontrol edemediği ve çılgınca aşağı ve yukarı sallandığı için bu şekilde havada kalmak pek rahat değildi ama parçalar altlarındaki okyanusa düştüğü için son derece işe yarar olduğu da şüphe götürmezdi. Artıklarla beslenmek için başka bir balık yüzeye çıkmaya başladı ve domuzbalığını bitirdikten sonra her bir pençesinde bir tane olmak üzere anında iki tane iri tonbalığı kapıp onları, ardından da kocaman bir kılıçbalığını yedi.

Savrulmamak için kolunu boyun kayışının altına sıkıştıran Laurence etrafına bakmakta özgürdü ve görüş alanında başka canlı ya da gemi olmadığı için tüm okyanusun efendisi olduğu hissine kapıldı. Girişimin başarısından gurur duymasına engel olamıyordu ve uçmanın heyecanı inanılmazdı; bedelini düşünmeden bundan tat alabildiği sürece tamamen mutlu olabilirdi.

Temeraire kılıçbalığının sonunu da yuttu ve merakla inceledikten sonra keskin üst çeneyi attı. "Doydum," dedi, tekrar yukarı doğru kanat çırpmaya başlayarak. "Biraz daha uçalım mı?"

Bu baştan çıkarıcı bir öneriydi ama bir saatten fazladır havadaydılar ve Laurence hâlâ Temeraire'in dayanıklılığından emin değildi. Üzülerek, "*Reliant*'a geri dönelim," dedi. "İstersen onun etrafında biraz daha uçabiliriz."

Temeraire'in ara sıra oynadığı dalgalara yakın giderek okyanusun üzerinde hızla yol aldılar; sular yüzüne serpiyor ve dünya bir bulanıklık içinde yanlarından akıyordu. Bir hayli tuzlu hava yutmasına karşın kendini eğlenceye kaptırdı ve sadece pusulasına danıştıktan sonra dizginleri çekmek için durakladı ve sonunda onları *Reliant*'a geri getirdi.

Sonunda Temeraire bir kez daha uykusunun geldiğini söyleyince gemiye indiler; iniş bu kez daha zarif olmuştu ve hafifçe suya gömülmesine karşın gemi o kadar sallanmamıştı. Laurence bacaklarını çözüp aşağı indi ve biraz eyer ağrısı çektiğini fark ederek şaşırdı ama hemen ardından bunun beklenilmesi gerektiğini fark etti. Yüzünden açıkça rahatlama okunan Riley onları karşılamak için aceleyle yanlarına geldi ve Laurence güvence verir bir şekilde başını salladı.

"Endişelenmeye gerek yok; harikaydı ve sanırım artık öğünleri hakkında endişelenmene gerek kalmadı; biz oldukça iyi idare ediyoruz,' dedi ejderhayı okşayarak. Çoktan uyuklamaya başlamış olan Temeraire tek gözünü açtı ve mutlu bir guruldama sesi çıkardı, ardından gözünü kapadı.

"Bunu duyduğuma çok sevindim," dedi Riley, "sadece bu akşam, yemeklerimizin oldukça kayda değer olacağı anlamına geldiği için değil; sizin yokluğunuzda önlem olarak çabalarımızı devam ettirdik ve artık kendimize ayırabileceğimiz çok güzel bir kalkan balığımız var. Siz de uygun görürseniz, bize katılması için subaylardan bazılarını davet edebilirim."

"Bütün içtenliğimle; dört gözle bekliyor olacağım," dedi Laurence, bacaklarındaki tutukluğu gidermek için gerinerek. Temeraire güverteye geçtikten sonra kamarasını boşaltma konusunda ısrar etmişti; Riley sonunda razı olmuştu ama eski kaptanını yerinden etmenin suçluluğunu gidermek için Laurence'ı neredeyse her akşam yemeğe davet ediyordu. Bu uygulama fırtına yüzünden kesintiye uğramıştı ama fırtına önceki gece dindiği için bu, akşam devam edebilecekleri anlamına geliyordu.

Güzel ve neşeli bir yemek oluyordu; özellikle şişe birkaç kez dolaştıktan ve daha genç asteğmenler resmî mizaçlarını kaybetmeye yetecek kadar sarhoş olduktan sonra. Keyifli bir

sohbeti olan Laurence'ın masası subaylar için her zaman neşeli bir yer olmuştu; aradaki rütbe engelinin kalkmasıyla o ve Riley hızla gerçek bir arkadaşlığa yaklaşıyordu.

Böylece yemek neredeyse gayriresmî bir hava kazanmıştı; bu yüzden Carver pudingini üstlerinden biraz daha erken bitirdiği için kendini ayrıcalıklı tek kişi olarak gördüğünde, Laurence'a doğrudan hitap etme cesaretini gösterdi ve çekinerek, "Efendim, ejderhaların ateş püskürttüğü doğru mu?" diye sordu.

Erik muhallebisinin üzerine birkaç kaliteli Riesling kadehi yuvarlamış olan Laurence, soruyu hoşgörülü bir biçimde karşıladı. "Bu türe göre değişir, Bay Carver," diye yanıtladı kadehini masaya koyarak. "Ama sanırım bu yetenek aşırı derecede nadir. Şahsen ben sadece bir kere gördüm: Nil savaşında bir Türk ejderhasında ve işe yaradığını gördüğümde Türklerin bizim tarafımızda olmasına çok sevindiğimi söyleyebilirim."

Diğer subaylar ürperip başlarını salladılar; bir gemi için güvertede kontrol edilemeyen bir ateş kadar ölümcül birkaç şey olabilirdi. "Ben *Goliath*'taydım," diye devam etti Laurence. "Patladığında *Orient*' ten sekiz yüz metre uzaktaydık; güverte toplarını saf dışı bırakmış ve tepedeki keskin nişancıların çoğunu temizlemiştik, bu yüzden ejderha istediği gibi saldırabiliyordu." Anılara dalarak sessizleşti; yelkenlerin hepsi alev almıştı ve havaya kalın duman blokları yükseliyordu. Devasa turuncu-siyah yaratık dalışa geçmiş ve kanatları ateşi körükleyerek çenesinden tepelerine ateş püskürtmeye devam ediyordu; korkunç kükreme sadece patlamayla bastırılabilmişti ve neredeyse bir gün sonra bile bütün sesleri boğuk bir şekilde duymuştu. Çocukken Roma'da bulunmuş ve Vatikan'da

* Aroması zengin bir tür beyaz şarap. (Yay.N.)

Michelangelo'nun, ejderhaların lanetlenmiş ruhları ateşle kızarttığı *Cehennem* tablosunu görmüştü; bu sahne o tabloya çok benziyordu.

Orada olmayanlar için manzarayı hayal gücü resmedince genel bir sessizlik oldu. Bay Pollitt boğazını temizledi. "Neyse ki aralarında zehir ya da asit püskürtenlerin daha yaygın olduğunu sanıyorum; tabii bu tek başlarına ölümcül silahlar olmadıkları anlamına gelmiyor."

"Tanrım, evet," dedi Wells buna. "Ejderha püskürtüsünün koca bir ana yelkeni bir dakika içinde yiyip bitirdiğini gördüm. Ama yine de, bir cephaneliği ateşe veremez ve altınızdaki gemiyi tamamen yakamaz."

"Temeraire bunu yapabilecek mi?" diye sordu, anlatılanlar karşısında gözleri hafifçe büyümüş Battersea ve Laurence irkildi; akşam yemeği için davet edilen diğer subaylardan biri gibiydi ve Riley'nin sağında oturuyordu ve bir an için eski kamarasında ve eski gemisinde bir misafir olduğunu neredeyse unutmuştu.

Neyse ki soruyu Bay Pollitt yanıtladı, bu yüzden Laurence şaşkınlığını gizlemek için bir anlık fırsat yakalamış oldu. "Türü kitaplarımda tarif edilen bir tür olmadığı için, karaya ulaşana kadar yanıt almayı ve onu düzgün bir şekilde tanımlamayı beklememeliyiz; uygun tür olsa bile birkaç ay sürecek erginleşme süreci tamamlanana kadar bu tür bir beceriyi kullanması pek olası gözükmüyor."

"Şükürler olsun," dedi Riley, onaylayan kahkahalara sebep olarak. Laurence gülümsemeyi başardı ve masanın geri kalanıyla Temeraire'in şerefine kadeh kaldırdı.

Yemek sona erdiğinde kamaradaki herkese iyi geceler diledikten sonra hafifçe sallanarak, büyüdüğü için mürettebatın

büyük bir kısmının çoğunlukla boş bıraktığı ve Temeraire'in tek başına bir görkem olarak yattığı kıç tarafına doğru ilerledi. Laurence yaklaşırken ejderha bir gözünü açtı ve davet anlamında bir kanadını kaldırdı. Laurence harekete biraz şaşırdı ama şiltesini aldı ve konforlu sıcaklığın altına girdi. Şilteyi açtı ve ejderhaya yaslanarak oturdu ve Temeraire kanadını tekrar indirerek etrafında sıcak bir sığınak oluşturdu.

"Sence ateş ya da zehir püskürtebilir miyim?" diye sordu Temeraire. "Nasıl yapacağımı bilemedim; denedim ama yalnızca hava üfledim."

"Konuştuklarımızı duydun mu?" diye sordu Laurence irkilerek; kıç pencereleri açıktı ve sohbet güverteden duyulmuş olabilirdi ama her nedense Temeraire'in dinlemiş olabileceği aklına gelmemişti.

"Evet," dedi Temeraire. "Savaş hakkındaki kısmı çok heyecan vericiydi. Çok savaş gördün mü?"

"Ah, sanırım evet," dedi Laurence. "Çok da fazla değil ama." Bu tam olarak doğru değildi; kendini cephe listesinde nispeten genç bir yaşta bulduğu için olağandışı sayıda savaş görmüştü ve bir savaş kaptanı sayılıyordu. "Ama yumurtadayken seni böyle bulduk; ele geçirdiğimiz gemideydin," diye ekledi, kıç fenerleri iskelede iki noktada görülebilen *Amiti*'yi işaret ederek.

Temeraire ilgiyle gemiye baktı. "Beni savaşta mı kazandın? Bunu bilmiyordum." Bunu öğrenmekten memnun gözüküyordu. "Yakında başka bir savaşa girecek miyiz? Görmek isterdim. Henüz ateş çıkartamasam da yardım edebileceğime eminim."

Laurence hayvanın hevesi üzerine gülümsedi; ejderhaların büyük oranda savaşçı ruhlu oldukları yaygın olarak bili-

nirdi ve savaşta bu derece değerli olmalarının sebeplerinden biri de buydu. "Büyük olasılıkla limana varmadan önce girmeyiz ama daha sonra yeteri kadar göreceğimizi söyleyebilirim; İngiltere'nin çok fazla ejderhası yok, bu yüzden büyüdüğünde pek çok kez göreve çağırılmamız büyük olasılık," dedi.

Kafasını kaldırıp Temeraire'in suratına baktı, hayvan denize bakmak için dikilmişti. Onu besleme endişesinin baskısı üzerinden kalktığı için, Laurence arkasındaki gücün diğer anlamları üzerine düşünebilirdi artık. Temeraire zaten diğer ejderha türlerinin yetişkinlerinin bazılarından daha büyüktü ve acemi yargısına göre çok hızlıydı. Ateş püskürtsün ya da püskürtmesin, hayvan Hava Kuvvetleri ve İngiltere için gerçekten de paha biçilmezdi. Temeraire'in hiç de pısırık bir hayvan olmayacağını düşününce gururlanmıyor değildi; önünde zor bir görev vardıysa, bundan daha değerli bir ortak isteyemezdi.

"Bana Nil Savaşı'yla ilgili daha fazla şey anlatır mısın?" dedi Temeraire ona bakarak. "Sadece senin gemin, diğer gemi ve o ejderha arasında mı geçti?"

"Tanrım, hayır. Bizde, Hava Kuvvetleri Üçüncü Tümen'den sekiz ejderhanın ve Türklerden dört ejderhanın desteğinde on üç savaş gemisi vardı," dedi Laurence. "Fransızlarda on yedi savaş gemisi ve on dört ejderha vardı, yani sayıca azdık ama Amiral Nelson'ın stratejisi onları tamamıyla şaşırttı," diye devam ederken, Temeraire başını indirdi ve büyük gözleri karanlıkta parlayarak dinlerken kıvrılıp iyice Laurence'ın yanına sokuldu ve böylece gecenin ilerleyen saatlerine kadar birlikte sessizce konuştular.

3.

FIRTINAYLA HIZLI YOL aldıkları için Funchal'a, Laurence'ın üç haftalık tahmininden bir gün önce varmışlardı ve Temeraire kıçta oturmuş hevesle görüş alanına giren adayı izliyordu. Ejderhaların küçük firkateynlerin üzerinde limana girerken görülmeleri olağan bir şey olmadığı için hayvan karada ani bir heyecana yol açtı ve yanaşırlarken, gemiye çok fazla yaklaşmadan küçük bir izleyici grubu rıhtımlara toplandı.

Amiral Croft'un sancak gemisi limandaydı; *Reliant* ismen onun komutası altında yelken açıyordu ve Riley ile Laurence ona olağandışı durumu bildirmek için ikisinin birden rapor vermesi gerektiği konusunda anlaşmaya varmıştı. Neredeyse demirledikleri anda *Commendable*'a, *Kaptan gemiye rapor versin* flaması çekildi ve Laurence, Temeraire ile konuşmak için yalnızca kısa bir süre durdu. "Ben dönene kadar gemide kalman gerektiğini unutma," dedi endişeyle. Temeraire asla isteyerek bir ricayı hiçe saymamış olmasına karşın, yeni ve ilginç herhangi bir şeyle kolayca dikkati dağılabilirdi ve Laurence etra-

fında keşfedecek böylesine yeni bir dünya varken kendini tutabileceğine çok fazla güvenemiyordu. "Sana söz veriyorum, döndüğümde bütün adayı baştan başa uçacağız; istediğin her şeyi göreceksin ve bu arada Bay Wells sana daha önce tatmadığın harika bir buzağı ve birkaç koyun getirecek."

Temeraire hafifçe iç çekti ama başını salladı. "Tamam, ama acele et," dedi. "Şu dağlara çıkmak istiyorum. Ve şunlardan yemek istiyorum," diye ekledi, yakında duran arabaya koşulmuş atlara bakarak; atlar sanki bunu duymuş ve tam olarak anlamış gibi gergince kıpırdandı.

"Ah, hayır, Temeraire, sokaklarda gördüğün her şeyi öylece yiyemezsin," dedi Laurence korkuyla. "Wells sana hemen yiyecek bir şeyler getirecek." Dönerek, asteğmenine seslendi ve durumun aciliyetini bildirdi; ardından son bir şüpheli bakışla borda iskelesinden indi ve Riley'ye katıldı.

Amiral Croft sabırsızlıkla onları bekliyordu; belli ki yaygarayla ilgili bir şeyler duymuştu. Yüzünde bir yara izi olan uzun boylu ve etkileyici bir adamdı ve sol kolunda demir parmakları yaylar ve kancalarla hareket eden bir takma el vardı. Elini, sancak subaylığına terfi etmeden kısa bir süre önce kaybetmişti ve o zamandan beri de o ağırlığı takıyordu; kamarasına girdiklerinde ayağa kalkmadan sadece biraz kaşlarını çatarak sandalyeleri gösterdi. "Evet, Laurence, anlat bakalım; sanırım konu buraya getirdiğin yabani ejderhayla ilgili."

"Efendim, onun adı Temeraire; yabani değil," dedi Laurence. "Üç hafta önce dün, *Amitié* adında bir Fransız gemisi ele geçirdik; yumurtasını onun ambarında bulduk. Doktorumuzun ejderha türleri hakkında biraz bilgisi vardı; bizi yumurtanın kısa zamanda çatlayacağına dair uyardı, bu

yüzden de koşum takımı hazırlama... kısacası, ona koşum taktım."

Croft aniden sandalyesinde doğruldu ve gözlerini kısarak Laurence'a, ardından Riley'ye baktı ve ancak o zaman üniformalarındaki değişikliği fark etti. "Ne, kendin mi? Sen de... Yüce Tanrım, bunu neden asteğmenlerinden birine yaptırtmadın?" diye sordu. "Bu görevi biraz abartmak olmuş, Laurence; bu sadece bir deniz subayı gemisini terk edip Hava Kuvvetleri'ne geçmeyi tercih ettiğinde iyi bir şeydir."

"Efendim, subaylarım ve ben kura çektik," dedi Laurence, kızgınlığını bastırarak; fedakârlığı için onurlandırılmayı istememişti ama bunun için azarlanmak da biraz fazlaydı. "Umarım kimse göreve bağlılığımı sorgulamıyordur; bunu sadece onlara işin adil olduğunu hissettirmek için yaptım ve sonuçta kura bana çıkmış olmasa da, bundan kaçınmamın bir yolu yoktu; benden hoşlandı ve başkasının elinden koşumu reddetmesi riskine giremedik."

"Ah, kahretsin," dedi Croft ve somurtkan bir ifadeyle tekrar sandalyesine gömüldü ve gergin bir şekilde sağ elinin parmaklarını sol elinin metal avuç içine vurarak parmak uçlarının demir üzerinde çıkarttığı sesler hariç, sessizlik içinde oturdu. Laurence yokluğunda Temeraire'in sebep olabileceği felaketleri hayal etmekle Croft'un ***Reliant*** ve Riley hakkında ne karar vereceğini merak etmek arasında gidip gelirken dakikalar geçti.

Sonunda Croft sanki uyanmış gibi irkildi ve sağlam elini salladı. "Eh, bir miktar ödül olmalı; koşumlanmış bir yaratığa vahşi olandan çok daha az para vermeleri az bir olasılık sonuçta," dedi. "Fransız firkateyninin ticaret gemisi değil de savaş gemisi olduğunu tahmin ediyorum. Eh, büyük olasılık-

la yeterli gözüküyor, hizmete sokulacağından eminim," diye ekledi, neşesi tekrar yerine gelerek ve Laurence bir rahatlama ve kızgınlık karışımıyla, adamın kafasında yalnızca amirallik payını hesaplamakta olduğunu fark etti.

"Aslında, efendim, çok temiz bir işçiliği var; otuz altı toplu," dedi kibarca, söyleyebileceği diğer birkaç şeyi kendine saklayarak. Bir daha bu adama rapor vermek zorunda kalmayacaktı ama Riley'nin geleceği hâlâ pamuk ipliğine bağlıydı.

"Hımm. Sen yapmak zorunda olduğun şeyi yaptın, Laurence, bundan eminim; ama seni kaybetmek üzücü. Sanırım pilot olmak hoşuna gidecektir," dedi Croft, aslında böyle düşünmediğini oldukça açık bir biçimde ifade eden bir tonla. "Gerçi bu yakınlarda Hava Kuvvetleri tümenimiz yok; kuryeler bile haftada sadece bir kere geliyor. Sanırım onu Cebelitarık'a götürmek zorunda kalacaksın."

"Evet, efendim, ama yolculuk için biraz daha büyümesini beklemeliyiz; havada çok sıkıntı çekmeden yaklaşık bir saat kalabiliyor ama onu henüz uzun bir yolculuğa çıkarma riskine girmek istemiyorum," dedi Laurence kesin bir tonla. "Ve bu arada beslenmek zorunda; şimdiye kadar sadece balık tutarak idare ettik ama elbette burada avlanamaz."

"İyi ama, Laurence, bu Deniz Kuvvetleri'nin sorunu değil ki," dedi Croft ama Laurence bu söylenenlere tam anlamıyla şaşıramadan, adam ne kadar sert konuştuğunu fark etti ve sözlerini değiştirdi. "Yine de, valiyle konuşurum; bir şeyler ayarlayabileceğimize eminim. Şu halde ***Reliant*** ve tabii ki ***Amitié*** için bir şeyler düşünmeliyiz."

"Koşumlamadan beri ***Reliant'ın*** komutasının Bay Riley'de olduğunu ve gemiyi kusursuz bir şekilde idare ettiğini belirtmek isterim; onu iki günlük bir fırtınadan geçirerek sağ salim

limana getirdi," dedi Laurence. "Gemiyi ele geçirdiğimiz harekâtta da çok cesurca çarpıştı."

"Ah, bundan eminim, bundan eminim," dedi Croft, parmağını çember çizecek şekilde döndürerek. *"Amiti*'nin komutası kimde?"

"Üsteğmenim Gibbs'te," dedi Laurence.

"Evet, elbette," dedi Croft. "Eh, hem üsteğmenini, hem de teğmenini böylesi görevlere getirmeyi ümit etmek senin için biraz fazla, Laurence, bunu anlamalısın. Ortalıkta o kadar çok firkateyn yok."

Laurence için yüz ifadesini korumak bayağı zor olmuştu; adam açıkça kendi subaylarından birine kıyak yapmak için bahane arıyordu. "Efendim," dedi buz gibi bir sesle, "Ne demek istediğinizi tam olarak anlayamadım; umarım koşumları kadro boşluğu yaratmak için benim taktığımı ima etmiyorsunuzdur. Tek amacımın çok değerli bir ejderhayı İngiltere'ye kazandırmak olduğuna sizi temin ederim ve Lord cenaplarının da bunu böyle görmesini ümit ederim."

Bu, Riley'nin kariyerini tehlikeye atmadan, kendi fedakârlığını vurgulamaya en çok yaklaşabileceği yerdi ve olmak istediğinden de bir hayli yakındı. Ama konuşma etkisini göstermişti; Croft bu hatırlatmadan ve Deniz Kuvvetleri Komutanlığı'ndan bahsetmesinden etkilenmiş gibi görünüyordu; en azından kem küm ederek geri adım attı ve Riley'yi komutadan almakla ilgili bir şey söylemeden ikisini de gönderdi.

"Efendim, size gerçekten minnettarım," dedi Riley, beraber gemiye doğru yürürlerken. "Meseleyi bu kadar kurcalayarak kendinizi zor bir duruma sokmamış olmanızı ümit ediyorum; sanırım büyük ölçüde nüfuzu var."

Kendi rıhtımlarına geldikleri ve ağzının etrafı siyahtan çok kırmızı olan Temeraire'i o an için daha çok bir mezbahaya benzeyen geminin güvertesinde otururken bulduğu için, o an Laurence'ın rahatlamadan başka bir duyguya çok az yeri vardı. İzleyici kalabalığı tamamen dağılmıştı. "Bütün bu olanlarda tek bir hayır varsa, Tom, o da artık nüfuza çok fazla önem vermek zorunda olmayacak olmamdır; bunun bir pilot için çok önemli olduğunu sanmıyorum," diye karşılık verdi. "Lütfen benim için endişelenme. Biraz daha hızlı yürümemizin bir sakıncası var mı? Sanırım yemeğini bitirmiş."

Uçmak karmakarışık ruh halini büyük oranda yatıştırmıştı. Bütün Madeira adası önünde uzanır ve saçlarında rüzgârı hissederken öfkeli kalmak mümkün değildi ve Temeraire heyecanla ilgi çekici yeni şeyleri, hayvanları, atları, at arabalarını, ağaçları, kayaları ve görebildiği her şeyi gösteriyordu; başını yarı döndürerek uçma yöntemi geliştirmişti, böylece uçarlarken bile Laurence ile konuşabiliyordu. Temeraire sonunda Laurence'ın da rızasıyla derin bir vadinin kenarından geçen boş bir yola indi; yoğun bir bulut öbeği, tuhaf bir şekilde yere yapışarak yeşil güney eğimlerinden aşağı sürükleniyordu ve hareketlerini hayranlıkla izlemek için oturdu.

Laurence ejderhadan indi; uçmaya gittikçe alışmasına karşın havada geçirdiği bir saatten sonra bacaklarını açmaktan memnundu. Manzaranın tadını çıkararak bir süre yürüdü ve yarınki uçuşta yanına yiyecek ve içecek bir şeyler getirmenin hoş olacağını düşündü; bir sandviç ve bir kadeh şarap güzel olurdu.

"Şu kuzulardan bir tane daha istiyorum," dedi Temeraire, düşüncelerini okumuş gibi. "Çok lezzetliydiler. Şuradakileri yiyebilir miyim? Onlar daha da büyük gözüküyor."

Vadinin öteki ucunda uysalca otlayan besili bir koyun sürüsü vardı. "Hayır, Temeraire; onlar koyun," dedi Laurence. "O kadar da lezzetli değiller ve sanırım birine ait olmalılar, bu yüzden onları zorla alamayız. Ama buraya tekrar gelmek istersen belki yarın çobanı bir tanesini bize vermesi için ikna edebilirim."

"Okyanusun istediğin kadar yiyebileceğin şeyle dolu olup karadaki her şeyin birilerine ait olması çok garip geliyor," dedi Temeraire hayal kırıklığıyla. "Bu hiç de adil değil; sonuçta o koyunları kendileri de yiyor ve ben şu an açım."

"Bu gidişle sanırım seni kışkırtıcı düşüncelere sevk ettiğim için tutuklanacağım," dedi Laurence keyifle. "Kesinlikle yenilikçi bir izlenim bırakıyorsun. Belki de o koyunların sahibi bu akşam yemeğinde bize güzel bir kuzu vermesini isteyeceğimiz kişiyle aynıdır; koyunlarım çalarsak buna pek yanaşmaz."

"Leziz bir kuzuyu şimdi tercih ederim," diye homurdandı Temeraire ama koyunların peşinden gitmedi ve bulutları incelemek için döndü. "Şu bulutların üzerine çıkabilir miyiz? Neden bu şekilde hareket ettiklerini görmek istiyorum."

Laurence kuşkuyla bulutlarla kaplı yamaca baktı ama mecbur kalmadıkça ejderhaya hayır demekten hoşlanmıyordu. "İstersen deneyebiliriz," dedi, "ama biraz tehlikeli görünüyor; bir anda dağın yamacıyla karşı karşıya gelebilir ve rüzgârla savrulabiliriz."

"Ah, dağın eteğine inerim, ardından yukarı yürüyerek çıkabiliriz," dedi Temeraire, Laurence sırtına çıkabilsin diye çömelip boynunu yere doğru uzatarak. "Hem böylesi daha ilginç olur."

Bir ejderhayla yürümek biraz, onu geride bırakmak biraz

daha garipti; Temeraire, Laurence'ın her on adımında bir adım atıyordu ama yeri kaplayan bulut tabakalarını karşılaştırmak için bir ileri bir geri bakmakla daha fazla meşgul olduğu için adımlarını çok nadir atıyordu. Sonunda Laurence arayı biraz açınca, beklemek üzere kendini yamaca bıraktı; uçarkenki deneyimlerinden giymeyi öğrendiği kalın kıyafetleri ve yağmurluğu sayesinde yoğun sis tabakasının altında bile rahatı yerindeydi.

Bulutları incelemesi ara sıra bir çiçeğe ya da bir çakıl taşına bakarak bölünen Temeraire, son derece yavaşça tepeye tırmanmaya devam etti. Ejderha bir noktada durdu ve yerden ufak bir kaya parçası çıkardı; tutamayacağı kadar küçük olduğundan pençesiyle iterek bariz bir heyecanla Laurence'a getirdi.

Laurence aşağı yukarı yumruğu büyüklüğünde olan taşı elinde tarttı; bu, kuvars kristali ve kayanın içinde gelişmiş piritti. "Bunu nasıl fark ettin?" diye sordu merakla, taşı ellerinde çevirip üzerindeki toprağı temizleyerek.

"Bir kısmı toprağın dışındaydı ve parlıyordu," dedi Temeraire. "Altın mı? Görünüşü hoşuma gitti."

"Hayır, pirit ama çok güzel, değil mi? Sanırım şu istifçi ejderhalardan birisin," dedi Laurence sevgiyle Temeraire'e bakarak; pek çok ejderhanın mücevherlere ya da değerli metallere doğuştan gelen bir hayranlığı vardı. "Sanırım senin için yeterince zengin bir ortak değilim; üzerinde uyuman için sana bir altın yığını sunamam."

"Üzerinde uyumak son derece rahat olsa bile altın yığını yerine seni tercih ederim," dedi Temeraire. "Güverteyi umursamıyorum ya."

Bunu, sanki şikâyet etmiyormuş gibi oldukça normal bir

şekilde söylemiş ve anında bulutlara bakmaya geri dönmüştü; Laurence şaşkınlık ve aşırı keyifle karışık bir hisle ejderhaya baktı. Buna birazcık yaklaşacak bir hissi bile güçlükle hayal edebiliyordu; eski hayatında benzer olarak düşünebileceği tek şey, konuşuyor olsaydı, ***Reliant***'ın, kaptanının o olmasından memnun olduğunu söylemesi olurdu: Hayal edilebilecek en yüksek kaynaktan gelen övgü ve sevgi. Bu onu, bu övgüye layık olduğunu kanıtlamanın kararlılığıyla doldurdu.

"Korkarım size yardımcı olamayacağım bayım," dedi yaşlı adam, önündeki kalın ciltten kafasını kaldırırken kulağının arkasını kaşıyarak. "Ejderha türlerine ait bir düzine kitabını var ama onu hiçbirinde bulamıyorum. Belki de büyüdükçe rengi değişir?"

Laurence kaşlarını çattı; bu, Madeira'ya indiklerinden beri bir haftadır danıştığı üçüncü doğa bilimciydi ve hiçbiri de Temeraire'in türünü belirleme konusunda herhangi bir yardım sunamamıştı.

"Yine de," diye devam etti kitapçı, "size bir ümit verebilirim; Kraliyet Akad'ından Bay Edward Howe kaplıcalar için geçen hafta buraya gelmişti. Sanırım adamın kuzeybatı ucundaki Porto Moniz'de kalıyor ve eminim o size ejderhanızın türünü söyleyebilir; Amerika Kıtası'ndan Doğu'ya kadar nadir türler üzerine birkaç tane monografisi var."

"Gerçekten çok teşekkür ederim; bunu duyduğuma sevindim," dedi Laurence habere gerçekten de sevinerek; isim ona tanıdık geliyordu ve adamla Londra'da birkaç kez karşılaşmıştı; bu yüzden kendini takdim etmekle uğraşması gerekmeyecekti.

Morali yükselmiş bir şekilde adanın bir haritası ve

Temeraire için bir mineraloji kitabıyla dükkândan çıktı. Hava oldukça güzeldi ve ejderha şehirden hayli uzakta onun için ayrılmış bir arsaya yayılmış, iyi bir yemeğin ardından güneşleniyordu.

Vali, Amiral Croft'tan daha yardımsever çıkmış, belki de limanlarının ortasında sık sık acıkan bir ejderhanın varlığıyla halkı endişelendirmemek için ve Temeraire'e düzenli bir koyun ve sığır erzakı sağlamak için kesenin ağzını açmıştı. Temeraire beslenme biçiminin değişmesinden hiç de mutsuz değildi ve büyümeye devam ediyordu; artık *Reliant'ın* kıç tarafına sığmıyordu ve geminin kendisinden daha uzundu. Laurence arsanın yanında, sahibinin aniden yakınlarda olmayı istememesi yüzünden ucuza bir kır evi tutmuştu ve ikisi oldukça mutlu bir şekilde idare ediyordu.

Bunu düşünecek zamanı bulduğunda gemi yaşantısından ayrıldığı için üzüntü duyuyordu ama Temeraire'e alıştırma yaptırmak büyük bir işti ve yemek yemek için her zaman şehre inebilirdi. Sık sık Riley ya da diğer subaylarıyla karşılaşıyordu; şehirdeki bazı denizci tanıdıklarıyla da karşılaşmış, bu yüzden de nadiren tek başına yemek yemişti. Uzaklık yüzünden kulübeye dönmek için erken kalkmak zorunda olmasına karşın, geceleri de rahatı yerindeydi; yakınlardan, somurtkan ve sessiz olmasına karşın ejderhadan rahatsız olmayan ve makul bir kahvaltı ve yemek hazırlayabilen Fernao adında bir hizmetkâr tutmuştu.

Temeraire genelde o yokken günün aydınlık saatlerini uyuyarak geçiriyor ve güneş battıktan sonra uyanıyordu; akşam yemeğinden sonra Laurence çıkıp dışarıda onunla birlikte oturuyor ve bir fenerin ışığında ona kitap okuyordu. Kendisi hiçbir zaman çok iyi bir okur olmamıştı ama Temeraire'in ki-

taplardan aldığı haz bulaşıcılık derecesindeydi ve Laurence konuya ilgi duymamasına karşın, ejderhanın büyük oranda mücevherler ve onların çıkarılmasından bahseden yeni kitaptan aldığı hazzı düşünmeden edemiyordu. Yaşamayı beklediği hayat tarzı bu değildi ama en azından hayatındaki değişiklikten dolayı şimdiye kadar fiziksel bir sıkıntı çekmemişti ve Temeraire alışılmadık derecede hoşsohbet bir arkadaş haline geliyordu.

Laurence bir çayevine oturdu ve Sir Edward'a durumunu anlatan ve onunla görüşmek istediğini belirten kısa bir mektup yazdı. Üzerine Porto Moniz'in adresini yazdı, ardından yerine çabuk ulaşması için iki buçuk şilin fazla vererek dükkânın postacısıyla gönderdi. Oraya kendi daha çabuk uçabilirdi elbette ama beraberinde bir ejderhayla davetsiz gitmenin hoş olmayacağını düşündü. Bekleyebilirdi; Cebelitarık'tan göreve başlayacağı yerle ilgili yanıt gelmeden önce en az bir hafta daha özgürdü.

Habercinin yarın gelmesi bekleniyordu ve bu düşünce ona unuttuğu bir şeyi hatırlattı: Henüz babasına yazmamıştı. Ebeveynlerinin, durumundaki değişimi ikinci ağızdan ya da ***Resmî Gazete'den*** öğrenmesine izin veremezdi ve gönülsüz bir sorumluluk hissiyle, gerekli mektubu yazmak için bir demlik taze kahveyle işe koyuldu.

Ne yazacağını düşünmek zordu. Lord Allendale sevgi dolu bir ebeveyn değildi ve davranışlarında resmiyet meraklısıydı. Ona göre Kara ve Deniz Kuvvetleri fakir, daha genç bir oğul için Kilise'ye göre ancak kabul edilebilir bir seçenekti; oğullarından birinin tüccar olmasıyla Hava Kuvvetleri'ne katılması arasında pek bir fark görmezdi ve kesinlikle ne halden anlardı, ne de bunu onaylardı. Laurence işinden dolayı baba-

sıyla anlaşamadıklarının son derece farkındaydı; babası ona kesinlikle, aile adının onuru için görevinin ejderhadan olabildiğince uzak durması olduğunu ve yaptığı işle ilgili konu dışı bazı yanlış fikirleri terk etmesini söyleyecekti.

Ona gerçekten düşkün olduğu ve haber onu üzeceği için annesinin tepkisi onu daha çok korkutuyordu. Annesi, Bayan Galman'la samimiydi ve yazdıkları kesinlikle Edith'in kulağına gidecekti. Ama babasını aşırı derecede sinirlendirmeden ikisini de teskin edecek şeyler yazamazdı; bu yüzden abartmaksızın gerçekleri göz önüne serecek ve şikâyet olabilecek her şeyden kaçınarak son derece resmî bir mektup yazmakla yetindi. Bunu yapmak zorundaydı; yine de zarfı posta kutusuna atmadan önce bir hoşnutsuzluk hissiyle kapadı.

Bu tatsız görevi tamamlayarak oda tuttuğu otele döndü. Daha önceki davetlerinin karşılığını vermek amacıyla yemeğe Riley, Gibbs ve birkaç tane daha arkadaşını davet etmişti. Saat daha iki olmamıştı ve dükkânlar hâlâ açıktı; ailesinin ve en yakın arkadaşlarının olası tepkisi üzerine kara kara düşünmesini engellemek için, yürürken vitrinlere baktı ve küçük bir rehincinin önünde durdu.

Erkekler için çok gösterişli ve hiçbir kadının takmayacağı kadar kalın bir altın zincir görmüştü: Kalın kare halkalardan sarkan düz diskler ve inci taneleri. Ama işçilik hariç sadece metal ve değerli taşların bile pahalı olması gerektiğini tahmin etti; artık ganimet parası alamayacağı için harcamaları konusunda dikkatli olması gerekiyordu ve bu zincir büyük olasılıkla ödeyebileceğinden kat kat pahalıydı. Yine de içeri girip fiyatını sordu; gerçekten de çok pahalıydı.

"Belki bunu düşünürsünüz, bayım," dedi dükkân sahibi, farklı bir zincir göstererek: Sadece diskleri yoktu ve belki

de biraz daha ince halkalarıyla diğer zincire çok benziyordu. İlkinin neredeyse yarı fiyatına ama yine de pahalı olmasına karşın Laurence onu satın aldı ve ardından kendini biraz aptal gibi hissetti.

Zinciri o gece Temeraire'e verdi ve karşılaştığı sevinçten dolayı biraz şaşırdı. Temeraire zinciri sımsıkı tutarak elinden bırakmadı; Laurence ona kitap okurken fener ışığında zinciri izliyor ve altın ve incinin üzerine düşen ışıklara hayranlık duyarak zinciri bir o yana bir bu yana çeviriyordu. Sonunda uyuduğunda zincir hâlâ pençelerinin arasındaydı ve ertesi gün uçmaya razı olmadan önce Laurence'ın zinciri sağlam bir şekilde koşuma eklemesi gerekmişti.

Sabah uçuşlarından döndükleri zaman Sir Edward'dan hevesli bir davet almalarına daha da memnun oldu. Fernao mektubu ona indikleri zaman vermişti ve Laurence mektubu Temeraire'e okudu: Beyefendi onlara istedikleri zaman gelebileceklerini bildiriyordu ve onu kaplıcaların yanındaki deniz kıyısında bulabilirlerdi.

"Yorgun değilim," dedi Temeraire; türünü öğrenmek konusunda Laurence kadar meraklıydı. "İstersen hemen gidebiliriz."

Ejderhanın dayanıklılığı her geçen gün daha da artıyordu; Laurence gerekirse kolayca inip dinlenebileceklerine karar verdi ve kıyafetlerini bile değiştirmeden ejderhanın sırtına atladı. Temeraire olağandışı bir çaba ortaya koyunca, ada büyük kanat vuruşları altında kayıp gitti. Laurence iyice hayvanın ensesine kapanmıştı ve rüzgârdan dolayı gözlerini kısıyordu.

Havalandıktan bir saatten az bir süre sonra, kayalık kıyıya inerlerken kaplıca sakinlerini ve sahil satıcılarını kaçırarak

sarmal çizerek sahile indiler. Laurence bir süre dehşetle arkalarından baktı, ardından kaşlarını çattı; düzgün bir şekilde koşumlanmış bir ejderhanın kendilerine zarar vereceğini düşünüyorlarsa, bu pek de onun hatası sayılmazdı ve kayışlarını çözüp aşağı indiğinde hafifçe Temeraire'in boynuna vurdu. "Gidip Sir Edward'i bulup bulamayacağıma bir bakacağım; burada kal."

"Olur," dedi Temeraire dalgın dalgın; kıyının etrafındaki garip kesitleri ve berrak suyu olan kayalık derin havuzları ilgiyle izlemeye başlamıştı çoktan.

Sir Edward'i bulmak çok zor olmamıştı; adam kaçışan kalabalığı fark etmiş ve Laurence dört yüz metre yol alana kadar çoktan onlara doğru gelmeye başlamıştı. Tokalaşıp birbirlerine hal hatır sordular ama ikisi de asıl meseleye gelme konusunda sabırsızdı ve Laurence, Temeraire'in yanına yürümelerini teklif edince Sir Edward hevesle kabul etti.

"Çok sıra dışı ve etkileyici bir isim," dedi Sir Edward yürürlerken, bilinçsizce Laurence'ın yüreğini ağzına getirerek. "Çoğunlukla onlara abartılı Latince adlar verilir; ama koşumlama yapan çoğu pilot senden bir hayli gençtir ve kendisini övme eğilimindedir. İki tonluk bir Winchester'ın Imperatorius diye adlandırıldığı komik durumlar vardır. Vay canına, Laurence, ona ne ara yüzme öğrettin?"

Laurence irkilerek etrafına baktı: Temeraire suya girmiş yüzüyordu. "Tanrım, hayır! Onu daha önce bunu yaparken hiç görmemiştim," dedi. "Nasıl olur da batmaz? Temeraire! Sudan çık," diye bağırdı biraz endişeyle.

Temeraire onlara doğru yüzüp kıyıya çıkarken Sir Edward ilgiyle izledi. "Ne kadar da olağanüstü. Uçmalarını sağlayan iç hava keseleri sanırım ejderhaları doğal bir şamandıra yapı-

yor ve okyanusta büyüdüğü için belki de sudan korkmaması doğaldır."

Hava keselerinden bahsedilmesi Laurence için yeni bir bilgiydi ama ejderha yanlarına varmak üzereydi, bu yüzden aklına gelen soruları daha sonraya bıraktı. "Temeraire, bu Sir Edward Howe," dedi Laurence.

"Merhaba," dedi Temeraire, adamınkine eş bir ilgiyle bakarak. "Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum. Bana türümün ne olduğunu söyleyebilir misiniz?"

Sir Edward bu doğrudan yaklaşıma şaşırmış gibi gözükmüyordu ve karşılık olarak başını eğerek selam verdi. "Doğrusunu isterseniz sizi bir parça aydınlatabileceğimi düşünüyorum; kıyıdan biraz uzaklaşmamızın senin için bir sakıncası yoktur umarım. Şurada gördüğün ağacın oraya gidip kanatlarını açarsan, tam biçimini daha iyi görebiliriz."

Temeraire hevesle giderken Sir Edward onun hareketlerini inceledi. "Hımm, çok garip, kuyruğunu tutuş tarzı hiç de karakteristik değil. Laurence, yumurtasının Brezilya'da bulunduğunu mu söylemiştin?"

"Korkarım bu konuda size sağlıklı bir bilgi verememe," dedi Laurence, Temeraire'in kuyruğunu inceleyerek; olağandışı hiçbir şey görmüyordu ama elbette karşılaştırma yapacak somut bir dayanağı yoktu. Temeraire kuyruğunu yerden yukarıda tutuyor ve yürürken hafifçe sallıyordu. "Onu bir Fransız gemisinde bulduk ve su fıçılarındaki bazı işaretlerden anladığımız kadarıyla gemi Rio'dan geliyordu ama bundan fazlasını bilmiyorum. Biz gemiyi ele geçirdiğimizde seyir defterleri suya atılmıştı ve kaptan gayet doğal olarak bize yumurtanın nerede bulunduğu hakkında herhangi bir bilgi vermeyi reddetti. Ama yolculuğun uzunluğuna bakılacak olursa daha

uzaktan gelmiş olamayacağını tahmin ediyorum."

"Ah, bunu kesin olarak bilmenin hiçbir yolu yok," dedi Sir Edward. "On yıldan daha fazla bir sürede yumurtada olgunlaşan bazı alt türler var ve yirmi ay bilinen bir ortalamadır. Aman Tanrım."

Temeraire az önce üzerlerinden hâlâ su damlayan kanatlarını açmıştı. "Evet?" diye sordu Laurence umutla.

"Laurence, aman Tanrım, bu kanatlar," diye bağırdı Sir Edward ve Temeraire'e doğru koşmaya başladı. Laurence gözlerini kırpıştırıp arkasından gitti ve ona ancak ejderhanın yanında yetişebildi. Sir Edward hırslı bir tutkuyla bakarak Temeraire'in kanatlarını bölümlere ayıran altı kemikten birini okşuyordu hafifçe. Temeraire izlemek için boynunu uzatmış, hareketsiz duruyor ve kanatlarının ellenmesine aldırış etmiyor gibi görünüyordu.

"Onu tanımlayabildiniz o halde?" dedi Laurence, Sir Edward'a; adam oldukça şaşırmış görünüyordu.

"Tanımlamak mı? Hayır, seni temin ederim daha önce bu türde bir ejderha hiç görmedim; Avrupa'da bunu gören üç insan ya var, ya yoktur ama şu kısa incelememin sonunda Kraliyet Akademisi'ne başvurmak için yeterince malzeme topladım," diye karşılık verdi Sir Edward. "Ama kanatlar ve pençelerinin sayısına bakılırsa, hangi soydan olduğunu kesin olarak bilemesem de, bu bir Çin İmparatorluk Ejderi. Ah, Laurence, ne ganimet ama!"

Laurence aklı karışmış bir şekilde kanatlara baktı; daha önce ne yelpazemsi bölmelerin, ne de Temeraire'in her bir ayağındaki beş parmağın sıra dışı olduğu aklına gelmemişti. "Bir İmparatorluk Ejderi mi?" dedi kuşkulu bir gülümsemeyle, bir an, Sir Edward'in ona şaka yapıp yapmadığını merak ederek.

Çinliler, Romalılar Avrupa'daki vahşi türleri evcilleştirmeden önce binlerce yıldır ejderha yetiştiriyordu; eserlerini aşırı derecede kıskanırlardı ve ikincil türlerin yetişkin olanlarının bile ülkeyi terk etmesine nadiren izin verirlerdi. Fransızların bir imparatorluk Ejderi yumurtası taşıyan otuz altı topluk bir firkateynle Atlas Okyanusu'nu geçtiğini düşünmek saçmaydı.

"Bu iyi bir tür mü?" diye sordu Temeraire. "Ateş püskürtebilecek miyim?"

"Olası bütün türlerin en iyisi; yalnızca Semaviler daha nadir ya da değerlidir ve onlardan biri olsaydın, sanırım seni koşumladığımız için Çinliler bize savaş açardı, bu yüzden öyle olmadığına sevinmeliyiz," dedi Sir Edward. "Kesin konuşmak istemememe karşın, sanırım ateş püskürtebilmen pek olası değil. Çin türleri öncelikle zeki ve zariftir; soylarında bu gibi becerilere gereksinim duymayacak kadar ezici hava üstünlüğüne sahiptirler. Doğu türleri arasında herhangi bir özel saldırı becerisine sahip olanlar çok daha büyük olasılıkla Japon ejderhalarıdır."

"Yaa," dedi Temeraire üzgün bir şekilde.

"Temeraire komik olma, bu hayal edilebilecek en harika haber," dedi Laurence, sonunda inanmaya başlayarak; bu, şaka olmanın çok ötesindeydi. "Emin misiniz?" diye sormadan edemedi.

"Ah, evet," dedi Sir Edward, kanatları inceleme işine dönerek. "Şu incecik derinin hassaslığına bir bak; vücudundaki renk uyumu ve gözleriyle beneklerinin rengi arasındaki tutarlılığa. Bir Çin türü olduğunu görür görmez anlamalıydım; yabandan geliyor olması imkânsız ve İnka ya da Avrupalı hiçbir üretici bunun gibi bir işçiliğe sahip değildir. Ve," diye ekledi,

"bu yüzmesini de açıklıyor; doğru hatırlıyorsam Çin türlerinin genelde suya ilgisi vardır."

"Bir İmparatorluk Ejderi' diye mırıldandı Laurence, hayranlıkla Temeraire'i okşayarak. "Bu inanılmaz; donanmanın yarısıyla ona eşlik etmek ya da ona bir kullanıcı göndermek zorunda kalacaklar."

"Belki ellerindekinin ne olduğunu bilmiyorlardı," dedi Sir Edward. "Seramik dokusu taşımaları haricinde Çin yumurtalarını görünüşlerine bakarak sınıflandırmak bilinen bir zorluktur. Sırası gelmişken, yumurta kabuklarından bir parça saklamış olabilir misin?" diye sordu hevesle.

"Hayır, ama belki tayfalardan biri saklamış olabilir," dedi Laurence. "Sizin için soruşturmaktan mutluluk duyarım; size son derece minnettarım."

"Hiç de değil, minnet tamamen bana ait. Bir İmparatorluk Ejderi gördüğümü ve onunla konuştuğumu düşünürseniz!" Başını eğerek Temeraire'e selam verdi. "Perouse Kontu günlüklerinde krallarının sarayında Kore'de bir taneyle konuştuğunu yazmış olsa da, bundan dolayı İngilizler arasında eşsiz olabilirim."

"Okumak isterdim," dedi Temeraire. "Laurence, bir kopyasını bulabilir misin?"

"Kesinlikle denerim," dedi Laurence. "Bana birkaç tane kitap önerebilirseniz çok minnettar olurum; türün alışkanlıkları ve davranışları hakkında herhangi bir bilgi edinmekten mutluluk duyarım."

"Şey, korkarım bu konuda çok az kaynak var; sanırım çok geçmeden herhangi bir Avrupalıdan daha fazla deneyim sahibi olacaksın," dedi Sir Edward. "Ama sana bir liste vereceğim

ve La Perouse günlükleri dâhil sana ödünç vermekten mutluluk duyacağım birkaç kitabım var. Temeraire burada beklemeye aldırış etmezse, otelime gidip onları alabiliriz; korkarım köyde çok rahat edemeyecektir."

"Hiç de aldırmam; gidip yine yüzerim," dedi Temeraire.

Sir Edward ile çay içip ondan bir sürü kitap alan Laurence köyde onun parasıyla ilgilenen bir çoban buldu, böylece dönüş yolculuklarından önce Temeraire'in karnını doyurabilecekti. Yine de çılgınca meleyip Temeraire görüş alanına girmeden çok önce kaçmaya çalışan koyunu sahile kadar götürme işi ona kalmıştı. Laurence hayvanı taşımak zorunda kalmıştı ve hayvan, aç ejderhanın önüne atılmadan hemen önce intikamını üzerine pisleyerek almıştı.

Temeraire yemek yerken, Laurence soyunup kıyafetlerini elinden geldiği kadar yıkadı, ardından ikisi yıkanırken kurumaları için kıyafetlerini kuru bir kayanın üzerine serdi. Laurence iyi bir yüzücü değildi ama yanında tutunabileceği Temeraire varken, ejderhanın yüzebildiği derin sulara açılma riskine girebildi. Temeraire'in sudaki neşesi bulaşıcıydı ve sonunda Laurence ejderhaya su sıçratarak ve dalıp diğer tarafından çıkarak bu oyunculuğa teslim oldu.

Su son derece sıcaktı ve yüzeyin üzerinde, bazıları ikisine de yetecek kadar geniş olan, dinlenilebilecek bir sürü kaya parçası vardı. Sonunda Temeraire'i kıyıya yönlendirdiğinde, üç-beş saat geçmişti ve güneş hızla batıyordu. Diğer insanların uzaklaşmış olmasından suçluluk duyacak kadar memnundu; bir çocuk gibi oynarken görülmekten utanırdı.

İkisi de mutlu, yağmurluğa sarılı ve koşumlara bağlanmış değerli kitaplarla birlikte Funchal'a geri dönmek için adanın

üzerinde uçarlarken güneş ılık ılık arkalarından vuruyordu. "Sana bu gece günlükten bir şeyler okuyacağım," diyordu Laurence, önlerinden yüksek, borazanımsı bir ses yükseldiğinde.

Temeraire o kadar irkilmişti ki bir an için havada asılı kaldı; ardından kararsız bir kükremeyle karşılık verdi. Tekrar öne doğru atıldı ve bir an sonra Laurence sesin kaynağını gördü: Bulut örtüsü altında neredeyse görünmez olan, karnında beyaz noktalar ve kanatlarında beyaz şeritler olan açık gri bir ejderha; bir hayli yukarıdaydı.

Hayvan çok hızlı bir biçimde dalıp yanlarına geldi; hayvanın Temeraire'den küçük olduğunu görebiliyordu ama tek bir kanat vuruşuyla çok daha uzun süre havada süzülebiliyordu. Binicisi hayvanın derisinin rengine uyan gri deriler giyiyor ve kaim bir başlık takıyordu; kopçalarını açıp başlığını geriye itti. "Yüzbaşı James, Volatilus'un pilotuyum, sevkiyat kısmı," dedi adam açık bir merakla Laurence'ı süzerek.

Laurence duraksadı; kesinlikle bir yanıt bekleniyordu ama resmî olarak ne Deniz Kuvvetleri'nden ayrıldığı, ne de Hava Kuvvetleri'ne katıldığı için kendini nasıl tanıtacağından emin değildi. "Majesteleri'nin Deniz Kuvvetleri'nden Yüzbaşı Laurence," dedi sonunda, "Temeraire'in pilotuyum; şu anda görevim yok. Funchal'a mı gidiyorsunuz?"

"Deniz Kuvvetleri mi? Evet, öyle ve bu takdimden sonra sizin de oraya doğru gitmekte olduğunuzu tahmin ediyorum," dedi James; cana yakın görünen uzun bir suratı vardı ama Laurence'ın yanıtı bunu derin bir kaş çatmayla bozmuştu. "O ejdercik kaç yaşında ve onu nerede buldun?"

"Yumurtadan çıkalı üç hafta beş gün oldu ve Laurence beni bir savaşta kazandı," dedi Temeraire, Laurence yanıt ve-

remeden. "James ile nasıl tanıştın?" diye sordu, diğer ejderhaya.

Volatilus büyük, açık mavi gözlerini kırpıştırdı ve neşeli bir sesle, "Çıktım!" dedi. "Yumurtadan!"

"Öyle mi?" dedi Temeraire kuşkulu bir şekilde ve kafasını çevirip şaşkın bir şekilde Laurence'a baktı. Laurence daha fazla konuşmaması için çabucak kafasını iki yana salladı.

"Bayım, sorularınız varsa, en iyi şekilde yerde yanıtlanabilirler," dedi James'e biraz soğuk bir ifadeyle; adamın ses tonunda hoşuna gitmeyen buyurucu bir nitelik vardı. "Temeraire ve ben şehrin hemen dışında kalıyoruz; bize eşlik etmek ister misiniz, yoksa iniş alanınıza doğru sizi mi takip edelim?"

James şaşkınlıkla Temeraire'e baktı ve Laurence'ı biraz daha sıcak bir biçimde yanıtladı. "Aaa, sizinkine gidelim; resmî olarak yere indiğim vakit koli göndermek isteyen insanlar tarafından etrafım çevrilecek; konuşamayız."

"Pekâlâ; gideceğimiz yer şehrin güneybatısında," dedi Laurence. "Temeraire, lütfen yolu göster."

Laurence, Temeraire'in gizlice mesafeyi açmaya çalıştığını düşünmesine karşın, gri ejderha takip etmekte zorlanmadı; Volatilus hız için başarıyla üretilmişti. İngiliz ejderha üreticileri ellerindeki sınırlı sayıdaki ejderhaya karşın belirli sonuçlar alma konusunda yetenekliydi ama bu ejderhayı üretme sürecinde zekâ kesinlikle feda edilmişti.

Yere, Temeraire'in öğünü olarak getirilmiş sığırların korku dolu böğürtüsünün arasına aynı anda indiler. "Temeraire, ona kibar davran," dedi Laurence sessizce. "Bazı ejderhaların kavrayışı çok iyi olmayabiliyor, tıpkı bazı insanlar gibi; ***Reliant***'taki Bili Swallow'u hatırlıyorsundur."

"Ah, evet," dedi Temeraire aynı sessizlikle. "Şimdi anlıyorum; dikkatli olacağım. Sence ineklerimden birini ister mi?"

"Bir şeyler yemek ister mi?" diye sordu Laurence James'e, ejderhalarından inip yerde buluştuklarında. "Temeraire bu öğleden sonra zaten bir şeyler yemişti; bir inek verebilir."

"Çok naziksiniz," dedi James gözle görülür bir biçimde rahatlayarak. "Eminim çok hoşuna gidecektir, değil mi Dipsiz Çukur?" diye devam etti sevgiyle, Volatilus'un boynunu okşayarak.

"İnekler!" dedi Volatilus, ardına kadar açık gözlerle hayvanlara bakarak.

"Gel de benimle paylaş, şurada yiyebiliriz," dedi Temeraire küçük gri ejderhaya ve çitin üzerinden iki tane inek kaparak oturdu. Onları alanın temiz çimenlik kısmına yatırdı ve başıyla çağırdığı zaman Volatilus şevkle payını almak için seğirtti.

"İkiniz de alışılmadık ölçüde cömertsiniz," dedi James, Laurence onu kır evine yönlendirirken. "Paylaşımcı olan büyüklerden daha önce hiç görmemiştim; hangi tür?"

"Uzman değilim ve elimize geçtiğinde kökeni belli değildi ama Sir Edward Howe bugün onu bir İmparatorluk Ejderi olarak tanımladı," dedi Laurence, biraz utanarak; bu ona sanki gösteriş yapıyormuş gibi gelmişti ama elbette basit gerçek buydu ve bunu insanlara söylemekten kaçınamazdı.

James söylenen karşısında eşikte tökezledi ve neredeyse Fernao ile çarpışıyordu. "Sakın... ah Tanrım, şaka yapmıyorsun," dedi, kendini toparlayarak ve deri ceketini çıkarıp hizmetkâra vererek. "Ama onu nerede buldun ve ona nasıl koşum taktın?"

Laurence ev sahibini bu tarzda sorgulayan birini ha-

yal bile edemezdi ama James'in tavırlarına karşı olan fikrini sakladı; koşullar kesinlikle hoşgörüye biraz izin veriyordu. "Anlatmaktan memnun olurum' dedi, adama oturma odasını göstererek. "Aslında nasıl yol aldığım konusunda tavsiyeni almak isterim. Çay içer misin?"

"Evet, ama varsa kahveyi tercih ederim," dedi James, ateşin yanına bir sandalye çekerek; bir bacağını sandalyenin kolunun üzerinden atarak yayıldı. "Oh be, bir dakikalığına da olsa oturmak iyi geldi; yedi saattir havadaydık."

"Yedi saat mi? Canın çıkmış olmalı," dedi Laurence irkilerek. "Havada o kadar uzun süre kalabileceklerini bilmiyordum."

"Çok yaşa sen, on dört saatlik uçuşlarım oldu," dedi James. "Ama seninkiyle bunu denemezdim; hava uygun olduğunda Völly kanatlarını saatte bir çırpıp havada kalabilir." Ağzım ardına kadar açarak esnedi. "Ama okyanusun üzerindeki hava akımlarında değil."

Fernao kahve ve çayla odaya girdi ve servis yapıldıktan sonra Laurence arada beş fincan kahve içip iki tabak sandviç yiyerek açık bir şaşkınlıkla onu dinleyen James'e kısaca Temeraire'in ele geçirilmesini ve koşumlanmasını anlattı.

"Yani anlayacağın üzere, oldukça zor durumdayım; Amiral Croft durumuma ilişkin emirler almak için Cebelitarık'taki Hava Kuvvetleri'ne bir mesaj -senin taşıdığım tahmin ettiğim- göndermişti ama itiraf etmeliyim ki ne bekleyeceğime dair bir fikre minnettar olurum," diye bitirdi.

"Korkarım yanlış adama soruyorsun," dedi James neşeyle, altıncı fincanı da bitirirken. "Bunun gibi bir şey hiç duymamıştım ve sana göreceğin eğitim hakkında peşin uyarıda bile bulunamam. On iki yaşıma geldiğimde sevkiyat kısmında gö-

revlendirildim ve on dört yaşında Volly'yi aldım; senin şahane yaratıkla ağır çarpışmalara giriyor olacaksın. Ama," diye ekledi, "seni daha fazla beklemekten kurtaracağım: Görevim gereği kısa bir süre için iniş alanına uğrayacağım, postalan alacağım ve amiralinin mesajını bu gece götüreceğim. Kendini yarın akşam yemeğinden önce kıdemli yüz olarak bulursan şaşırma."

"Özür dilerim, kıdemli ne?" diye sordu Laurence, çaresizlik içinde sormak zorunda kalarak. Kahve tüketmeye devam ettikçe James'in konuşma tarzı gittikçe gevşiyordu.

"Kıdemli yüzbaşı," dedi James. Sırıttı, bacağını aşağı indirdi ve sandalyeden kalkarak ayakuçlarının üzerinde gerindi. "Bir pilot olacaksın; onlardan biriyle konuşmadığımı neredeyse unutmuştum."

"Teşekkür ederim; bu güzel bir iltifattı," dedi Laurence, içinden James'in hatırlamak için daha fazla çaba harcamış olmasını dilemesine karşın. "Ama kuşkusuz gece uçmayacaksın, değil mi?"

"Tabii ki uçacağım; bu havada burada kalmanın gereği yok. Kahve canlılığımı geri getirdi ve bir inekle Volly Çin'e gidip gelebilir," dedi. "Cebelitarık'ta kalacak daha iyi bir yerimiz var ne de olsa. Ben gittim," diyerek oturma odasından çıktı, gömme dolaptan ceketini aldı ve ıslık çalarak kapıdan çıktı. Laurence afallamış öylece duruyordu ama bir an sonra kendine gelerek adamın peşinden gitti.

Volley ona inekler ve "Temrer" -Temeraire'in adını en iyi söyleyebildiği şekli buydu- hakkında heyecanla bir şeyler geveleyerek iki kısa sıçramayla James'in yanma geldi. James hayvanı okşayıp sırtına çıktı. "Tekrar teşekkürler; eğitiminizi Cebelitarık'ta yaparsanız seferlerimin arasında görüşürüz,"

dedi el sallayarak ve bir gri kanatlar fırtınasıyla birlikte çabucak alacakaranlıkta gözden kayboldular.

"İnek yediğine çok memnun oldu," dedi Temeraire bir süre sonra, Laurence'ın yanında arkalarından bakarken.

Laurence güldü ve uzanarak nazikçe Temeraire'in boynunu okşadı. "Başka bir ejderhayla ilk karşılaşman çok iyi geçmediği için üzgünüm," dedi. "Ama o ve James bizim için Amiral Croft'un mesajım Cebelitarık'a götürecek ve bir ya da iki gün içinde daha kafa dengi ejderhalarla karşılaşacağını tahmin ediyorum."

* * *

Belli ki James tahmininde abartıya kaçmamıştı; Laurence ertesi gün akşamüstü şehre inmek için yeni yola koyulmuştu ki limanın üzerinden büyük bir gölge geçti ve başım kaldırıp bakınca kırmızı-altın sarısı devasa bir hayvanın şehrin kenarındaki iniş alanına giderek başının üzerinden geçtiğini gördü. Herhangi bir bilgi ulaşmış olabileceğini tahmin ederek hemen *Commendable'a* yöneldi; yolun yarısında nefes nefese genç bir asteğmen onu karşıladı ve Amiral Croft'un onu çağırdığını söyledi.

Croft'un kamarasında iki pilot onu bekliyordu: Ciddi bir yüz ifadesi ve bir ejderha gibi görünmesine yol açan kartal gagasına benzer burnu olan zayıf, uzun boylu Yüzbaşı Portland ve en fazla yirmi yaşında, kuyruk yaptığı açık kızıl rengi uzun saçlara ve soğuk bir yüz ifadesine sahip genç bir adam olan Teğmen Dayes. Tavırları pilotlar için söylenenler kadar soğuktu ve James'in aksine ona karşı sıcak tavırlar sergilemiyorlardı.

"Evet, Laurence, çok şanslı bir adamsın," dedi Croft, Laurence resmî tanışmayı yapar yapmaz. "Sonunda seni ***Reliant'ta*** tekrar görebileceğiz."

Hâlâ iki pilotu inceleyen Laurence düşüncelerinden sıyrıldı. "Özür dilerim?" dedi.

Portland, Croft'a küçümseyici bir bakış attı; şansla ilgili söylemi çirkin değilse bile, kesinlikle yersiz olmuştu. "Hava Kuvvetleri'ne gerçekten de olağanüstü bir hizmet yaptın," dedi kayıtsız bir şekilde, Laurence'a dönerek, "ama senden o hizmete devam etmeni istemek zorunda kalmayacağımızı umuyorum. Teğmen Dayes görevini devralmak için burada."

Laurence şaşkınlıkla, düşmanca bakışlarla ona bakan Dayes'e baktı. "Efendim," dedi yavaşça; iyi düşünemiyordu, "yumurtadan çıkarken orada bulunması gerektiği için bir ejderha kullanıcısının görevinden alınamayacağı izlenimine kapılmıştım. Yanılıyor muyum?"

"Olağan koşullarda haklısın ve istenen de kesinlikle budur," dedi Portland. "Bununla birlikte, hastalık ya da yaralanmayla bir kullanıcının kaybı gibi durumların yarısından çoğunda ejderhayı yeni bir pilotu kabul etmesi konusunda ikna edebiliyoruz. Genç olmasının Temeraire'in," hafif bir hoşnutsuzluk havasıyla adın üzerinde durakladı, "değişikliği daha uysallıkla kabul etmesini sağlayacağını tahmin ediyorum."

"Anlıyorum," dedi Laurence; elinden gelen yalnızca bu kadardı. Üç hafta önce olsa bunu duymaktan büyük sevinç duyardı; şimdiyse bu, garip biçimde tatsız geliyordu.

"Elbette sana minnettarız," dedi Portland, belki biraz daha uygar bir yanıt vermenin gerekli olduğunu hissederek. "Ama eğitimli bir pilotun elinde olmak onun için çok daha iyi olacaktır ve eminim Deniz Kuvvetleri kendisini işine böylesi-

ne adamış bir subayını bize vermek istemeyecektir."

"Çok naziksiniz, efendim," dedi Laurence resmî bir şekilde, başını eğip selam vererek. İltifat doğal değildi ama geri kalanların oldukça samimi söylendiğini görebiliyordu ve bu son derece mantıklıydı. Temeraire, bir geminin gerçek bir denizcinin ellerinde olması gibi, onunla doğru düzgün ilgilenebilecek eğitimli bir pilotun ellerinde kesinlikle daha rahat edecekti. Temeraire'in onun üzerine kalması tamamen kazayla olmuştu ve artık ejderhanın olağandışı doğasını bildiği için, Temeraire'in eşit derecede beceriye sahip bir ortağı hak ettiği açıktı. "Elbette mümkünse eğitimli birisini tercih edeceksiniz. Herhangi bir yararım dokunacaksa yardım etmekten mutluluk duyarım. Bay Dayes'i Temeraire'in yanına götüreyim mi?"

"Hayır!" dedi Dayes sertçe, daha fazla bir şey söyleyemeden Portland'dan gelen bir bakışla susturularak.

Portland daha kibar bir yanıt verdi. "Hayır, teşekkürler, Yüzbaşı. Aksine işlemi hayvanı yeni bir kullanıcıya alıştırmak için geliştirdiğimiz yöntemlere olabildiğince yakın tutmak için ejderhanın kullanıcısı ölmüş gibi davranmayı tercih ederiz. Ejderhayı bir daha görmemeniz en iyisi."

Bu ağır bir darbe olmuştu. Laurence neredeyse karşı çıkacaktı ama vazgeçti ve sadece bir kez daha başını eğerek selam verdi. Eğer bu, değişim sürecini daha kolay bir hale getirecekse, tek görevi hayvandan uzak durmaktı.

Yine de, Temeraire'i bir daha asla göremeyecek oluşunu düşünmek hiç hoş değildi; ona veda etmemişti, son bir güzel söz söylememişti ve ondan tamamen uzak durmak onda terk edilmişlik hissi yaratacaktı. ***Commendable***'dan ayrılırken keder, üzerine bir ağırlık gibi çökmüş, akşamüstüne kadar da

geçmemişti; akşam yemeği için Riley ve Wells ile buluşacaktı ve onu bekledikleri otelin lobisine geldiğinde, onlara gülümsemek ve konuşmak çaba gerektirmişti. "Beyler, sonuçta benden kurtulamamış gibi gözüküyorsunuz."

Şaşırarak baktılar; hemen ardından hararetli bir biçimde onu tebrik ettiler ve özgürlüğüne kadeh kaldırdılar. "İki haftadır duyduğum en iyi haber bu," dedi Riley kadehini kaldırarak. "Sağlınıza, efendim." Büyük olasılıkla kendi terfisine mal olacak bu habere karşın açıkça çok içtendi ve Laurence derinden etkilendi; gerçek arkadaşlığın bilincine varmak en azından üzüntüsünü biraz hafifletmişti ve her zamanki ruh haline yaklaşan tutumuyla o da kadehini kaldırabildi.

"Bunu oldukça garip bir şekilde yapmışlar gibi görünüyor ama," dedi Wells bir süre sonra, Laurence'ın toplantıyı kısaca anlatması üzerine kaşlarım çatarak. "Bu neredeyse hem size, hem de Deniz Kuvvetleri'ne hakarete girer, efendim; sanki bir denizci subayı onlar için yeterince iyi değilmiş gibi."

"Hayır, hiç de değil," dedi Laurence, yaptığı yorumdan çok da emin olmamasına karşın. "Endişelerinin Temeraire için olduğu kadar Hava Kuvvetleri için de olduğuna eminim ve haklılar da. Bizim birinci sınıfın komutasına verilen bir Kara Kuvvetleri subayını görmekten hoşlanmayacağımız gibi, onların da böylesine değerli bir yaratığın sırtında eğitimsiz birini görmekten pek mutlu olmayacağını tahmin etmek gerekir."

Bunu inanarak söylemişti ama bu onu çok da fazla avutmuyordu. Akşam ilerledikçe, arkadaşlık ve güzel bir yemeğe karşın ayrılmanın acısını daha fazla hissetmeye başladı. Geceleri Temeraire'e kitap okumak ya da onunla konuşmak ya da onun yanında uyumak gibi bir alışkanlık geliştirmişti

ve bunun aniden sona ermesi acı vericiydi. Duygularını tam olarak gizleyemediğini biliyordu; sessizliğini kapamak için daha fazla konuşan Riley ve Wells ona endişeli bakışlar atıyordu ama kendini bir türlü onları rahatlatacak sahte mutluluk gösterisine zorlayamıyordu.

Pudingler servis edilmişti ve bir çocuk elinde bir notla koşarak ona doğru geldiğinde tatlıyı yemeye çalışıyordu. Not Yüzbaşı Portland'dan geliyordu; onu acilen kır evine çağırıyordu. Laurence durumu birkaç kelimeyle açıklayarak hemen masadan kalktı ve paltosunu bile beklemeden sokağa fırladı. Madeira geceleri sıcaktı ve paltosunun olmamasına aldırış etmiyordu, özellikle birkaç dakikadır hızlı bir şekilde yürüdükten sonra eve ulaştığında fularını çıkarması için bir bahanesinin olmasından memnun olacaktı.

İçeride ışık vardı. İkna işlemi sırasında kullanması için evi Yüzbaşı Portland'a vermişti. Fernao ona kapıyı açtığında içeri girdi ve Portland şöminenin yanında durmuş, sert, onaylamaz bir ifadeyle ateşi izlerken, Dayes'i başı ellerinin arasında etrafında Hava Kuvvetleri üniforması içinde birkaç tane genç adamla birlikte yemek masasında otururken buldu.

"Bir şey mi oldu?" diye sordu Laurence. "Temeraire hasta mı?"

"Hayır," dedi Portland kısaca, "değişimi reddediyor."

Dayes aniden masadan kalkıp Laurence'ın yanına geldi. "Olur şey değil! Eğitimsiz bir Deniz Kuvvetleri ahmağının ellerinde bir İmparatorluk Ejderi..." diye bağırdı. Ağzından daha fazlasını kaçırmaması için arkadaşları tarafından susturuldu ama yüz ifadesi şok edici derecede onur kırıcıydı ve Laurence hemen kılıcının kabzasını kavradı.

"Bayım, kılıcınıza davranın," dedi öfkeli bir şekilde, "bu kadarı da fazla."

"Kesin şunu; Hava Kuvvetleri'nde düello yapılmaz," dedi Portland. "Andrews, Tanrı aşkına şunu yatağına yatır ve biraz afyon ruhu ver." Genç adam Dayes'in koluna girerek başım salladı ve o ve diğer üç arkadaşı direnen teğmeni odadan çıkartarak Laurence ile Portland'ı yalnız bıraktı; Fernao hâlâ ifadesiz bir suratla köşede elinde porto şarabı sürahisiyle dikiliyordu.

Laurence Portland'a döndü. "Bir beyefendiden böylesi bir ifadeyi hoşgörüyle karşılamasını bekleyemezsiniz."

"Bir pilotun hayatı sadece kendisine ait değildir; onu böylesine anlamsız bir şekilde tehlikeye atmasına izin verilemez," dedi Portland kesin bir tonla. "Hava Kuvvetleri'nde düello yapılmaz."

Tekrarlanan bu söylemin yasal bir ağırlığı vardı ve Laurence doğruluğunu görmek zorunda kaldı; kızgın renk yüzünden gitmemesine karşın eli yavaş yavaş gevşedi. "Öyleyse benden ve Deniz Kuvvetleri'nden özür dilemeli, efendim; bu çirkin bir söylemdi."

Portland, "Sanırım daha önce pilotlar ya da Hava Kuvvetleri hakkında aynı derecede çirkin sözler sarf etmediniz ya da sarf edildiğini duymadınız," dedi.

Laurence, Portland'ın sesindeki bariz keskinlik karşısında sessizleşti. Daha önce pilotların kesinlikle bu gibi söylemler duymuş olabileceği ve bunlara içerleyebileceği aklına gelmemişti hiç; yönetmelikleri gereği düelloyla karşılık bile veremedikleri göz önüne alınırsa şimdi o içerlemenin ne kadar zalim olabileceğini anlıyordu. "Yüzbaşı," dedi sonunda, daha sakin bir şekilde, "benim huzurumda böylesi ifadeler kullanılmışsa

bile, onlardan kesinlikle benim sorumlu olmadığımı ve mümkün olan her yerde onlara sertçe karşı çıktığımı söylemeliyim. Majesteleri'nin silahlı kuvvetlerinin herhangi bir kısmına karşı aşağılayıcı kelimeleri asla isteyerek duymadım; ne de bundan sonra duyacağım."

Artık sessizleşme sırası Portland'daydı ve ses tonu kindar çıkmasına karşın sonunda, "Sizi haksız yere suçladım; özür dilerim," dedi. "Umarım yatıştığı zaman Dayes de sizden özür diler; bu kadar acı bir hayal kırıklığı yaşamış olmasaydı öyle konuşmazdı."

"Söylediklerinizden bunun bilinen bir risk olduğu sonucunu çıkarıyorum," dedi Laurence. "Beklentilerini bu kadar yüksek tutmamalıydı; başka bir ejdercikle başarılı olmayı bekleyebilir."

"Riski kabul etmişti," dedi Portland. "Terfi olma hakkından vazgeçti. Başka bir girişimde bulunmasına izin verilmeyecek, tabii saldırı altında başka bir şans yakalamadıkça ve bu pek olası değil."

Demek Dayes, ejderhalar İngiltere'de oldukça nadir olduğu için daha da az bir şans dışında son yolculuklarından önce Riley'nin olduğu konumdaydı. Laurence hâlâ hakareti affedemiyor ama artık taşkınlığı daha iyi anlıyor ve sonuçta daha bir çocuk olan genç adam için acıma hissetmesine engel olamıyordu. "Anlıyorum; bir özrü seve seve kabul ederim," dedi. Azami hoşgörü gösterebileceği nokta bu kadardı.

Portland rahatlamış gözüküyordu. "Bunu duyduğuma sevindim," dedi. "Sanırım gidip Temeraire ile konuşsan iyi olur; seni özlemiş ve değişim fikrinden hiç hoşlanmadığım düşünüyorum. Umarım yarın yeniden konuşabiliriz; yatak odanıza dokunmamıştık, bu yüzden orada uyuyabilirsiniz."

Laurence'ın yüreklen dirilmeye pek ihtiyacı yoktu; saniyeler içinde uzun adımlarla hayvana doğru ilerliyordu. Yaklaştıkça, yarım ayın ışığında Temeraire'in dış hatlarını seçebiliyordu. Ejderha kıvrılmış yatıyor, sadece pençelerinin arasındaki altın zinciriyle oynuyordu. "Temeraire," diye seslendi kapıdan geçerken ve heybetli baş anında kalktı.

"Laurence?" dedi; sesindeki kuşkuyu duymak acı vericiydi.

"Evet, benim," dedi Laurence, hızla yanma giderek ve sonunda da neredeyse koşarak. Temeraire gırtlağından hafif bir mırıltı çıkararak ön ayaklarını ve kanatlarım Laurence'ın etrafına sardı ve onu burnuyla dikkatlice dürttü; Laurence parlak burnu okşadı.

"O çocuk ejderhaları sevmediğini ve gemine geri dönmek istediğini söyledi," dedi Temeraire çok kısık bir sesle. "Benimle sadece görevin olduğu için uçtuğunu söyledi."

Laurence'ın öfkeden nefesi kesildi; o an Dayes orada olsaydı adamın üzerine uçar ve onu çıplak elleriyle döverdi. "Yalan söylüyordu Temeraire," dedi güçlükle; öfkeden yarı ağlamaklı olmuştu.

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm," dedi Temeraire. "Ama bunu duymak hoş değildi ve zincirimi almaya çalıştı. Bu beni çok sinirlendirdi. Onu kovana kadar gitmedi ama sen yine de gelmedin. Seni uzaklaştırmış olabileceğini düşündüm ama seni nerede arayacağımı bilemedim."

Laurence eğilip yanağını hayvanın yumuşak, sıcak tenine dayadı. "Çok ama çok üzgünüm," dedi. "Senden uzak durmamın ve onun denemesine izin vermemin senin için en iyisi olduğuna ikna ettiler beni; ama onun ne tür bir insan olduğunu anlamalıydım."

Birbirlerine sokulmuş huzurlu bir biçimde dururlarken Temeraire birkaç dakika sessiz kaldı, ardından, "Laurence, artık bir gemiye sığamayacak kadar büyüğüm, sanırım," dedi.

"Evet, oldukça; ejderha nakliye gemisi hariç," dedi Laurence, başını kaldırarak; soru karşısında şaşırmıştı.

"Gemine geri dönmek istersen," dedi Temeraire, "beni başka birisinin kullanmasına izin veririm. Onun değil ama, çünkü doğru olmayan şeyler söylüyor; ama seni benimle kalmak zorunda bırakmam."

Laurence ejderhanın sıcak nefesi etrafında kıvrılırken, elleri hâlâ Temeraire'in başında bir süre öylece durdu. "Hayır, kıymetlim," dedi sonunda hafifçe, tek gerçeğin bu olduğunu anlayarak. "Seni Deniz Kuvvetleri'ndeki hiçbir gemiye değişmem."

HAYIR, GÖĞSÜNÜ DAHA çok dışarı çıkar, bunun gibi." Laetificat kalçalarının üzerinde dikilmiş, nefes alırken kırmızı-altın sarısı devasa karnı genişleyerek hareketi gösteriyordu.

Temeraire hareketi taklit etti; dişi Soylu Bakır'ın canlı renklerinden yoksun ve tabii ki şimdilik onun boyutunun beşte biri kadar olduğu için genişlemesi daha az etkileyiciydi ama bu kez çok daha yüksek bir kükreme çıkarmayı başardı. "Ah! Oldu," dedi hoşnut bir şekilde, dört ayağının üzerine inerek. İnekler çılgınca bir korkuyla ağıllarının etrafında koşturuyordu.

"Çok daha iyi," dedi Laetificat ve Temeraire'in sırtım onaylarcasına dürttü. "Her yemek yediğinde bunu çalış; akciğer sığanı artırmana yardımcı olacaktır."

"Durumumuz göz önüne alınırsa sanırım ona ne kadar ihtiyacımız olduğu senin için pek yeni bir haber olmaz," dedi Portland Laurence'a dönerek; ikisi alanın kenarında, ejderha-

ların birazdan yaratacağı karmaşanın eriminin dışında duruyordu. "Bonaparte'ın ejderhalarının çoğu Ren boyunca konuşlandırılmıştı ve elbette kendisi İtalya ile meşguldü; bu ve bizim deniz ablukamız onun bizi işgal etmesini önlüyor. Ama Avrupa'da işleri kendi istediği gibi düzenler ve birkaç hava tümeni ayırırsa, Toulon'daki kuşatmaya veda edebiliriz; burada Nelson'm filosunu korumaya yetecek kadar ejderhamız yok. Geri çekilmek zorunda kalacak ve ardından Villeneuve doğruca Kanal'a gidecek."

Laurence sertçe başıyla onayladı; ***Reliant*** limana demirlediğinden beri büyük bir korkuyla Bonaparte'ın ilerleme haberlerini okumuştu. "Nelson'ın Fransız donanmasını savaşa çekmek için yem atmaya çalıştığını biliyorum ama denizci olmasa bile Villeneuve aptal değildir. Onu güvenli sığmağından çıkarmanın tek yolu bir hava bombardımanı."

"Ki bu da, şu anda elimizde olup da oraya gönderebileceğimiz kuvvetlerle hiç umut olmadığı anlamına gelir," dedi Portland. "Ana Tümen'in elinde iki tane Uzunkanat var ve bunu yapabilecek kapasitedeler; ama bu işe ayrılamazlar. Bonaparte anında Kanal Filosu'nun üzerine çullanır."

"Normal bombardıman işe yaramaz mı?"

"Uzun erimde yeterince duyarlı olmaz ve Toulon'da zehirli şarapnel topları var. Beş para etmez bir pilot bile hayvanını o istihkâmlara yaklaştırmaz." Portland kafasını iki yana salladı. "Hayır, ama eğitimde olan genç bir Uzunkanat var ve Temeraire acele edip büyüme nezaketini gösterirse, o zaman kısa bir süreliğine de olsa birlikte Kanal'daki Excidium'un ya da Mortiferus'un yerini alabilirler ve hatta ikisinden biri bile Toulon için yeterli olabilir."

"Eminim gücünün yettiği her şeyi yapacaktır," dedi

Laurence göz atarak; söz konusu ejderha ikinci ineğini yiyordu. "Ve aynısının benim için de geçerli olduğunu söyleyebilirim. Burada görmek istediğiniz kişinin ben olmadığımı biliyorum ve böylesine hayati bir görev için deneyimli bir pilotu tercih etme sebebinize karşı söyleyecek hiçbir şeyim yok. Ama donanma deneyiminin bu alanda tamamen faydasız çıkmayacağını ümit ediyorum."

Portland iç geçirip bakışlarını yere çevirdi. "Ah kahretsin' dedi. Bu garip bir yanıttı ama Portland endişeli görünüyordu, kızgın değildi ve bir süre sonra ekledi, "Bunu başka türlü söylemenin bir yolu yok; sen bir pilot değilsin. Bu iş sadece beceri ve bilgi işi olsaydı bile, yeterince zorluk olacağı anlamına gelirdi ama..." Durdu.

Laurence ses tonundan dolayı Portland'ın onun cesaretini sorgulamak niyetinde olduğunu sanmıyordu. Adam bu sabah daha cana yakındı; Laurence'a, pilotlar grupçuluğu aşırı boyutlarda yaşıyor ve birini bir kere aralarına aldıktan sonra soğuk tavırları yok olup gidiyor gibi gelmişti. Bu yüzden alınganlık göstermedi ve "Zorluğun başka nerede olabileceğini pek hayal edemiyorum," dedi.

"Hayır, edemezsin," dedi Portland çekingen bir şekilde. "Seni Loch Laggan'a değil de tamamen başka bir yere gönderebilirler. Asıl nokta senin ve Temeraire'in çok yakında eğitiminiz için İngiltere'ye gitmeniz gerektiği. Oraya gittiğinizde, sizinle ne yapılacağına en iyi Hava Kuvvetleri Komutanlığı karar verebilir."

"Ama yolda durabileceği herhangi bir yer olmadan Temeraire buradan İngiltere'ye uçabilir mi?" diye sordu Laurence, Temeraire için endişelenerek. "Bin altı yüz kilometreden fazla mesafe olmalı; hayvan adanın bir ucundan diğeri-

ne uçmaktan daha fazla öteye gitmedi."

"Üç bin kilometreye yakın ve hayır uçamaz; onu böyle bir riske asla atmayız," dedi Portland. "Nova Scotia'dan gelen bir nakliye gemisi var; üç gün önce oradan tümenimize katılan iki ejderhayı getiriyor, bu yüzden geminin konumunu oldukça kesin bir şekilde biliyoruz ve sanırım yüz altmış kilometreden daha yakın. Gemiye kadar sana eşlik edeceğiz; Temeraire yorulursa, Laetificat ona nefes alacak zamanı sağlayacak kadar destek olabilir."

Laurence bu planı duyunca rahatlamıştı ama konuşma, bilgisizliği giderilene kadar koşullarının ne kadar nahoş olacağının farkına varmasına sebep olmuştu. Portland korkularını gidermişse de Laurence'ın konuyla ilgili kendi başına karar verebilmesinin bir yolu yoktu. Yüz altmış kilometre bile fazla bir uzaklıktı; havada geçecek üç ya da daha fazla saat demekti. Ama bunu başarabileceklerine inanıyordu; önceki gün Sir Edward'ı ziyarete gittiklerinde Temeraire adayı baştan başa üç kere uçmuştu ve hiç de yorulmuşa benzemiyordu.

"Ne zaman ayrılmamızı öneriyorsun?" diye sordu.

"Ne kadar çabuk, o kadar iyi; sonuçta nakliye gemisi bizden uzaklaşıyor," dedi Portland. "Yarım saat içinde hazırlanabilir misin?"

Laurence bakakaldı. "Eşyamın büyük bir kısmını nakil için *Reliant*'a geri gönderebilirsem, sanırım, hazırlanabilirim," dedi kuşkuyla.

"Bunu neden yapasın ki?" dedi Portland. "Laet bütün eşyalarını taşıyabilir; Temeraire'e yükleme yapmayacağız."

"Hayır, demek istediğim eşyalarım hazır değil," dedi Laurence. "Gelgiti beklemeye alışkınım; görüyorum ki şu an-

dan itibaren biraz daha aceleci davranmak zorunda kalacağım."

Portland hâlâ şaşkın görünüyordu ve yirmi dakika sonra Laurence'ın odasına geldiğinde Laurence'ın bu yeni amaç için dönüştürdüğü gemici sandığına baktı. Sandığın yansını bile dolduracak zamanı olmamıştı; Laurence sandığa iki tane battaniyeyi yerleştirme işleminin ortasında durdu. "Bir sorun mu var?" diye sordu, sandığa bakarak; sandık çok büyük olmadığı için Laetificat'e herhangi bir zorluk çıkarmayacağını düşünmüştü.

"Zamana ihtiyacın olmasına şaşmamak lazım; her zaman bu kadar özenli mi toplanırsın?" diye sordu Portland. "Eşyalarının geri kalanım birkaç çantaya tıkıştıramaz mısın? Onları oldukça kolay bağlayabiliriz."

Laurence ilk yanıtım yuttu. Pilotların üst başlarının neden buruş buruş olduğunu merak etmesine gerek yoktu artık; bunun bir takım ileri uçma tekniklerinden kaynaklandığını düşünmüştü. "Hayır, teşekkür ederim. Fernao diğer eşyalarımı ***Reliant***'a götürecek ve buradakileri de ben halledebilirim," dedi, battaniyeleri sandığa koyarak; battaniyeleri bastırarak bağladı, ardından sandığı kapadı. "İşte, artık hizmetinizdeyim."

Portland sandığı taşımaları için asteğmenlerinden ikisini çağırdı; Laurence onları takip etti ve ilk kez olarak tam kadro hava mürettebatı harekâtına tanık oldu. Laetificat, karnından sarkmak ya da sırtına tırmanmak kadar kolaylıkla yanlarından bir yukarı bir aşağı inip çıkan, başına üşüşen bayraktarların altında sabırla beklerken, Temeraire ile birlikte kenardan ilgiyle izlediler. Çocuklar biri yukarıya, diğeri aşağıya iki branda geriyordu; bunlar etrafları pek çok ince ve esnek me-

tal şeritle çevrili küçük, eğik çadırlara benziyordu. Rüzgârdan mümkün olduğunca etkilenmemesini sağlamak için yapıldığı açık olan çadırın büyük bölümünü oluşturan ön paneller uzun ve eğimliydi ve yanları ve arkası ağdan yapılmaydı.

Bayraktarların hepsi de on iki yaşından küçük gözüküyordu; yardımcı pilotlar, tıpkı bir gemide olduğu gibi daha geniş bir yelpazeyi oluşturuyordu ve şimdi de yaşça daha büyük olan dört yardımcı pilot Laetificat'in önüne sürükledikleri deriyle sarılmış ağır zinciri taşıyarak geliyordu. Ejderha zinciri kaldırıp kürek kemiklerinin arasına, çadırın tam önüne yerleştirdi ve bayraktarlar zinciri pek çok kayış ve daha küçük zincirlerle koşumun geri kalanına sabitlemek için seğirtti.

O kayışları kullanarak, Laetificat'in karnının altında zincirlerden oluşan bir çeşit hamak oluşturdular. Laurence diğer çantalar ve paketlerle birlikte kendi sandığının da bu hamağa koyulduğunu gördü; çantaların gelişigüzel yerleştirilmesine şaşırdı ve toplanma işinde dikkatli olmasına iki kat minnettar oldu. Sandığı ne kadar çevirirlerse çevirsinler içindekileri karıştıramayacaklarını biliyordu.

Yaklaşık insan kolu kalınlığında büyükçe bir deri ve yün destesi, hepsinin üzerine yerleştirildi, ardından hamağın kenarları toplandı ve ağırlığı dağıtmak ve ejderhanın karnına bastırmak için mümkün olduğunca geniş bir biçimde koşuma asıldı. Laurence bu işlemlerden pek tatmin olmadığını hissetti ve zamanı geldiğinde Temeraire için daha iyi bir düzenleme bulması gerektiğini düşündü.

Buna karşın işlemin denizci hazırlıklarıyla kıyaslandığında önemli bir avantajı vardı: Başından sonuna kadar on beş dakika sürmesine rağmen şu anda hafif görev donatımlı bir ejderhaya bakıyorlardı. Laetificat arka ayaklarının üzeri-

ne kalktı ve kanatlarını silkeleyip beş-altı kere çırptı; rüzgârı Laurence'ı neredeyse sendeletecek kadar güçlüydü ama bagajlar belirgin bir biçimde kıpırdamamıştı.

"Her şey yerli yerinde," dedi Laetificat, dört ayağının üzerine inerek; darbeyle yer sallanmıştı.

"Gözcüler binsin," dedi Portland; dört bayraktar tırmanıp omuzlarda ve kalçada konumlanarak kendilerini koşuma bağladılar. "Üstçüler ve altçılar." Artık sekiz kişilik iki grup yardımcı pilot tırmanmıştı, bir grup yukarıdaki çadıra, diğer grupsa aşağıdakine girmişti. Laurence kapamaların gerçekten de ne kadar geniş olduğunu fark edince irkildi; Laetificat'in devasa boyutlarıyla karşılaştırıldığı için küçük gözüküyorlardı.

Mürettebatı, diğerleri kendilerini donanıma bağlarken silahlarım kontrol edip dolduran on iki avcı eri takip etti. Laurence onlara Teğmen Dayes'in liderlik ettiğini gördü ve kaşlarını çattı; telaşın içinde adamı unutmuştu. Dayes özür dilememişti; artık çok büyük olasılıkla da uzun süre birbirlerini görmeyeceklerdi. Belki de bu en iyisiydi. Laurence, Temeraire'in hikâyesini duyduktan sonra özrü kabul edebileceğinden emin değildi ve adamı düelloya davet etmek mümkün olmadığı için durum rahatsızlık verici olacaktı.

Avcı erleri ejderhaya bindikten sonra, Portland ejderhanın etrafında ve altında tam bir daire çizdi. "Çok iyi. Yer ekibi binsin." Geriye kalan az sayıda adam karın donanımına tırmanıp kendilerini bağladı; ancak ondan sonra Portland bindi; Laetificat onu doğrudan yukarı kaldırmıştı. Portland, küçük bayraktarların herhangi biri kadar kolaylıkla koşumun üzerinde dolanarak incelemelerini yukarıda da tekrarladı ve sonunda ejderhanın ensesindeki yerine geçti. "Sanırım biz hazırız; Yüzbaşı Laurence?"

Laurence hâlâ yerde olduğunu ancak o zaman fark etti; süreci Temeraire'e binmeyi unutacak kadar ilgiyle izlemişti. Döndü ama koşuma tırmanamadan Temeraire, Laetificat'in hareketim taklit ederek dikkatli bir şekilde uzandı ve onu sırtına kaldırdı. Laurence bıyık altından sırıttı ve hafifçe ejderhanın ensesine vurdu. "Teşekkür ederim, Temeraire," dedi kendini bağlayarak; Portland onaylamayan bir havayla olsa da eğreti koşumunun yolculuğa uygun olduğunu söylemişti. "Biz hazırız," diye seslendi Portland'a.

"Gidelim öyleyse; daha küçük olan önce havalanır," dedi Portland. "Yolu, havalandığımızda gösteririz."

Laurence başını salladı. Temeraire toparlanıp sıçradı ve dünya altlarında küçüldü.

Hava Kuvvetleri Komutanlığı, Deniz Kuvvetleri Komutanlığı ve Harp Dairesi ile günlük olarak haberleşebilmeye olanak sağlamak için Londra'ya olabildiğince yakın olan Chatham'ın hemen güneydoğusundaki kırsal kesimde konumlanmıştı. Dover'dan bir saat süren uçuş, aşağıda bir dama tahtası gibi uzanan çok iyi bildiği yeşil alanlar kayarak altlarından geçer ve Londra uzakta mor ve belirsiz bir kuleler yığını olarak belirirken hoş bir şekilde geçmişti.

Haberler İngiltere'ye ondan çok önce ulaşmış ve bekleniyor olmasına karşın, Laurence ertesi sabaha kadar çağırılmamıştı. Buna karşın Amiral Powys'in ofisinin önünde neredeyse iki saattir bekletiliyordu. Sonunda kapı açıldı. İçeri girince Amiral Powys'e ve masanın sağında oturan Amiral Bowden'a meraklı bir bakış atmaktan kendini alamadı. Dışarıdaki koridordan içerideki sesler tam olarak duyulamıyordu ama

yüksek seslere kulak misafiri olmaktan kaçınamamıştı ve Bowden'm suratı hâlâ kırmızı, kaşları da çatıktı.

"Evet, Yüzbaşı Laurence, gelin," dedi Powys, tombul parmaklı elini sallayarak. "Temeraire ne kadar da harikulade görünüyor; onu bu sabah yemek yerken gördüm; dokuz tona yaklaşmış olduğunu söylemeliyim. En büyük övgüyü hak ediyorsunuz. Ve ilk iki hafta onu sadece balıkla beslemişsiniz, hem de hareket halindeyken. Fevkalade, gerçekten fevkalade; genel beslenme alışkanlıklarını değiştirmeyi düşünmemiz gerekiyor."

"Evet, evet, konumuz bu değil," dedi Bowden sabırsızlıkla.

Powys kaşlarını çatarak Bowden'a baktı, ardından belki de biraz fazla içtenlikle devam etti. "Sonuçta hayvan eğitime kesinlikle hazır ve elbette sizi istenilen forma getirmek için elimizden gelenin en iyisini yapmalıyız. Tabii ki rütbenizi tanıyacağız; bir kullanıcı olarak zaten yüzbaşı olacaktınız. Ama önünüzde yapacak çok iş var; on yılların eğitimi bir günde telafi edilemez."

Laurence başını eğerek selam verdi. "Efendim, Temeraire ve ben hizmetinizdeyiz," dedi çekinerek; iki adamda da eğitimiyle ilgili Portland'ın sergilediği aynı garip baskıyı hissetmişti. Nakliye gemisinde geçirdiği iki hafta boyunca bu baskı için Laurence'ın aklına çoğu hoş olmayan pek çok olası açıklama gelmişti. Karakteri tam olarak oturmadan evinden koparılmış yedi yaşında bir çocuk yetişkin bir adamın asla katlanamayacağı davranışları kabul etmeye kolayca zorlanabilirdi ama kendileri de aynısını yaşadıkları için pilotlar elbette bunun gerekli olduğunu düşünecekti; Laurence eğitim

konusunda hepsini bu kadar kaçamak davranmaya itebilecek başka bir sebep düşünemiyordu.

Powys, "Öyleyse seni Loch Laggan'a göndermemiz gerekiyor," deyince keyfi iyice kaçtı. Çünkü orası Portland'ın endişeyle bahsettiği yerdi. "Orasının senin için en uygun yer olduğunu inkâr etmenin bir anlamı yok," diye devam etti Powys. "İkinizin de göreve hazır olması için kaybedecek bir saniyemiz bile yok ve Temeraire bu yazın sonunda ağır savaş sıkletine ulaşırsa hiç şaşırmam."

"Efendim, affedersiniz ama daha önce orayı hiç duymamıştım ve bundan İskoçya'da olduğu sonucunu mu çıkartmalıyım?" diye sordu Laurence, Powys'in ağzından laf almayı umarak.

"Evet, Inverness-shire'da; en büyük kuşlaklarımızdan biri ve yoğun bir eğitim için kesinlikle en iyisi," dedi Powys. "Teğmen Greene size yolu gösterecek ve yol üstünde geceyi geçirmeniz için size bir kuşlak işaretleyecek; eminim oraya ulaşmada hiçbir zorluk çekmeyeceksiniz."

Bu kesinlikle bir "çekilebilirsin" idi ve Laurence daha fazla soru soramayacağını biliyordu. Ne olursa olsun, daha acil bir isteği vardı. "Onunla konuşacağım, efendim," dedi. "Ama eğer bir itirazınız yoksa ailemin Nottinghamshire' daki evinde bir gece geçirmekten memnuniyet duyarım; orada Temeraire'e yetecek kadar yer ve geyik var." Ebeveynleri yılın bu zamanı şehirde olurdu ama Galmanlar genelde taşrada kalıyor olurdu ve kısa bir süreliğine bile olsa Edith'i görme şansı vardı.

"Ah, kesinlikle, elbette," dedi Powys. "Daha fazla izin veremediğim için özür dilerim; bunu kesinlikle hak ediyorsun

ama fazla zamanımız yok; bir hafta dünyada büyük değişiklikler yaratabilir."

"Teşekkür ederim, efendim, kesinlikle anlıyorum," dedi Laurence ve başını eğip selam vererek ayrıldı.

Teğmen Greene'in ona rotayı gösteren mükemmel bir harita vermesiyle Laurence bir an önce hazırlıklara başladı. Hafif şapka kutularından toplayabilmek için Dover'da biraz zaman geçirmişti; silindirik şekillerinin Temeraire'in vücuduna daha iyi uyum sağlayacağını düşünüyordu ve artık eşyalarını onlara koyuyordu. Temeraire'e daha çok kadın şapkalarına uygun bir düzine kutu bağlayarak alışılmadık bir görünüm yaratacağını biliyordu ama onları Temeraire'in karnına bağlayıp görünüşünü ne kadar az değiştirdiğini görünce, kendisiyle gurur duymasına engel olamadı.

"Oldukça rahatlar, hissetmiyorum bile," dedi Temeraire, Laetificat'in Madeira'da yaptığı gibi arka ayakları üzerine kalkıp iyice oturmuş olduklarından emin olmak için silkinerek. "O çadırlardan birini alamaz mıyız? Rüzgârdan korunarak yolculuk yapman senin için çok daha rahat olur."

"Nasıl takılacağına dair bir fikrim yok, kıymetlim," dedi Laurence, ilgiyle gülümseyerek. "Ama ben idare ederim; bana verilen bu deri ceket beni oldukça sıcak tutacaktır."

"Düzgün koşumlar edinene kadar beklemelisiniz; çadırlar karabina kilitleri gerektirir. Gitmeye neredeyse hazırsınız o halde, Laurence?" Bowden yanlarına gelmiş ve konuşmanın ortasına dalmıştı. Temeraire'in göğsünün önünde duran Laurence'm yanına geldi ve şapka kutularım incelemek için biraz eğildi. "Hımm, alışkanlıklarımızı işine geldiği gibi değiştirmeyi aklına koymuş olduğunu görüyorum."

"Hayır, efendim, umarım öyle olmaz," dedi Laurence öfkesine hâkim olarak; Hava Kuvvetleri'nin kıdemli komutanlarından biri ve Temeraire'in alacağı görevlerde söz sahibi olabileceği için adamı kendinden soğutmanın gereği yoktu. "Denizci sandığım taşıması için elverişsizdi ve kısa zamanda bulabildiğim en iyi yöntem buydu."

"İşe yarayabilirler," dedi Bowden doğrularak. "Umarım zamanla diğer denizci alışkanlıklarından da denizci sandığın gibi kolayca kurtulabilirsin, Laurence; artık bir pilot olmalısın."

"Zaten bir pilotum efendim ve öyle de kalmak istiyorum," dedi Laurence. "Ama bir ömür boyu şekillenen alışkanlıklardan ve düşünce yapısından kurtulmaya niyetliyim rolü yapamam; niyet etmiş olsam da olmasam da bunun olası olabileceğinden bile kuşkuluyum."

Neyse ki Bowden bunu öfkeyle karşılamadı ama kafasını iki yana salladı. "Hayır, olası değil. Ben de öyle söyledim. Pekâlâ, bir şeyi açıklığa kavuşturmaya geldim: Eğitiminin herhangi bir aşamasında, Hava Kuvvetleri'nin dışından herhangi biriyle görüşmekten sakınacaksın. Majesteleri görevlerimizi en iyi şekilde başarmak üzere kellelerimizi vermemizi uygun gördü; başkalarının fikirlerine kafa yormak istemeyiz. Bilmem anlatabildim mi?"

"Kesinlikle," dedi Laurence sertçe; tuhaf emir en kötü şüphelerini doğruluyordu. Ama içlerinden hiçbiri çıkıp kendisini açıkça ifade etmezse, pek itiraz edemezdi; bu sinir bozucuydu. "Efendim," dedi, gerçeği öğrenmeyi bir kez daha denemeye karar vererek, "İskoçya'daki kuşlağı buradakinden daha uygun kılan şeyin ne olduğunu söyleme nezaketini gös-

tetirseniz, bizi neyin beklediğini öğrenirsem, minnettar kalırım."

"Sana oraya gitmen emredildi; orayı uygun kılan şey bu," dedi Bowden sertçe. Ama ardından yumuşamış gibi görünerek daha az sert bir tonla ekledi, "Laggan'ın eğitim sorumlusu özellikle deneyimsiz kullanıcıları kısa sürede uygun hale getirmesiyle bilinir."

"Deneyimsiz mi?" dedi Laurence boş boş bakarak. "Pilotların yedi yaşında hizmete alındığını sanıyordum; sakın bana o yaşta ejderha kullanan çocuklar olduğunu söylemeyin."

"Hayır, elbette yok," dedi Bowden. "Ama sen Hava Kuvvetleri'nin dışından gelen ya da istediğimizden daha eğitimli olan ilk kullanıcı değilsin. Bazen bir ejderciğin huysuzluğu tutar ve ona kabul ettirebileceğimiz herhangi birisini almak zorunda kalırız." Birden kahkahayı bastı. "Ejderhalar garip yaratıklar ve onları anlamanın yolu yok; bazıları deniz subaylarından bile hoşlanabiliyor." Hafifçe Temeraire'in karnına vurdu ve görünüşe göre keyfi yerine gelmiş bir şekilde Laurence'ı öncekinden hiç de az olmayan bir şaşkınlıkla bırakarak herhangi bir şey demeden, geldiği gibi aniden gitti.

Nottinghamshire'a uçmak dört-beş saat sürmüştü ve İskoçya'da onu neyin beklediğini düşünmek istemeyeceği kadar çok zaman vermişti ona. Bowden, Powys ve Portland'ın ondan bu kadar içtenlikle neyi reddetmesini beklediğini düşünmekten hoşlanmıyor, durumu dayanılmaz bulursa ne yapabileceğini düşünmeye çalışmaktan hiç hoşlanmıyordu.

Deniz kuvvetlerindeki hizmeti sırasında gerçekten mutsuz olduğu tek bir deneyim yaşamıştı: On yedi yaşında yeni

teğmen olmuş bir genç olarak, subayların beyefendi olmasının gerekmediği eski Deniz Kuvvetleri'nin yadigârı yaşlı bir adam olan Kaptan Barstowe'un emrindeki *Shorezvise'a* tayin olmuştu. Barstowe orta halli bir tüccarla ortalama bir kadının evlilik dışı oğluydu; denize çocukken babasının gemileriyle açılmış ve baş direği tayfası olarak Deniz Kuvvetleri'ne girmişti. Savaşta büyük cesaret göstermişti ve matematiğe kafası çalışıyordu, ilk olarak kaptan yardımcılığına, ardından teğmenliğe terfi etmiş ve şansın da yardımıyla buralara kadar gelmiş ama geçmişinden gelen kabalıktan hiçbir şey kaybetmemişti.

İşin kötüsü, Barstowe sosyal zarafetten yoksun olduğunun bilincindeydi ve kendince o eksikliği ona hissettiren kişilere kızardı. Bu haksız bir kızgınlık değildi; ona küçümseyerek bakan ve onun hakkında fısıldaşan pek çok subay vardı; ama Laurence'ın rahat ve hoş tavırlarım kasıtlı bir hakaret olarak görmüş ve bunun için de onu acımasızca cezalandırmıştı. Barstowe'un üç aylık bir yolculuk sırasında zatürreeden ölmesi, muhtemelen Laurence'ın hayatını ya da hiç değilse onu iki ya da üç katı fazla nöbetten, geminin sadece bisküvilerinden ve suyundan yemekten ve gemideki en kötü ve en işe yaramaz adamlardan oluşan bir topçu mürettebatına liderlik etmenin tehlikelerinden kurtarmıştı.

Laurence yaşadıklarını düşündükçe hâlâ içgüdüsel bir korku duyuyordu; ona benzeyen başka bir adamın emri altına girmeye hiç mi hiç hazır değildi ve Bowden'ın Hava Kuvvetleri'nin bir ejderciğin kabul ettiği herkesi almasıyla ilgili uğursuz sözlerinde, eğiticisi ya da eğitimdeki diğer pilotların böyle bir şey yapabileceklerinin imasını sezmişti. Ve Laurence artık ne on yedi yaşında bir çocuk, ne de o kadar

nüfuzsuz bir konumda olmamasına karşın, artık düşünmesi gereken Temeraire ve ortak görevleri vardı.

Dizginleri tutan elleri istemeden kasılınca Temeraire etrafına bakındı. "İyi misin, Laurence?" diye sordu. "Çok sessizsin."

"Bağışla, sadece düşünüyordum," dedi Laurence, hafifçe Temeraire'in boynuna vurarak. "Önemli bir şey değil. Yoruldun mu? Durup biraz dinlenmek ister misin?"

"Hayır, yorulmadım ama doğruyu söylemiyorsun; mutsuz olduğunu anlayabiliyorum," dedi Temeraire endişeyle. "Eğitime başlayacak olmamız iyi değil mi? Yoksa gemini mi özlüyorsun?"

"Duygularımı senden saklayamadığımı fark ediyorum," dedi Laurence üzüntüyle. "Hayır, gemimi özlemiyorum ama eğitimimiz hakkında biraz endişeli olduğumu itiraf etmeliyim. Powys ve Bowden'in eğitim konusundaki davranışları çok garipti ve İskoçya'da ne şekilde karşılanacağımızdan ya da oradan hoşlanıp hoşlanmayacağımızdan emin değilim."

"Hoşumuza gitmezse oradan ayrılamayız mı?" diye sordu Temeraire.

"Bu o kadar kolay değil; özgür değiliz, biliyorsun," dedi Laurence. "Ben Kral'ın bir subayıyım ve sen de Kral'ın ejderhasısın; istediğimizi yapamayız."

"Kral ile hiç tanışmadım; bir koyun gibi onun malı değilim," dedi Temeraire. "Eğer birine aitsem, o sensin ve sen de bana aitsin. Orada mutsuz olacaksan İskoçya'da kalmayacağım."

"Ah, kıymetlim," dedi Laurence; bu Temeraire'in başına buyruk düşüncelere eğilim gösterdiği ilk sefer değildi ve bu

durum büyüdükçe artıyor gibi görünüyordu ve daha çok vaktini uyanık geçirmeye başlamıştı. Laurence politik düşünceyle özellikle ilgilenen biri değildi ve ona doğal ve bariz gelen şeylerin açıklamasını düşünmek zorunda kalmaktan dolayı şaşkınlık duyuyordu. "Bu tam olarak onun malı olmak değil; ama ona sadakatimizi borçluyuz. Ayrıca," diye ekledi, "yemek paranı Krallık ödemeseydi karnını doyurmakta güçlük çekerdik."

"İnekler çok güzel ama balık yemeye de aldırmam," dedi Temeraire. "Belki o nakliye gemisi gibi büyük bir gemi alabilir ve denizlere döneriz."

Laurence güldü. "Korsan olup Batı Hint Adaları'na yağmaya gideyim ve sana İspanyol ticaret gemilerinden gasp ettiğim altınlarla dolu bir kuşlak mı ayarlayayım?" Temeraire'in boynunu okşadı.

"Heyecan verici görünüyor," dedi Temeraire, ne demek istediğini anlayınca. "Yapamaz mıyız?"

"Hayır, çok geç doğduk; gerçek korsanlar yok artık," dedi Laurence. "İspanyollar geçen yüzyılda son korsan çetesini de Tortuga'da yaktı; artık en fazla birkaç tane bağımsız gemi ya da ejderha mürettebatı var ve onlar da her zaman yakayı ele verme tehlikesi içinde. Ve sadece açgözlülükten dolayı çarpışmaktan hiç hoşlanmazdın; kişinin İngiltere'yi koruduğunu bilerek Kral ya da ülkesi için görevini yerine getirmesiyle aynı değil."

"İngiltere'nin korunmaya ihtiyacı var mı?" diye sordu Temeraire aşağı bakarak. "Görebildiğim kadarıyla her şey yolunda."

"Öyle, çünkü böyle kalmasını sağlamak bizim ve Deniz Kuvvetleri'nin işi," dedi Laurence. "Eğer işimizi yapmazsak,

Fransızlar Kanal'ı geçebilir; doğuda, çok uzakta değiller ve Bonaparte'ın, ona izin verdiğimiz anda karşıya geçmeyi bekleyen yüz bin adamdan oluşan bir ordusu var. Bu yüzden görevimizi yerine getirmeliyiz; tıpkı *Reliant'taki* denizciler gibi. Her zaman canlarının istediğini yaparlarsa gemi yol alamaz."

Temeraire karnının derinliklerinden mırıldanarak düşündü; Laurence sesin kendi vücudundan geçtiğini hissedebiliyordu. Temeraire'in hızı biraz yavaşladı; bir süre süzüldü ve ardından, ileri geri adımlayan bir insana çok benzer şekilde tekrar dengesini bulmadan önce sarmal çizerek yükseldi. Tekrar etrafına baktı. "Laurence, düşünüyordum da, Loch Laggan'a gitmek zorundaysak, bu, başka seçeneğimiz olmadığı anlamına gelir ve orada neyin yanlış olduğunu bilemeyeceğimiz için, şu anda ne kadar düşünürsek düşünelim bu hiçbir şeyi değiştirmez. O yüzden oraya varana ve işlerin nasıl yürüdüğünü görene kadar endişelenmeyi bırakmalısın."

"Kıymetlim, bu harika bir tavsiye ve öyle yapmaya çalışacağım," dedi Laurence, "ama bunu yapabileceğimden emin değilim; düşünmemek elde değil."

"Bana bir kez daha Armada'yı ve Sir Francis Drake ve Conflagratia'nm İspanyol donanmasını nasıl yok ettiğini anlatabilirsin," dedi Temeraire.

"Tekrar mı?" dedi Laurence. "Tamam, ama bu gidişle hafızandan şüphelenmeye başlayacağım."

"Hepsini hatırlıyorum," dedi Temeraire gururla. "Ama senden duymak hoşuma gidiyor."

Temeraire'in güzel kısımları ona tekrar ettirmesi ve Laurence'ın, ejderhalar ve gemiler hakkında bir âlimin bile yanıtlayamayacağını düşündüğü sorular sormasıyla, yolcu-

luğun geri kalanı daha fazla endişelenmesine fırsat vermeden geçti. Sonunda ailesinin Wollaton Hall'daki evlerine yaklaştıklarında hava kararmak üzereydi ve alacakaranlıkta pencerelerin çoğu ışık saçıyordu.

Temeraire, göz bebekleri sonuna kadar açık, merakla evin etrafında birkaç kez daire çizdi; aşağı bakan Laurence, ışığı yanan pencereleri saydı ve evin boş olamayacağını fark etti; Londra Sezonu hâlâ revaçta olduğu için boş olacağını tahmin ediyordu ama Temeraire'e başka bir yer aramak için artık çok geçti. "Temeraire, ahırların arkasında, güneydoğu yönünde boş bir otlak olması gerekiyor; görebiliyor musun?"

"Evet, etrafı çitle çevrili," dedi Temeraire bakarak. "Oraya mı ineyim?"

"Evet, lütfen; ahırların yakınına gidersen atlar huysuzlanacağı için korkarım orada kalmanı istemek zorundayım."

Temeraire yere indiğinde, Laurence aşağı indi ve hayvanın ılık burnunu okşadı. "Gerçekten evdelerse ebeveynlerimle konuşur konuşmaz sana yiyecek bir şeyler ayarlayacağım ama bu biraz zaman alabilir," dedi özür dilercesine.

"Bana bu gece yiyecek getirmek zorunda değilsin; yola çıkmadan önce iyi yedim ve uykum var. Sabah şuradaki geyiklerden birkaçım yerim," dedi Temeraire yerleşip kuyruğunu bacaklarının etrafına dolayarak. "İçeride kalmalısın; burası Madeira'dan daha soğuk ve hastalanmam istemem."

"Altı haftalık bir yaratığın dadılık yapması gerçekten çok ilginç," dedi Laurence keyifle ama bunu söylerken bile, Temeraire'in bu kadar genç olduğuna güçlükle inanıyordu. Temeraire yumurtadan pek çok yönden olgun bir şekilde çıkmış gibi görünüyordu ve yumurtadan çıktığından beri dünyanın bilgisini öyle bir hevesle emmişti ki bilgi eksiklikleri

şaşırtıcı bir hızla kaybolmuştu. Laurence artık onu kendi sorumluluğu altındaki bir yaratık olarak değil, hayatında çoktan en sevdiği kişi ve sorgusuz sualsiz güvendiği biri olmuş yakın arkadaşı olarak görüyordu. Çoktan uyuklamaya başlamış Temeraire'e bakarken onları bekleyen eğitim Laurence için dehşetinin bir kısmım kaybetti ve Barstowe'u bir öcü olarak zihninde bir kenara attı. Önlerinde birlikte göğüs geremeyecekleri hiçbir şey olamazdı.

Ama ailesine tek başına göğüs germesi gerekiyordu. Eve ahır tarafından yaklaşınca, havadan edindiği ilk izlenimin doğru olduğunu gördü. Misafir odasının bütün ışıkları yanıyordu ve pek çok yatak odasında mum ışığı vardı. Yılın bu zamanına karşın bu kesinlikle bir ev partisiydi.

Babasına eve geldiğini haber vermesi için bir uşak gönderdi ve üstünü değiştirmek için arka merdivenlerden odasına çıktı. Yıkanmak isterdi ama bir an önce aşağı inmesi gerektiğini düşündü; başka türlüsü konuklardan kaçıyormuş havası verebilirdi. Ellerini ve yüzünü yıkamakla yetindi; neyse ki akşam kıyafetlerini yanında getirmişti. Omuzlarında apoletleri yerine altın şeritleri olan, Hava Kuvvetleri'nin koyu yeşil ceketini giydiği için aynadaki görüntüsü; başka bir pilot için yapılırken çabucak Laurence'a göre ayarlanan ceket Dover'dan satın alınmıştı ama üzerine oldukça iyi oturmuştu.

Misafir odasında ebeveynlerinin yanı sıra bir düzineden fazla konuk vardı. İçeri girdiğinde konuşmalar kesildi, ardından odanın içinde onu takip eden fısıltılar şeklinde devam etti. Annesi onu karşılamaya geldi; yüz ifadesi sakin ama biraz fazla durağandı ve yanağından öpmek için eğilirken gerginliğini hissedebiliyordu. "Haber vermeden geldiğim için özür dilerim," dedi. "Evde kimseyi bulmayı beklemiyordum;

buraya sadece bir geceliğine geldim. Sabah İskoçya'ya gideceğim."

"Ah, bunu duyduğuma üzüldüm, hayatım, ama kısa süre için de olsa seni görmekten mutluyuz," dedi annesi. "Bayan Montagu ile tanışmış mıydın?"

Konuklar çoğunlukla ebeveynlerinin çok iyi tanımadığı eski arkadaşlarından oluşuyordu ama tahmin ettiği gibi komşuları da partideydi ve Edith Galman da ebeveynleriyle birlikte oradaydı. Sevinse mi üzülse mi bilemiyordu; onu gördüğü için ve uzunca bir süre yakalayamayacağı bu fırsat için memnun olması gerektiğini hissediyordu; yine de konukların ona attığı son derece sinir bozucu bakışların altında bir bityeniği vardı ve onunla böylesine bir ortamda yüzleşmeye tamamen hazırlıksız olduğunu hissediyordu.

Elinin üzerinden başını eğip selam verirken kızın yüz ifadesi hislerine dair hiçbir ipucu vermiyordu; hislerini kolayca göstermeyen bir tarafı vardı ve geliş haberiyle şaşırmışsa bile duruşunu çoktan geri kazanmıştı. "Seni gördüğüme sevindim, Will," dedi kız dingin tarzıyla ve sesinde dikkate değer herhangi bir sıcaklık hissedemese de en azından kızgın ya da öfkeli olmadığını düşündü.

Ne yazık ki onunla özel olarak bir iki kelime edecek fırsatı yoktu; çoktan Bertram Woolvey ile muhabbete dalmıştı ve selamlaşmaları biter bitmez alışılmış nezaketiyle geri döndü. Woolvey onu kibar bir baş hareketiyle selamladı ama yerini vermek için herhangi bir harekette bulunmadı. Ebeveynleri aynı çevrede bulunmasına karşın, babasının mirasçısı olduğu ve politikaya ilgi duymadığı için böylesi bir uğraş edinme gereği duymamış olan Woolvey, zamanını kırsalda avlanarak ya da şehirde yüksek paralarla kumar oynayarak geçiriyordu.

Laurence onun sohbetlerini tekdüze bulurdu ve asla arkadaş olmamışlardı.

Ne olursa olsun konukların geri kalanını selamlamaktan kaçınamazdı; bariz bakışları sakinlikle karşılamak zordu ve pek çok sesteki eleştiriden daha az hoşlandığı tek şeyse diğerlerindeki acıma belirtisiydi. Diğerlerinden kat kat daha kötü olan an, kâğıt oynayan babasının olduğu masaya yaklaşmasıydı; Lord Allendale bariz bir hoşnutsuzlukla Laurence'ın ceketine baktı ve tek kelime etmedi.

Odanın köşelerine çöken rahatsız edici sessizlik çok garipti; Laurence'ı, başka bir masada dördüncü olmasını isteyerek annesi kurtardı ve Laurence minnetle masaya oturarak kendini oyunun karmaşıklığına kaptırdı. Masasına oturduğu insanlar daha yaşlı beyefendilerdi: Babasının arkadaşları ve politik müttefikleri olan Lord Galman ve diğer iki kişi. Sessiz oyunculardı ve nezaketin dışında fazla konuşarak onu sıkıntıya sokmadılar.

Kızın dediklerini duyamamasına karşın, kendini ara sıra Edith'e doğru bakmaktan alamıyordu. Woolvey kızın arkadaşlığını tekeline almaya devam ediyordu ve Laurence onun kıza bu kadar yaklaşmasını ve onunla son derece samimi konuşmasını görmekten hoşlanmıyordu. Dikkatinin dağılması oynamasını geciktirince Lord Galman nazikçe sıranın onda olduğunu hatırlatmak zorunda kalmıştı; Laurence utanarak masadan özür diledi ve başım tekrar elindeki kâğıtlara gömdü.

"Loch Laggan'a gidiyorsunuz galiba," dedi Amiral McKinnon, oyunun akışını yeniden yakalaması için ona süre kazandırmak için. "Çocukken oraya yakın otururdum ve Laggan köyünün yakınında oturan bir arkadaşım vardı; başımızın üzerinde uçuşları görmeye alışıktık."

"Evet, efendim, oraya eğitime gidiyoruz," dedi Laurence oynayarak; solundaki Vikont Hale oynadı ve Lord Galman eli aldı.

"Oradakiler tuhaf insanlar; köyün yarısı hizmet altına almıyor ama ara sıra kızlardan birini görmek için birahaneye gelmeleri haricinde yöre halkı yukarı çıkar, pilotlar aşağı inmez. Denizde olduğundan daha kolay en azından, ha, ha!" McKinnon nerede olduğunu bu kaba cümleyi kurduktan sonra hatırladı; utanarak hanımlardan herhangi birinin duyup duymadığını görmek için omzunun üzerinden arkasına göz attı ve konuyu kapadı.

Woolvey, Edith'i yemek salonuna götürdü. Laurence varlığıyla masanın dengesini bozmuş ve paylaşmadıkları bir keyifle ettikleri sohbetlerini görmenin acısını çektiği uzak uçta oturmak zorunda kalmıştı. Solundaki Bayan Montagu güzel ama asık yüzlüydü ve diğer tarafında oturan, Laurence'ın daha çok adını ve ününü duyduğu sıkı bir kumarbaz olan beyefendiyle konuşmak için onu neredeyse kabalık noktasında görmezden geliyordu.

Böyle bir tavırla hiçe sayılmak onun için yeni ve hoş olmayan bir deneyimdi. Artık evlenilebilecek bir adam olmadığını biliyordu ama davetsiz misafirliği üzerine bu kadar büyük bir darbeye maruz kalmayı beklemiyordu ve kendini kabarık saçlı ve kırmızı yanaklı bir avareden daha az değer verilir bulmak özellikle şok ediciydi. Sağında oturan Vikont Hale sadece yemeğiyle ilgileniyordu, bu yüzden Laurence kendini neredeyse mutlak bir sessizlik içinde otururken buldu.

Daha da tatsız olanı, dikkatleri çekmek için kendi kendine konuşmadığı sürece Laurence, Woolvey'nin savaşın durumu ve İngiltere'nin işgale karşı hazır olması hakkında

çok az bir doğrulukla yaptığı konuşmalarına kulak misafiri olmasına engel olamıyordu. Woolvey ordusunu karşıya geçirmeye cüret ederse milislerin Bonaparte'a nasıl ders vereceğinden bahsederken gülünç derecede şevkliydi. Laurence yüz ifadesini gizlemek için başını tabağına gömmek zorunda kaldı. Emrinde yüz bin adam olan Avrupa Kıtası'nın hâkimi Napolyon, milisler tarafından püskürtülecekti: Tam bir aptallık. Bu elbette moral vermek için Harp Dairesi'nin uydurduğu bir aptallıktı ama Edith'in bu konuşmayı onaylayarak dinlemesi son derece sinir bozucuydu.

Laurence yüzünü onu görmemek için kasıtlı olarak çevirmiş olabileceğini düşündü; bakışlarıyla karşılaşmak için kesinlikle çaba harcamıyordu. Mekanik bir şekilde yiyip karakteristik olmayan bir sessizliğe gömülerek çoğu zaman dikkatini tabağında tuttu. Yemek bitmek bilmez gibi gelmişti; neyse ki kadınlar masadan kalkıp misafir odasına döndükten kısa bir süre sonra babası da kalktı ve Laurence yarınki yolculuğu bahane ederek annesinden izin isteyip kaçmak için hemen fırsattan faydalandı.

Ama hizmetkârlardan biri nefes nefese onu odasının kapısının önünde yakaladı. Babası onu kütüphanede bekliyordu. Laurence duraksadı; bir bahane uydurup görüşmeyi erteleyebilirdi ama kaçınılmaz olanı geciktirmenin bir anlamı yoktu. Yavaşça merdivenlerden indi ve elini uzun bir süre kapıda tuttu; derken hizmetçilerden biri çıkageldi ve Laurence korkağı daha fazla oynayamadı ve kapıyı iterek açıp içeri girdi.

"Buraya gelmene şaşırdım' dedi Lord Allendale kapı kapandığı anda; ses tonunda en ufak bir hoşnutluk yoktu. "Gerçekten şaşırdım. Buraya gelmekteki amacın ne?"

Laurence gerildi ama sessizce yanıt verdi: "Sadece yolcu-

luğumda bir mola vermek. Bir sonraki görev yerime gidiyorum. Burada olduğunuzu bilmiyordum ve aniden çıkageldiğim için özür dilerim."

"Anlıyorum; sanırım Londra'da olduğumuzu düşündün. Bir sonraki görev yerin demek..." Hoşnutsuzlukla Laurence'ın yeni ceketini inceledi ve Laurence kendini anında, çocukken bahçede oynamaktan yeni geldiğinde bunun gibi bir incelemeye katlandığı zamanki kadar pis ve hırpani hissetti. "Seni azarlamakla uğraşmayacağım. Bu konular hakkında ne düşündüğümü çok iyi biliyorsun ve bu senin kararını etkilemeyecek; öyle olsun. Bana söz vereceksin, bayım. Bir daha bu eve ve hayvan bakıcılığından şehre yeterince uzun süre ayak basacak vakit bulabilirsen, Londra'daki evimize gelmeyeceksin."

Laurence üzerine büyük bir soğukluğun çöktüğünü hissetti; birden çok yorulmuştu ve tartışmaya hiç mi hiç gönlü yoktu. "Pekâlâ, efendim; hemen gideceğim," derken kendi sesini sanki uzaktan geliyormuş gibi duydu ve sesinde hiç duygu yoktu. Hiç kuşkusuz köydeki sürüleri korkutarak, uyuması için Temeraire'i halka açık bir alana götürmek ve sabah mümkün olursa ona kendi cebinden birkaç koyun almak ya da ona aç karnına uçup uçamayacağım sormak zorunda kalacaktı; ama başlarının çaresine bakabilirlerdi.

"Komik olma," dedi Lord Allendale. "Seni evlatlıktan reddediyor değilim; bunu hak etmediğinden değil, el âlemin yararına olacak bir melodram oynamayı tercih etmediğim için. Dediğin gibi geceyi burada geçirip sabah gidersin; bu yeterli olur. Sanırım söylenecek daha fazla bir şey yok; gidebilirsin."

Laurence çabucak odasına çıktı. Odasının kapısını kapatırken omzundan büyük bir yük kalktığını hissetti.

Hizmetkârlardan birine banyoyu hazırlamasını söylemeye niyetlendi ama bir hizmetçi ya da uşak da olsa kimseyle konuşmak istemediğini fark etti; bütün istediği yalnız kalmak ve sessizlikti. Sabah erkenden yola çıkabileceklerini ve ne konuklarla başka bir resmî yemeğe katlanmak, ne de taşra da bile on birden önce nadiren kalkan babasıyla konuşmak zorunda kalmayacağım hatırlatarak avuttu kendini.

Bir süre yatağına baktı; ardından aniden gardırobundan eski bir redingot ve bir pantolon aldı, bunları akşam kıyafetiyle değiştirdi ve dışarı çıktı. Temeraire kıvrılarak çoktan uyumuştu ama Laurence sessizce tekrar içeri giremeden, hafifçe bir gözünü açtı ve içgüdüsel bir "hoş geldin" şeklinde kanadını kaldırdı. Laurence ahırlardan battaniye almıştı; arzu edebileceğinin de ötesinde sıcak ve rahat bir şekilde ejderhanın geniş ön ayağının üzerine uzandı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Temeraire usulca, diğer ayağıyla korumacı bir biçimde Laurence'ın etrafını sarıp onu göğsüne daha da yaklaştırarak. "Bir şeyler canını sıkmış. Hemen yola koyulalım istersen."

Fikir cezp ediciydi ama mantıksızdı; sakin bir gece ve sabah kahvaltısı ikisine de iyi gelecekti ve ne olursa olsun utanmış gibi kaçıp gitmeyecekti. "Hayır, hayır," dedi Laurence, kanatları tekrar inene kadar onu okşayarak. "Seni temin ederim buna gerek yok; babamla biraz konuştuk o kadar." Sessizleşti; görüşmeyi ve babasının soğuk tavırlarını kafasından atamıyordu.

"Gelişimize mi kızdı?" diye sordu Temeraire.

Temeraire'in çabuk kavrayışı ve sesindeki ilgi, usandırıcı mutsuzluğuna ilaç gibi gelmişti ve bu Laurence'ın niyet ettiğinden daha açık konuşmasına neden oldu. "Bu eski bir

mevzu," dedi. "Beni biraderim gibi Kilise'ye göndermek istedi; Deniz Kuvvetleri'ni asla saygıdeğer bir iş kolu olarak görmedi."

"Pilot olmak daha da kötü öyleyse?" dedi Temeraire, durumu şimdi biraz daha iyi kavrayarak. "Deniz Kuvvetleri'nden ayrılmak istememenin sebebi bu muydu?"

"Onun gözünde belki Hava Kuvvetleri daha kötüdür ama benim gözümde değil; çok iyi bir karşılığı var." Temeraire'in burnunu okşamak için uzanınca, Temeraire de sevgiyle karşılık verdi. "Ama kariyer seçimimi asla onaylamadı; denizci olabilmek için çocukken evden kaçmak zorunda kaldım. İşimi onunkinden çok farklı gördüğüm için beni yönlendirmesine izin veremezdim."

Temeraire, sıcak nefesiyle serin gece havasında küçük duman sütunları bırakarak homurdandı. "Peki, içeride uyumana izin vermedi mi?"

"Yo, hayır," dedi Laurence ve Temeraire'in rahatlığının verdiği güveni aradığı için buraya gelme zayıflığını gösterdiğini itiraf etmeye biraz utandığını hissetti. "Tek başıma uyumaktansa seninle olmak istedim sadece."

Ama Temeraire bunda olağandışı hiçbir yön görmedi. "Rahat olduğun sürece sorun yok," dedi, dikkatle iyice yerleşerek ve rüzgârdan korunmaları için kanatlarını biraz daha ileri yayarak.

"Çok rahatım, endişelenmemeni rica ediyorum," dedi Laurence, geniş, sert kola uzanıp battaniyeyi üzerine çekerek. "İyi geceler, kıymetlim." Birdenbire kendini çok yorgun hissetti ama bu fiziksel bir yorgunluktu; kemiklerine kadar hissettiği acı verici yorgunluk yok olup gitmişti.

Temeraire'in karnı ikisini de uyandıracak kadar gürültüyle guruldayınca Laurence erkenden, gün doğumundan hemen önce kalktı. "Ah, açım," dedi Temeraire, parlak gözlerini açıp parkın uzak duvarına toplanmış gergin bir şekilde kıpırdanan geyik sürüsüne ilgiyle göz atarak.

Laurence yere indi. "Seni kahvaltınla baş başa bırakıp kendi kahvaltımı etmeye gideceğim," dedi, eve dönmeden önce Temeraire'in karnını son bir defa okşayarak. Görülmek istenmeyecek bir durumdaydı; neyse ki saatin bu kadar erken olması sebebiyle konuklar henüz ortalarda yoktu ve kimseyle karşılaşmadan odasına çıkabildi.

Bir uşak çantalarını toplarken çabucak yıkandı, uçuş giysilerini giydi ve toplum içine çıkmaya uygun olduğunu düşündüğü an aşağıya indi. Hizmetçiler kahvaltı tabaklarını yerleştirmeye yeni başlamıştı ve kahve demliği masaya yeni konmuştu. Bütün konukları atlatabileceğini ummuştu ama hiçbir zaman erken kalkan birisi olmamasına karşın Edith'in çoktan kahvaltı masasında olması şaşırtıcıydı.

Yüzü dışarıdan bakıldığında sakindi, kıyafeti kusursuzdu ve altın sarısı saçları gevşekçe tepesinde toplanmıştı ama kucağında sıkıca birbirine geçirdiği elleri onu ele veriyordu. Yiyecek herhangi bir şey almamıştı; önünde sadece bir fincan çay vardı ve o bile dokunulmamış bir şekilde duruyordu. "Günaydın," dedi, yapmacık gelen bir neşeyle; konuşurken hizmetçilere göz atıyordu. "İçecek bir şey alır mısınız?"

"Teşekkür ederim," dedi Laurence, tek olası yanıt olarak ve yanına oturdu; kız ona kahve koydu ve tam da onun sevdiği gibi yarım kaşık şeker ve krema ekledi. Hizmetçiler hazırlıkları tamamlayıp odadan çıkana kadar ne yiyerek, ne de konuşarak gergin bir şekilde yan yana oturdular.

"Ayrılmadan seninle konuşma fırsatı yakalayacağımı ummuştum," dedi kız sessizce, sonunda ona bakarak. "Çok ama çok üzgünüm, Will; sanırım başka seçenek yoktu."

Kızın, pilot olmasını kastettiğini anlaması bir an sürdü; eğitimi konusundaki endişelerine karşın, yeni durumunu kötü olarak değerlendirmeyi çoktan unutmuştu. "Hayır, görevim açıktı," dedi kısaca; bu konuda babasından gelen eleştirilere hoşgörü göstermek zorunda olabilirdi ama bunu bir başkasından duymayı kabul edemezdi.

Ama Edith sadece başını salladı. "Duyar duymaz bu türde bir şey olduğunu anlamıştım," dedi. Başını tekrar önüne eğdi; birbirinin üzerinde huzursuzca kıpırdanan elleri sakinleşmişti.

"Hislerim durumumla değişmedi," dedi Laurence sonunda, kızın başka bir şey söylemeyeceği anlaşılınca. Kızın sıcaklıktan yoksun olması dolayısıyla yanıtını çoktan almış gibi hissetti ama kız daha sonra Laurence'ın sözlerinin gerçeği yansıtmadığını söyleyemezdi; aralarındaki ilişkiye onun son vermesine izin verecekti. "Seninkiler değiştiyse, beni susturmak için tek bir kelime etmen yeter." Bunu söylerken bile, kendini kızgınlık duymaktan alamadı ve sesinde alışık olmadığı bir soğukluk fark etti; evlenme teklifi için garip bir ton.

Kız şaşırarak hızla nefesini tuttu ve neredeyse öfkeyle, "Bunu nasıl söyleyebilirsin?" dedi. Bir an için tekrar umutlandı; ama hemen ardından kız tekrar konuşmaya başladı. "Hiç paragöz oldum mu? Bütün tehlikelerine ve sıkıntılarına karşın seni hiç seçtiğin yol için suçladım mı? Kilise'ye girmiş olsaydın, şimdiye kadar çocuklarımızla kendi evimizde huzur içinde yaşıyor olurduk ve denizde uzaklarda olduğun korkusuyla bir sürü vakit harcamam gerekmezdi."

Kız, onda görmeye alışık olmadığı bir duygusallıkla çok hızlı konuşmuştu ve yanakları kızarmıştı. Söylediklerinde epeyce doğruluk payı vardı; bunu görmezden gelemezdi ve ona kızdığı için kendinden utanıyordu. Elini hafifçe kızın eline doğru uzattı ama kız çoktan devam etmeye başlamıştı. "Şikâyet etmedim, değil mi? Bekledim, sabırlı oldum; sadece, bütün arkadaşlarımdan ve ailemden çok uzakta, seni çok az gördüğüm yalnız bir hayattan daha iyisini bekledim. Hislerim her zaman olduğu gibi ama her olası engel karşısında mutluluğu yakalamak için yalnız kalmaya bel bağlayacak kadar gözü kara ya da duygusal değilim."

Sonunda durmuştu. "Affet beni," dedi Laurence yerin dibine geçerek; kendisine kötü davranıldığım düşünmekten memnun olduğunda her sözcük bir tokat gibiydi. "Böyle söylememeliydim, Edith; seni böylesine kötü bir durumda bıraktığım için affına sığınmam gerekirdi." Masadan kalktı ve başını eğerek selam verdi; tabii ki artık kızın yanında oturamazdı. "İznini rica ediyorum ve tüm içtenliğimle size mutluluklar diliyorum."

Ama kız da kalktı ve kafasını iki yana sallayarak, "Hayır, kalıp kahvaltım et," dedi. "Önünde uzun bir yolculuk var; ben hiç aç değilim. Gerçekten." Kız ona elini uzattı ve çok hafifçe titrek bir şekilde gülümsedi. Kızın kibar bir vedalaşmaya niyetli olduğunu düşündü ama niyeti buysa, son anda mahvolmuştu. "Lütfen hakkımda kötü düşünme," dedi kız çok kısık bir sesle ve odayı elinden geldiğince çabuk terk etti.

Kızın endişelenmesine gerek yoktu; onun hakkında kötü düşünemezdi. Tam aksine, bir an için bile olsa ona karşı soğukluk hissetmek ve ona karşı olan sorumluluğunu yerine getirmede başarısız olmuş olmak sadece kendini suçlu hisset-

meşine yol açmıştı. İlişkileri, oldukça iyi bir çeyize sahip bir beyefendinin kızı ve gelecekte iyi bir geliri olacak bir deniz subayı arasında şekillenmişti. Yaptıklarıyla saygınlığını azaltmıştı ve bu konudaki görev anlayışına neredeyse kimsenin katılmadığını inkâr edemezdi.

Ve kızın, bir pilotun ona verebileceklerinden daha fazlasını istemesi mantıksız değildi. Laurence'ın, izinli olduğu sınırlı durumlarda bile bir eşe sunacak çok az şeyi olabileceğini anlaması için Temeraire'e olan ilgisinin ve sevgisinin ölçüsünü hesaba katması yeterliydi. Kendi rahatı için kızın mutluluğunu feda etmesini isteyerek, teklifi yapma konusunda bencilce davranmıştı.

Kahvaltı edecek iştahı ya da isteği kalmamıştı pek, ama yolda durmak da istemiyordu; tabağını doldurdu ve kendini yemeye zorladı. Uzun süre yalnız kalmadı; Edith gittikten biraz sonra, taşradan çok Londra'ya uygun, vücut hatlarını büyük ölçüde gösteren çok şık bir binici kıyafeti içinde Bayan Montagu aşağı indi. Odaya girdiğinde gülümsüyordu ama onu orada tek başına görünce ifadesi anında bir kaş çatmaya dönüştü ve masanın uzak ucuna oturdu. Kısa bir süre sonra ona, aynı şekilde binici kıyafetleri giymiş Woolvey katıldı; Laurence uygar olma adına ikisini de başıyla selamladı ve boş sohbetlerine ilgi göstermedi.

Tam kahvaltısını bitirdiği anda annesi aşağı indi. Aceleyle giyinmiş gibi görünüyordu ve gözlerinin etrafında yorgunluk çizgileri vardı; endişeyle oğluna baktı. Laurence rahatlatma umuduyla annesine gülümsedi ama pek başarılı olamadığını görebiliyordu; mutsuzluğu, babasının onaylamaması ve konukların merakı karşısındaki gerginliği yüzünden okunabiliyordu.

"Birazdan yola çıkmam gerekiyor; gelip Temeraire ile tanışmak ister misin?" diye sordu annesine, en azından birkaç dakika baş başa kalabileceklerini düşünerek.

"Temeraire mi?" dedi Leydi Allendale boş boş bakarak. "William, ejderhanın burada olduğunu söylemeye çalışmıyorsun, değil mi? Aman Tanrım, nerede o?"

"Tabii ki burada; başka türlü nasıl yolculuk yapabilirdim ki? Onu ahırların arkasındaki eski otlağa bıraktım," dedi Laurence. "Şimdiye kadar yemeğini yemiş olmalı; ona istediği kadar geyik yiyebileceğini söyledim."

"Yaa!" dedi Bayan Montagu, kulak misafiri olarak; belli ki merakı bir pilotun arkadaşlığına olan itirazlarını alt etmişti. "Hiç ejderha görmemiştim; biz de gelebilir miyiz? Ne kadar şahane!"

Reddetmek istemesine karşın, bunu yapması imkânsızdı, bu yüzden eşyaları için zili çaldığı zaman, dördü otlağa beraber gitti. Temeraire, çimenlerin üzerinde azalarak yok olan sabah sisini izleyerek oturuyordu; oldukça uzaktan bile gri gökyüzüne karşı çok iri duruyordu.

Laurence ahırlardan bir kova ve bez almak için bir an durdu, ardından bariz bir keyifle, Woolvey ve Bayan Montagu'nun sürüyen ayaklarıyla aniden isteksizleşen grubu hayvanın yanına doğru yönlendirdi. Annesi de korkmamış değildi ama Laurence'ın kolunu biraz daha sıkmanın ve oğlu, Temeraire'in yanına giderken birkaç adım geride durmanın dışında bunu belli etmedi.

Temeraire temizlenmesi için başını indirirken ilgiyle yabancılara baktı; geyik artıklarının kaldığı çenesi kanla kaplıydı ve Laurence'ın kenarlarındaki kanı temizleyebilmesi için ağzını açtı. Önünde üç ya da dört geyik boynuzu vardı. "Şu

gölette yıkanmaya çalıştım ama çok sığdı ve burnuma çamur kaçtı," dedi Laurence'a, özür dilercesine.

"Aaa, konuşuyor!" diye bağırdı Bayan Montagu, Woolvey'nin koluna yapışarak; ikili parlayan beyaz diş sırasını görünce gerilemişti. Temeraire'in uçları tırtıklı ön dişleri çoktan bir insan yumruğu büyüklüğünü geçmişti.

Temeraire başta şaşırıp kaldı; ama ardından göz bebekleri büyüdü ve çok kibar bir şekilde, "Evet, konuşuyorum," dedi ve Laurence'a, "Belki sırtıma binip etrafı görmek ister?" diye sordu.

Laurence alçakça muzipliğini bastıramadı. "İsteyeceğine eminim. Lütfen gelin, Bayan Montagu; ejderhalardan korkan o yüreksiz insanlardan biri olmadığınızı görebiliyorum."

"Hayır, hayır," dedi kadın solgunca, geri çekilerek. "Bay Woolvey'nin zamanını yeterince çaldım, ata binmemiz gerekiyor." Woolvey de benzer birkaç bahane kekeledi ve aceleyle uzaklaşırken tökezleyerek beraberce kaçtılar.

Temeraire gözlerini kırpıştırarak şaşkınlıkla arkalarından baktı. "Aaa, korktular," dedi. "İlk başta kadının Volly gibi olduğunu sanmıştım. Anlamıyorum; onlar inek değil ki. Ayrıca karnımı az önce doyurdum." Laurence zafer duygusunu gizleyip annesini yanma çekti. "Korkman için hiçbir sebep yok," dedi annesine yumuşak bir ses tonuyla. "Temeraire bu benim annem Leydi Allendale."

"Ah, bir anne, bu özel bir şey değil mi?" dedi Temeraire, kadına daha iyi bakabilmek için başını indirerek. "Sizinle tanışmaktan onur duydum."

Laurence annesinin elini Temeraire'in burnuna götürdü ve kadın sıcak deriye ilk deneysel dokunuşunu yaptıktan sonra, ejderhayı daha bir güvenle sevmeye başladı. "O zevk

bana ait," dedi kadın. "Ne kadar da yumuşak! Böyle olduklarını bilmiyordum."

Temeraire iltifat ve okşanma karşısında hafif bir keyif gurultusu koyuverdi ve Laurence büyük bir mutlulukla onlara baktı; en çok değer verdiği kişilerin birbirini önemsediğini görmenin ve görevini yapıyor olmanın bilincindeyken, dünyanın geri kalanının onun için ne kadar az şey ifade ettiğini düşündü. "Temeraire bir Çin İmparatorluk Ejderi," dedi annesine, gizleyemediği bir gururla. "En nadir bulunan ejderhalardan biri, Avrupa'daysa tek."

"Gerçekten mi? Ne kadar harika, hayatım; daha önce Çin ejderhalarının oldukça olağandışı olduğunu duyduğumu hatırlıyorum," dedi annesi. Yine de ona endişeli bir şekilde bakıyordu ve bakışlarında içten içe bir kuşku vardı.

"Evet," dedi Laurence, yanıt vermeye çalışarak. "Kendimi çok şanslı sayıyorum. Belki bir gün, daha fazla zamanımız olduğunda üçümüz birlikte uçabiliriz," diye ekledi. "Oldukça olağanüstü bir deneyim; hiçbir şeyle karşılaştırılamaz."

"Ya, ne demezsin," dedi annesi kızgınlıkla, yine de hoşnut gibi görünüyordu. "Ata bile binemediğimi çok iyi biliyorsun. Bir ejderhanın sırtında ne yaparım hiç bilmiyorum."

"Benim yaptığım gibi oldukça güvenli bir biçimde bağlanmış olacaksın," dedi Laurence. "Temeraire at değil, seni üzerinden atmaya çalışmaz."

Temeraire ciddiyetle, "Ah, evet ve eğer düşersen seni tutabileceğimi söylemek isterim," dedi ki bu, büyük olasılıkla çok da güven verici bir ifade değildi, ama hoşnut etme isteği gayet açıktı ve Leydi Allendale ona bakarak gülümsedi.

"Ne kadar da naziksin; ejderhaların bu kadar görgülü olduğunu bilmiyordum," dedi kadın. "William'a çok iyi bak,

olur mu? Bana diğer çocuklarımın verdiği endişenin iki katını vermiştir her zaman ve durmadan başını derde sokar."

Laurence kendisinin bu şekilde betimlenmesine biraz bozulmuştu. Temeraire, "Size söz veriyorum, ona bir zarar gelmesine asla izin vermeyeceğim," dedi.

"Çok geç kaldığımı görüyorum; biraz sonra siz ikiniz beni kundaklayıp mamayla besleyeceksiniz," dedi Laurence, eğilip annesinin yanağını öperek. "Anne, bana İskoçya'daki Loch Laggan kuşlağındaki Hava Kuvvetleri adına mektup yazabilirsin; orada eğitim göreceğiz. Temeraire, biraz kalkabilir misin? Bu şapka kutusunu yerleştirmem gerekiyor."

"Duncan'ın kitabım çıkartabilir misin?" dedi Temeraire ayağa kalkarak. *"Deniz Zıpkını'mı* Şanlı bir savaşını okumayı bitirmemiştik ve yolda bana okuyabilirsin."

"Sana kitap mı okuyor?" diye sordu Leydi Allendale, Temeraire'e, keyifle.

"Evet; görüyorsunuz ya, çok küçük oldukları için tutamıyorum, sayfaları da çeviremiyorum," dedi Temeraire.

"Yanlış anladın; benim bir kitabın kapağını açmaya ikna edilebileceğimi duyduğuna şaşırdı. Küçükken sürekli bana kitap okutmaya çalışırdı," dedi Laurence, kitabı bulmak için diğer kutulara bakarken. "Ne kadar entelektüel olduğuma şaşırırsın anne; Temeraire bu konuda oldukça açgözlü. Ben hazırım, Temeraire."

Kadın güldü ve Temeraire, Laurence'ı sırtına kaldırırken otlağın kenarına geçti ve havalanırlarken gözlerini bir eliyle gölgeleyerek durup onları izledi. Annesinin küçük şekli, büyük kanatların her vuruşuyla gözden kayboldu ve ardından evin bahçeleri ve kuleleri bir tepenin kıvrımının arkasında yuvarlanarak uzaklaştı.

ZOCH LAGGAN ÜZERİNDEKİ gökyüzü, gölün siyah sularından yansıyan alçakta toplanmış inci grisi bulutlarla doluydu. Bahar henüz gelmemişti; kıyıyı bir buz kabuğu ve kar kaplıyordu ve güz gelgitinin bıraktığı san kum dalgaları hâlâ alttaydı. Ormandan zindelik veren soğuk çam ve yeni kesilmiş ağaç kokusu yükseliyordu. Gölün kuzey kıyılarından dolanan çakıllı bir yol kuşlak kompleksine gidiyordu ve Temeraire dönerek alçak dağa doğru yolu takip etti.

Neredeyse zirveye yakın düz bir açıklıkta etrafında bir dizi geniş ağaç baraka olan, önden açık ve görünüşe göre yarı yarıya bir ahıra benzeyen dörtgen bir avlu vardı; adamlar dışarıda metal ve deriler üzerine çalışıyordu. Pilotların takımlarının bakımından sorumlu yer ekipleri oldukları belliydi. Temeraire karargâha doğru uçarken ejderhanın gölgesi çalıştıkları yerin üzerinden geçmesine karşın hiçbiri yukarı çok fazla bakmadı.

Ana bina son derece Orta Çağ'a özgü bir istihkâmdı. Dört çıplak kule, ön tarafta devasa bir avlu ve bir arazi bırakarak

kalın taş duvarlarla birbirine birleştirilmişti ve heybetli şato doğruca dağ zirvesinin içine dalıyor ve sanki zirvenin bir parçasıymış gibi gözüküyordu. Avlu neredeyse tamamen istila edilmişti. Temeraire'in iki katı genç bir Soylu Bakır, sırtında, Volatilus'tan bile daha küçük olan iki tane kahverengi-mor Winchester ile kaldırım taşlarının üzerinde yayılmış uyukluyordu. Beyaz şeritli karınları ahenkle inip kalkan üç orta boy Sarı Orakçı avlunun diğer tarafında karışık bir yığın şeklinde yatıyordu.

Laurence yere indiğinde, ejderhaların neden oralarda yattığını anladı; kaldırım taşları sanki aşağıdan ısıtılıyormuş gibi sıcaktı ve Laurence yükünü boşaltır boşaltmaz Temeraire mutlulukla mırıldanıp Sarı Orakçıların yanındaki taşlara uzandı.

Onu karşılamaya iki hizmetkâr geldi ve bagajlarını elinden aldı. Küf kokulu, karanlık dar koridorlardan geçirilerek, dağın yamacından çıkan ve dik bir şekilde bir diğer buz kaplı vadiye inen başka bir avluya gelene kadar doğruca binanın arka tarafına yönlendirildi. Havada, bir kuş sürüsü gibi zarif bir formasyonda dönen beş ejderha vardı. Lider, olağanüstü kanat uzunluğu boyunca siyahımsı laciverde dönen turuncu uçlu kanatlarım çevreleyen siyah-beyaz dalgalarından hemen tanınabilecek bir Uzunkanat'tı. Her iki yanında birer tane Sarı Orakçı uçuyordu ve uçlar solda soluk yeşilimsi Gri Bakır ve sağda Laurence'ın türünü tanımlayamadığı mavi ve siyah noktalı gümüş-gri bir ejderha tarafından sağlamlaştırılmıştı.

Kanatları kesinlikle farklı zamanlarda çırpılmasına karşın, Uzunkanat'ın bayraktarı bir flama sallayana kadar göreli konumları çok değişmemişti; flamadan sonra ters dönerek dansçılar gibi zarafetle yer değiştirdiler; öyle ki Uzunkanat artık sonda uçuyordu. Laurence'ın göremediği başka bir işa-

retle aynı anda geriye uçarak kusursuz bir daire çizdiler ve özgün formasyona geri döndüler. Bu manevranın Uzunkanat'a, etrafındaki diğer ejderhaların korumasını yitirmeden yeri en geniş ölçüde süpürme fırsatı verdiğini fark etti; grup arasında doğal olarak en büyük saldırı tehdidine sahip hayvan oydu.

"Nitidus, geçişte hâlâ aşağıda kalıyorsun; daire çizerken altı-vuruş modeline geçmeyi dene." Bu yukarıdan gelen davudi ses bir ejderhaya aitti. Laurence döndü ve avlunun sağındaki bir kaya çıkıntısına tünemiş, açık yeşil Orakçı lekeleri taşıyan ve kanatlarının uçları koyu turuncu olan altın renkli bir ejderha gördü. Açık yeşil, yuvarlak yeşim taşlarıyla süslenmiş büyük altın bir kolye hariç üzerinde ne binici, ne de koşum, hiçbir şey yoktu.

Laurence uzun uzun baktı. Vadinin dışındaki formasyon daire hareketini tekrar ediyordu. "Daha iyi," diye seslendi ejderha beğeniyle. Ardından kafasını çevirip aşağı baktı. "Yüzbaşı Laurence?" dedi. "Amiral Powys geleceğinizi söylemişti; tam zamanında geldiniz. Ben Celeritas, buranın eğitim sorumlusuyum." Kanatlarım açıp sıçrayarak avluya indi.

Laurence mekanik olarak başını eğerek selam verdi. Celeritas bir Soylu Bakır'ın dörtte biri boyutunda orta sıklette bir ejderhaydı. Temeraire'in şu andaki halinden bile küçüktü. "Hımm," dedi, Laurence'ı yakından inceleyebilmek için başını eğerek; koyu yeşil irisleri dar gözbebeklerinin etrafında dönüp büzülüyor gibi görünüyordu. "Hımm, şey, çoğu kullanıcıdan çok daha yaşlısın; ama bu Temeraire'in durumunda olduğu gibi genç bir ejderhayla yapacak çok işimiz ve az vaktimiz varken genellikle iyi bir şey olur."

Başını kaldırıp tekrar vadiye doğru seslendi: "Lily, dairedeyken boynunu düz tutmayı unutma." Laurence'a döndü.

"Pekâlâ. Anladığım kadarıyla özel saldırı becerileri yok."

"Hayır, efendim." Yanıt ve "efendim" otomatikti; ses tonu ve tavırları ikisine de ejderhanın rütbesini açıkça belirtiyordu ve şaşkınlığının arasında Laurence'a alışkanlığı yol göstermişti. "Ve onun türünü tanımlayan Sir Edward Howe böyle bir beceri geliştirmesinin pek olası olmadığı görüşündeydi, tabii söz konusu.

"Evet, evet," diye sözünü kesti Celeritas. "Sir Edward'in çalışmalarını okudum; Doğu türlerinde uzmandır ve bu konuda kendiminkindense onun kararına güvenirim. Yazık, şu Japon zehir püskürtenlerden ya da su hortumu yaratanlardan biriyle iyi işler yapabilirdik. Ama bir Fransız Flamme-de-Gloire'ine karşı kullanışlı olabilir. Anladığım kadarıyla ağır savaş sıkleti."

"Şu anda dokuz ton ağırlığında ve yumurtadan çıktığından beri neredeyse altı hafta geçti," dedi Laurence.

"Güzel, bu çok güzel, bunu ikiye katlamalı," dedi Celeritas ve düşünceli bir şekilde pençesinin yanıyla alnını ovdu. "Evet. Duyduğum her şey doğruymuş. Güzel. Temeraire'i, şu anda eğitimde olan Soylu Bakır Maximus ile eşleştireceğiz. İkisi birlikte oradaki Uzunkanat Lily'nin formasyonunda geri destek olarak görev yapacak." Başıyla vadide dönen formasyonu gösterdi ve Laurence hâlâ şaşkın bir şekilde dönüp bir süre formasyonu izledi.

Ejderha devam etti. "Eğitim yönteminizi belirleyebilmem için elbette önce Temeraire ile uçuşunuzu görmeliyim ama bu oturumu bitirmek zorundayım ve uzun bir yolculuktan sonra iyi bir performans gösteremeyecektir. Teğmen Granby'den size etrafı göstermesini ve beslenme alanlarının yerini söyle-

meşini isteyin; onu subay kulübünde bulabilirsin. Temeraire ile yarın şafaktan bir saat sonra burada olun."

Bu bir emirdi; onay gerektiriyordu. "Emredersiniz, efendim," dedi Laurence, tutukluğunu resmîlikle gizleyerek. Neyse ki Celeritas dikkat etmiş gibi durmuyordu; çoktan kayanın üzerindeki eski yerine çıkmıştı.

Laurence subay kulübünün nerede olduğunu bilmemesinden dolayı çok mutluydu; ona doğru yönü gösterecek bir hizmetkâr bulması on beş dakikasını almıştı ve düşüncelerini toplamak için sessiz bir hafta geçirebileceğini hissediyordu. Ejderhalar hakkında duyduğu her şey kafasının içinde dönüyordu: Ejderhalar kullanıcıları olmadan işe yaramazdı; koşumsuz ejderhalar sadece üreme için kullanılırdı. Pilotların neden endişelendiğini anlıyordu artık; kontrol altına alınmış olması gereken hayvanlardan biri tarafından -emir alarak- eğitileceklerini bilse, el âlem ne düşünürdü?

Elbette, mantıklı bir biçimde düşünülünce, Temeraire'in kişiliğinde ejderha zekâsı ve kendine yeterliliğinin kanıtlarını uzun zamandır görüyordu ama bu zaman içerisinde gelişmişti ve farkında olmadan Temeraire'i, geri kalan ejderha ırkının dışında, kendini bilen bir birey olarak düşünmeye başlamıştı. İlk şaşkınlık geçince, bir eğitmen olarak bir ejderha fikrini çok zorlanmadan kabul edebiliyordu ama bunun daha önce benzer kişisel deneyimleri olmayanlar arasında olağanüstü boyutlarda bir skandal yaratacağı kesindi.

Fransa'daki devrim, Avrupa'yı tekrar savaşa sürüklemeden sadece kısa bir süre önce, Hükümet'in kamu giderleriyle destekleyip üreme için kullanmaktansa, koşumsuz ejderhaların öldürüleceği açıklamasını yapmasının üzerinden çok uzun zaman geçmemişti; gerekçe o an için ihtiyaç olmamasıydı ve

dik başlılıkları büyük olasılıkla sadece savaşçı soylara zarar verecekti. Meclis her yıl on milyon sterlinden fazla tasarruf sağlanacağını hesaplamıştı; fikir ciddi olarak düşünülmüş, ardından kamu açıklaması yapılmadan aniden vazgeçilmişti. Londra'nın menzilinde konuşlanmış Hava Kuvvetleri'ndeki bütün amirallerin hep birlikte Başbakan'ın üzerine çullandığı ve onu yasa çıkarsa, bütün Hava Kuvvetleri'nin isyan edeceği konusunda bilgilendirdiği hakkında dedikodular çıkmıştı.

Hikâyeyi daha önce de duymuş ve inanmamıştı; öneriden dolayı değil, kıdemli subayların -aslında herhangi bir subayın- bu şekilde davranacağı fikrinden dolayı. İsyan fikri ona, yelken bezinden on şilin tasarruf edeceğim diye altı bin sterlin değerindeki gemileri riske sokan bürokratlar arasında çok yaygın olan aptalca dar görüşlülük kadar yanlış gelmişti her zaman. Utanarak umursamazlığına hayıflandı. Elbette isyan edeceklerdi.

Hâlâ düşünceleriyle meşgul bir şekilde farkına varmadan subay kulübünün kemerli kapısından geçti ve hızla suratına gelen topu sadece refleksleri sayesinde yakaladı. Bir sevinç ve itiraz çığlığı karmaşası yükseldi anında.

"Kesinlikle goldü, o sizin takımdan değil!" Çocukluktan yeni çıkmış, sarı saçlı genç bir adam söyleniyordu.

"Saçmalama Martin. Kesinlikle bizden, öyle değil mi?" Genişçe sırıtan başka bir tanesi topu almak için Laurence'ın yanına geldi; siyah saçlı, bronz tenli ve leylek gibi uzun boyluydu.

"Görünüşe göre öyle," dedi Laurence keyifle, topu vererek. Kapalı bir alanda böylesine bir dağınıklıkta çocuk oyunu oynayan subaylarla karşılaşmak biraz şaşırtıcıydı. Giydiği ceket ve fular yüzünden kıyafeti hepsinden daha resmîydi;

içlerinden ikisi gömleklerini bile çıkarmıştı. Mobilyalar aceleyle odanın kenarlarına itilmiş ve halı rulo yapılıp bir köşeye atılmıştı.

"Teğmen John Granby emrinizde," dedi siyah saçlı adam. "Yeni mi geldiniz?"

"Evet, Yüzbaşı Will Laurence, Temeraire'in pilotuyum," dedi Laurence ve Granby'nin yüzündeki gülümsemenin kaybolmasına bir hayli şaşırdı. Açık bir sıcaklık anında kaybolmuştu.

"İmparatorluk Ejderi!" Çığlık neredeyse tek bir ağızdan çıkmıştı ve odadaki çocukların ve erkeklerin yarısı yanlarından geçip avluya doğru fırlayarak gözden kayboldu. Laurence şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırarak arkalarından baktı.

"Endişelenme!" dedi, kendini tanıtmaya gelen sarı saçlı genç adam korku dolu bakışlarına karşılık olarak. "Hepimiz bir ejderhanın rahatsız edilmeyeceğini iyi biliriz; sadece bakacaklar. Adaylarla biraz sıkıntı yaşayabilirsin ama. İki düzineden fazla adayımız var ve görevlerinin buradaki herkesin hayatını cehenneme çevirmek olduğunu sanıyorlar. Yardımcı pilot Ezekiah Martin ve lütfen ilk adımı unut."

Gayriresmiliğin aralarındaki genel hava olduğu o kadar belliydi ki alışık olduğu şey zerre kadar bu olmamasına karşın pek alınganlık gösteremiyordu. "Uyarı için teşekkür ederim; Temeraire rahatsız edilmesine izin vermez," dedi. Martin de Granby'nin nahoş tutumundan eser görmemesine sevinmişti ve ondan kendisine rehberlik etmesini isteyebilmeyi diledi. Ama bir ejderha tarafından verilmiş olsa bile emre itaatsizlik etmek istemiyordu, o yüzden Granby'ye döndü ve resmî bir şekilde, "Celeritas sizden bana etrafı gezdirmenizi istememi söyledi; lütfeder misiniz?" dedi.

Granby merdivenlerden yukarı çıkarken Laurence, Martin'in de onlarla gelmesine sevinmişti; yardımcı pilotun bir an bile kesilmeyen sıkmayan sohbeti, ortamı daha az tatsız bir hale getiriyordu. "Demek Fransızların elinden bir İmparatorluk Ejderi kapan denizci sensin. Tanrım, bu meşhur bir hikâye; Kurbağalar dişlerini gıcırdatıp saçlarım yoluyor olmalı," dedi Martin neşeyle. "Yumurtayı yüz toplu bir gemiden aldığını duydum; çarpışma çok uzun sürdü mü?"

"Korkarım dedikodu başarılarımı abartmış," dedi Laurence. *"Amitié* birinci sınıf değil, otuz altı toplu bir firkateyndi ve mürettebatı susuzluktan neredeyse yıkılıyordu. Kaptanı çok cesurca bir mücadele verdi ama çok zor bir çatışma olmadı; şans ve hava koşulları bizim tarafımızdaydı. Ben buna sadece şanslı olmak derim."

"Yaa! Şans küçümsenecek bir şey değildir; şans bizden yana olmasaydı bu noktaya gelemezdik," dedi Martin. "Hay aksi, seni köşeye mi koymuşlar? Yirmi dört saat rüzgâr uğultusu dinleyeceksin."

Laurence silindirik kuledeki odasına gelmişti ve keyifle yeni odasına göz gezdirdi; gemi kamarasının boyutlarına alışkın bir insana burası ferah geliyordu ve geniş, kavisli pencereler büyük bir lükstü. Pencereler, gri bir çisentinin vurduğu göle bakıyordu; pencereleri açtığı zaman içeri, tuz noksanlığı hariç denizinkinden çok farklı olmayan serin, nemli bir koku girdi.

Şapka kutuları gardırobun yanında gelişigüzel ufak bir yığın şeklinde duruyordu; biraz endişelenerek gardırobun

içine baktı ama eşyaları oldukça düzgün bir şekilde yerleştirilmişti. Mobilyaları, sade ama geniş bir yatağın yanı sıra bir yazı masası ve sandalye tamamlıyordu. "Bana oldukça sessiz geldi; eminim çok hoşuma gidecek," dedi, kılıç kemerini çıkarıp yatağın üzerine koyarak; ceketini çıkarırsa kendini rahat hissetmeyecekti ama en azından bu şekilde görünüşünün resmiyetini biraz olsun azaltabilirdi.

"Beslenme alanlarını göstermemi ister misin?" diye sordu Granby soğuk bir şekilde; kulüpten ayrıldıklarından beri sohbete ilk katkısıydı bu.

"Ah, önce banyoları ve yemek salonunu göstermeliyiz," dedi Martin. "Banyolar görülmeye değer yerler," diye ekledi. "Romalılar tarafından yapılmışlar, biliyor musun ve burada olmamızın tek sebebi onlar."

"Teşekkür ederim; onları görmekten mutluluk duyarım," dedi Laurence; isteksizliği her halinden belli olan teğmenin kaçışma izin vermekten mutluluk duyacak olmasına karşın, bunu kabalaşmadan söyleyemezdi; Granby kaba olabilirdi ama Laurence onun seviyesine inmek istemiyordu.

Yollarının üzerindeki yemek salonundan geçtiler; Martin ona yüzbaşıların ve teğmenlerin yemeklerini küçük yuvarlak masada, yardımcı pilotların ve bayraktarların da uzun dikdörtgen masada yediklerini söyledi. "Neyse ki adaylar bizden daha erken yiyor; yemeklerimizi yerken bağırışlarım duymak zorunda kalsaydık açlıktan ölürdük. Bizden sonra da yer ekipleri yer," diye bitirdi.

"Yemeklerinizi hiç ayrı olarak yemez misiniz?" diye sordu Laurence; ortak yemek subaylar için biraz garipti ve masasına arkadaşlarım davet edebiliyor olmayı özleyeceğini düşündü; davetin masraflarını karşılayabilmek için yeterli ganimet

parası kazanmaya başladığından beridir bu onun en büyük zevklerinden biri olmuştu.

"Elbette, birisi hastalanırsa odasına bir tepsi gönderilir," dedi Martin. "Ah, aç mısın? Akşam yemeği yemediğini tahmin ediyorum. Hey, Tolly," diye seslendi ve kucağında bir masa örtüsü yığınıyla oradan geçmekte olan bir hizmetkâr dönüp bir kaşım kaldırarak onlara baktı. "Bu Yüzbaşı Laurence; aramıza yeni katıldı. Ona yiyecek bir şeyler ayarlayabilir misin, yoksa akşam yemeğini mi beklemek zorunda kalacak?"

"Hayır, teşekkür ederim; aç değilim. Sadece meraktan soruyordum," dedi Laurence.

"Ah, sorun değil," dedi Tolly denilen adam, doğrudan yanıt vererek. "Aşçılardan birinin bir şeyler ayarlayabileceğini söyleyebilirim; Nan'a sorarım. Üçüncü kattaki kule odası, değil mi?" Başını salladı ve yanıt bile beklemeden yoluna devam etti.

"İşte, Tolly seninle ilgilenecek," dedi Martin, hiçbir olağandışılık hissetmeden. "O en iyilerinden biridir; Jenkins asla emrivakiden hoşlanmaz ve Marvell da iyidir ama o kadar söylenir ki hiç istememiş olmayı dilersin."

"Ejderhalardan rahatsız olmayan hizmetkârlar bulmakta zorlandığınızı tahmin ediyorum," dedi Laurence; pilotların kendi arasındaki gayriresmîliğe uyum sağlamaya başlıyordu ama aynı gayriresmîliği bir hizmetkârdan görmek onun için yeni bir şaşkınlık kaynağıydı.

"Ah, hepsi civardaki köylerde doğup büyüyen insanlar, bu yüzden onlara ve bize alışıklar," dedi Martin, uzun salonda yürürlerken. "Sanırım Tolly burada çocukluğundan beri çalışıyor; öfkeli bir Soylu Bakır'a dönüp bakmaz bile."

Banyolara inen merdivenleri metal bir kapı kapatıyordu; Granby kapıyı çekerek açınca, sıcak, nemli bir hava akımı çıktı ve koridorun soğukluğu yüzünden buharlaştı. Laurence diğer ikisini dar, dönen merdivenlerden aşağı doğru takip etti; aşağı inene kadar dört kere dönmüşlerdi ve aniden duvarlara oyulmuş taş rafların ve duvarlarda Romalılardan kaldığı çok belli olan, kısmen dökülmüş eski resimlerin olduğu geniş, boş bir odaya çıktılar. Bir tarafta katlanılıp üst üste koyulmuş keten kumaşlar, diğer taraftaysa birkaç tane kirli keten yığını vardı.

"Kıyafetlerini çıkarıp raflara koy," dedi Martin. "Banyolar daire şeklinde, o yüzden tekrar buraya geleceğiz." O ve Granby çoktan soyunmaya başlamıştı.

"Banyo yapmaya zamanımız var mı?" diye sordu Laurence, kuşkuyla.

Martin çizmelerini çıkarırken durdu. "Ah, etrafı gezeceğimizi sanmıştım, öyle değil mi Granby? Acele etmemize gerek varmış gibi gelmemişti bana; yemeğe daha birkaç saat var."

"Tabii ilgilenmen gereken daha acil bir işin yoksa," dedi Granby, Laurence'a. O kadar kabaydı ki Martin sanki gerilimi yeni fark ediyormuş gibi şaşırarak ikisine baktı.

Laurence dudaklarını sıktı ve sert konuşmamak için kendini tuttu; bir denizciye düşmanca davranabilecek her pilotu kontrol edemezdi ve bir yere kadar da bu kızgınlığı anlıyordu. Tıpkı ekipteki yeni bir yardımcı pilot gibi, bunun üstesinden gelmek zorunda kalacaktı. "Yok," söylediği tek şey oldu. Banyoları gezmek için neden soyunmaları gerektiğinden emin olmamasına karşın, kıyafetlerini daha düzenli bir şekilde katlamanın ve buruşmaması için üstlerine ceketini koymanın dışında onların yaptığı gibi yaptı.

Ardından sola giden bir koridora girerek odadan ayrıldılar ve koridorun sonunda başka bir metal kapıdan geçtiler. İçeri girdiklerinde soyunmalarının sebebini anladı. İçeride o kadar buhar vardı ki kol boyunun ötesini göremiyordu ve anında terlemeye başladı. Giyinik olsaydı, ceketi ve çizmeleri mahvolacak ve tepeden tırnağa sırılsıklam olacaktı ama çıplak deri için buhar lükstü ve uzun uçuştan sonra kasları minnetle gevşemişti.

Fayans kaplı odanın duvarlarından düzenli aralıklarla çıkan banklar vardı. Buharın içinde birkaç kişi yatıyordu. Yanlarından geçerlerken Granby ve Martin onlardan ikisine başlarıyla selam verdi ve arkadaki kocaman odaya girdiler; burası daha da sıcak ama kuruydu ve neredeyse odanın uzunluğu boyunca uzun, sığ bir havuz vardı. "Şu anda avlunun tam altındayız ve Hava Kuvvetleri'nin burayı seçmesinin sebebi burası," dedi Martin odayı göstererek.

Uzun duvara düzenli aralıklarla derin oyuklar açılmıştı ve dövme demir parmaklıklar onları odanın geri kalanından ayırıyordu. Oyukların yarısı boştu, diğer yarısıysa kumaşla doldurulmuştu ve her biri büyük bir yumurta barındırıyordu. "Gördüğün gibi sıcak tutulmaları gerekiyor. Doğada yaptıkları gibi kuluçkaya yatmalarına ya da onları yanardağ veya benzeri yerlerin yakınına gömmelerine izin veremeyiz."

"Onlara ayrı bir oda verecek yer yok mu?" diye sordu Laurence şaşkınlıkla.

"Elbette var," dedi Granby kaba bir biçimde; Martin ona baktı ve Laurence tepki veremeden aceleyle lafa atladı.

"Gördüğün gibi, herkes buraya sık sık girip çıkar, bu yüzden yumurtalardan biri sertleşmeye başlayınca birimiz mutlaka farkına varırız," dedi çabucak.

Hâlâ öfkesini kontrol etmeye çalışan Laurence, Granby'nin kabalığını göz ardı etmeye karar verdi ve Martin'e başını salladı; son ana kadar, yumurtanın çatlamasının ne kadar önceden belirlenemez olduğunu Sir Edward'ın kitaplarında okumuştu; türü bilmek bile süreci yalnızca aylar ya da daha büyük türler için yıllar ölçüsünde sınırlandırıyordu.

"Şuradaki Sivrikanat'ın yakında çatlayacağını düşünüyoruz; harika olacak," diye devam etti Martin, yanları çok hafif incimsi ve açık san benekli, altın sarısı-kahverengi bir yumurtayı göstererek. "Bu, Kanal'daki sancak ejderhası Obversaria'nın yumurtası. Eğitimi yeni bitirdiğinde onda bayraktarlık yapmıştım; sınıfındaki hiçbir ejderha onun gibi manevra yapamaz."

İki pilot da yumurtalara özlem dolu ifadelerle baktı; elbette her biri nadir bir terfi şansı anlamına geliyordu ve bu terfi, savaşta cesaret ya da yararlılık göstererek kazanılabilen Deniz Kuvvetleri Komutanlığı'nın verdiği terfiden daha da belirsizdi. "Çok ejderhayla görev yaptın mı?" diye sordu Laurence, Martin'e.

"Yalnızca Obversaria ve ardından Inlacrimas; bir ay önce Kanal'ın üzerindeki bir çarpışmada yaralandı, o yüzden işte burada, yerdeyim," dedi Martin. "Ama bir ay içinde tekrar görev yapabilecek duruma gelecek ve terfi alacağım, bu yüzden şikâyet etmemeliyim; yeni yardımcı pilot olmuştum," diye ekledi gururla. "Granby daha da fazlasıyla görev yaptı; dörttü, değil mi? Laetificat'ten önce kimler vardı?"

"Excursius, Fluitare ve Actionis," diye yanıtladı Granby kısaca.

Ama ilki yetmişti. Laurence sonunda anlamıştı ve yüzü asıldı. Adam büyük olasılıkla Teğmen Dayes'in arkadaşıydı;

ikisinin son zamanlara kadar gemi arkadaşlığına eşdeğer bir ilişkisi olmalıydı ve Granby'nin saldırgan tavırlarının, sadece bir pilotun Deniz Kuvvetleri'nden gelen bir denizci subayına gösterdiği genel kin değil, kişisel bir mesele olduğunu açıkça anlamıştı ve bu yüzden bu davranışların Dayes'in özgün hakaretinin devamı olduğu hissine kapılıyordu.

Laurence böyle bir şeye en ufak bir hoşgörü bile göstermek niyetinde değildi ve aniden, "Devam edelim, beyler," dedi. Turun geri kalanında daha fazla oyalanmaya izin vermeyecek ve ortalığı bulandıracak herhangi bir yanıt vermeksizin Martin'in sohbeti devam ettirmesini sağlayacaktı. Hamam turunu tamamladıktan sonra soyunma odasına geri döndüler ve giyindiklerinde, Laurence sessiz ama buyurgan bir şekilde, "Bay Granby, beni beslenme alanlarına götürebilirsiniz artık; ardından sizi serbest bırakacağım," dedi. Adama saygısızlığa hoşgörü göstermeyeceğini açıkça belli etmek zorundaydı; Granby başka bir girişimde bulunursa, müdahale etmek zorunda kalacaktı ve bunun yalnızlarken olması çok daha iyi olacaktı. "Bay Martin, arkadaşlığınız ve açıklamalarınız için size minnettarım; benim için son derece değerliydiler."

"Rica ederim," dedi Martin, onları yalnız bırakırsa bir şeyler olabileceğinden korkuyormuş gibi duraksamayla Laurence ile Granby'ye bakarak. Ama Laurence imasını yanlış anlaşılmaya yer bırakmayacak şekilde belirtmişti ve gayriresmîliğine karşın Martin bunu neredeyse bir emir ağırlığında algılamıştı. "Sizinle yemekte görüşürüz diye tahmin ediyorum, o zamana kadar hoşça kaim."

Laurence Granby ile sessizce beslenme alanlarına ya da daha çok eğitim vadisinin uzak ucunda onlara bakan bir çıkıntıya devam etti. Vadinin uzak ucunda doğal bir çıkmazın

ağzı görünüyordu ve Laurence iş başında birkaç tane çoban görebiliyordu. Granby tekdüze bir sesle, eğitim uçuşu yapılmadığı zamanlarda çıkıntının üzerinden işaret verildiğinde, çobanların avlayıp yiyebilmeleri için bir ejderhaya yetecek sayıda hayvanı vadiye saldığım açıkladı.

"Bu kadarı yeterli, sanırım," dedi Granby son olarak; ses tonu oldukça nahoştu ve Laurence'ın korktuğu gibi yine sınırı aşmak üzereydi.

"Efendim," dedi Laurence sessizce. Granby anlık bir şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırınca Laurence tekrar etti, "Bu kadarı yeterli, sanırım, *efendim."*

Bunun Granby'yi daha fazla saygısızlık yapmaktan alıkoymaya yeterli olduğunu umuyordu ama teğmen neredeyse inanılmaz bir biçimde yanıt verdi: "Burada tören yapmıyoruz, her ne tür bir alışkanlığınız vardıysa Deniz Kuvvetleri'nde kaldı."

"Nezakete alışığım; onu görmediğim yerde, en azından rütbeme saygı gösterilmesini isterim," dedi Laurence, öfkesini daha fazla tutamayarak; vahşice Granby'ye baktı ve yüzünün kızardığını hissetti. "Hitap şeklinizi derhal değiştireceksiniz, Teğmen Granby, aksi takdirde Tanrı şahidim olsun sizi itaatsizlikten askeri mahkemeye veririm; insanın sizin davranışlarınızdan dolayı zannedeceği gibi Hava Kuvvetleri'nin bunu o kadar hafife alacağını sanmıyorum."

Granby'nin beti benzi attı; bronz tenli yanakları göze çarpıyordu. "Emredersiniz, *efendim,"* dedi ve sertçe hazır ola geçti.

"Gidebilirsin, Teğmen," dedi Laurence ve Granby gidene kadar ellerini arkasında birleştirerek alana göz atmak için döndü; adamı bir kez daha görmek bile istemiyordu. Öfkesi

geçince üzerine bir yorgunluğun çöktüğünü hissetti. Böyle bir muameleyle karşılaşmış olmaktan dolayı üzgündü; üstelik artık adamı azarlamasından doğacağını bildiği sonuçları beklemek zorundaydı. Granby ilk görüşte arkadaş olunabilecek birisi gibi gelmişti ona; öyle olmasa bile sonuçta pilotlardan biri, Laurence ise davetsiz bir misafirdi. Granby'nin arkadaşları doğal olarak onu destekleyecekti ve düşmanlıkları Laurence'ın koşullarını tatsız bir hale getirebilirdi.

Ama başka seçenek yoktu; açık saygısızlığa hoşgörü gösterilemezdi ve Granby davranışlarının sınırı aştığını gayet iyi biliyordu. İçeri döndüğünde Laurence hâlâ üzgündü; morali sadece avluya girdiği ve Temeraire'i uyanık ve onu bekliyor bulduğu zaman düzeldi. "Seni bu kadar uzun bir süre yalnız bıraktığım için özür dilerim," dedi Laurence, Temeraire'den çok kendini avutmak için yaslanıp onu okşayarak. "Çok sıkıldın mı?"

"Hayır, hem de hiç," dedi Temeraire. "Gelip benimle konuşan birçok insan oldu; onlardan bazıları yeni koşum takımı için beni ölçtü. Buradaki Maximus ile konuştum ve bana birlikte eğitim göreceğimizi söyledi."

Laurence başıyla, adının söylendiğini duyarak bir gözünü açan Soylu Bakır'a selam verdi; Maximus kocaman başını aynı şekilde selam vermeye yetecek kadar kaldırdı ve ardından uyumaya devam etti. "Aç mısın?" diye sordu Laurence, Temeraire'e dönerek. "Yarın buranın eğitim sorumlusu Celeritas için uçmak üzere erken kalkacağız," diye ekledi, "o yüzden muhtemelen sabah yemek için zamanın olmayacak."

"Evet, yemek isterim," dedi Temeraire; bir ejderhanın eğitim sorumlusu olmasına hiç de şaşırmamıştı ve hayvanın pragmatik yanıtı karşısında Laurence kendi şaşkınlığını biraz

aptalca buldu; elbette Temeraire bunda hiçbir gariplik görmeyecekti.

Laurence çıkıntıya olan kısa uçuş için kendini bağlamakla uğraşmadı ve Temeraire'in tek başına avlanmasına izin vermek için orada indi. Ejderhanın son derece zarif süzülüşünü ve dalışım izlemenin basit hazzı Laurence'ın zihnini büyük oranda rahatlatıyordu. Pilotlar ona nasıl karşılık verirse versin, konumu hiçbir deniz yüzbaşısının umamayacağı bir şekilde sağlamdı; mürettebatıyla işler o noktaya gelirse isteksiz adamlarla baş etme deneyimi vardı ve en azından Martin örneği subayların hepsinin ona karşı önyargılı olmayacağını gösteriyordu.

Rahatlatıcı başka bir şey daha oldu: Temeraire dalışa geçerek bir ineği kapıp yemek için yerleşirken, Laurence hararetli mırıldanmalar duydu ve başını kaldırıp bakınca üzerindeki pencerelerden çıkan küçük kafalar gördü. "Bu o İmparatorluk Ejderi, efendim, değil mi?" diye seslendi ona, saman sarısı saçları ve yuvarlak yüzü olan çocuklardan biri.

"Evet, adı Temeraire," diye yanıtladı Laurence. Genç beyefendilerin eğitimlerine her zaman katkıda bulunmuştu ve gemisi bir çocuk için gidilecek ilk yer olarak düşünülürdü. Korumasına aldığı pek çok aile ve görev arkadaşı olmuştu; bu yüzden çocuklarla, çoğu olumlu, oldukça fazla deneyimi vardı. Asteğmenlerinin çoğundan daha genç olsalar da yetişkin pek çok adamın aksine arkadaşlıklarından hiç de rahatsızlık duymuyordu.

"Bak, bak, ne kadar harika," diye bağırdı daha küçük ve daha esmer olan bir diğeri ve işaret etti; Temeraire dalarak kendisi için salınmış üç koyunu da kaptı ve onları yemek için tekrar yere kondu.

"Hepinizin ejderha uçuşu konusunda benden daha deneyimli olduğunu söyleyebilirim; iyi görünüyor mu?" diye sordu çocuklara.

"Ah, evet," genel ve coşkulu bir yanıttı. "Göz açıp kapayıncaya kadar tepelerine biniyor," dedi saman sarısı saçlı çocuk, profesyonel bir ses tonuyla, "ve harika bir uzanım; bir kanat vuruşu bile boşa değil. Ah, mükemmel," diye ekledi tekrar küçük bir çocuğa dönüşerek, Temeraire son ineği almak için tekrar daldığında.

"Efendim, ulaklarınızı henüz seçmediniz, değil mi?" diye sordu siyah saçlı başka bir çocuk umutla ve diğerleri arasında anında bir gürültü koptu; Laurence'ın anlayabildiği kadarıyla, bir ejderha mürettebatında özellikle tercih edilen adaylar olarak yaptıkları birtakım görevleri sayarak, hepsi birden bağırarak ne kadar değerli olduğunu söylüyordu.

"Hayır ve sanıyorum seçimimi yaparken eğitmenlerinizin tavsiyelerine uyacağım," dedi yapmacık bir ciddiyetle. "Bu yüzden önümüzdeki birkaç hafta onları tam anlamıyla dinlemek zorunda olduğunuzu söyleyebilirim. İşte, doydun mu?" diye sordu, Temeraire kusursuz bir dengeyle doğruca kenara konarak çıkıntıda onlara katılırken.

"Ah, evet, çok lezzetliydiler ama her tarafım kan oldu, yıkanmaya gidebilir miyiz?" dedi Temeraire.

Laurence turu sırasında bunun atlanmış olduğunu yeni fark ediyordu; kafasını kaldırıp çocuklara baktı. "Beyler, sizden bana yol göstermenizi istemek zorundayım; onu yıkanması için göle götüreceğim."

Hepsi de yuvarlak, şaşkın gözlerle ona baktı. "Daha önce hiç yıkanan bir ejderha duymamıştım," dedi içlerinden biri.

Saman sarısı saçlı çocuk ekledi. "Yani, bir Soylu'yu yıkamaya çalıştığınızı hayal edebiliyor musunuz? Yıllar sürerdi. Genellikle kendilerini kediler gibi yalayarak temizlerler."

"Bu kulağa pek hoş gelmiyor; büyük bir uğraş olsa bile ben yıkanmak isterim," dedi Temeraire, hevesle Laurence'a bakarak.

Laurence tatlılıkla, "Büyük bir uğraş olduğu kesin ama yapılması gereken pek çok diğer şey de öyle; hemen göle gidiyoruz," dedi. "Burada bir dakika bekle, Temeraire; gidip biraz bez alacağım."

"Ah, ben getiririm!" Saman sarısı saçlı çocuk pencereden kayboldu; diğerleri de anında onu takip etti ve beş dakikadan daha az bir sürede yarım düzinesi Laurence'ın kaynağından şüphe duyduğu gelişigüzel katlanmış bir örtü yığınıyla çıkıntıya doluştu.

Çocuklara ciddiyetle teşekkür ederek örtüleri aldı ve saman sarısı saçlı çocuğu aklının bir köşesine yazarak Temeraire'e bindi; bu bir subayda görmek isteyeceği türde bir girişkenlikti.

"Yarın karabina kemerlerimizi getirebilir ve sizinle gelip yardım edebiliriz," diye ekledi çocuk, çok masum bir yüz ifadesiyle.

Laurence onu süzdü ve bunun onun cesaretini kırıp kırmayacağım merak etti ama bu istekliliğe gizliden gizliye sevinmişti, bu yüzden sertçe, "Bakarız," demekle yetindi.

Çocuklar çıkıntıda durarak izledi ve Temeraire şatonun etrafından dolaşıp görüş alanından çıkana kadar Laurence, hevesli yüzlerini görebiliyordu. Göle vardıklarında, Temeraire'i kanın en kötü kısmını temizlemesi için yüzmeye gönderdi,

ardından onu özel bir ilgiyle kuruladı. Pilotların hayvanlarını temizlenmeleri için kendi hallerine bırakmaları, her gün güverte temizleyerek büyüyen bir insan için dehşet vericiydi ve pürüzsüz siyah teni kurularken gözü aniden koşuma takıldı. "Temeraire, bunlar sürtüyor mu?" diye sordu kayışlara dokunarak.

"Ah, artık çok fazla değil," dedi Temeraire, bakmak için kafasını çevirerek. "Derim bir hayli sertleşti ve rahatsız ettiği zaman yerini hafifçe değiştirebiliyorum."

"Kıymetlim, utancımdan yerin dibine girdim," dedi Laurence. "Koşumları üzerinde bırakmamalıydım; şu andan itibaren uçmamız için gerekli olmadığı hiçbir zaman onu takmayacaksın."

"Ama bu kıyafet gibi gerekli bir şey değil mi?" diye sordu Temeraire. "Kimsenin uygar olmadığımı düşünmesini istemem."

"Sana boynuna takman için daha büyük bir zincir alacağım; bu işe yarar," dedi Laurence, Celeritas'ın taktığı altın gerdanlığı düşünerek. "Tembellikten başka bir şey olarak adlandırmayacağım bir âdete katlanmayacağım ve bunu gördüğüm ilk amirale en sert dille şikâyet edeceğim."

Sözünün eriydi ve avluya indikleri anda Temeraire'in koşumunu çıkarttı. Temeraire, üzerinden hâlâ sular damlayarak döndüklerinden beri ilgiyle onları izleyen diğer ejderhalara biraz gergince baktı. Ama hiçbiri şoka uğramış gibi değil, sadece meraklı görünüyordu ve Laurence altın-inci zinciri çözüp daha çok bir yüzük gibi Temeraire'in pençelerinden birinin etrafına sarınca Temeraire tamamen rahatladı ve sıcak kaldırım taşlarına yerleşti. "Üzerimde olmaması daha iyi; böyle olacağını hiç düşünmemiştim," dedi Laurence'a sessizce ve

bir tokanın sürttüğü ve birkaç pulu sıkıştırarak nasırlaştırdığı kararmış bir noktayı kaşıdı.

Laurence koşumu temizleme işinin ortasında durdu ve özür anlamında onu okşadı. "Affını diliyorum," dedi, vicdan azabıyla yara olmuş yere bakarak. "Yaraların için merhem bulmaya çalışacağım."

"Ben de koşumumu çıkartmak istiyorum," diye cıvıldadı Winchesterlardan biri aniden ve Maximus'un sırtından Laurence'ın önüne atladı. "Çıkartır mısın, lütfen?"

Laurence duraksadı; başkasının hayvanıyla ilgilenmek ona doğru gelmiyordu. "Bence onu üzerinden çıkartacak olan yalnızca kendi kullanıcındır," dedi. "Onu gücendirmek istemem."

"Üç gündür gelmedi," dedi Winchester üzgün bir şekilde, ufak başı öne düşerek; yalnızca iki yük atı boyutlarındaydı ve omuzlan ancak Laurence'ın başının üzerine geliyordu. Daha yakından bakınca, Laurence derisinin kurumuş kan izleriyle dolu olduğunu gördü ve diğer ejderhaların aksine koşumu temiz ya da bakımlı gözükmüyordu ve üzerinde lekeler ve kaba yamalar vardı.

"Buraya gel de sana bir bakayım," dedi Laurence sessizce, gölden dolayı hâlâ ıslak olan bezleri alırken ve küçük ejderhayı temizlemeye başladı.

"Ah, teşekkür ederim," dedi Winchester, beze mutlulukla yaslanarak. "Adım Levitas," diye ekledi utangaç bir biçimde.

"Ben Laurence, bu da Temeraire," dedi Laurence.

"Laurence benim pilotum," dedi Temeraire, ses tonunda çok hafif bir kıskançlık ve iyelikte bir vurguyla; Laurence şaşkınlıkla ona baktı ve temizlemeyi bırakarak hafifçe

Temeraire'in karnına vurdu. Temeraire yatıştı ama Laurence temizleme işini bitirene kadar incecik çizgi halinde gözbebekleriyle işlemi izledi.

"Kullanıcına ne olduğunu öğrenip öğrenemeyeceğime bakayım mı?" diye sordu Levitas'a, onu son bir kez okşayarak. "Belki kendini iyi hissetmiyordur ama eğer öyleyse bile çok geçmeden düzeleceğinden eminim."

"Ah, hasta olduğunu sanmıyorum," dedi Levitas, aynı üzüntüyle. "Ama bu şimdiden daha iyi hissettiriyor," diye ekledi ve başını minnettar bir şekilde Laurence'ın omzuna sürttü.

Temeraire hafif bir hoşnutsuzluk hırıltısı çıkardı ve pençeleriyle ayağının altındaki taşı kazıdı; Levitas bir korku cıvıltısıyla doğruca Maximus'un sırtına uçup tekrar diğer VVinchester'm yanma yerleşti. Laurence, Temeraire'e döndü. "Amma yaptın ha, bu ne kıskançlık?" dedi hafifçe. "Kullanıcısı onu ihmal ettiğinde onu birazcık temizlememi çok görmezsin, eminim."

"Sen benimsin," dedi Temeraire inatla. Yine de bir süre sonra, mahcup bir biçimde başını eğdi ve kısık bir sesle ekledi: "Temizlenmesi daha kolay."

"Laetificat'in iki katı bile olsan derinin bir santiminden bile vazgeçmezdim," dedi Laurence. "Ama yarın çocuklardan birkaçının onu yıkamak isteyip istemeyeceğine bakacağım."

"Ah, bu çok iyi olur," dedi Temeraire, morali yerine gelerek. "Kullanıcısının neden gelmediğini anlamıyorum; sen asla o kadar uzun süre uzak kalmazdın, değil mi?"

"Zorla tutulmadığım sürece asla," dedi Laurence. Bunu anlamıyordu; aptal bir yaratığı koşumlamış bir insanın, yara-

tığın arkadaşlığını doyurucu bulmayacağını tahmin edebiliyordu ama en azından James'in Volatilus'a gösterdiği sevgiyi görmeyi bekliyordu. Ve daha küçük olmasına karşın Levitas, Volly'den kesinlikle daha zekiydi. Belki de bütün birliklerde olduğu gibi pilotların arasında da görevine daha az bağlı adamların olması o kadar da garip değildi ama ejderha kıtlığı olduğu için, onlardan birinin, performansını etkilemekten başka bir işe yaramayacak şekilde mutsuz olduğunu görmek son derece acıydı.

Laurence, Temeraire'in koşumunu şatonun avlusunun dışına çıkarıp yer ekiplerinin çalıştığı geniş barakaların oraya götürdü; saat geç olmuş olsa da, barakaların önünde rahat rahat tütün içerek oturan hâlâ birkaç tane adam vardı. Selam vermeden merakla ona baktılar ama bakışları düşmanca değildi. "Ah, siz Temeraire'in pilotu olmalısınız," dedi içlerinden biri, koşumu almak için uzanarak. "Koptu mu? Sizin için birkaç gün içinde uygun bir koşum yapacağız ama bu arada onu onarabiliriz."

"Hayır, sadece temizlenmesi gerekiyor," dedi Laurence.

"Koşum bakımcınız yok henüz; ejderhanın nasıl eğitileceğini öğrenene kadar yer ekibinizin atamasını yapamayız," dedi adam. "Ama koşumla ilgileniriz. Hollin, şunu temizle, olur mu?" diye seslendi, içeride bir parça deri üzerinde çalışan daha genç bir adamın dikkatini çekmek için.

Hollin, ellerindeki yağı önlüğüne silerek dışarı çıktı ve koşumu büyük, becerikli gözüken elleriyle aldı. "Tamam, bana herhangi bir zorluk çıkaracak mı, bunu daha sonra ona giydirmek gibi?" diye sordu.

"Gerekli değil, teşekkür ederim. Onsuz daha rahat, bu yüzden sadece yanma bırak," dedi Laurence sertçe, ona ka-

zandırdığı bakışları görmezden gelerek. "Levitas'ın koşumları da bakım istiyor."

"Levitas mı? Ama bu onun pilotunun mürettebatıyla konuşacağı bir iş," dedi ilk adam, düşünceli bir şekilde piposunu tüttürerek.

Bu kesinlikle doğruydu ama yine de tatsız bir yanıttı. Laurence adama soğuk, sert bir bakış attı ve onun yerine sessizliğin konuşmasına izin verdi. Bakışları altında adamlar rahatsız bir şekilde hafifçe kıpırdandı. Laurence çok yumuşak bir sesle, "İşlerini yapmaları için azarlanmaları gerekiyorsa, bu ayarlanabilir; bu duruma müdahale etmek için Hava Kuvvetleri'ndeki hiç kimsenin, bir ejderhanın sağlığının tehlikede olduğundan başka herhangi bir şey duymaya ihtiyacı olduğunu sanmıyorum," dedi.

"Temeraire'in koşumunu bırakmaya gittiğimde ben hallederim," dedi Holün çabucak. "Bana zahmet vermeyecek kadar küçük."

"Teşekkür ederim, Bay Hollin; yanılmadığımı görmek güzel," dedi Laurence ve şatoya yöneldi. Arkasından, "Tam bir baş belası; onun mürettebatında olmak hoş olmayacak," şeklinde bir mırıltı duydu. Bunu duyması hiç hoş değildi. Hiçbir zaman sert bir kaptan olarak görülmemişti ve adamlarına korku ya da dayaktansa saygıyla hükmetmesiyle gurur duyardı her zaman; mürettebatının çoğu gönüllülerden oluşurdu.

Suçunun bilincindeydi: Bu kadar sert konuşarak, aslında Levitas'ın pilotunu ezip geçmişti ve adamın şikâyet etmeye hakkı vardı. Ama Laurence bundan pişmanlık duymuyordu; Levitas açıkça ihmal edilmişti ve o hayvanı böylesine rahatsız bir durumda bırakmak görev anlayışına hiç mi hiç uymuyor-

du. Hava Kuvvetleri'ndeki gayriresmîlik ilk kez işine yarayabilirdi; bunun direkt bir müdahale olarak görülmeyebileceğini umuyordu, aksi takdirde Deniz Kuvvetleri'nde olduğu gibi çok çirkin bulunabilirdi.

Bu uğurlu bir ilk gün olmamıştı; ikisi de yorulmuş ve şevkleri kırılmıştı. Hiçbir şey korktuğu kadar kötü değildi, hiçbir şey dayanamayacağı kadar kötü değildi ama hiçbir şey kolay ve tamdık da değildi. Hayatı boyunca etrafında olan Deniz Kuvvetleri'nin rahatlatıcı eleştirilerini özlemekten kendini alamıyordu ve mantıksız bir şekilde etraflarında geniş okyanusla Temeraire ile birlikte tekrar ***Reliant***'ın güvertesinde olmak istiyordu.

DOĞU PENCERELERİNDEN GİREN güneşle uyandı.

Gece sonunda odasına çıktığında unutulmuş soğuk tabak onu bekliyordu; belli ki Tolly sözünü yerine getirmişti. Yiyeceklerin üzerinde birkaç sinek vardı ama bu bir denizci için hiçbir şeydi; Laurence onları eliyle kovup son kırıntısına kadar yemişti. Akşam yemeğinden ve yıkanmadan önce yalnızca biraz dinlenmeye niyetlenmişti; nerede olduğunu anlamadan önce yaklaşık bir dakika boş boş tavana bakmıştı.

Bir anda eğitimi hatırladı ve anında yataktan fırladı. Gömleği ve pantolonuyla uyumuştu ama neyse ki her birinin yedeği vardı ve ceketi oldukça temizdi. Bu civarlarda bir diğerini sipariş edebileceği bir terzi bulması gerektiğini hatırlamak zorunda kalacaktı. Tek başına giyinmek biraz mücadele gerektirmiş ama sonunda başarmıştı. Aşağı inerken kendini daha bakımlı hissediyordu.

Kıdemli subayların masası neredeyse boştu. Granby orada değildi ama Laurence masanın daha alçak kısmında birlikte oturan iki genç adamdan aldığı yan bakışlardan varlığının

etkisini hissediyordu. Odanın girişine yakın, üzerinde ceketi olmayan iri, kırmızı suratlı, tıknaz bir adam bir tabak dolusu yumurta, siyah puding ve domuz pastırması yığınından düzenli olarak yemek yiyordu; Laurence duraksayarak bir büfe için etrafa bakındı.

"Günaydın, Yüzbaşı. Kahve mi, çay mı?" Tolly elinde iki demlikle dibinde bitivermişti.

"Kahve, teşekkür ederim," dedi Laurence minnetle. Fincanı bir dikişte içti ve adam daha arkasını dönmeden doldurması için uzattı. "Servisi kendimiz mi yapıyoruz?" diye sordu.

"Hayır, birazdan Lacey size yumurta ve domuz pastırması getirecek. Başka bir şey isterseniz söylemeniz yeterli," dedi Tolly, uzaklaşmaya başlarken.

Bahsi geçen hizmetçi kaba, ev dokuması kıyafetler giyiyordu ve "Günaydın!" dedi sessiz kalmak yerine neşeyle, ama Laurence'ın kendini selamlamaya karşılık verirken bulmasını sağlayacak kadar dostça bir yüz görmek oldukça hoştu. Taşıdığı tabaktan duman çıkıyordu ve şahane domuz pastırmasından tadar tatmaz görgü kurallarım bir kenara bıraktı. Et bilmediği bir şekilde tütsülenmişti ve çok lezzetliydi. Yumurtaların sarısı neredeyse parlak turuncuydu. Yüksek pencerelerden yere vuran ışık karelerine bakarak çabucak yedi.

"Boğulma," dedi tıknaz adam, ona bakarak. "Tolly, çay," diye kükredi; sesi bir fırtınada bile duyulacak kadar gürdü. "Sen Laurence mısın?" diye sordu, fincanı tekrar doldurulurken.

Laurence yutkunmayı bitirdi ve "Evet, bayım; beni yakaladınız," dedi.

"Berkley," dedi adam. "Baksana, ejderhanın aklını ne tür saçmalıklarla dolduruyorsun sen? Maximus'um bütün sabah yıkanmak ve koşumunun çıkartılmasını istediğini geveleyip durdu; saçma sapan zırvalıklar."

"Ben ejderhamın rahatıyla ilgilenmeyi öyle görmüyorum, bayım," dedi Laurence sessizce, çatalını ve bıçağını daha sıkı tutarak.

Berkley dik dik ona baktı. "Sen, kahrolası, Maximus'u ihmal ettiğimi mi söylüyorsun? Kimse ejderhaları yıkamaz; biraz kire aldırmazlar, postları var."

Laurence öfkesini ve sesini kontrol altında tuttu ama iştahı kaçmıştı ve çatalıyla bıçağım bıraktı. "Buna ejderhanızın katılmadığı çok açık. Ona rahatsızlık veren şeyi ondan daha iyi bileceğinizi mi sanıyorsunuz?"

Berkley öfkeyle kaşlarını çatarak ona baktı, ardından birdenbire homurdandı. "Eh, bir ateş püskürten olduğuna şüphe yok. Ne düşünüyorum biliyor musun, siz denizci kısmı çok inatçı ve tedbir seven adamlarsınız." Çayım bitirip masadan kalktı. "Sonra görüşürüz; Celeritas Maximus ile Temeraire'in birlikte alıştırma yapmasını istiyor." Görünüşte bütün samimiyetiyle başım salladı ve çıktı.

Laurence bu ani değişikliğe biraz şaşırmıştı. Ardından neredeyse geç kalmak üzere olduğunu fark etti; olayın üzerine düşünecek fazla zamanı yoktu. Temeraire sabırsızlıkla bekliyordu ve koşumun ejderhaya takılması gerektiği için Laurence erdeminin cezasını çekiyordu; yer ekibinden çağırdığı iki adamın yardımına karşın, avluya ucu ucuna yetişebildiler.

Onlar indiğinde Celeritas avluda değildi ama inişlerinden sadece kısa bir süre sonra, Laurence eğitim sorumlusunun uçurumun duvarına oyulmuş açıklıkların birinden

çıktığını gördü. Açıklıkların, muhtemelen daha yaşlı ya da onurlandırılmış ejderhalar için kişisel odalar olduğu belliydi. Celeritas kanatlarını çırpıp avluya uçarak düzgün bir şekilde arka ayaklarının üzerine indi ve Temeraire'e tepeden tırnağa göz gezdirdi. "Hımm, evet, harika bir göğüs derinliği. Nefes al, lütfen. Evet, evet." Dört ayağının üzerine indi. "Pekâlâ. Şöyle bir bakalım sana. Vadide iki tam tur at, ilk turda yatay dönüşler, ikinci turda geriye doğru dikey dönüşler. Orta hızda git, uygunluğunu değerlendirmek istiyorum, hızım değil." Başıyla hafifçe işaret etti.

Temeraire tam hızda havalandı. "Yavaş," diye seslendi Laurence, hatırlatmak için dizginleri çekerek ve Temeraire gönülsüzce yavaşlayarak daha ölçülü bir hıza düştü. Dönüşleri, ardından da taklaları kolayca yaptı. Geri dönerlerken Celeritas, "Hızlı bir şekilde tekrar," diye bağırdı. Kanat vuruşları etrafında muazzam rüzgâr akımları yaratıp rüzgâr kulaklarında tiz bir ıslık çalmaya başlayınca Laurence, Temeraire'in ensesine eğildi. Bu, daha önceki uçuşlarının hepsinden daha hızlı ve daha heyecan vericiydi. Laurence dayanamadı ve hızla dönüşe girerlerken Temeraire'in duyacağı şekilde hafif bir çığlık koyuverdi.

İkinci tur tamamlanınca, tekrar avluya doğru yöneldiler; Temeraire çok hızlı nefes alıp vermiyordu. Ama onlar vadinin yarısına gelmeden yukarıdan ansızın muazzam bir kükreme duyuldu ve üzerlerine kocaman siyah bir gölge düştü. Laurence kafasını kaldırıp bakınca korku içinde Maximus'un sanki onlara çarpmak istermiş gibi üzerlerine indiğini gördü. Temeraire aniden durup havada asılı kaldı ve Maximus yanlarından geçtikten sonra yere az bir mesafe kala tekrar havalandı.

"Bunu ne halt etmeye yaptın, Berkley?" diye bağırdı Laurence avazı çıktığı kadar, koşumda ayağa kalkarak; çok öfkeliydi, dizginlerdeki elleri titriyordu. "Bir açıklama yapacaksınız, bayım, hem de..."

"Tanrım! Bunu nasıl yapabiliyor?" diye bağırdı Berkley sohbet havasıyla, sanki olağandışı hiçbir şey yapmamış gibi; Maximus sakince avluya doğru uçuyordu. "Celeritas, gördün mü?"

"Gördüm. Lütfen yere in, Temeraire," dedi Celeritas, avludan seslenerek. "Emir aldıkları için üzerinize uçtular, Yüzbaşı, sinirlenmeyin," dedi Laurence'a, Temeraire düzgün bir şekilde kenara inerken. "Bir ejderhanın doğal tepkilerini sınamanın en iyi yolu ona göremeyeceği yerden, yukarıdan yaklaşmaktır; hiçbir eğitim içgüdüyü yenemez."

Laurence ve Temeraire hâlâ kızgındı: "Bu hiç hoş değildi," dedi Temeraire, Maximus'a sitemkâr bir biçimde.

"Evet, biliyorum, eğitime başladığımızda bana da aynısını yapmışlardı," dedi Maximus neşeli bir şekilde; sesinde pişmanlıktan eser yoktu. "Havada o şekilde nasıl asılı kalıyorsun?"

"Daha önce hiç düşünmemiştim," dedi Temeraire biraz yatışarak; kendini incelemek için boynunu uzattı. "Sanırım kanatlarımı diğer tarafa çırpıyorum."

Celeritas dikkatlice Temeraire'in kanat eklemlerine bakarken, Laurence avutucu bir biçimde Temeraire'in boynunu okşadı. "Bunun sıradan bir beceri olduğunu sanıyordum, efendim; olağandışı bir şey mi?" diye sordu Laurence.

"İki yüzyıllık deneyimim süresince daha önce eşini benzerini görmediğim anlamına geliyor sadece," dedi Celeritas düz

bir sesle, oturarak. "Sivrikanatlar küçük daireler içinde manevra yapabilir ama bu şekilde havada asılı kalamaz." Alnını kaşıdı. "Bu becerinin uygulanmalarına biraz kafa yoracağız; en azından bu sizi çok ölümcül bir bombardımancı yapar."

Yemeğe gittiklerinde Laurence ve Berkley hâlâ bunu olduğu kadar, Temeraire ve Maximus'u kaynaştıracak yaklaşımı da tartışıyorlardı. Celeritas, Temeraire'in manevra kabiliyetlerini öğrenip iki ejderhayı birbirleriyle yarıştırarak günün geri kalanı boyunca onları çalıştırmıştı. Laurence, Temeraire'in havada olağandışı hızlı ve becerikli olduğunu çoktandır hissediyordu elbette ama bunu Celeritas'ın ağzından duyması ve Temeraire'in kendinden büyük ve iri Maximus'u kolaylıkla geride bırakması büyük bir keyif ve tatmindi.

Hatta Celeritas, bu manevra kabiliyetini büyüdüğünde de korursa Temeraire'in iki katı hızda uçabileceğini söylemişti. Tüm formasyon boyunca bombalama yapmak için uçabilir ve geri kalan ejderhalarla tekrar bombalama yapmak için zamanında geri dönebilirdi.

Berkley ve Maximus, Temeraire'in etraflarında daireler çizerek uçmasını iyi bir şey olarak değerlendirmişti. Soylu Bakır'lar Hava Kuvvetleri'nin birinci sınıflarıydı ve Temeraire ağırlık ve güç bakımından kesinlikle Maximus'un dengi olamazdı, bu yüzden ortada kıskançlık yaratacak bir durum yoktu; yine de ilk gününün gerginliğinden sonra, Laurence düşmanlığın olmamasını bir zafer olarak algılıyordu. Berkley garip bir karakterdi. Yeni bir yüzbaşı olamayacak kadar yaşlıydı ve normalde aşırı vurdumduymaz olmasına karşın ara sıra patlamalarla bozulan tuhaf tavırları vardı.

Ama garip tarzına karşın, oturaklı ve görevine bağlı bir subay ve oldukça arkadaş canlısı biri gibi görünüyordu.

Diğer subayların onlara katılmasını bekleyerek boş masada otururlarken Laurence'a aniden, "Buradaki hiç kimse gibi birincil türlerden birini beklemek zorunda kalmadığın için kıskançlıkları sindirmek zorunda kalacaksın elbette," dedi. "Maximus için altı yıl bekledim. Buna da değdi doğrusu ama o hâlâ yumurtadayken karşıma bir İmparatorluk Ejderi ile çıksaydın senden nefret etmemeyi başarabilir miydim bilmiyorum."

"Beklemek mi?" dedi Laurence. "Ona yumurtadan çıkmadan önce mi atandın?"

"Yumurta dokunacak kadar soğur soğumaz," dedi Berkley. "Her nesilde dört ya da beş Soylu Bakır'ımız olur; Hava Kuvvetleri Komutalığı onları kimin kullanacağım şansa bırakmaz. 'Evet, teşekkür ederim,' dediğim an işi aldım ve çatlamasının çok fazla zaman almamasını umarak -ki Tamı şahidim olsun, aldı- yumurtaya bakıp acemilere ders vererek bekledim." Berkley homurdanıp şarap kadehini kafasına dikti.

Laurence sabahki eğitimden dolayı Berkley'nin havadaki becerilerine dair iyi bir fikre sahip olmuştu ve nadir ve değerli bir ejderhayla gerçekten de güvenilebilecek bir adama benziyordu; Maximus'u kesinlikle çok seviyor ve bunu kaba saba bir şekilde gösteriyordu. Avluda Maximus ve Temeraire'in yanından ayrılırlarken, yer ekibine işi halletmesini emrederken Laurence onun iri ejderhaya, "Sanırım koşumun çıkarılana kadar bana rahat yok, kahrolası," dediğini duymuştu ve Maximus sevgi dolu bir dürtüşle onu neredeyse yere yıkıyordu.

Diğer subaylar salona doluşmaya başlamıştı. Çoğu ondan ya da Berkley'den çok daha gençti ve salon neşeli ve

genellikle tiz sesleriyle çabucak gürültüyle dolmaya başladı. Laurence ilk başta biraz gergindi ama korkulan gerçekleşmedi; teğmenlerden birkaçı daha kuşkuyla ona baktı ve Granby ondan mümkün olduğunca uzağa oturdu ama bunun dışında kimse ona çok dikkat ediyormuş gibi gelmedi.

Sivri burunlu, uzun boylu sarışın bir adam sessizce, "Affedersiniz, bayım," dedi ve yanındaki sandalyeye geçti. Bütün kıdemli subayların yemek için ceketli ve fularlı olmasına karşın bu yeni gelen, düzgünce katlanmış fuları ve ütülenmiş ceketiyle belirgin bir biçimde farklıydı. "Yüzbaşı Jeremy Rankin, hizmetinizdeyim," dedi kibarca, elini uzatarak. "Tanıştığımızı sanmıyorum."

"Hayır, daha dün geldim; Yüzbaşı Will Laurence, hizmetinizdeyim," diye yanıtladı Laurence. Rankin'in sıcak ve rahat bir tavrı vardı; Laurence adamı son derece hoşsohbet buldu ve Kensington Kontu'nun oğlu olduğunu öğrendiğinde hiç de şaşırmadı.

"Ailem üçüncü oğullarını Hava Kuvvetleri'ne gönderir ve Hava Kuvvetleri kurulmadan ve ejderhalara Kraliyet adına el koyulmadan önceki zamanlarda, büyük-büyük-büyükbabalarım iki tane ejderha beslermiş," dedi Rankin. "Bu yüzden eve gitme konusunda herhangi bir zorluk yaşamıyorum; hâlâ küçük bir kuşlağımız var ve eğitimim süresince sık sık eve gittim. Bu daha fazla pilotun sahip olmasını istediğim bir avantaj," diye ekledi kısık bir sesle, masaya göz atarak.

Laurence eleştiri olarak yorumlanabilecek bir şey söylemek istemedi; onlardan biri olduğu için bu göndermeyi yapmak Rankin için sorun değildi ama onun ağzından çıktığında sadece onur kırıcı olurdu. "Evden o kadar erken ayrılmak zor olmalı," dedi daha kibarca. "Biz Deniz Kuvvetleri'nde... Yani,

Deniz Kuvvetleri, çocukları on iki yaşından önce almaz ve ondan sonra bile seferler arasında karada kalıp evde zaman geçirirler. Bu sizin için de zor oldu mu?" diye ekledi, Berkley'e dönerek.

"Hımm," dedi Berkley, lokmasını yutarak. Laurence'a yanıt vermeden önce biraz sert bir şekilde Rankin'e baktı. "Zor olduğunu söyleyemem; sanırım biraz yaygara koparttım ama insan alışıyor ve ev özlemi çekmesinler diye acemileri sürekli işe koşarız." Sohbeti devam ettirme zahmetine girmeden yemeğine döndü ve Laurence dönüp Rankin ile olan sohbetine devam etmek zorunda kaldı.

"Geç mi kaldım!" Bu, telaşla masaya seğirten ince yapılı, genç bir çocuktu ve sesi henüz kalınlaşmamıştı ama yaşma göre uzun boyluydu; uzun kızıl saçlarının yarısı örgüsünden çıkmıştı. Masanın kenarında aniden durdu, ardından yavaşça ve isteksizce Rankin'in diğer yanına, boş kalan tek yere oturdu. Genç yaşma karşın, yüzbaşıydı. Giydiği ceketin omuzlarında ikişer tane altın şerit vardı.

"Hiç olur mu, Catherine; sana biraz şarap koymama izin ver," dedi Rankin. Laurence şaşkınlıkla çocuğa bakıyordu. Bir an için yanlış duyduğunu düşündü, ardından hiç de yanlış duymamış olduğunu fark etti; çocuk aslında genç bir kızdı. Laurence boş gözlerle masadakilere baktı; başka kimse bunun üzerinde durmuyor gibiydi ve anlaşılan bu bir sır değildi. Tabaklardan ona servis yapan Rankin, kıza kibar ve resmî bir şekilde hitap ediyordu.

"Tanıştırmama izin verin," dedi Rankin dönerek. "Temeraire'in pilotu Yüzbaşı Laurence, Bayan... ah, hayır, unuttum; yani, Yüzbaşı Catherine Harcourt, Lily'nin pilotu."

"Merhaba," diye mırıldandı kız, kafasını kaldırmadan.

Laurence yüzünün kızardığını hissetti; fuların kapalı tuttuğu bir gömlek ve bacaklarının her santimini gösteren pantolonla orada öylece oturuyordu. Bakışlarını kızın suratına kaydırdı ve "Hizmetinizdeyim, Bayan Harcourt," demeyi başardı.

En azından bu, kızın kafasını kaldırmasını sağladı. "Hayır, *Yüzbaşı* Harcourt," dedi kız; yüzü solgundu ve çilleri çok fazla belli oluyordu ama haklarını savunmaya kesinlikle kararlıydı. Konuşurken Rankin'e şaşılacak derecede onaylamayan bir bakış atmıştı.

Laurence bu hitabı otomatik olarak kullanmıştı; kızı gücendirmek istememişti ama belli ki bunu başaramamıştı. "Özür dilerim, Yüzbaşı," dedi hemen, başını eğip selam vererek. Yine de ona böyle hitap etmek gerçekten zordu ve unvan, dilinde tuhaf bir tat bırakmıştı; doğal olmayacak kadar sert çıkmış olmasından korktu. "Saygısızlık etmek istemedim." Ejderhanın adım yeni fark ediyordu; isim dün ona alışılmadık gelmişti ama düşünecek o kadar çok şey vardı ki bu ayrıntı aklından uçup gitmişti. "Sanırım sizinki şu Uzunkanat," dedi kibarca.

"Evet, o benim Lily'im," dedi kız, ejderhasının adını söylerken sesine istem dışı bir sıcaklık gelerek.

"Belki bilmiyorsunuzdur, Yüzbaşı Laurence ama Uzunkanatlar erkek kullanıcı istemez; minnettar olmamız gereken garip bir alışkanlık, yoksa böyle çekici bir arkadaştan mahrum kalırdık," dedi Rankin, başıyla kızı göstererek. Ses tonunda, Laurence'ın kaşlarını çatmasına sebep olan alaycı bir nitelik vardı; kızın çok rahat olmadığı açıktı ve Rankin de onu daha çok rahatlatıyor gibi görünmüyordu. Kız başını tekrar önüne eğdi. Dudakları solgun ve mutsuz bir şekilde birbi-

rine bastırılmış, tabağına bakıyordu.

"Böyle bir görev üstlenmeniz çok cesurca, Ba... Yüzbaşı Harcourt; bir kadeh... yani sağlığınıza," dedi Laurence, lafı son anda değiştirip şerefe kadeh kaldırarak; gencecik bir kızı koca bir kadeh şarabı içmeye zorlamanın uygun olduğunu düşünmüyordu.

"Buradaki herkesin yaptığından fazlası değil," dedi kız mırıldanarak; ardından gecikerek kadehini alıp kaldırdı. "Yani, sağlığınıza."

İçinden kızın rütbesini ve adını tekrarladı; bir kere düzeltildikten sonra aynı hatayı bir kez daha yapması son derece kaba olacaktı ama henüz kendine tam olarak güvenememesi çok garipti. Başka yere bakmadan kızın yüzüne bakması çaba gerektiriyordu. Başlangıçta yanılmasına sebep olan kıyafetleriyle birlikte saçlarının böyle geriye yapıştırılması da çocuksu görünmesine yardımcı oluyordu; dehşet verici olmasına karşın erkek kıyafetleriyle dolaşmasının sebebinin bu olduğunu tahmin etti.

Soru sormamak zor olmasına karşın onunla konuşmak hoşuna giderdi ama arada Rankin varken doğru düzgün konuşamazdı. Görevdeki her Uzunkanat'ın pilotunun bir kadın olduğunu düşünmek şok ediciydi. İnce yapısına göz atarak, böylesine zor bir görevle nasıl başa çıkabildiğini merak etti; bir günlük uçuşun ardından kendini dayak yemiş gibi ve yorgun hissediyordu ve düzgün bir koşum gerginliği azaltabilecek olsa da bir kadının buna her gün dayanabilmesine inanmakta güçlük çekiyordu. Bunu ona sormak kabalık olurdu ama Uzunkanatlar elbette harcanamazdı. Uzunkanatlar sadece Soylu Bakırlar ile karşılaştırılabilecek en ölümcül İngiliz

ejderhalarıydı belki de ve onlarsız İngiltere hava savunması korkunç derecede güçsüz olurdu.

Aklını meşgul eden bu merak konusu ve Rankin'in uygar sohbetiyle, ilk akşam yemeği beklediğinden daha hoş geçti ve Yüzbaşı Harcourt ve Berkley yemek süresince sessiz olsa da masadan cesareti yerine gelmiş bir şekilde kalktı. Kalkarlarken, Rankin ona döndü ve "İşiniz yoksa sizi subay kulübünde satranç oynamaya davet edebilir miyim?" diye sordu. "Bu şansı nadiren yakalıyorum ve oynadığınızı söylediğiniz andan beri bu teklifi yapma fırsatını yakalamayı beklediğimi itiraf etmeliyim."

"Davetiniz için teşekkür ederim; bunu ben de çok isterim," dedi Laurence. "Ama şu an için izninizi istemek zorundayım. Temeraire ile ilgilenmeliyim. Ona kitap okuyacağıma söz verdim."

"Kitap okumak mı?" dedi Rankin, şaşkınlığını saklayamadığı keyifli bir yüz ifadesiyle. "Özveriniz takdire değer. Bütün bunlar yeni bir kullanıcı için doğal. Yine de ejderhaların çoğunun kendi başlarına idare edebilecek beceride olduğuna temin ederim sizi. Yüzbaşılarımızdan birkaçının boş zamanlarının tümünü hayvanlarıyla geçirme alışkanlığı olduğunu biliyorum ve onların bu hareketini bir gereklilik ya da insan arkadaşlığının zevkinden yoksun kalmak zorunda olduğunuz bir görev olarak algılamanızı istemem."

"Kibar endişeniz için teşekkür ederim ama sizi temin ederim bu benim için geçerli değil," dedi Laurence. "Kendi adıma, Temeraire'inkinden daha iyi bir arkadaşlık düşünemiyorum ve beraber zaman geçirmemiz benim olduğu kadar onun da iyiliğine. Ama bu akşam daha sonra size katılmaktan memnuniyet duyarım, tabii erken yatmayacaksanız."

"Bunu duyduğuma sevindim, ikiniz adına da," dedi Rankin. "Erken yatmama gelince, bu benim için sorun değil; ben eğitimde değilim elbette, burada sadece kurye görevindeyim, bu yüzden öğrencilerin izlediği programı izlemem gerekmiyor. Çoğu sabah kendimi öğleden biraz önce aşağıda bulduğumu itiraf etmekten utanıyorum ama diğer taraftan bu bana sizi bu akşam görme zevkini verecek."

Bunun üzerine ayrıldılar ve Laurence, Temeraire'i bulmak için dışarı çıktı. Adaylardan üçünün yemek salonunun hemen dışında pusuya yatmış olduğunu görünce keyiflendi. Saman sarısı saçlı çocuk ve diğerlerinden ikisi, ellerinde bir avuç dolusu temiz bezle onu bekliyordu. "Efendim," dedi çocuk, Laurence'ın dışarı çıktığını görünce önüne atlayarak. "Temeraire için bez istiyor musunuz?" diye sordu hevesle. "Yemek yediğini görünce ihtiyacınız olabileceğini düşündük, bu yüzden biraz bez getirdik."

"Bak sen, Roland, burada ne arıyorsun?" Yemek salonundan tabakları taşıyan Tolly, adayların Laurence'a yanaştığını görünce durmuştu. "Bir yüzbaşıyı rahatsız etmekten daha iyi işlerin olduğunu biliyorsun."

"Rahatsız etmiyorum, değil mi?" diye sordu çocuk, umutla Laurence'a bakarak. "Sadece biraz yardımcı olabileceğimizi düşünmüştüm. Ejderhanız çok büyük sonuçta ve Morgan, Dyer ve benim karabinalarımız var; hiç sorun yaşamadan kendimizi bağlayabiliriz," dedi hevesle, Laurence'ın daha önce dikkat bile etmediği garip bir koşumu göstererek. Bu, belinin etrafına sıkıca bağlanmış ve ilk bakışta büyük çelik bir zincir halkası gibi görünen şeyin ucuna bağlanmış iki tane kayışı olan kalın deri bir kemerdi. Laurence daha yakından bakınca halkanın içeri katlanabilen bir parçası olduğunu gördü, böylece açılıp başka bir yere takılabiliyordu.

Laurence doğrularak, "Temeraire'in doğru düzgün bir koşumu olmadığı için, onlarla kayışlara tutunabileceğinizi sanmıyorum," dedi. "Yine de," diye ekledi, çocukların hüzünlü bakışlarına bıyık altından gülümseyerek, "benimle gelin de ne yapabileceğimize bir bakalım. Teşekkür ederim, Tolly," dedi hizmetkâra başını sallayarak. "Onlarla başa çıkabilirim."

Tolly sırıtmasını saklama zahmetine girmemişti. "Peki," dedi adam, yoluna devam ederek.

"Roland, değil mi?" diye sordu Laurence çocuğa, ona yetişmek için seğirten üç çocukla birlikte avluya doğru yürürken.

"Evet, efendim, Aday Emily Roland, emrinizdeyim." Laurence'ın şaşkın ifadesinin farkında olmadan neşeli bir şekilde arkadaşlarına dönerek, "Bunlar da Andrew Morgan ve Peter Dyer," diye ekledi. "Hepimizin de buradaki üçüncü yılı."

"Evet, hepimiz gerçekten yardım etmek istiyoruz," dedi Morgan, koca gözlü ve diğer ikisinden daha küçük olan Dyer sadece başını sallarken.

"Çok iyi," diyebildi Laurence, kıza kaçamak bir bakış atarak. Saçları diğer iki çocuk gibi kâse biçiminde kesilmişti ve gürbüz, tıknaz bir yapısı vardı; sesi diğerlerinden biraz daha tizdi; yanılması anormal değildi. Biraz düşününce bu durum son derece mantıklı geliyordu; Hava Kuvvetleri yumurtadan çıkacak Uzunkanatlar için onlara ihtiyaç duyulacağını tahmin ederek kuşkusuz birkaç kızı eğitecekti ve büyük olasılıkla Yüzbaşı Harcourt da bu gibi bir eğitimin ürünüydü. Ama ne tür bir anne ve babanın en hassas yıllarındaki kızlarını böyle-

sine zor ve tehlikeli bir görevde görmek isteyeceğine hayret etmekten kendini alamıyordu.

Avluya girdiler ve kanatların ve ejderha konuşmalarının havayı dolduran kulak tırmalayıcı karmaşasıyla karşılaştılar. Bütün ejderhalar olmasa da çoğu beslenmekten yeni geliyordu ve koşumları temizlemekle meşgul olan mürettebatları tarafından bakımları yapılıyordu. Rankin'in söylediklerine karşın, Laurence başında durmuş onu seven ya da konuşan, pilotu olmayan bir ejderha bile göremedi; belli ki bu, ejderhalar ve kullanıcıları gün içinde serbestken alışılmış bir manzaraydı.

Temeraire'i göremedi; birkaç dakika kalabalık avluyu araştırdıktan sonra, Temeraire'in muhtemelen koşuşturma ve gürültüden kaçınmak için duvarların dışına çıkmış olduğunu fark etti. Laurence önce adayları Levitas'ın yanına götürdü. Küçük ejderha, avlu duvarlarının hemen dibine kıvrılmış, diğer ejderhaları ve subaylarını izleyerek yatıyordu. Levitas hâlâ koşum takımları içindeydi ama dünden çok daha iyi görünüyordu. Deri sanki üzerinde çalışılmış ve daha yumuşak bir hale getirilmek için yağlanmış ve kayışları birbirine bağlayan metal halkalar cilalanarak parlatılmış gibi gözüküyordu.

Laurence artık o halkaların karabinaların takılacağı yerler olarak tasarlandığını tahmin ediyordu; Levitas, Temeraire ile karşılaştırıldığında küçük olmasına karşın, yine de iri bir yaratıktı ve Laurence kısa bir yolculuk için üç adayın ağırlığını kolayca kaldırabileceğini düşündü. Ejderha ilgiden memnundu ve Laurence teklifi yaparken gözleri parlıyordu.

"Ah evet, kesinlikle hepinizi kolayca taşıyabilirim," dedi, onunkinden hiç de az olmayan bir hevesle kendisine bakan üç adaya göz atarak. Üçü de sincap gibi çevik bir şekilde tırman-

dı ve her biri iyice pratik yaptıkları belli bir şekilde kendilerini iki ayrı halkaya bağladı.

Laurence bütün kayışlara tek tek asıldı; oldukça güvenli görünüyorlardı. "Pekâlâ, Levitas, onları göle götür," dedi ejderhanın yanma hafifçe vurarak. "Temeraire ve ben kısa bir süre sonra yanınızda olacağız."

Onların havalandığını gören Laurence diğer ejderhaların arasından geçerek avlu kapısından çıktı. Temeraire'e bakar bakmaz kısa bir süre durakladı; ejderha garip bir şekilde üzgün görünüyordu, sabahki mutlu tavırlarında bir değişiklik vardı ve Laurence seğirterek yanına gitti. "Kendini iyi hissetmiyor musun?" diye sordu Laurence, çenesini inceleyerek ama Temeraire yemekten dolayı kana bulanmış ve kirliydi; iyi yemiş gibi görünüyordu. "Yediğin bir şey mi dokundu?"

"Hayır, hiçbir şeyim yok," dedi Temeraire. "Sadece... Laurence, ben normal bir ejderhayım, değil mi?"

Laurence ejderhaya baktı; Temeraire'in ses tonundaki kuşku izi tamamen yeni bir şeydi. "Dünyadaki herhangi bir ejderha kadar normalsin. Ne oldu da böyle bir soru soruyorsun? Biri sana kırıcı bir şey mi söyledi?" Böyle bir olasılık bile içinin öfkeyle kabarmasına yol açtı; pilotlar ona şüpheyle bakabilir ve istediklerini söyleyebilirdi ama kimsenin Temeraire'e bir şey söylemesini hoş karşılamayacaktı.

"Yo, hayır," dedi Temeraire ama Laurence'ın sözlerinden kuşku duymasını engelleyemedi. "Kimse karıcı davranmadı ama hepimiz beslenirken diğerlerinden oldukça farklı göründüğüm için bana bakıp duruyorlardı. Hepsi de benden daha parlak renklere sahip ve kanatlarında o kadar fazla eklem yok. Ayrıca sırtlarında şu çıkıntılardan var ama benimki düz ve ayaklarımda daha fazla pençe var." Bu farklılıkları sayar-

ken dönüp kendini inceledi. "O yüzden bana biraz garip bir şekilde baktılar ama kimse kırıcı davranmadı. Bunun bir Çin ejderhası olmam yüzünden olduğunu tahmin ediyorum."

"Evet, gerçekten de öyle ve Çin ejderhalarının dünyadaki en yetenekli ejderhalar olduğunu aklından çıkarmamalısın," dedi Laurence kesin bir tonla. "Aslında diğerleri sana idealleri olarak bakmalı, tersi değil ve sana yalvarıyorum kendinden bir an bile şüphe etme. Daha bu sabah Celeritas'ın uçuşun hakkında ne kadar iyi konuştuğunu düşün."

"Ama ben ateş ya da asit püskürtemiyorum," dedi Temeraire hâlâ üzgün bir havayla, tekrar uzanarak. "Ve Maximus kadar büyük değilim." Bir süre sessiz kaldı, ardından ekledi: "O ve Lily ilk önce yedi; diğerlerimiz onlar yemeklerini bitirene kadar beklemek zorun kaldık ve ardından toplu olarak avlanmamıza izin verildi."

Laurence kaşlarını çattı; ejderhaların kendi arasında kıdem sırası olacağı aklına gelmemişti. "Kıymetlim, İngiltere'de senin türünde başka bir ejderha yok, bu yüzden önceliklerin henüz yerleşmiş değil," dedi, Temeraire'i avutacak bir açıklama bulmaya çalışarak. "Ayrıca, belki de pilotlarıyla ilgili bir kıdem sırası vardır, buradaki diğer yüzbaşılardan daha kıdemsiz olduğumu unutmamalısın."

"Bu çok aptalca; onların çoğundan daha büyük ve çok daha deneyimlisin," dedi Temeraire, Laurence'a önemsiz gelen fikre sinirlenerek. "Sen pek çok savaş kazandın ama onlardan çoğu hâlâ eğitim yapıyor."

"Evet, ama denizde; yukarıda işler oldukça farklı yürüyor," dedi Laurence. "Ama önceliğin ve rütbenin zeki olmayı ya da iyi terbiyeyi garantilemediği bir gerçek; lütfen buna bu kadar içerleme. Bir ya da iki yıllık bir görevden sonra eminim

hak ettiğin şekilde davranılacaksın. Ama yeterince yemek yemedin mi? Yiyemediysen hemen beslenme alanlarına geri dönebiliriz."

"Ah hayır, darlık yoktu," dedi Temeraire. "İstediğimi yakalayabildim ve diğerleri çok da yolumun üzerine çıkmadı."

Sessizleşti ama yine de kederliydi; Laurence, "Haydi, seni yıkamamız gerekiyor," dedi.

Gölde Levitas ile bir saat oynadıktan ve ardından adaylar tarafından kurulandıktan sonra Temeraire'in keyfi oldukça yerine gelmişti. Sonrasında, birlikte kitap okumak için sıcak avluda uzandıkları zaman, Laurence'ın etrafına çok daha mutlu bir şekilde kıvrıldı. Ama Laurence Temeraire'in hâlâ altın-inci kolyesine sık sık baktığını ve dilinin ucuyla dokunduğunu gördü; hareketi, içini rahatlatma isteği olarak yorumlamaya başlıyordu. Okurken sesine etki vermeyi denedi ve rahat bir şekilde oturduğu ön ayağını okşadı.

O akşam daha sonra subay kulübüne girdiğinde rahatsız bir biçimde kaşlarım çattı; içeri girdiğinde ortama bir an derin bir sessizlik çökmüştü. Kapının yanındaki piyanonun önünde duran Granby alnına dokunup selam vererek, "Efendim," dedi Laurence içeri girerken.

Bu azarlaması zor, garip bir saygısızlık çeşidiydi; Laurence bunu içtenmiş gibi yanıtlamayı tercih etti ve nazikçe, "Bay Granby," dedi; odanın geneline yaptığı bir baş sallamayla ve mantıklı olabilecek bir hızla yürümeye devam etti. Rankin gazete okuyarak salonun uzak bir köşesindeki küçük bir masada oturuyordu; Laurence masasına oturdu ve birkaç dakika sonra Rankin'in raftan indirdiği satrancı oynamak üzere yerleştiler.

Konuşma uğultuları devam ederken, Laurence hamleleri arasında çok hissettirmeden elinden geldiğince salonu izledi. Artık gözleri açılmıştı, kalabalık arasında birkaç kadın subay görebiliyordu. Varlıkları genel olarak ortama bir kısıtlama getirmiyor gibiydi; sohbetler tam olarak kibar olmasa da iyi niyetliydi ve söz kesmelerle gürültülü ve karışık bir hal alıyordu.

Yine de salonda bariz bir arkadaşlık ortamı vardı ve bu, ortamın dışında kalmaktan dolayı biraz burukluk hissetmesine engel olamıyordu; hem onların, hem de kendi tercihinden dolayı onlarla kaynaşmak için uygun olduğunu hissetmiyor ve bu kendini yalnız hissetmesine yol açıyordu. Ama bu duyguyu neredeyse anında üzerinden attı; denizci bir yüzbaşı yalnızlığa alışık olmak zorundaydı ve Temeraire'in üzerindeyken genelde bu tür arkadaşlıklardan yoksundu. Ayrıca, Rankin'in arkadaşlığım seve seve kabul edebilirdi; dikkatini satranç tahtasına çevirdi ve artık diğerlerine bakmadı.

Rankin belki biraz paslanmış olabilirdi ama kötü bir oyuncu değildi ve satranç Laurence'ın en gözde hobilerinden biri olmamasına karşın iyi bir eşleşme olmuştu. Oynarlarken, Laurence anlayışla dinleyen Rankin'e Temeraire için duyduğu endişeden bahsetti. "Önceliği ona vermemeleri gerçekten de utanç verici ama çözümü ona bırakmanı tavsiye etmeliyim," dedi Rankin. "Doğada da bu şekilde davranıyorlar; daha ölümcül olan türler avın ilk meyvelerini topluyor ve daha zayıf olanlar kenarda bekliyor. Daha çok saygı duyulmasını istiyorsa diğerlerinin arasında kendini göstermek zorunda."

"Yani bir çeşit meydan okumayı mı kastediyorsun? Ama bunun akıllıca bir hareket olamayacağı çok açık," dedi Laurence, bu fikirden dolayı korkuya kapılarak; birbirleriy-

le savaşan vahşi ejderhaların olduğu eski fantastik hikâyeler duymuştu ve böylesi bir savaşta o ejderhalardan biri mutlaka ölürdü. "Bu derece değerli yaratıkların arasında böyle bir savaşa izin vermek... hem de bir hiç uğruna?"

"Nadiren gerçek dövüş halini alır; birbirlerinin kapasitelerini biliyorlar ve inan bana, bir kere gücünden emin olduğunda, ne o buna hoşgörü gösterecektir, ne de büyük bir dirençle karşılaşacaktır," dedi Rankin.

Laurence bu yanıttan pek tatmin olmamıştı; Temeraire'i öncelik almaktan alıkoyanın cesaret eksikliği değil, biraz daha duyarlı bir anlayış olduğundan emindi. Diğer ejderhaların takdirinden yoksun kaldığım hissetmek onu mutsuz ediyordu. "Yine de onu avutmanın bir yolunu bulmak istiyorum," dedi Laurence üzgün bir şekilde; bundan sonra her beslenmenin Temeraire için yeni bir üzüntü kaynağı olacağım görebiliyordu ama onu farklı zamanlarda beslemek dışında bundan kaçamazlardı ki bu yalnızca diğerlerinden daha da tecrit olmuş hissetmesine yol açardı.

"Ah, ona ufak bir takı al, sakinleşir," dedi Rankin. "Morallerini ne kadar yerine getiriyor inanamazsın; hayvanım ne zaman somurtmaya başlasa, ona incik boncuk alıyorum ve tekrar mutlu oluyor; tıpkı kaprisli bir metres gibi."

Laurence karşılaştırmanın saçmalığına gülümsemeden edemedi. "Ona Celeritas'ın taktığı gibi bir gerdanlık almak istiyorum aslında," dedi daha ciddi bir şekilde, "ve bunun onu çok mutlu edeceğini biliyorum. Ama buralarda bu tür şeyler ısmarlanabilecek herhangi bir yer olduğunu sanmıyorum."

"Bunun için sana bir çözüm önerebilirim. Kurye görevlerim sırasında düzenli olarak Edinburgh'a gidiyorum ve orada birkaç harika kuyumcu var; bazıları uçma erimi içerisinde

birkaç tane kuşlak olduğu için ejderhalar için hazır takılar satıyor. Bana eşlik etmek istersen, seni oraya götürmekten mutluluk duyarım," dedi Rankin. "Bir sonraki uçuşum bu cumartesi ve sabah yola çıkarsak akşam yemeğinden önce seni buraya geri getirebilirim."

"Teşekkür ederim; çok minnettar olurum," dedi Laurence, şaşırmış ve sevinmiş olarak. "İzin almak için Celeritas ile konuşacağım."

Celeritas ertesi sabah yapılan bu isteğe kaşlarını çatarak baktı ve kısık gözlerle Laurence'ı süzdü. "Yüzbaşı Rankin ile mi gitmek istiyorsun? Eh, Temeraire'in uçuş eğitiminin her anında burada olmak zorunda kalacağın için uzun bir süre alacağın son izin olacak bu."

Bu konuda neredeyse öfkeliydi ve Laurence sertliği karşısında şaşırmıştı. "İtirazım olmadığına sizi temin ederim," dedi, eğitim sorumlusunun, görevlerinden kaçmaya çalıştığını düşünmesine hayret ederek. "Aslında başka türlü düşünmemiştim hiç ve onun eğitiminin aciliyetinin de son derece farkındayım. Yokluğum herhangi bir sorun çıkaracaksa, size isteğimi reddetmekte tereddüt etmemeniz için yalvarıyorum."

Baştaki itirazının kaynağı her ne idiyse, Celeritas bu açıklamayla yumuşamıştı. "Aslında yer ekibinin Temeraire'in yeni koşumunu ayarlamak için bir güne ihtiyacı olacak," dedi daha yumuşak bir tonla. "Temeraire sensizken koşumlanmaktan rahatsız olmazsa sanırım sana ufak bir yolculuk için izin verebiliriz."

Temeraire bu duruma aldırmayacağına Laurence'ı temin etti; bu yüzden plan yürürlülüğe konuldu ve Laurence sonraki birkaç akşamın çoğu kısmını Temeraire'in ve Soylu Bakır'ın

şu andaki boyutunun Temeraire'in gelecekte erişeceği boyut için iyi bir tahmin verebileceğini düşünerek Maximus'un boyun ölçüsünü almakla geçirdi. Temeraire'e ölçümleri koşum için aldığını söylemişti; ona hediyeyi sürpriz olarak vermek ve bunun ejderhanın genelde iyi olan moraline gölge düşüren sessiz gerginliğe bir son vermesini görmek için sabırsızlanıyordu.

Rankin olası desen çizimlerine keyifle baktı. İkisi akşamüstleri beraber satranç oynama ve akşam yemeğinde beraber oturma alışkanlığı edinmişti. Laurence şu ana kadar diğer pilotlarla çok az konuşmuştu; buna üzülüyordu ama şu an oldukça rahat olduğu ve herhangi bir davet gelmediği için, kendini öne atmaya çalışmanın pek bir anlamı olmadığını düşünüyordu. Ona, Rankin'in de büyük olasılıkla kendisi gibi tavırlarındaki zarafet yüzünden pilotların ortak yaşamının dışına itilmiş gibi geliyordu ve ikisi de aynı sebepten dolayı toplum dışına itilmişse, karşılığında en azından birbirlerinin arkadaşlığının keyfini çıkarabilirlerdi.

Berkley ile kahvaltıda ve eğitimde her gün karşılaşıyordu ve yüzbaşıyı akıllı bir havacı ve hava taktisyeni olarak görmeye devam ediyordu ama Berkley akşam yemeklerinde ya da diğerlerinin arasındayken sessizdi. Laurence ne adamla samimi olmak istediğinden, ne de o yönde bir işaretin hoş karşılanacağından emin değildi; bu yüzden uygar davranarak teknik konuları konuşmakla yetiniyordu. Birbirlerini birkaç gündür tanıyorlardı ve adamın gerçek karakterini daha iyi tartacak yeterli zamanı olacaktı.

Yüzbaşı Harcourt ile tekrar karşılaştıklarında düzgün davranabilmek için kendini kastı ama kız onun arkadaşlığından çekiniyor gibiydi; Temeraire'in yakında onun ejderhası

Lily ile uçmaya başlayacak olmasına karşın, kızı neredeyse sadece uzaktan görmüştü. Bir sabah kahvaltıya indiğinde kız masadaydı ve Laurence doğal bir sohbet kurma çabası içinde, Volly gibi bir lakap olduğunu düşünerek ejderhasının adının neden Lily olduğunu sordu. Kız bir kez daha tepeden tırnağa kızardı ve çok sert bir biçimde, "Hoşuma gidiyor," dedi. "Lütfen söyler misiniz, Temeraire'in adı nereden geliyor?"

"Dürüst olmak gerekirse, ne bir ejderhaya isim koymak hakkında bir fikrim, ne de o an öğrenmemin bir yolu vardı," dedi Laurence pot kırdığım hissederek; hiç kimse daha önce Temeraire'in sıra dışı adını sorgulamamıştı ve kızın yarasına tuz bastığını hissediyordu. "Ona bir geminin, Fransızlardan ele geçirilen ilk *Téméraire*' in ve şu anda görevde olan doksan sekiz toplu, üç güverteli en iyi savaş gemilerimizden birinin adını verdim."

Bu itirafı yapınca kız biraz rahatlamış göründü ve daha açık yüreklilikle, "Ah, bunları duyduktan sonra benimkinin de neredeyse aynı olduğunu itiraf etmeye aldırış etmem," dedi. "Lily'nin yumurtasının bir beş yıl daha çatlaması beklenmiyordu ve kafamda bir isim yoktu. Yumurtası sertleştiğinde, beni Edinburgh kuşlağında gecenin bir yarısı kaldırdılar ve bir Winchester'ın üzerinde buraya uçtum ve yumurtadan çıkmadan önce ucu ucuna yetiştim. Benden ona bir isim vermemi isteyince öylece ağzım açık bakakaldım ve aklıma ilk gelen isim oydu."

"Çok güzel bir isim ve ona çok yakışıyor, Catherine," dedi Rankin, onlara katılarak. "Günaydın, Laurence. Gazeteyi gördün mü? Lord Pugh sonunda kızını evlendirmeyi başarmış; Ferrold'm eli çok sıkışmış olmalı." Harcourt'un tanımadığı insanları ilgilendiren bu dedikodu haberi, onu sohbetin dışı-

na itmişti. Laurence konuyu değiştiremeden kız izin isteyip masadan kalktı ve Laurence arkadaşlığı ilerletme fırsatını kaçırmış oldu.

Yolculuktan önceki birkaç gün çabucak geçti. Şu ana kadarki eğitim daha çok Lily'nin odağında olduğu bir formasyonda Maximus ile en iyi nasıl çalışabildiklerini görmek için Temeraire'in uçuş becerilerinin sınandığı bir eğitimdi. Celeritas bazen kanat vuruşlarını asgariye indirmeye, bazen hızlarını azamiye çıkarmaya ve her zaman onları tek bir çizgi halinde tutmaya çalışarak onlara eğitim vadisinin etrafında sonsuz daireler çizdiriyordu. Bir koca sabah neredeyse tamamen baş aşağı gitmişti ve Laurence sonunda kendini sersem ve pancar gibi bir suratla buldu. Son geçişten sonra ondan daha iri olan Berkley, Maximus'un sırtından puflayarak indi ve Laurence bacakları altından kayarken yere düşmemesi için ileri sıçrayıp onu yakaladı.

Maximus endişeli bir şekilde Berkley'nin tepesinde dikiliyor ve üzüntüyle homurdanıyordu. "Kes şu sızlanmayı, Maximus; senin boyutlarındaki bir yaratığın anne tavuk gibi davranmasından daha saçma başka bir şey yoktur herhalde," dedi Berkley, hizmetkârların aceleyle getirdiği sandalyeye otururken. "Ah, teşekkür ederim," dedi, Laurence'ın uzattığı bir kadeh konyağı alıp Laurence fularım gevşetirken yudumlayarak.

"Sizi böylesine zorladığım için özür dilerim," dedi Celeritas, Berkley'nin nefes alışverişi ve rengi düzelince. "Normalde bu alıştırmalar yarım aylık bir zamana yayılır. Belki de çok yükleniyorum."

"Saçma, birazdan bir şeyim kalmaz," dedi Berkley anında. "Bir anı bile boşa geçirmememiz gerektiğini biliyorum,

Celeritas, onun için benim yüzümden hepimizi geri bırakma.

"Laurence, durum neden bu kadar acil?" diye sordu Temeraire o akşam yemekten sonra, kitap okumak için bir kez daha avlu duvarlarının dibine yerleştiklerinde. "Yakında büyük bir savaş çıkacak, o savaşta da bize ihtiyaçları mı olacak?"

Laurence, yerini kaybetmemek için parmağını arasına koyarak kitabı kapadı. "Hayır, seni hayal kırıklığına uğrattığım için özür dilerim ama büyük bir harekâta gönderilmek için çok acemiyiz. Yine de, Lord Nelson İngiltere'de bulunan Uzunkanat formasyonlarının birinden yardım almadan Fransızları yok edemeyecek gibi gözüküyor; görevimiz gidebilmeleri için onların yerini almak. Bu, kesinlikle büyük bir savaş olacak ve biz onda doğrudan yer almayacak olmamıza karşın, seni temin ederim, bizim işimiz hiç de önemsiz değil."

"Evet, ama o kadar heyecan verici gözükmüyor," dedi Temeraire. "Ama belki Fransızlar bizi işgal eder ve o zaman savaşmak zorunda kalırız." Her şeyden daha fazla umut doluymuş gibi görünüyordu.

"Umarım kalmayız," dedi Laurence. "Nelson filolarını yok ederse, bu, Bonaparte'm, ordusunu karşıya geçirme şansını elinden alacaktır. Adamlarım taşımak için bin tane gemiye sahip olduğunu duymuş olmama karşın, onlar sadece nakliye gemileri ve filonun desteği olmadan karşıya geçmeyi denerlerse Deniz Kuvvetleri onları düzine düzine batıracaktır."

Temeraire iç geçirdi ve başım ayaklarının üzerine koydu. "Yaa," dedi.

Laurence gülüp burnunu okşadı. "Ne kadar da kana susamış bir yaratıksın," dedi keyifle. "Korkma, eğitimin bitti-

ğinde yeterince savaş göreceğine dair sana söz veriyorum. Her şeyden önce Kanal üzerinde çok fazla çarpışma var ve sonra belki bir deniz harekâtına havadan destek vermeye ya da tek başımıza Fransız gemilerini taciz etmeye gönderiliriz." Bu Temeraire'i bir hayli yüreklendirmişti ve iyi bir moralle dikkatini kitaba verdi.

Cuma günü, iki ejderhanın da havada ne kadar kaldığını görmeye çalışarak dayanıklılık denemesiyle geçmişti. Formasyonun en yavaş üyeleri iki Sarı Orakçı olacaktı, bu yüzden Temeraire ve Maximus deneme için o yavaş hıza ayak uydurmak zorunda kaldı ve formasyonun geri kalanı Celeritas'ın denetimi altında, üzerlerinde tatbikat yaparken sonsuz turlar şeklinde eğitim vadisinin etrafında defalarca döndü.

Düzenli yağmur aşağıdaki manzarayı gri bir tekdüzeliğe boyuyor ve görevi daha sıkıcı bir hale getiriyordu. Temeraire biraz ağlamaklı bir şekilde sık sık ne kadardır uçmakta olduklarını sormak için başım çeviriyor, Laurence da her seferinde son soruşunun üzerinden on beş dakika geçmiş olduğunu söylüyordu. Laurence en azından, parlak renkleri soluk gri gökyüzüyle tezat oluşturan formasyonun dönüşünü ve dalışını görebiliyordu; zavallı Temeraire ise en iyi uçuş duruşunu koruyarak başını düz tutmak zorundaydı.

Belki de üç saat sonra büyük kanatları daha yavaş vuran Maximus hız kaybetmeye ve başı öne düşmeye başladı; Berkley onu yere indirince Temeraire turlarım tek başına yapmak zorunda kaldı. Formasyonun geri kalanı sarmal çizerek avluya indi ve Laurence ejderhaların Maximus'a başlarım saygıyla eğerek selam verdiğini gördü. Bu uzaklıktan söylediklerini duyamıyordu ama Celeritas performanslarını

konuşmak için yüzbaşılarım topladığında birbirlerine hal hatır sordukları açıktı. Onları Temeraire de gördü ve hafifçe iç geçirdi ama bir şey söylemedi; Laurence eğilip boynunu okşadı ve içinden, bunu yapmak servetinin yarısına mal olsa bile bütün Edinburgh'da bulabildiği en zarif mücevherle geri döneceğine yemin etti.

Ertesi sabah Laurence, Rankin ile olan yolculuğuna çıkmadan önce Temeraire'e veda edebilmek için avluya erken saatte indi. Salondan çıkınca kısa bir süre durdu. Rankin işleme çok az dikkat ederek başında gazete okurken, Levitas küçük bir yer ekibi tarafından giydiriliyordu. "Merhaba, Laurence," dedi ufak ejderha mutlulukla. "Bak, bu benim yüzbaşım, geldi! Ve bugün Edinburgh'a uçacağız."

"Onunla daha önce konuşmuş muydun?" diye sordu Rankin Laurence'a, gazeteden başını kaldırarak. "Abartmadığını ve ejderhalardan gerçekten hoşlandığını görüyorum; umarım bundan bıkmazsın. Bugün benimle birlikte Laurence'ı da taşıyacaksın; ona iyi bir hız göstermek için çaba harcamak zorundasın," dedi Levitas'a.

"Ah, söz veriyorum, göstereceğim," dedi Levitas anında, başım heyecanla sallayarak.

Laurence kibar bir karşılık verdi ve şaşkınlığını gizlemek için çabucak Temeraire'in yanına gitti; ne yapacağım bilememişti. Artık gerçekten aşağılayıcı olmadan yolculuktan vazgeçmenin olanağı yoktu. Son birkaç gündür Levitas'ın mutsuzluğuna ve ihmaline dair kaldırabileceğinden daha fazla kanıt görmüştü. Küçük ejderha gelmeyecek bir kullanıcıyı heyecanla bekliyordu ve eğer ona ya da koşumuna biraz bakım yapılmışsa, bunun nedeni Laurence'm adayları cesaret-

lendirmiş olması ve Hollin'den onun koşumuyla ilgilenmeye devam etmesini istemesiydi. Böylesi bir ihmalin sorumlusunun Rankin olduğunu öğrenmek acı bir şekilde hayal kırıklığı yaratıyordu; Levitas'ı böylesine aşağılayıcı ve en ufak bir ilgiye bile aç bir halde görmek acı vericiydi.

Ejderhasının ihmalini görmeyen Rankin'in ejderhalar hakkında söyledikleri, bir pilotta garip ve hoş karşılanmayabilecek kibirli bir karakteri çağrıştırıyor ve diğer subaylardan tecrit edilmesi de iyi bir izlenim uyandırmıyordu. Diğer bütün pilotlar kendilerini ejderhalarıyla beraber tanıştırmıştı; yalnızca Rankin soyadının daha önemli olduğunu düşünmüştü ve Laurence'ın Levitas'm onun ejderhası olduğunu ezkaza öğrenmesine yol açmıştı. Ama Laurence bunların hiçbirini görememişti ve asla saygı duymayacağı bir adamla arkadaşlığım ilerletmiş olduğunu şimdi anlıyordu.

Temeraire'i okşadı ve çoğu kendini avutmak için olan bazı güvenceler verdi. "Ters giden bir şeyler mi var, Laurence?" diye sordu Temeraire, endişeyle hafifçe burnunu sürterek. "İyi görünmüyorsun."

"Hayır, inan bana çok iyiyim," dedi, normal görünmek için çaba sarf ederek. "Gitmeme aldırmayacağına emin misin?" diye sordu, zayıf bir ümitle.

"Tabii ki eminim, ama akşama dönmüş olacaksın, değil mi?" diye sordu Temeraire. "Artık Duncan'ı bitirdiğimize göre, belki bana matematik hakkında daha fazla şey okuyabilirsin diye umuyordum; sadece zamanı ve bazı denklemleri bilerek, uzun zaman önce yelken açtığında nerede olduğunu nasıl bilebildiğinin çok ilginç olacağım düşünüyorum."

Laurence kafasını trigonometrinin esaslarıyla doldurmak zorunda kaldıktan sonra matematiği geride bırakmaktan çok

memnun olmuştu. "Elbette," dedi sesindeki kederi bastırmaya çalışarak. "Ama ben Çin ejderhaları hakkında birkaç şey duymaktan hoşlanabileceğini düşünmüştüm."

"Ah, evet, o da harika olur; bir dahaki sefere onu okuruz," dedi Temeraire. "Aslında pek çok farklı konuda bu kadar çok kitap olması çok güzel."

Eğer bu Temeraire'e hakkında düşüneceği bir şeyler verecek ve onu gerginlikten uzak tutacaksa, Laurence Latincesini canlandırıp ona ***Principia Mathematica***'yı özgün dilinden okumaya hazırdı; bu yüzden sadece gizlice iç geçirdi. "Pekâlâ, o halde seni yer ekibinin ellerine emanet ediyorum; geldiklerini görüyorum."

Grubun başını Hollin çekiyordu; genç adam Temeraire'in koşumuyla o kadar iyi ilgilenmiş ve Levitas'a öylesine iyi niyetle bakmıştı ki Laurence Celeritas'a ondan bahsetmiş ve onu Temeraire'in yer ekibine almasını istemişti. Laurence isteğinin kabul edildiğini görmekten mutluydu; çünkü bu adım açıkça önemli bir terfiydi ve konuyla ilgili bazı belirsizlikler vardı. Genç adama başını salladı. "Bay Hollin, bana diğerlerini tanıştırma nezaketini gösterecek misiniz?" diye sordu.

Bütün isimleri öğrendiğinde ve onları ezberlemek için içinden tekrar ettiğinde, tek tek özellikle gözlerinin içine baktı ve sertçe, "Temeraire'in size hiçbir zorluk çıkarmayacağından eminim ama ayarlamaları yaparken rahatı için ona danışacağınız konusunda size güveniyorum," dedi. "Temeraire, hareket etmekte en ufak bir rahatsızlık ya da kısıtlama fark edersen lütfen bu adamları bilgilendirmekten çekinme."

Levitas'ın durumu ona açıkça kanıtlamıştı ki pilot dikkatli davranmazsa bazı adamlar ilgilenmeleri gereken ejderha donanımlarını ihmal edebiliyordu ve aslında başka türlüsü-

nü beklemek pek olası değildi. Hollin'in işini ihmal etmesinden korkmuyor olmasına karşın, Laurence diğer adamlara Temeraire'i ilgilendiren konularda böyle bir ihmali hoş görmeyeceğini anlatma derdindeydi; böyle bir sertlik adını zor yüzbaşıya çıkartacaksa, varsın öyle olsundu. Belki diğer pilotlarla karşılaştırılınca öyle olabilirdi ama sevilme uğruna görevinin ihmal edilmesine göz yummayacaktı.

Karşılık olarak bir "Emredersiniz" ve "Tamam" mırıltısı geldi; kalkan kaşları ve bakışmaları görmezden gelebilmişti. "İşinizin başına öyleyse," dedi son bir baş sallamayla ve Rankin'e katılmak için hiç de azımsanmayacak bir isteksizlikle dönüp uzaklaştı.

Yolculuğun bütün keyfi kaçmıştı; Rankin Levitas'a çıkışırken ve binmeleri için rahatsız bir şekilde eğilmesini emrederken hop oturup hop kalkmak tatsızdı. Laurence elinden geldiği kadar çabuk bindi ve ağırlığının Levitas'a en az zorluğu yaşatacağı yere oturmak için elinden geleni yaptı.

En azından uçuş kısaydı; Levitas çok hızlıydı ve yer, altlarında inanılmaz bir hızla akmıştı. Yolculuklarının hızının konuşmayı neredeyse imkânsız hale getirmesine sevinmişti ve Rankin'in bağırma riskine girdiği birkaç şeye de kısa yanıtlar vermişti. Havalandıktan iki saatten daha az bir süre sonra, Edinburgh Kalesi'nin altına yayılmış yüksek duvarlı kuşlağa inmişlerdi.

"Burada sessizce bekle; döndüğümde mürettebatı rahatsız ettiğini duymak istemiyorum," dedi Rankin sertçe Levitas'a, indikten sonra; sanki Levitas bağlanacak bir atmış gibi dizginleri bir kazığın yanına attı. "Loch Laggan'a döndüğümüzde yemek yiyebilirsin."

"Onları rahatsız etmek istemem ve yemek için bekle-

yebilirim, ama biraz susadım," dedi Levitas kısık bir sesle. "Elimden geldiğince hızlı uçmaya çalıştım," diye ekledi.

"Gerçekten de çok hızlı uçtun, Levitas ve bunun için sana minnettarım. Elbette bir şeyler içmelisin," dedi Laurence; katlanabildiği bu kadarıydı. "Siz oradakiler," diye seslendi açıklığın kenarında aylakça vakit geçiren yer ekibine; Levitas indiğinde hiçbiri kılını bile kıpırdatmamıştı. "Hemen içme suyu getirin ve koşum takımına bakım yapın."

Adamlar biraz şaşkınca baktılar ama Laurence'ın sert bakışları altında işe koyuldular. Rankin itiraz etmedi. Kuşlaktan şehrin sokaklarına çıkan merdivenleri tırmanırlarken, "Onlara karşı biraz yufka yürekli olduğunu görüyorum," dedi. "Bu, pilotlar arasında yaygın bir davranış olduğu için pek şaşırmadım ama sana disiplinin şımartmaktan çok daha iyi sonuç verdiğini söylemeliyim. Örneğin Levitas her zaman uzun ve tehlikeli bir uçuşa hazır olmak zorunda; buna alışkın olması onun yararına."

Laurence içinde bulunduğu durumun sıkıntısını tümüyle hissediyordu; Rankin'in konuğu olarak buradaydı ve akşam adamla geri uçmak zorundaydı. Yine de kendini, "Ejderhalara karşı son derece sıcak hisler beslediğimi inkâr etmeyeceğim; şu ana kadarki deneyimlerimde onların eşit derecede sevimli ve saygı duyulmaktan başka bir şeyi hak etmeyen yaratıklar olduğunu öğrendim," demekten alamadı. "Bununla birlikte, olağan ve makul bir ilginin şımartma olduğu konusunda seninle kesinlikle aynı fikirde değilim ve gerekli olduğunda mahrumiyet ve zorluğa, daha önce bir hiç uğruna ona katlanmamış olan adamlar tarafından daha iyi göğüs gerildiğini fark ettim."

"Ah, ejderhalar insan değildir, biliyorsun ama seninle tar-

Neyse ki yollarının ayrıldığı yere gelmişlerdi. Adam şehirdeki askeri büroları dolaşmak zorunda olduğu için Laurence artık Rankin'in arkadaşlığına katlanmak zorunda değildi. Ayrılmadan önce kuşlakta buluşma konusunda anlaştılar ve memnuniyetle uzaklaştı.

Aklını temizlemek ve öfkesini dindirmek için bir yönü ya da amacı olmadan ilk bir saat şehirde tek başına dolaştı. Levitas'ın durumunu düzeltmenin bariz bir yolu yoktu ve Rankin'in onaylanmamaya alışkın olduğu belliydi. Laurence şimdi Berkley'nin sessizliğini, Harcourt'un bariz rahatsızlığını, genelde diğer pilotların ondan kaçınmasını ve Celeritas'ın onaylamamasını anımsıyordu. Rankin'in arkadaşlığına bariz bir düşkünlük göstermekle, kendine adamın davranışlarını onaylıyor görüntüsü vermişti.

Diğer subaylardan aldığı soğuk bakışları kesinlikle hak etmişti. Bilmediğini söylemenin yararı olmazdı; bilmesi gerekiyordu. Yeni silah arkadaşlarının huylarım öğrenme sıkıntısına girmek yerine, kendini uzak durulan ve göz ucuyla bakılan birinin arkadaşlığının kollarına atmaktan oldukça mutlu olmuştu. Onların genel yargısına başvurmamış ya da güvenmemiş olduğunu söyleyerek kendini haklı çıkaramazdı.

Kendini güçlükle yatıştırdı. Düşüncesizce davrandığı birkaç gün içinde vermiş olduğu zarar kolayca telafi edilemezdi ama bundan böyle davranışlarım değiştirebilirdi ve değiştirecekti de. Ne olursa olsun Temeraire'in hakkı olan adanmışlı-

ğı ve gayreti göstererek, herhangi bir ihmali onaylamadığım ya da herhangi bir ihmale niyetlenmediğini kanıtlayabilirdi. Berkley ve formasyondaki diğer yüzbaşılar gibi beraber eğitim gördüğü pilotlara nezaket ve ilgi göstererek, onun arkadaşlığını her şeyin üzerinde tutmadığım gösterebilirdi. Bu tür küçük şeylerle itibarım onarması çok fazla zaman alacaktı ama yapabileceği tek şey buydu. Elinden gelen en iyi şey bunlar üzerinde bir an önce bir karara varmak ve ne kadar uzun sürerse sürsün buna katlanmaya hazır olmaktı.

Sonunda suçlamayı bırakarak kendini toparladı ve Kraliyet Bankası'mn şubesine doğru yola koyuldu. Her zamanki bankerleri Londra Drummonds'daydı ama Loch Laggan'da kalacağını öğrenince ganimet temsilcisine *Amitie*'den payına düşen parayı buraya yönlendirmesini isteyen bir mektup yazmıştı. Adım söyleyince, talimatların ulaştığını ve yerine getirildiğini gördü; anında özel bir odaya alındı ve özel bir sıcaklıkla karşılandı.

Banker Bay Donnellson, sorusu üzerine, onu *Amitie*'nin ganimet parasına aynı türün çatlamamış yumurtası değerinde bir miktarın da dâhil olduğu konusunda bilgilendirmekten memnundu. "Anladığım kadarıyla Fransızların ne ödediğini bilmediğimiz için kolayca bir rakam verilemiyor ama sonuçta bir Soylu Bakır yumurtasına denk bir değer ediyor ve tüm ganimetin sekizde ikisine denk gelen payınızın yaklaşık on dört bin sterlin olduğunu söylemekten memnuniyet duyuyorum," diye bitirdi adam ve Laurence'ın dili tutuldu.

Bir kadeh mükemmel bir konyakla kendini toparlayan Laurence, bu olağandışı fiyatlandırmanın arkasında Amiral Croft'un kendi çıkarlarına hizmet eden çabaları olduğunu anlamıştı. Ama buna pek itirazı yoktu ve kısa bir görüşmeden

sonra Banka'ya parasının yarısını devlet tahviline yatırması talimatını verdi; Bay Donnellson'ın elini büyük bir coşkuyla sıktı ve bir avuç dolusu nakit ve altınla birlikte, tüccarlara kredilerinin onaylandığını belirten çok cömert bir mektup aldı. Haber keyfini bir hayli yerine getirmişti ve pek çok kitap alıp değerli mücevherlerden birkaç farklı parçayı inceledi ve her ikisini de aldığında Temeraire'in mutluluğunu hayal etti.

Sonunda neredeyse göğüs zırhına benzeyen, tek parça kocaman bir incinin etrafına dizili safirlerden oluşan geniş platin bir kolyede karar kıldı; kolye boyna bir zincirle takılacak şekilde tasarlanmıştı ki Temeraire büyüdüğünde uzatılabilirdi. Fiyatı onu yutkunduracak kadar vardı ama her şeye karşın çeki düşünmeden imzaladı ve ardından ağırlığı yüzünden taşımakta biraz zorluk çekeceği güzelce paket yapılmış kolyeyi hemen götürebilmesi için bir çocuğun miktarı bankadan onaylamasını beklemesi gerekti.

Buluşma saatine daha bir saat olmasına karşın oradan doğruca kuşlağa gitti. Levitas aynı tozlu yerde kuyruğunu vücudunun etrafına kıvırmış tek başına yatıyordu; yorgun ve mutsuz görünüyordu. Kuşlağın içinde çitle çevrili küçük bir koyun sürüsü vardı; Laurence bir tanesinin öldürülüp ejderhaya getirilmesini emretti, ardından ejderhanın yanına oturdu ve Rankin dönene kadar onunla sessizce konuştu.

Geri dönüşleri gelişlerinden biraz daha yavaştı ve indiklerinde Rankin, Levitas ile soğuk bir şekilde konuşmuştu. Kaba gibi görünse de ilgilenme noktasını çoktan geçen Laurence, Levitas'ı övüp okşayarak araya girdi. Bu oldukça yetersizdi ve ejderhanın Rankin içeri girdikten sonra avlunun bir köşesinde sessizce kıvrıldığını görmek içini parçalamıştı. Ama Hava Kuvvetleri Komutanlığı Levitas'ı Rankin'e vermişti ve

kendisinden daha kıdemli olduğu için Laurence'ın adamı cezalandırma yetkisi yoktu.

Temeraire'in, gümüş perçinlerle adının yazılı olduğu geniş bir boyunluğu olan yeni koşumu avlunun kenarındaki iki tane bankın üzerine düzgün bir şekilde yerleştirilmişti. Temeraire bakışları düşünceli ve biraz da üzgün, güneş batıda batarken yavaş yavaş gölgelere karışan sessiz göl vadisine bakarak avlunun dışında oturuyordu. Laurence elinde ağır paketlerle hemen yanma gitti.

Temeraire, kolyeyi o kadar çok beğenmişti ki bu, kendininki kadar Laurence'ın moralini de yerine getirmişti. Gümüş rengi metal siyah derisi üzerinde göz kamaştırıcı duruyordu ve taktıktan sonra inanılmaz bir doyumla inciye bakmak için başım eğerek, daha iyi inceleyebilmek için gözbebeklerini ardına kadar açtı. "İncileri çok sevdim, Laurence," dedi, minnettar bir şekilde burnunu sürterek. "Çok güzel ama korkunç derecede pahalı değil mi?"

"Sana bu kadar yakıştığını görmek her penisine değer," dedi Laurence. "*Amitie*'nin ganimet parası gelmiş, bu yüzden maddi durumum oldukça iyi, kıymetlim. Aslında bunu hak ediyorsun çünkü paranın çoğu Fransızlardan ele geçirdiğimiz yumurtandan geliyor."

"Eh, öyle olmasına çok sevinmiş olmama karşın bu benim yaptığım bir şey değil," dedi Temeraire. "Eminim Fransız yüzbaşıların hiçbirini senin kadar sevemezdim. Ah, Laurence, çok mutluyum ve diğerlerinin bunun yarısı kadar bile güzel bir şeyi yok." Mutlulukla derin bir iç çekerek Laurence'ın etrafına kıvrıldı.

Laurence ayaklarından birinin kıvrımına çıkıp otururak onu sevdi ve kolyeden aldığı zevkin keyfini çıkardı.

Fransız gemisi bu kadar gecikmiş ve ele geçirilmiş olmasaydı, Temeraire'e şu anda bir Fransız pilotu sahip olacaktı elbette. Laurence bunu daha önce hiç düşünmemişti. Adam büyük olasılıkla bir yerlerde şansına lanet ediyordu; Fransızlar, için* den bir İmparatorluk Ejderi çıktığını ya da Temeraire'in başarılı bir şekilde koşumlandığını bilmiyor olsalar da şimdiye kadar yumurtanın ele geçirildiğini kesinlikle öğrenmişlerdi.

Gururla kolyesini izleyen ejderhasına baktı ve kalan üzüntüsünün ve endişesinin kaybolduğunu hissetti; başka ne olmuş olursa olsun, o zavallı adamla karşılaştırıldığında kaderin bu cilvesinden pek şikâyetçi değildi. "Sana birkaç tane de kitap aldım," dedi. "Newton ile başlayayım mı? Okuduklarımdan bir şey anlama olasılığımın çok düşük olduğu konusunda seni uyarmak zorunda olmama karşın, matematiğin ilkeleri konusundaki kitabının bir çevirisini buldum; öğretmenlerimin denizcilikle ilgili beynime kazıdıklarının ötesinde matematikle aram iyi değildir."

"Lütfen," dedi Temeraire, bir an için gözlerini yeni hâzinesinden alarak. "Her neyse, eminim ikimiz birlikte çözümleyebiliriz."

ERTESİ SABAH LAURENCE, eğitim başlamadan önce biraz zamanı kalmasım istediği için erken kalkıp tek başına kahvaltı etti. Temeraire'in ona yeni donanımının rahat olduğunu ve mürettebatın isteklerini özenle yerine getirdiğini söylemiş olmasına karşın, dün gece her dikişi gözden geçirip, her metal halkayı deneyerek yeni koşumu incelemişti. İşin hakkıyla yapıldığına karar vermişti ve kafasında birtakım hesaplamalar yaparak doğruca atölyelere doğru yürümeye başladı.

Hollin çoktan ayaktaydı ve tezgâhının başında çalışıyordu ve Laurence'ı görür görmez hemen dışarı çıktı. "Günaydın efendim; umarım koşumla ilgili bir sorun yoktur," dedi genç adam.

"Hayır, tam aksine, seni ve iş arkadaşlarım tebrik ediyorum," dedi Laurence. "Harika görünüyor ve Temeraire onunla çok rahat ettiğini söyledi; teşekkür ederim. Lütfen diğer adamlara maaşlarına ek olarak iki buçuk şilin alacaklarını ilet."

"Çok naziksiniz, efendim," dedi Hollin, memnun ama o kadar da saskın görünmeyerek; Laurence tepkisinin bu yönde

olduğunu görmekten memnundu. Fazladan rom ya da başka bir içki istihkakı aşağıdaki köyden kolayca içki alan adamlar için pek tercih edilecek bir şey değildi ve askerler ve pilotlara denizcilerden daha iyi ödeme yapılıyordu, bu yüzden vereceği miktar üzerinde çok düşünmüştü. Adamlarına çabalarının karşılığını vermek istiyor ama sadakatlerini satın almaya çalışıyormuş gibi görünmek de istemiyordu.

"Ayrıca seni kişisel olarak da tebrik etmek istiyorum," diye ekledi Laurence, artık rahatlamış bir şekilde. "Levitas'ın koşumu çok daha düzgün ve hayvan daha rahat görünüyor. Sana minnettarım; bunun senin görevin olmadığını biliyorum."

"Ah! Bahsetmeye bile değmez," dedi Hollin, genişçe gülümseyerek. "Küçük arkadaşımız çok mutlu oldu. Bunu yaptığıma memnunum. İyi durumda olduğundan emin olmak için ara sıra ona göz atıyorum. Bana biraz yalnız gibi geldi," diye ekledi.

Laurence mürettebattan birine bir subayı asla kötülemezdi; sadece, "Sanırım ilgiden kesinlikle minnettardı ve zaman ayırabilirsen, bundan memnuniyet duyarım," demekle yetindi.

Bu, Levitas ya da önündeki acil görevlerin dışındaki herhangi bir şey için endişelendiği son seferdi. Celeritas, Temeraire'in uçuş kapasitelerini anladığı konusunda tatmin olmuştu ve Temeraire artık yeni koşumuna kavuştuğu için ciddi eğitimleri başlamıştı. Laurence artık akşam yemeğinden soma doğruca yatmaya gidiyor ve sabahın ilk ışıklarıyla hizmetkârlar tarafından uyandırılıyordu; akşam yemeği masasında birkaç cümleden fazla konuşmuyor ve her boş zamanını ya Temeraire'le güneşte uyuklayarak ya da banyoların sıcaklığında terleyerek geçiriyordu.

Celeritas acımasız ve yorulmak bilmezdi. Şu çark dönüşünün ya da bu saldırı ve dalış şablonunun, ardından altçılar vadi tabanındaki hedeflere tatbikat bombalarım atarken tam hızda yaptıkları kısa bombalama uçuşlarının sayısız tekrarı vardı. Temeraire kulaklarının dibinde patlayan sekiz tüfekten çıkan yaylım ateşinde gözünü kırpmamayı öğrenene kadar uzun saatler süren atış talimi; yukarı çıkarken ya da koşumu değiştirilirken irkilmeyene kadar mürettebatın yaptığı manevralar ya da tatbikatlar ve günü bitirirken, en yüksek hızında havada geçirebildiği zamanı neredeyse ikiye katlayana kadar dönüp durarak uzun saatler süren dayanıklılık eğitimi.

Temeraire eğitim avlusunda nefes nefese yatarken, eğitim sorumlusu Laurence'ı, diğer pilotların görevdeki ilk yıllarında yaptığı üzere becerisini artırmak için, hem Temeraire'in sırtındaki koşumdaki, hem de uçurum duvarındaki halkalarda hareket etme alıştırmasına koşuyordu. Bu, bir geminin saatte elli kilometre hızla gittiğini ve her an tamamen yana yattığım ya da tepetaklak olduğunu düşünürseniz, bir fırtınada donanımların tepesinde hareket etmekten çok da farklı değildi; ilk hafta boyunca elleri sürekli kaymıştı ve çifte karabinaları olmasaydı onlarca defa düşüp ölecekti.

Ve günlük uçuş eğitimleri bittiği anda, havacılık işaretlerini öğrenmek için doğruca yaşlı bir yüzbaşı olan Joulson'ın ellerine teslim ediliyorlardı. Flama ve fişek işaretleri Deniz Kuvvetleri'ndekine çok benziyordu ve temelde Laurence'a zorluk çıkarmıyordu ama uygulanamaz pek çok değişik mesajı bilinen tekniklerle telaffuz ederek havanın ortasında ejderhalar arasında hızlı bir koordinasyona gereksinim vardı. Sonuç olarak, bazıları altı flama gerektiren çok geniş bir işaretler listesi vardı ve pilot yalnızca muhabere subayına gü-

yenemeyeceği için bunların hepsinin kafalarına kazınması gerekiyordu. Bir saniye daha çabuk görülen ve tepki verilen bir işaret son derece önemli farklar yaratabilirdi; bu yüzden işaretleri hem pilotun, hem de ejderhanın bilmesi gerekiyordu; muhabere subayı sadece bir sigortaydı ve görevi daha çok Laurence'a işaretleri iletmek ve savaşta yeni işaretlerden haberinin olmasını sağlamaktı.

Laurence, Temeraire'in işaretleri ondan daha hızlı öğrenmesinden utanç duyuyordu; ejderhanın becerisi Joulson'ı bile bir hayli şaşırtmıştı. "Bunları öğrenmek için büyük zaten," dedi Laurence'a. "Genelde işaret flamalarını onlara yumurtadan çıktıkları gün öğretmeye başlarız. Cesaretini kırmamak için bunu daha önce söylemek istemedim ama işaretleri öğrenme konusunda çok büyük sıkıntılar yaşamayacağım tahmin etmiştim. Bir ejdercik biraz ağır anlar ve işaretleri beşinci ya da altıncı haftasının sonuna kadar öğrenemezse, bir daha hiç öğrenemez ama Temeraire daha büyük ve onları yumurtadan yeni çıkmış gibi öğreniyor."

Ama Temeraire istisnai bir zorluğa sahip olmamasına karşın, ezberleme ve tekrarlama çabası fiziksel görevler kadar yorucuydu. Bu şekilde, pazar günleri bile ara vermeden sıkı bir çalışmayla dolu beş hafta geçirdiler; formasyona katılmadan önce öğrenmeleri gereken artan karmaşık manevralar karşısında Maximus ve Berkley ile beraber gelişme kaydetmişlerdi ve ejderhalar inanılmaz derecede büyümeye devam ediyordu. Bu sürenin sonunda Maximus neredeyse ergin boyutuna ulaşmıştı ve daha ince olmasına karşın Temeraire de yaklaşık bir insan boyuna geliyordu ve büyümesi artık boyundan çok enine ve kanatlarına doğru oluyordu.

Baştan aşağı orantılı bir güzellikteydi. Kuyruğu uzun

ve çok zarifti; kanatlan vücuduna tam oturuyordu ve açtığı zaman kesinlikle doğru boyda görünüyordu. Renkleri koyulaşmıştı, yumuşak burnu hariç siyah derisi sertleşmiş ve parlaklaşmıştı ve kanatlarının uçlarındaki mavi ve açık gri lekeler yayılmış ve yanardöner bir hal almıştı. Laurence'a göre, göğsündeki ışıltılı büyük inci olmadan bile tüm kuşlaktaki en güzel ejderhaydı.

Hızlı büyümenin yanı sıra sürekli meşguliyet, geçici de olsa Temeraire'in mutsuzluğunu yatıştırmıştı. Artık Maximus dışında diğer ejderhaların hepsinden daha iriydi; kanat açıklığı daha uzun olmasına karşın Lily bile ondan daha kısaydı. Temeraire'in üstünlük sağlamaya çalışmamasına ve ona besleyiciler tarafından öncelik verilmemesine karşın, Laurence izlediği beslenme vakitlerinde diğer ejderhaların bilinçsizce ona yol verdiğini görmüştü ve Temeraire içlerinden herhangi biriyle arkadaş olmamış olsaydı bile, Laurence'm da diğer pilotlarlayken olduğu gibi, dikkat edemeyecek kadar meşgul görünüyordu.

Zamanlarının çoğunda birbirleriyle vakit geçiriyorlardı; yemek yemek ya da uyumak dışında nadiren ayrılıyorlardı ve açıkça Laurence başka bir sosyalleşme ihtiyacı hissetmiyordu. Aslında onu Rankin'in arkadaşlığından neredeyse tamamen kurtaran bu bahaneden oldukça memnundu. Yaptığı bütün davetleri kabul edemeyeceğini söyleyerek, ilişkilerini bitirmiyorsa da en azından yakınlıklarının ilerlemesini durdurduğunu hissediyordu. Temeraire diğer ejderhalarla avluda uyumaktan çok dışarıda uyumayı tercih etmeye devam etmesine karşın, onun ve Temeraire'in Maximus ve Berkley ile olan samimiyeti ilerliyor ve en azından onları silah arkadaşlarından tamamen tecrit edilmekten alıkoyuyordu.

Temeraire'in yer ekibinin ataması yapılmıştı: Başlarındaki Hollin'in yanı sıra, nişancı Calloway ile birlikte zırhçı Pratt ve derici Bell çekirdek kadroyu oluşturuyordu. Pek çok ejderhanın yer ekibi bu kadar kalabalık değildi ama Temeraire büyümeye devam ettikçe, ustalara yardımcılar veriliyordu. Temeraire'in ekibi Maximus'unkinden birkaç adam eksik kalana kadar her birine ilkin bir, ardından iki yardımcı verilmişti. Koşum ustasının adı Fellowes'ti; işinde on yıllık tecrübesi olan sessiz ama güvenilir bir adamdı ve dahası adam ikna etmede üzerine yoktu; Laurence'ın sekiz koşumcusunu toplamayı o başarmıştı. Laurence Temeraire'in takımlarının mümkün olduğu her seferinde çıkarılmasında ısrar ettiği için son derece gerekli adamlardı; koşumunun çoğu ejderhadan daha sık takılıp çıkarılması gerekiyordu.

Bu kas gücünün dışında, Temeraire'in geri kalan müretteba tamamen doğuştan beyefendi olan subaylardan oluşuyordu ve ustalar bile güverte subaylarının ya da kaptan yardımcılarının dengiydi. Her denizciye karşılık on tane karacıyı komuta etmeye alışmak Laurence'a garip geliyordu. Lostromonun kaba disiplininden eser yoktu burada; bu gibi adamlar sıkıştırılamaz ya da şaşırtılamazdı ve en kötü ceza ekipten çıkarılmaktı. Laurence Deniz Kuvvetleri'ndeki her noksanlığı kendine bile itiraf ederken vefasızlık hissetmesine karşın, buradaki sistemden daha çok hoşlandığını inkâr edemiyordu.

Tahmin ettiği gibi subaylarının kalitesinde herhangi bir hata bulmak imkânsızdı; en azından, önceki deneyiminden daha fazla değil. Avcı erlerinin yarısı tüfeğin hangi ucundan tutulacağını yeni öğrenmiş deneyimsiz adamlardı ama oldukça istekli görünüyor ve çabuk öğreniyorlardı. Collins

aşırı heyecanlıydı ama keskin bir gözü vardı ve Donnell'ın ve Dunne'ın hedefi bulmada hâlâ biraz sıkıntısı olsa da, en azından silahı tekrar doldurmada hızlıydılar. Teğmenleri Riggs oldukça aksi, sabırsız, telaşlı ve küçük hatalarda bağırıp çağırmaya meyilliydi; iyi bir subaydı ve işini biliyordu ama Laurence diğerlerine yol gösterecek daha sakin bir adamı tercih ederdi. Ama adamlarım kendi seçme şansı yoktu; Riggs kıdemliydi ve üstün hizmeti vardı, o yüzden en azından, onu Laurence'ın Deniz Kuvvetleri'nde hizmet etmek zorunda kaldığı birkaç subaydan kıdemli yapan konumunu hak ediyordu.

Kıdemli subaylar, gözcüler ve uçuş süresince Temeraire'in donanımının idaresinden sorumlu üstçüler ve altçılardan oluşan daimi hava mürettebatı henüz atanmamıştı. Kuşlakta halen atanmamış genç subayların çoğuna son atamalar yapılmadan önce eğitim süresi boyunca Temeraire'in kadrosunda yer alma şansı verilmişti. Celeritas, teknikler türe göre büyük değişiklikler gösterse de, pilotların mümkün olan bütün ejderhalarla alıştırma yapmalarını sağlamanın bilinen bir uygulama olduğunu söylemişti. Martin görevini hakkıyla yerine getirmişti ve Laurence genç yardımcı pilotu kalıcı göreve alabileceğini umuyordu; birkaç yetenekli subay da kendisini ona beğendirmişti.

Onun asıl endişelendiği konu üsteğmen sorunuydu. Göreve atanan ilk üç adayda hayal kırıklığı yaşamıştı; hepsi de göreve uygundu ama hiçbirini yetenekli bulmamıştı ve kendininkinden çok Temeraire'in iyiliğini düşünüyordu. Daha da kötüsü, Granby onun kadrosuna atanmıştı ve teğmen görevlerini mükemmel bir şekilde yerine getirmesine karşın, Laurence'a her zaman "efendim" diye hitap ediyor

ve her fırsatta bağlılığını ima ediyordu; bu diğer subayların davranışıyla bariz bir tezat oluşturuyor ve herkesi huzursuz ediyordu. Laurence üzüntüyle Tom Riley'yi düşünmeden edemiyordu.

Artan bir sabırsızlıkla manevra tatbikatlarının bitmesini beklemesine karşın, tatmin olmuştu; neyse ki Celeritas, Temeraire ve Maximus'un formasyona katılmaya neredeyse hazır olduğunu söylemişti. Ustalaşılması gereken tamamen baş aşağı uçulan son bir karmaşık manevraları kalmıştı; açık bir sabah iki ejderha bu alıştırmaların ortasındayken Temeraire Laurence'a, "Völly bize doğru geliyor," dedi ve Laurence başını kaldırınca kuşlağa doğru hızla yaklaşan küçük, gri bir nokta gördü.

Völly doğruca vadiye yöneldi ve eğitim yapılırken kuşlak kurallarına aykırı olmasına karşın eğitim avlusuna kondu; Yüzbaşı James ejderhasından atlayıp Celeritas ile konuşmaya gitti. Temeraire düzeldi ve artık manevraya alışmış olan Laurence hariç bütün mürettebatı sendeleterek izlemek için havada durdu; Maximus tek başına uçtuğunu anlayana kadar biraz daha ilerlemeye devam etti, ardından döndü ve Berkley'nin itiraz kükremelerine karşın geri uçtu.

"Sence ne olabilir?" diye sordu Maximus gürleyen sesiyle; havada asılı kalamadığı için daireler çizmeye mecburdu.

"Dinle, seni koca ahmak; seninle bir ilgisi varsa sana söylenir zaten," dedi Berkley. "Manevralara dönecek misiniz?"

"Bilmiyorum, belki de Volly'ye sormalıyız," dedi Temeraire. "Ve artık manevraları yapmamızın bir anlamı yok; bunların hepsini biliyoruz zaten," diye ekledi. O kadar inatçı görünüyordu ki Laurence şaşırmıştı; kaşlarını çatarak öne eğildi ama ağzını açamadan Celeritas aceleyle onları çağırdı.

"Kuzey Denizi'nde Aberdeen açıklarında bir hava savaşı çıkmış," dedi yere kondukları anda. "Şehirden gelen yardım çağrısına Edinburgh'un dışındaki kuşlaktan birkaç ejderha yanıt vermiş; Fransız saldırısını püskürtmüşler ama Victoriatus yaralanmış. Çok zayıf düşmüş ve havada kalmakta güçlük çekiyormuş. Siz ikiniz ona destek olacak ve onu çabucak buraya getirebilecek kadar irisiniz. Volatilus ve Yüzbaşı James size yol gösterecek. Hemen yola çıkın."

Volly havalandı ve müthiş bir hızla uçarak uzaklaştı; görüş alanlarının tam sınırında uçuyordu. Maximus Temeraire'e bile ayak uyduramadığı için flama işaretleri ve megafonlarla yapılan birkaç aceleci bağırışla, Berkley ve Laurence, Temeraire'in öne geçmesine ve mürettebatının Maximus'un yönünü bulabilmesi için düzenli aralıklarla işaret fişekleri göndermesine karar verdi.

Ayarlamalar yapıldıktan sonra Temeraire çok hızlı bir şekilde öne atıldı; *biraz,* diye düşündü Laurence, *fazla hızlı.* Ejderha uçuşuyla mesafe fazla değildi; Aberdeen iki yüz kilometre uzaklıktaydı ve diğer ejderhalar karşı yönden onlara doğru gelerek mesafeyi kapatıyordu. Yine de, Victoriatus'u geri getirmek için aynı yolu bir kez daha uçacaklardı ve kara üzerinde uçacak olmalarına karşın, onlara yaslanan yaralı ejderhayla yere inip dinlenemezlerdi; onu tekrar yerden kaldırabilmelerinin yolu yoktu. Orta hızda gitmeleri gerekiyordu.

Laurence, Temeraire'in koşumuna bağlı kronometreye bakarak yelkovanın değişmesini bekledi, ardından kanat vuruşlarını saydı: Yirmi beş deniz mili; çok yüksek. "Biraz yavaşla lütfen, Temeraire," diye seslendi. "Önümüzde yapacak çok iş var."

"Ben hiç yorulmadım," dedi Temeraire ama yavaşladı;

Laurence yeni hızlarını on beş deniz mili olarak hesapladı: İyi ve Temeraire'in neredeyse sonsuza kadar dayanabileceği bir hız.

"Bay Granby'e haber verin/' dedi Laurence. Biraz sonra teğmen, karabinalarını çabucak değiştirip ilerleyerek Temeraire'in ensesinde oturan Laurence'm yanına çıkmıştı. "Yaralı ejderhanın koruyabileceği en iyi hız tahminin nedir?" diye sordu Laurence ona.

Granby ona ilk kez samimiyetsiz resmiyetle karşılık vermedi ama düşünceliydi; bütün pilotlar yaralı bir ejderhadan bahsedildiğini duyunca derhal ciddileşirdi. "Victoriatus Parnassian'dır," dedi. "İri bir orta sıklet; bir Orakçı'dan daha ağır. Edinburgh'da ağır savaş ejderhaları yok, bu yüzden onu destekleyenler orta ağırlıktır; saatte yirmi kilometreden fazla hız yapamazlar."

Laurence deniz milini kilometreye çevirmek için durakladı, ardından başını salladı; demek ki Temeraire neredeyse iki katı hızla yol alıyordu. Volly'nin mesajı getirme hızı hesaba katılırsa, diğer grubu görmeye başlamalarından önce üç saat geçmesi gerekiyordu büyük olasılıkla. "Çok iyi. Zamanı değerlendirebiliriz; üstçüler ve altçılar yer değiştirme alıştırması yapsın ve ardından, sanırım, biraz atış talimi yapacağız."

Oldukça sakindi ve yerine yerleşti ama Temeraire'in ensesindeki hafif seğirmeden hayvanın heyecanını hissedebiliyordu; elbette bu Temeraire'in ilk harekâtıydı ve Laurence rahatlatıcı bir biçimde seğiren yeri okşadı. Karabinalarının yerini değiştirip emrettiği manevraları izlemek için dönüyordu. Ağırlığın birbirini dengelemesi için bir üstçü karın donanımına inerken, bir altçı diğer taraftan yukarı çıkıyordu. Yukarı çıkan adam kendini koşuma bağlayınca, siyah-beyaz damalı

işaret kayışına asıldı ve bir birim ileri çekti; bir an sonra tekrar çekerek aşağıdaki adamın da kendini bağladığım işaret etti. Her şey yolunda gitmişti. Temeraire üç üstçü ve üç altçı taşıyordu ve değişim beş dakikadan az sürmüştü.

"Bay Ailen," dedi Laurence sertçe, diğer adamları izleyerek asıl işini ihmal eden gözcülerinden birine seslenerek; yakında bayraktar olacak, yaşça daha büyük bir adaydı. "Kuzeybatıda üstte ne olduğunu bana söyleyebilir misiniz? Hayır, dönüp bakmayın; bu soruyu sorulduğu anda yanıtlamaksınız. Eğitmeninizle konuşacağım; işinize dönün."

Avcı erleri yerlerini aldı ve Laurence emri vermesi için Granby'ye başını salladı; üstçüler hedef olarak kullanılan düz seramik diskleri atmaya, avcı erleri de yanlarından geçerken disklere sırayla ateş etmeye başladı. Laurence izleyip kaşlarını çattı. "Bay Granby, Bay Riggs, yirmi hedeften on ikisinin kaçtığını gördüm; katılıyor musunuz? Beyler, bunun Fransız keskin nişancılarına karşı işe yaramayacağını söylememe gerek yoktur, umarım. Daha yavaş bir hızda tekrar başlayalım. Önce isabet, sonra hız, Bay Collins, o yüzden lütfen o kadar acele etmeyin."

Tam bir saatlik bir atış taliminden sonra adamlara fırtına uçuşu için karmaşık koşum ayarları yaptırdı; ardından normal donanıma dönerlerken aşağı indi ve aşağıya konuşlanmış adamları izledi. Yanlarında çadırları yoktu, bu yüzden onlara boşluklara girip tam donanımı çıkartma alıştırmasını yaptırtamamıştı ama donanım değişimlerinde oldukça iyi iş çıkarmışlardı ve fazladan ekipmanla bile iyi iş çıkaracaklarım düşündü.

Temeraire ara sıra ışıldayan gözlerle bu manevraları izlemek için etrafına bakıyordu ama kendini çoğu zaman uçma

işine vererek en iyi akımı yakalamak için aşağı yukarı hareket ediyor ve muazzam kanat vuruşlarıyla ilerliyordu. Laurence elini Temeraire'in boynuna koyunca uzun, halatımsı kasların derinin altında, yağlıymış gibi düzgünce hareket ettiğini hissetti ve konuşarak dikkatini dağıtmak istemedi; buna gerek yoktu. Temeraire'in sonunda yaptıkları eğitimi uygulamaya koymalarından dolayı onun yaşadığı tatminin aynısını yaşadığını bilmesi için konuşmasına gerek yoktu. Laurence kendini tekrar aktif görevde bulana kadar, görev başındaki bir subaydan bir okul çocuğuna indirgenmesinden kaynaklanan hayal kırıklığının tam olarak farkına varamamıştı.

Kronometreye göre nerdeyse üç saat olmuştu ve yaralı ejderhaya destek vermek için hazırlanmaya başlama zamanıydı; Maximus belki yarım saat arkalarındaydı ve Soylu Bakır onlara yetişene kadar Temeraire, Victoriatus'u tek başına taşımak zorunda kalacaktı. "Bay Granby," dedi Laurence, kendini ensedeki yerine bağlayarak, "sırtı boşaltalım; işaret bayraktarı ve ileri gözcüler hariç bütün adamlar aşağıya."

"Emredersiniz, efendim," dedi Granby başını sallayarak ve ayarlamaları yapmak için anında döndü. Çalışırken onu seyreden Laurence tatmin ve kızgınlıkla karışık bir hisle izledi. Granby geçen hafta ilk kez, kızgın tavırları olmaksızın görevlerini yerine getirmişti ve Laurence etkilerini kolayca fark edebiliyordu. Neredeyse her işlemin hızı artmıştı; daha önce deneyimsiz gözlerine görünmeyen, koşumun yerleştirilmesindeki sayısız küçük kusur ve mürettebatın konuşlanması artık düzgün şekilde yapılıyordu; adamlar arasındaki hava rahatlamıştı. Mükemmel bir üsteğmenin pek çok iyi tarafından biri de, mürettebatın hayatını iyileştirebilmesiydi ve Granby artık bunların hepsine yeteneği olduğunu kanıtlı-

yordu ama bu sadece önceki davranışını daha da üzücü hale getiriyordu.

Onlar üst tarafı temizledikten kısa bir süre sonra Volatilus göründü ve yanlarına geldi; James hayvanı etrafta dolaştırdı ve Laurence'a seslenmek için ellerini ağzının etrafında birleştirdi. "Onları gördüm, iki birim kuzey ve on iki derece aşağı; altlarından yaklaşabilmeniz için bir hayli alçalmanız gerekecek çünkü daha fazla yükselebileceğini sanmıyorum." Konuşurken rakamları elleriyle göstermişti.

"Tamam," diye bağırdı Laurence megafondan ve işaret bayraktan flamalarla bir onay işareti verdi; Temeraire artık Volly'nin konuşabilecekleri mesafeye yaklaşmasına izin veremeyecek kadar büyüktü.

Temeraire işaretiyle dalışa geçti ve çok geçmeden Laurence ufukta hızla büyüyen bir ejderha grubu gördü. Victoriatus anında seçilebiliyordu; onu havada tutmak için çaba gösteren diğer iki Sarı Orakçı'nın bir buçuk katı kadar daha iriydi. Yaralar çoktan mürettebat tarafından uygulanmış kalın sargılarla kapatılmış olmasına karşın, ejderhanın düşman ejderhalardan aldığı darbeleri açıkça gösteren kan izleri vardı. Parnassian'ın inanılmaz derecede büyük pençeleri kanla kaplıydı; çenesi de öyle. Alttaki daha küçük ejderhalar tıklım tıklımdı ve yaralı ejderhanın üzerinde pilotu ve belki yarım düzine adamdan başka kimse yoktu.

"İki destekçiye işaret ver, yana çekilmeye hazır olsunlar," dedi Laurence; genç işaret bayraktarı hızlı aralıklarla renkli flamalar salladı ve hemen bir onaylama geldi. Temeraire çoktan grubun çevresinden uçmuş ve kendini düzgün bir şekilde konumlandırmıştı; ikinci destek ejderhasının kuyruğunun hemen alt çaprazındaydı.

"Hazır mısın, Temeraire?" diye seslendi Laurence. Bu manevrayı eğitimde yapmışlardı ama burada yapmak inanılmaz derecede zor olacaktı. Yaralı ejderha kanatlarını güçlükle çırpıyordu ve gözleri acı ve bitkinlikten yarı kapalıydı; iki destekçi açıkça kendilerini paralıyordu. Yoldan düzgün bir biçimde çekilmeleri ve Temeraire'in de Victoriatus'un toparlaması imkânsız ölümcül bir düşüşe dalmasını engellemek için çok çabuk bir şekilde ileri atılması gerekiyordu.

"Evet; lütfen acele edelim, çok yorgun görünüyorlar," dedi Temeraire, geriye göz atarak. Kasları sıkıca bir araya toplanmıştı, diğerleriyle aynı hızda gidiyorlardı ve bekleyerek hiçbir şey kazanılamazdı.

"İşaret; öndeki ejderhanın işaretiyle yer değiştirin," dedi Laurence. Flamalar sallandı; onaylama geldi. Ardından iki destekçi ejderhanın ön tarafının iki yanından kırmızı flamalar çekildi, ardından yeşile döndü.

Temeraire hamle yapınca arkadaki ejderha hızla alçalıp kenara çekildi. Ama kanatlan tekleyen öndeki ejderha çok yavaş ilerliyordu ve Orakçı alçalıp yer açmaya çalışırken Victoriatus öne eğilmeye başlamıştı. "Dal kahrolası, dal!" diye kükredi Laurence avazı çıktığı kadar; küçük ejderhanın şaklayan kuyruğu tehlikeli biçimde Temeraire'in başının çok yakınındaydı ve ilerleyemiyorlardı.

Orakçı manevradan vazgeçerek sadece kanatlarını topladı ve bir taş gibi düşerek yoldan çekildi. "Temeraire, ilerleyebilmen için onu biraz kaldırman gerekecek," diye bağırdı Laurence hayvanın boynuna yatarak. Victoriatus'un sağrısı sırtı yerine Temeraire'in omuzlarına oturmuştu ve azalan gücü yüzünden güçlükle ilerleyen yaralı ejderhanın kocaman karnı, başlarına bir metreden daha yakındı.

Temeraire başını sallayarak duyduğunu ve anladığını gösterdi. Hızla kanat çırparak devrilen Parnassian'ı eski konumuna geri getirmek için var gücüyle itti, ardından kanatlarını hızla kapattı. Anlık, tüyler ürpertici bir düşüşün ardından kanatları tekrar açıldı. Temeraire tek bir hamleyle kendini düzgün bir şekilde yerleştirmişti ve Victoriatus yeniden bütün ağırlığıyla tepelerindeydi.

Laurence tam rahatlamıştı ki, Temeraire acıyla bağırdı. Döndü ve korkuyla, Victoriatus'un Temeraire'i tırmalamakta olduğunu gördü. Büyük pençeler Temeraire'in omzunu ve yan tarafım çizmişti. Yukarıdan diğer pilotun boğuk bağırışını duydu; Victoriatus durmuştu ama Temeraire çoktan yaralanmıştı ve koşumun kayışları kopmuş, rüzgârda sallanıyordu.

Hızla yükseklik kaybetmeye başladılar; Temeraire diğer ejderhanın ağırlığı altında uçmaya çalışıyordu. Laurence aşağıdaki adamlara haber vermesi için işaret bayraktarına bağırarak karabinalarıyla boğuşuyordu. Çocuk boyun kayışından kısmen aşağı sarkarak beyaz-kırmızı bayrağı çılgınca sallamaya başladı; bir an sonra Laurence minnetle, Granby'nin, yanında iki kişiyle yaraları sarmak için yukarı tırmandığını gördü; yaralara ondan daha çabuk ulaşabilirlerdi. Temeraire'i, kendini bırakmayıp mücadele etmesini söyleyerek okşadı; Temeraire dönüp yanıt vermedi ama başı zorlanmadan dolayı öne düşüyor olmasına karşın kanatlarım cesurca çırpmaya devam etti.

"Çok derin değiller," diye bağırdı Granby yaraları sarmaya çalıştıkları yerden ve Laurence rahatlayarak tekrar düzgün düşünmeye başlayabildi. Koşum Temeraire'in sırtından kayıyordu; daha önemsiz donanımlar bir yana, içindeki teller haricinde ana omuz kayışı neredeyse kopmuştu. Deri ayrılıyor-

du ve teller çok geçmeden adamların ve donanımın ağırlığı altında kopacaktı.

"Siz; koşumlarınızı çıkarıp bana verin," dedi Laurence, onun dışında yukarıda kalan işaret bayraktarına ve gözcülere. "Sıkıca ana koşuma tutunun ve kollarınızı ya da bacaklarınızı altına sokun." Kişisel koşumların derisi kalın, sağlam dikişli, iyi yağlanmış ve karabinaları som çeliktendi; ana koşum kadar güçlü değillerdi ama ona çok yakındılar.

Üç koşumu kolunun üzerine attı ve sırt kayışına tutunarak omuzların birleştiği daha geniş kısma ilerledi. Granby ve iki yardımcı pilot hâlâ Temeraire'in yan tarafındaki yaralarla ilgileniyordu; ona şaşkın bakışlar attılar ve Laurence, Temeraire'in ön ayağı yüzünden kopmak üzere olan omuz kayışım göremediklerini anladı. Onları yardıma çağırmaya zaman yoktu; kayış hızla bel vermeye başlıyordu.

Kayışa uzanamıyordu; ağırlığını omuz kayışındaki halkalardan herhangi birine vermeye çalışırsa, kayış kesinlikle anında kopardı. Rüzgârın kükreyen baskısı altında elinden geldiğince hızlı bir şekilde çalışarak, koşumlardan ikisini karabinalarından birbirine geçirdi, ardından onları sırt kayışının altından geçirerek bağladı. "Temeraire, elinden geldiğince düz git," diye bağırdı; ardından koşumların uçlarına yapışarak kendi karabinalarım çözdü ve kayışlardaki tutuşundan daha güvenli hiçbir şey olmadan dikkatlice omzun açığına ilerledi.

Granby ona bir şeyler bağırıyordu ama rüzgâr sesini alıp götürüyor ve sözcükleri seçilmiyordu. Laurence gözlerini kayışlarda tutmaya çalıştı; ilkbaharın güzel, canlı yeşiliyle kaplı aşağısı, garip bir şekilde dingin ve pastoraldi; koyunları beyaz noktalar şeklinde görebilecek kadar alçaktan uçuyorlardı. Artık bir kol boyu mesafedeydi; hafifçe titreyen bir elle, üçün-

cü koşumun ilk karabinasını kesiğin hemen üzerindeki halkaya, İkincisini de hemen altındaki halkaya geçirdi. Cesaret edebildiği kadarıyla ağırlığını ters tarafa vererek, kolları ağrıyıp titremeye başlayana kadar kayışları sıktı. Sonunda karabinalar arasındaki kısım kayışın kesik kısmıyla aynı boya gelene ve ağırlığın büyük kısmını alana kadar, küçük koşumu santim santim sıkmaya devam etti; derideki gerilim yok olmuştu.

Kafasını kaldırıp yukarı baktı; Granby halkalara tutunarak yavaşça ona doğru geliyordu. Artık koşum kaymadığı için gerilme acil bir tehlike değildi, bu yüzden Laurence elini sallayarak onu uzaklaştırmadan sadece, "Bay Fellowes'a haber verin," diye bağırdı ve kopuk yeri gösterdi. Ön ayağa gelip kopuk kayışı görünce Granby'nin gözleri ardına kadar açıldı.

Granby yardım için aşağıyı işaret etmeye döndüğünde yüzüne aniden parlak güneş ışığı vurdu; Victoriatus kanatları şiddetle sarsılarak titremeye başladı ve Parnassian'm göğsü bütün ağırlığıyla Temeraire'in sırtına bindi. Bir omzu darbenin etkisiyle aşağı inen Temeraire sendeledi ve Laurence nemli avuç içleri yüzünden birbirine bağlı koşum kayışları boyunca kaymaya başladı. Yeşil dünya altında dönüyordu ve elleri çoktan yorulmuş ve terden kayıyordu; tutuşu gevşiyordu.

"Dayan, Laurence!" diye bağırdı Temeraire, geriye bakarak. Laurence'ı havada kapmak için hazırlanırken kasları ve kanat eklemleri oynuyordu.

"Düşmesine izin vermemelisin," diye bağırdı Laurence dehşet içinde; Temeraire, Victoriatus'u sırtından atıp Parnassian'ı ölüme göndermeden onu yakalayamazdı. "Temeraire, hayır!"

"Laurence!" diye bağırdı Temeraire bir kez daha, pençe-

leri kasılarak; gözleri ardına kadar açık, bakışları endişeliydi ve kafasını inkâr şeklinde sağa sola sallıyordu. Laurence itaat etmeye niyeti olmadığını görebiliyordu. Deri kayışları tutmaya ve kendini yukarı çekmeye çalıştı. Düşerse bu sadece onun değil, yaralı ejderha ve mürettebatının da öleceği anlamına geliyordu.

Granby aniden tepesinde biterek iki eliyle de Laurence'm koşumuna yapıştı. "Bana kilitlen," diye bağırdı. Laurence hemen adamın ne demek istediğini anladı. Tek eliyle hâlâ birbirine bağlı koşumları tutarken, boştaki karabinalarını Granby'nin koşumunun halkalarına geçirdi, ardından Granby'nin göğüs kayışlarına tutundu. Ardından yardımcı pilotlar yanlarına geldiler; aniden onları tutan pek çok güçlü el olmuştu ve Laurence ve Granby'yi ana koşuma doğru çekiyorlardı ve Laurence karabinalarını uygun halkalara takarken onu tuttular.

Henüz güçlükle nefes alıyordu ama megafonunu kapıp çabucak, "Her şey yolunda," diye bağırdı. Sesi güçlükle duyulabiliyordu. Derin bir nefes alıp tekrar denedi. Sesi bu kez daha anlaşılır biçimde çıkmıştı: "Ben iyiyim, Temeraire, devam et." Altındaki gergin kaslar yavaşça gevşedi ve Temeraire tekrar yükselmeye başlayarak kaybettikleri yüksekliği geri kazandı. Bütün bunlar yaklaşık on beş dakika içinde olmuştu. Üç günlük bir fırtınada güvertedeymiş gibi titriyor ve kalbi göğsünden çıkacakmış gibi atıyordu.

Granby ve yardımcı pilotlar pek sakinleşmiş görünmüyordu. "İyi iş çıkardınız, beyler," dedi Laurence onlara, sesinin titremeyeceğinden emin olur olmaz. "Bay Fellowes'a çalışması için yer açalım. Bay Granby, Victoriatus'un pilotuna birisini gönderip ne gibi bir yardım sunabileceğimize bakın

lütfen; daha fazla sarsılmasını önleyebilecek tedbirleri almalıyız."

Adamlar bir an ağızları açık ona baktılar; Granby kendine gelen ilk kişiydi ve emirler yağdırmaya başladı. Laurence Temeraire'in ensesindeki yerine çok dikkatli bir şekilde ilerleyene kadar, yardımcı pilotlar Temeraire'i tekrar yaralamasını önlemek için Victoriatus'un pençelerini sarıyor ve Maximus uzakta görüş alanlarına girmiş, hızla yardımlarına geliyordu.

Neredeyse baygın bir ejderhayı havada taşımak sıradan bir olay olarak düşünülecek olursa, uçuşun geri kalanı nispeten olaysız geçti. Victoriatus'u güvenle avluya indirdikten hemen sonra doktorlar ona ve Temeraire'e bakmak için koşuşturdu; yaraların derin olmaması Laurence'm rahatlamasına yol açmıştı. Yaraları temizleyip incelediler, hafif bir yaralanma olduğunu söylediler ve yırtık derinin mikrop kapmasını önlemek için üzerini gevşekçe sardılar; ardından Temeraire serbest bırakıldı ve Laurence'a uyuması ve bir hafta boyunca istediği kadar yemesi söylenildi.

Bu birkaç günlük serbestlik kazanmak için hoş bir yol olmasa da, dinlenmek kesinlikle hoştu. Laurence havalandırarak onu zorlamak istemediği için Temeraire'i yürüterek kuşlağın yakınındaki bir açıklığa götürdü. Açıklık dağın üzerinde olmasına karşın, nispeten düzdü ve yeşil çimenlerle kaplıydı; güneye bakıyor ve güneş neredeyse bütün gün boyunca oraya vuruyordu. Laurence, Temeraire'in sıcak sırtına uzandı ve açlık ikisini de uyandırana, ertesi gün akşamüstü olana kadar birlikte uyudular.

"Kendimi çok daha iyi hissediyorum; gayet normal bir

şekilde avlanabileceğime eminim' dedi Temeraire. Laurence buna izin veremezdi. Atölyelere gidip yer ekibini ayaklandırdı. Çok kısa bir süre sonra çitlerden küçük bir grup sığır getirip onları kesmişlerdi; Temeraire son kırıntısına kadar yedi ve tekrar uykuya daldı.

Laurence biraz çekinerek Hollin'den ona yiyecek bir şeyler getirmeleri için hizmetkârlarla konuşmasını istedi. Bu Laurence'ı adamı kişisel hizmeti için kullanıyormuş gibi rahatsız etmişti ama Temeraire'i yalnız bırakmak istemiyordu. Hollin alınganlık göstermedi ama döndüğünde, Teğmen Granby, Riggs ve diğer teğmenlerden birkaçı da onunla birlikteydi.

"Gidip sıcak bir şeyler yemeli, banyo yapmalı ve ardından yatağınızda uyumalısınız," dedi Granby sessizce, elini sallayıp diğerlerini biraz uzaklaştırarak. "Her tarafınız kan olmuş ve hava sağlığınızı tehlikeye atmadan dışarıda uyuyabileceğiniz kadar sıcak değil henüz. Ben ve diğer subaylar sırayla onun yanında kalırız. Uyanır ya da herhangi bir değişiklik olursa hemen size haber veririz."

Laurence gözlerini kırpıştırıp üstüne başına baktı. Kıyafetlerinin siyahımsı ejderha kanıyla kaplı olduğunu fark etmemişti bile. Elini tıraşsız yüzünde gezdirdi; açıkça korkunç bir halde olmalıydı. Temeraire'e baktı. Ejderha etrafındakilerin farkında değildi ve karnı yavaş, düzenli bir şekilde inip kalkıyordu. "Haklı olduğunuzu söylemeliyim," dedi. "Pekâlâ ve teşekkür ederim," diye ekledi.

Granby başım salladı; Laurence uyuyan Temeraire'e son bir kez bakarak şatoya gitti. Kir ve terin üzerinde bıraktığı nahoş hissin yeni farkına varıyordu. Kirli kıyafetlerini değiş-

tirmeye yetecek kadar odasına uğradı ve doğruca banyolara gitti.

Akşam yemeğinden biraz sonraydı ve subayların çoğunun bu saatte banyo yapmak gibi bir alışkanlığı vardı. Laurence havuza dalıp çıktıktan sonra ter odasının oldukça kalabalık olduğunu gördü. İçeri girdiğinde birkaç kişi ona yer açtı; açılan yere memnuniyetle oturdu ve uzanmadan önce odadaki baş selamlarına karşılık verdi. O kadar yorgundu ki ilginin sıra dışı ve bariz olduğunu keyifli sıcaklıkta gözlerini kapadıktan sonra fark etti; neredeyse şaşkınlıkla tekrar doğruldu.

"İyi uçuş, çok iyi uçuş, Yüzbaşı," dedi Celeritas o akşam onaylayarak, biraz geciktikten sonra rapor vermeye gittiğinde. "Hayır, geç kaldığın için özür dilemene gerek yok. Teğmen Granby bana ön bir rapor vermişti ve Yüzbaşı Berkley'nin raporundan olanları çok iyi biliyorum. Ejderhasını bürokrasimizden daha fazla düşünen bir yüzbaşıyı tercih ederiz. Temeraire'in iyi olduğunu tahmin ediyorum."

"Teşekkür ederim, efendim, iyi," dedi Laurence minnetle. "Doktorlar korkulacak bir şey olmadığım söyledi. Kendisi de oldukça iyi hissettiğini söylüyor. İyileşme sürecinde bana vereceğiniz herhangi bir görev var mı?"

"Onu oyalamaktan başka yok ki bu seni oldukça zorlayabilir," dedi Celeritas, bir kıkırdama olarak algıladığı bir homurtuyla. "Şey, aslında bu tam olarak doğru değil; aslında senin için bir görevim var. Temeraire iyileştikten sonra, Maximus ile birlikte doğruca Lily'nin formasyonuna katılacaksınız. Savaştan kötü haberden başka bir şey gelmiyor ve en son gelen haber en kötüsü: Villeneuve ve filosu Nelson'ın filosuna yapılan bir hava akınının koruması altında Toulon'dan kaçmış; izlerini kaybettik. Bu şartlar ve bu kayıp hafta göz

önüne alınacak olursa, daha fazla bekleyemeyiz. Bu yüzden uçuş mürettebatım atama zamanı geldi ve isteklerini bekliyorum. Şu son haftalarda seninle çalışan adamları gözden geçir ve yarın bu meseleyi konuşalım."

Laurence derin düşüncelere dalmış bir şekilde yavaşça açıklığa doğru yürüdü. Yer ekibinden bir çadır ve bir battaniye istemişti; çadırı Temeraire'in yanına kurarsa oldukça rahat edeceğini düşünmüştü ve bütün geceyi uzakta geçirme fikrinden daha çok hoşuna gitmişti bu. Temeraire'i hâlâ huzur içinde uyurken buldu. Sargılı bölgenin dışındaki deri her zamanki gibi sıcaktı.

Bununla tatmin olan Laurence, "Biraz konuşalım, Bay Granby," dedi ve teğmeni biraz öteye götürdü. "Celeritas benden subaylarımı seçmemi istedi," dedi, gözünü ayırmadan Granby'ye bakarak; genç adam kızarıp bakışlarını indirdi. Laurence devam etti. "Seni bir görevi reddeden kişi konumuna sokmayacağım; bunun Hava Kuvvetleri'nde ne anlama geldiğini bilmiyorum ama Deniz Kuvvetleri'nde çok ciddi bir lekedir. En ufak bir itirazın varsa çekinmeden söyle; bu konu aramızda kalacak."

"Efendim," diye başladı Granby, ardından utanarak aniden ağzını kapadı; bu ifadeyi gizli bir hakaret anlamında çok sık kullanmıştı. Baştan başladı. "Yüzbaşı, böyle bir nezaketi hak edecek çok az şey yaptığımın farkındayım. Geçmişteki davranışlarımı bağışlayabilirseniz, bu fırsattan çok memnun olacağımı söylemek isterim." Konuşma, sanki daha önce çalışılmış gibi ağzında biraz yapmacık durmuştu.

Laurence tatmin olmuş bir şekilde başını salladı. Kararı son anda vermişti; bu Temeraire'in iyiliği için olmasaydı, Granby'nin son yaptığı kahramanlığa karşın ona karşı saygı-

sızca davranan bir adama kendini bu kadar açma konusunda emin olmazdı. Ama Granby bariz biçimde genç subayların en iyisiydi ve Laurence bu riski almaya karar vermişti. Yanıttan oldukça memnundu. Biraz garip bir biçimde dile getirilmiş olsa da tatmin edici ve saygılıydı. "Çok iyi," dedi yalnızca.

Geri yürümeye başlamışlardı ki Granby aniden, "Ah, kahretsin," dedi, "bunu düzgün bir şekilde ifade edemeyebilirim ama şunu belirtmeden geçemeyeceğim; size ne kadar üzgün olduğunu söylemek zorundayım. Çocukluk ettiğimi biliyorum."

Laurence adamın açık sözlülüğü karşında şaşırmıştı ve Granby'nin ses tonundan belli olduğu kadarıyla böylesine içten ve hissedilerek dilenen bir özrü kabul etmezlik yapamazdı. "Özrünü kabul etmekten memnuniyet duyarım," dedi, sessizce ama içten bir şekilde. "Seni temin ederim kendi hesabıma her şeyi unuttum ve bundan sonra daha iyi silah arkadaşları olabileceğimizi umarım."

Durup el sıkıştılar. Granby hem rahatlamış, hem de mutlu görünüyordu ve Temeraire'in yanma dönerlerken Laurence diğer subaylar için önerilerini sorduğunda, teğmen büyük bir şevkle yanıt verdi.

DAHA SARGILAR ÇIKARILMADAN, Temeraire yıkanmak istediğiyle ilgili ağlamaklı sesler çıkartmaya başlamıştı. Haftanın sonuna gelindiğinde yaralar kabuk atmış iyileşiyordu ve doktorlar isteksizce onay verdi. Çoktan adayları olarak düşünmeye başladığı çocuklar tarafından etrafı çevrili Laurence, Temeraire'i bekletmemek için avluya indi ve onu katılacakları formasyondaki dişi Uzunkanat ile konuşurken buldu.

"Püskürttüğün zaman canın acıyor mu?" diye soruyordu Temeraire merakla. Laurence Temeraire'in dişi ejderhanın çenesinin her iki yanındaki asidin çıktığı oyuk kemik mahmuzları incelediğini görebiliyordu.

"Hayır, hissetmiyorum bile," diye karşılık verdi Lily. "Püskürme sadece başımı aşağı eğersem geliyor, bu yüzden üzerime sıçramıyor; elbette formasyondayken asitten kaçınmak için dikkatli olmalısınız."

Devasa kanatlar sırtına toplanmıştı ve birbirinin üzerine binen yarı saydam mavi ve turuncu katlar yüzünden kahve-

rengi görünüyorlardı; sadece yan taraflarındaki siyah-beyaz uçlar belli oluyordu. Temeraire'inkiler gibi ince çizgiler şeklinde gözbebekleri vardı; göz rengi turuncu-sarıydı ve çenesinin her iki tarafındaki çıkık kemik mahmuzlar ona çok vahşi bir görünüm veriyordu. Yer ekibi büyük bir dikkatle koşumunun her parçasını cilalayıp temizleyerek üzerinde dolaşırken mükemmel bir sabırla bekliyordu; Yüzbaşı Harcourt etrafında ileri geri dolaşıyor ve yapılan işi inceliyordu.

Temeraire'in yanma gelirken Lily Laurence'a baktı; sadece meraktan bakmasına karşın korkutucu gözleri bakışlarına uğursuz bir nitelik katıyordu. "Sen Temeraire'in pilotu musun? Catherine, onlarla birlikte göle gidelim mi? Suya girmek istediğimden emin değilim ama izlemek isterim."

"Göle gitmek mi?" Yüzbaşı Harcourt teklif karşısında koşumu inceleme işinden başını kaldırdı ve açık bir şaşkınlıkla Laurence'a baktı.

"Evet, Temeraire'i yıkanmaya götürüyorum," dedi Laurence. "Bay Hollin, hafif koşumu takalım lütfen ve kayışları yaralardan uzak tutup tutamayacağımıza bakalım."

Hollin Levitas'ın koşumunu temizleme işiyle meşguldü; küçük ejderha yemekten yeni dönmüştü. "Sen de gelecek misin?" diye sordu Levitas'a. "O da gelecekse, efendim, Temeraire'e koşum takmaya gerek olmayabilir," diye ekledi Laurence'a.

"Ah, çok isterim," dedi Levitas, izin istiyormuş gibi umutla Laurence'a bakarak.

"Teşekkür ederim, Levitas," dedi Laurence, yanıt olarak. "Bu mükemmel bir çözüm olur; beyler, bu sefer sizi göle Levitas götürecek," dedi adaylara; Roland'ın varlığına karşın hitabını değiştirmeye çalışmaktan uzun süre önce vazgeçmiş-

ti. Kız bu hitaba kolaylıkla kendini de dâhil ediyor gibi göründüğü için, ona da diğerleri gibi davranmak daha kolaydı. "Temeraire, onlarla mı gideyim, yoksa beni taşır mısın?"

"Elbette taşırım," dedi Temeraire.

Laurence başını salladı. "Bay Hollin, başka bir işiniz var mı? Yardım etmeniz hoş olurdu ve beni Temeraire taşırsa, Levitas da seni taşıyabilir kesinlikle."

"Memnuniyet duyarım, efendim, ama koşumum yok," dedi Hollin, ilgiyle Levitas'a bakarak. "Daha önce hiç uçmamıştım; yani, yer ekibi donanımının dışında demek istedim. Bana biraz zaman verirseniz, sanırım parçalardan bir şeyler uydurabilirim."

Hollin kendine koşum yapmakla uğraşırken, Maximus yeri sallayarak avluya indi. "Hazır mısın?" diye sordu Temeraire, memnun gözükerek; Berkley, iki tane yardımcı pilotla birlikte sırtındaydı.

"O kadar sızlandı ki sonunda teslim oldum," dedi Berkley, Laurence'm keyifli ve sorgulayan bakışlarına yanıt olarak. "Bana soracak olursan yüzen ejderhalar fikri çok aptalca; büyük saçmalık." Sevgiyle Maximus'un omzuna vurdu.

"Biz de geliyoruz," dedi Lily. Grubun geri kalanı toplanırken o ve Yüzbaşı Harcourt sessizce konuşmuştu ve Yüzbaşı Harcourt'u sırtına kaldırıyordu. Temeraire dikkatle Laurence'ı tuttu; büyük pençelere karşın Laurence hiç de endişeli değildi. Kıvrık parmakların arasında olmak son derece rahattı; avuç içine oturabiliyordu ve metal bir kafesteymiş gibi güvendeydi.

Gölün kıyısına indiklerinde, Temeraire doğruca suya girip yüzmeye başladı. Maximus çekinerek sığlığa girdi ama

ayakta durabileceğinden öteye gitmedi. Lily burnuyla suyu yoklayıp izleyerek kıyıda duruyordu. Levitas alışkanlığı olduğu üzere kıyıda duraksadı, ardından aniden suya daldı ve gözleri sımsıkı kapalı kanatlarım çırpıp etrafına su sıçratarak açıldı ve hevesle yüzmeye başladı.

"Onlarla girmemiz gerekiyor mu?" diye sordu Berkley'nin yardımcı pilotlarından biri, korku dolu bir sesle.

"Hayır, aklından bile geçirme," dedi Laurence. "Bu göl dağdaki kar suyuyla besleniyor. Anında morarırsın. Ama yüzmek beslenmelerinden kaynaklanan kirin ve kanın büyük bir kısmım temizler ve geri kalan da biraz ıslandıktan sonra çok daha rahat temizlenir."

"Hımm," dedi bunu duyan Lily ve çok yavaş bir şekilde suya girmeye başladı.

"Senin için çok soğuk olmadığından emin misin, canım?" diye seslendi arkasından Harcourt. "Sıtma nöbetine tutulan bir ejderha hiç duymadım; sanırım bu olasılık dışı," dedi Laurence ve Berkley'ye.

"Evet, hava dondurucu olmadıkça soğuk onları sadece canlandırır ki bundan hoşlanmazlar," dedi Berkley, ardından sesini yükselterek, "Maximus, seni koca korkak, gireceksen gir; bütün gün burada bekleyemem," diye bağırdı.

"Korkmuyorum," dedi Maximus kızgın bir şekilde ve Levitas'ı bir anlığına batıran, Temeraire'i ise baştan aşağı yıkayan büyük bir dalga yaratarak suya atladı. Levitas ağzından sular saçarak yukarı çıktı ve Temeraire homurdanıp Maximus'a su atmak için başım suya daldırdı; bir saniye sonra ikisi gölü fırtınadaki Atlas Okyanusu'na çevirerek birbirleriyle su savaşına tutuştu.

Levitas gölden çıkıp çırpınarak pilotların üzerine soğuk su damlaları sıçrattı. Hollin ve adaylar onu kurulamak için işe koyuldu ve küçük ejderha, "Ah, yüzmekten gerçekten hoşlandım; gelmeme izin verdiğin için teşekkür ederim," dedi.

"Neden istediğin sıklıkta gelemediğini anlamıyorum," dedi Laurence, bunu nasıl karşılayacaklarını görmek için Berkley ile Harcourt'a bakarak. İkisi de hiç dikkate almış ya da karışmasının işgüzarlık olduğunu düşünüyor gibi görünmüyordu.

Lily sonunda neredeyse tamamen suyun altında kalacak kadar ya da en azından doğal batmazlığının izin verdiği kadar açılmıştı. Birbirine su atan genç ejderhalardan bir hayli uzak duruyor ve başının yanıyla vücudunu ovalıyordu. Yüzmekten çok yıkanmakla ilgilendiği için sudan ikinci çıkan o oldu ve kirli yerleri gösterip Harcourt ve adaylar tarafından özenle temizlenirken keyifle homurdandı.

Maximus ve Temeraire sonunda yüzmeye doymuştu ve onlar da kurulanmak için kıyıya çıktı. Maximus, Berkley'nin ve iki yetişkin yardımcı pilotun bütün emeğini gerektirmişti. Adaylar sırtını kurularken Temeraire'in nazik yüz derisini temizleyen Laurence, Berkley'nin ejderhasımn boyutlarına söylenmesine gülümsemeden edemedi.

Manzaranın tadım çıkarmak için işine ara verip bir adım geriledi. Temeraire artık kendinden kuşkulanmanın izi olmadan, gözleri ışıl ışıl ve başı gururla yukarıda diğer ejderhalarla rahatça sohbet ediyordu ve bu garip, karışık arkadaşlık Laurence'ın bir zamanlar kendi için istediği bir şey olmasa da, içini ısıtıyordu. Kendini kanıtlamış olduğunun, Temeraire'in de aynısını yapmasına yardım ettiğinin ve ikisi için de gerçek, değerli bir yer bulmuş olmanın verdiği derin tatminin farkındaydı.

Keyifleri avluya dönene kadar sürdü. Rankin akşam kıyafetlerini giymiş ve bariz bir sinirle koşumunun kayışlarını bacağının yanma vurarak avlunun kenarında oturuyordu. Levitas yere konarken korkuyla biraz sıçradı. "Bu şekilde uçup giderek ne yapmaya çalışıyorsun?" dedi Rankin, Hollin ve adayların inmesini bile beklemeden. "Yemek yemediğin zamanlarda burada beklemen gerekiyor, anlıyor musun? Ve siz, ona binebileceğinizi kim söyledi?"

"Levitas beni kırmayarak onları taşıdı, Yüzbaşı Rankin," dedi Laurence, Temeraire'in avucundan inip adamın dikkatini çekebilmek için sert bir şekilde konuşarak. "Sadece, bir işaretle hemen buraya gelebileceğimiz göle gittik."

"Ejderhamı burada bulmak için işaretçilerin peşinden koşmak istemiyorum, Yüzbaşı Laurence ve kendi hayvanınızla ilgilendiğiniz, benimkini de bana bıraktığınız için teşekkür ederim," dedi Rankin çok soğuk bir şekilde. "Sanırım ıslaksın?" diye ekledi Levitas'a.

"Hayır, hayır; büyük oranda kuru olduğuma eminim, suda çok fazla kalmadım, yemin ederim," dedi Levitas, kamburunu çıkartıp iyice sinerek.

"Umalım, öyle olsun," dedi Rankin. "Eğil, acele et. Ve siz, şu andan itibaren ondan uzak duracaksınız," dedi adaylara, neredeyse Hollin'e omuz atarak yerine çıkarken.

Laurence sırtında Rankin ile uçarak uzaklaşan Levitas'a baktı; diğer ejderhalar gibi Berkley ve Yüzbaşı Harcourt da sessizdi. Lily aniden başım çevirdi ve kızgın bir tükürme sesi çıkarttı; yere sadece birkaç damla düştü ama cızırdamaya ve simsiyah lekeler bıraktığı taşın üzerinden duman çıkmaya başladı.

"Lily!" dedi Yüzbaşı Harcourt ama sessizlik bozulduğu için sesinde bir rahatlama ifadesi vardı. "Biraz koşum yağı getir, Peck," dedi yer ekibinden birine, inerken; duman kesilene kadar yağı cömertçe asit damlaları üzerine döktü. "İşte, biraz kumla üzerini kapayın. Yarın yıkanacak kadar güvenli olur."

Bu ufak telaşı Laurence da memnuniyetle karşılamıştı; kendine hemen konuşacak kadar güvenememişti. Temeraire ona burnuyla hafifçe sürtündü ve adaylar endişeyle ona baktı. "Bunu teklif bile etmemeliydim, efendim," dedi Hollin. "Umarım beni affedebilirsiniz. Yüzbaşı Rankin de..."

"Hiç de değil, Bay Hollin," dedi Laurence; sesinin soğuk ve çok sert çıktığını duyabiliyordu ve etkiyi azaltmayı deneyerek, "Sen yanlış bir şey yapmadın," diye ekledi.

"Levitas'tan neden uzak durmamız gerektiğini anlamıyorum," dedi Roland alçak sesle.

Laurence yanıt vermekte duraksamadı; yanıt Rankin'e olan kızgınlığı kadar güçlü ve istem dışıydı. "Üstün öyle yapmanı emretti, Bayan Roland; bu sizin için yeterli değilse kendinize yanlış meslek seçmişsiniz demektir," diye çıkıştı. "Bir daha böyle bir şey söylediğinizi duymak istemiyorum. Şu bezleri hemen çamaşırhaneye götürün lütfen. İzninizle beyler," diye ekledi diğerlerine, "akşam yemeğinden önce biraz yürüyeceğim."

Temeraire, peşinden gidemeyecek kadar iriydi, bu yüzden yolunun üzerindeki ilk açıklığa uçarak oraya ulaşmasını bekledi. Laurence yalnız kalmak istediğini düşünmüştü ama ejderhanın etrafını çevreleyen önkollarında olmak ve kalbinin neredeyse müzikal olan atışını ve nefes alışverişinin düzenli yankısını dinleyerek sıcak gövdesine yaslanmak onu memnun

etmişti. Öfkesi uçup gitmişti ama geriye mutsuzluk kalmıştı. Rankin'i çılgınca düelloya davet etmek istiyordu.

"Levitas'ın buna neden katlandığım anlamıyorum; küçük olsa bile Rankin'den çok daha büyük," dedi Temeraire sonunda.

"Senden koşum takmam ya da bazı tehlikeli manevralar yapmanı istediğimde buna neden katlandın?" dedi Laurence. "Bu onun görevi ve alışkanlığı. Yumurtadan çıktığından beri itaat ederek büyümüş ve böyle bir davranışa katlanmış. Başka türlüsünü bilmiyor bile."

"Ama seni ve diğer yüzbaşıları görüyor; kimse onun gibi davranmıyor," dedi Temeraire. Pençelerini sıktı; yerde derin oluklar açtılar. "Sana alışkanlığım olduğu ve kendi başıma düşünemediğim için itaat etmiyorum; itaat edilmeye değer olduğunu bildiğim için itaat ediyorum. Sen bana asla kötü davranmazsın ve sebepsiz yere tehlikeli ya da hoş olmayan bir şeyler yapmamı istemezsin."

"Evet, sebepsiz yere istemem," dedi Laurence. "Ama zor bir görevdeyiz, kıymetlim ve bazen çok fazla şeye göğüs germemiz gerekiyor." Duraksadı, ardından kibarca, "Ben de seninle bunu konuşmak istiyordum, Temeraire," diye ekledi. "Bir dahaki sefere benim hayatımı o kadar çok insanınkinin üzerinde tutmayacağına dair bana söz vermelisin. Düşünülecek bir mürettebatı olmasa bile, Victoriatus'un Hava Kuvvetleri için benden çok daha değerli olduğunu anlıyorsundur, eminim; onların hayatını benimkini kurtarmak için riske atmayı asla düşünmemelisin."

Temeraire iyice Laurence'm etrafına kıvrıldı. "Hayır, Laurence, böyle bir şey için söz veremem," dedi. "Üzgünüm, ama sana yalan söylemeyeceğim. Düşmene izin veremezdim.

Sen hayatları kendi hayatının üzerine koyabilirsin; ben bunu yapamam, çünkü benim için hepsinden daha değerlisin. Öyle bir durumda sana itaat etmeyeceğim ve görev konusuna gelince, o kavramdan pek hoşlanmıyorum."

Laurence buna nasıl yanıt vereceğinden emin değildi; Temeraire'in ona verdiği değerden etkilenmiş olduğunu inkâr edemezdi ama yine de ejderhanın kendi yargısı doğrultusunda emirlere uyacağını ya da uymayacağını bu kadar açık bir şekilde ifade etmesi korkutucuydu. Laurence hayvanın yargısına büyük ölçüde güveniyordu ama Temeraire'e disiplinin ve görevin değerini öğretmek için yetersiz bir çaba harcadığını hissetti bir kez daha. "Keşke bunu sana nasıl düzgün bir şekilde açıklayabileceğimi bilseydim," dedi biraz umutsuz bir şekilde. "Belki de sana bu konuyla ilgili birkaç kitap bulmalıyım."

"Olabilir," dedi Temeraire, ilk kez bir şeyler okumak hakkında şüpheli görünerek. "Hiçbir şeyin beni farklı davranmaya ikna edebileceğini sanmıyorum. Yine de, tekrarlanmaması için çok dikkat edeceğim. Dehşet verici bir andı ve seni yakalayamayabileceğimden korktum."

Laurence bunun üzerine gülümsedi. "En azından bu noktada anlaşıyoruz ve ben de herhangi bir tekrardan kaçınmak için elimden geleni yapacağıma söz veriyorum."

Roland ertesi sabah onu almaya geldi; küçük çadırda yine Temeraire'in yanında uyumuştu. "Celeritas sizi çağırıyor, efendim," dedi kız ve Laurence fularını takıp ceketini giyer giymez onunla beraber şatoya yürüdü. Temeraire uyumaya devam etmeden önce güçlükle bir gözünü açarak ona uykulu

bir şekilde veda etti. Yürürlerken kız, "Yüzbaşı, bana hâlâ kızgın mısınız?" diye sordu.

"Ne?" dedi Laurence boş gözlerle kıza bakarak; ardından hatırladı ve "Hayır Roland, değilim," dedi. "O şekilde konuşmakla neden hata yaptığını anlamışsındır, umarım."

"Anladım," dedi kız ama Laurence yanıtın biraz kuşkulu olmasını görmezden geldi. "Levitas ile konuşmadım ama bu sabah onu çok iyi görmediğimi söylemeliyim."

Avludan geçerlerken Laurence, Winchester'a baktı; Levitas diğer ejderhalardan uzakta, arka köşede kıvrılmış yatıyordu ve saatin erken olmasına karşın, uyumayarak boş gözlerle yere bakıyordu. Laurence bakışlarını kaçırdı; yapabileceği bir şey yoktu.

"Hadi bakalım, Roland, işinin başına," dedi Celeritas, kız Laurence'ı ona getirince. "Yüzbaşı, sizi bu kadar erken çağırdığım için üzgünüm; ilkin, sizce Temeraire eğitime devam edecek kadar iyi mi?"

"Evet, efendim; çok çabuk iyileşiyor ve dün herhangi bir zorluk yaşamadan göle uçup geri geldi," dedi Laurence.

"Güzel, güzel." Celeritas sessizliğe gömüldü ve ardından iç geçirdi. "Yüzbaşı, size Levitas ile ilgilenmemenizi emretmek zorundayım," dedi.

Laurence yüzünü ateş bastığım hissetti. Demek Rankin onu şikâyet etmişti. Bu yine de hak ettiğinden fazlası değildi; gemisini ya da Temeraire'i idare ederken bu gibi gereksiz müdahalelere katlanmak zorunda kalmamıştı asla. Kendini haklı çıkarmak için ne tür bir bahanesi olursa olsun yaptığı yanlıştı ve öfke çabucak utancın içinde eriyip yok oldu. "Efendim, sizi bana bunu söylemek zorunda bıraktığım için özür dilerim; bir daha olmayacağı konusunda size garanti veririm."

Celeritas homurdandı; görevini yerine getirmişti ve bunu pekiştirmek için zahmete girmiyor gibi görünüyordu. "Bana garanti verme; bunu samimi bir şekilde yaparsan gözümdeki değerin düşer," dedi. "Bu büyük bir ayıp ve herkes kadar ben de hatalıyım. Ben ona hoşgörü göstermeyince, Hava Kuvvetleri Komutanlığı onu kurye olarak kullanabileceğini düşündü ve ona bir Winchester verdi; onu çok iyi tanımama karşın büyükbabasının hatrı yüzünden buna karşı çıkamadım."

Kınamanın yumuşatılmasıyla rahatlayan Laurence, Celeritas'ın ona hoşgörü gösterememekle neyi kastettiğini öğrenmeye can atıyordu. Şüphesiz Hava Kuvvetleri Komutanlığı, eğitim sorumlusu gibi sıra dışı bir ejderhaya, kullanıcı olarak Rankin gibi bir adamı vermeyi düşünmezdi. "Büyükbabasını iyi tanır mıydınız?" diye sordu kendini tutamayarak.

"İlk kullanıcımdı; oğlu da benimle birlikte görev yapmıştı," dedi Celeritas kısaca, başını öne eğip başka tarafa çevirerek. Bir an sonra kendini toplayıp, "Eh, çocuk için umutlarım vardı," diye ekledi, "ama annesinin ısrarları yüzünden burada büyümedi ve ailesi ona garip bir mantık aşıladı; bırak pilot olmayı, yüzbaşı bile olmaması gerekiyordu. Ama artık bir yüzbaşı ve Levitas ona itaat ettiği sürece de öyle kalacak. Bu işe karışmana izin veremem. Subayların birbirinin hayvanına karışmasına izin vermemizin ne anlama geleceğini tahmin edebiliyorsundur; teğmenler yüzbaşı olmak için mutlu olmayan herhangi bir ejderhayı ayartma dürtüsüne direnemez ve kargaşa çıkar."

Laurence başını eğerek selam verdi. "Kesinlikle anlıyorum, efendim."

"Sana ilgilenecek daha acil bir iş vereceğim. Bugün

Lily'nin formasyonuna dâhil olacaksınız," dedi Celeritas. "Lütfen gidip Temeraire'i getir; diğerleri kısa bir süre sonra burada olur."

Laurence düşünceli bir şekilde Temeraire'in yanma döndü. Birlikte bir savaşta öldürülmedikleri sürece, daha büyük türlerin, kullanıcılarından daha fazla yaşadığını elbette biliyordu; daha önce ne bunun ejderhaları yalnız bıraktığını, ne de o ejderhaların ya da Hava Kuvvetleri Komutanlığı'nın durumun üstesinden nasıl geldiğini hiç düşünmemişti. Elbette ejderhanın yeni bir kullanıcıyla göreve devam etmesi İngiltere'nin çıkarmaydı ama ejderhanın, düşüncelerini meşgul eden ve onu Celeritas'ın kesinlikle hâlâ hissettiği kederden alıkoyan görevlerle daha mutlu olacağını düşünmeden de edemiyordu.

Açıklığa ulaşan Laurence endişeyle, uyuyan Temeraire'e baktı. Elbette önlerinde pek çok yıl vardı ve savaşın gidişatı bu türden bütün soruları kolayca geçersiz kılabilirdi ama Temeraire'in gelecekteki mutluluğu şimdiye kadar üstlendiği herhangi bir sorumluluktan daha ağır bir şekilde onun omuzlarındaydı ve çok geçmeden bunu sağlamak için ne gibi hazırlıklar yapabileceğini düşünmeye başlamak zorunda kalacaktı. Birkaç yıl geçtikten sonra Temeraire de buna razı olursa, titizlikle seçilmiş bir teğmen onun yerine geçebilirdi.

"Temeraire," dedi ejderhanın burnunu okşayarak; Temeraire gözlerini açıp hafifçe mırıldandı.

"Uyandım; bugün tekrar uçacak mıyız?" diye sordu, gökyüzüne doğru kocaman esneyip kanatlarını biraz geriye çekerek.

"Evet, kıymetlim," dedi Laurence. "Hadi, koşumunu takmalıyız; eminim Bay Hollin koşumunu hazırlamıştır."

Başında Lily'nin olduğu formasyon, göç eden bir kuş sürüsünden çok farkı olmayan kama düzeninde* uçuyordu. Sarı Orakçılar Messoria ve Immortalis, Lily'yi yakın mesafe saldırılardan korumak için koruyucu bir gövde oluşturarak kilit yan konumları doldururken, uçlar bir Gri Bakır olan daha küçük ama çevik Dulcia ve Nitidus adındaki Paskal Mavisi tarafından tutuluyordu. Hepsi de yetişkindi ve Lily hariç hepsinin savaş deneyimi vardı; genç ve deneyimsiz Uzunkanat'ı desteklemek için özellikle seçilmişlerdi ve yüzbaşıları ve mürettebatı becerilerinden haklı olarak gurur duyuyordu.

Laurence geçen bir buçuk ayın sonsuz çalışmasından ve tekrarından minnettardı; bu kadar uzun süredir tekrar ettikleri manevralar Temeraire ve Maximus için şu ana kadar alışkanlık haline gelmemiş olsaydı, diğerlerinin usta olduğu ve kolaylıkla yaptığı akrobasilere asla ayak uyduramazlardı. Lily'nin biraz arkasında olacak şekilde iki daha iri ejderhanın eklenmesiyle, formasyon üçgen şeklini almıştı. Savaştaki görevleri, formasyonu ağır savaş sınıfı ejderhalardan gelen saldırılara karşı savunup kırma girişimlerini savuşturmak ve Lily'nin asidiyle zayıflatılmış hedeflere atmak üzere büyük miktarlarda bomba taşımaktı.

Yaşça daha büyük ejderhalardan hiçbirinin işleri dışında oyun oynamak için çok fazla enerjisi olmamasına karşın, Laurence Temeraire'in formasyondaki ejderhalarla arkadaş olmasından çok memnundu. Kısıtlı boş vakitlerinin çoğunu tembellik ederek ve Temeraire, Lily ve Maximus konuşurken ve ara sıra ebecilik oynarken hoşgörülü bir keyifle izleyerek geçiriyorlardı. Laurence kendi adına artık diğer pilotlar arasında oldukça hoş karşılandığını hissediyordu ve ilişkilerinin

* Savaçta ucu düşmana çevrilmiş ters "v" şeklindeki taktik, düzen. (Yay.N.)

samimiyetinin kendi kendine oturduğunu fark etti; eğitim sonrası bir konuşmada ilk defa kendini Yüzbaşı Harcourt yerine sadece "Harcourt" derken bulmuştu ve sözcükler ağzından çıkana kadar bu yaptığım fark etmemişti bile.

Yüzbaşılar ve üsteğmenler genelde akşam yemeğinde ya da ejderhaların hepsi uyuduktan sonra gecenin geç saatlerine kadar çeşitli stratejileri ve taktikleri konuşuyordu. Laurence'ın görüşü bu sohbetlerde nadiren soruluyordu ama bunu çok da büyütmüyordu; hava savaşının temellerini çabucak kapmış olmasına karşın, kendini sanata yeni katılmış biri olarak görüyordu ve diğer pilotların da aynı şekilde düşünmesine gücenmiyordu. Temeraire'in özel becerileriyle ilgili bazı bilgileri paylaşabildiği zamanlar haricinde sessiz kalıyor ve sohbetlere katılma girişiminde bulunmayarak, daha çok kendini eğitme amacıyla dinlemeyi tercih ediyordu.

Sohbet ara sıra savaşla ilgili daha genel konulara dönüyordu ama savaşa uzak oldukları için bilgileri birkaç hafta eskiydi ve kuramcılık kaçınılmazdı. Laurence bir akşam onlara katıldığında Sutton'ın, "Lanet Fransız filosu herhangi bir yerde olabilir," dediğini duydu. Sutton, Messoria'nın pilotuydu ve dört savaşa katılmış biri olarak aralarındaki en deneyimli subaydı; biraz karamsarlık eğilimi ve renkli bir dili vardı. "Artık Toulon'un dışına çıktıklarına göre, tek bildiğimiz piçlerin çoktan Kanal yolunda olduğu; yarın işgal ordusunu kapımızda bulursak şaşırmam."

Laurence lafa karışamadan edemedi. "Seni temin ederim, yanılıyorsun," dedi oturarak. "Evet, Villeneuve ve filosu Toulon'dan kaçmış olabilir ama büyük bir harekâta kalkışmadı, sadece kaçıyor; Nelson başından beri peşinde."

"Bir şeyler mi duydun, Laurence?" diye sordu Dulcia'mn pilotu Chenery, kafasını Immortalis'in pilotu Little ile oynadıkları *vingt-et-urı* oyunundan kaldırarak.

"Evet, birkaç tane mektup aldım; bir tanesi *Reliant*'ın kaptanı Yüzbaşı Riley'den," dedi Laurence. "Nelson'ın filosuyla beraber. Villeneuve'u Atlas Okyanusu'nda kovalıyorlarmış ve Lord Nelson'ın Fransızları Baü Hint Adaları'nda yakalama umudu olduğunu yazmış."

"Ah, biz de burada neler olup bittiğine dair hiçbir fikrimiz olmadan oturuyoruz!" dedi Chenery. "Tanrı aşkına, şu mektubu bize de oku; biz burada cahil cahil otururken bu bilgiyi kendine saklaman hoş bir şey değil."

Laurence'ın alınamayacağı kadar hevesli konuşmuştu; bu duygular diğer yüzbaşılar tarafından da tekrar edilince, yeni adresini bilen eski meslektaşları tarafından gönderilmiş az sayıdaki mektubu getirmesi için odasına bir hizmetkâr gönderdi. Durumundaki değişikliğin üzüntüsünü paylaşan birkaç paragrafı atlamak zorunda kalmasına karşın bunu oldukça incelikle yapmayı başardı ve masadakiler haberin her kelimesini büyük bir açlıkla dinlediler.

"Demek Villeneuve'un on yedi, Nelson'ın on iki gemisi var," dedi Sutton. "Namussuzun kaçmasının pek bir önemi yok öyleyse. Ya geri dönerse? Nelson, Atlas Okyanusu'nda bu şekilde hız yaparken herhangi bir hava desteği alamaz; hiçbir nakliye gemisi ona yetişemez ve Baü Hint Adaları'nda konuşlanmış hiç ejderhamız yok."

"Yine de filonun onu daha az gemiyle yakalayabileceğini söyleyebilirim," dedi Laurence coşkuyla. "Size Nil'i ve ondan önceki St. Vincent Burnu Savaşı'nı hatırlatırım, bayım; sık sık sayıca avantajsız hale düşmüştük ama yine de kazanmayı bil-

dik ve Lord Nelson bir filo harekâtım hiç kaybetmedi." Biraz zorlanarak kendine hâkim olup bu noktada durdu; ateşli bir taraftar gibi görünmek istemiyordu.

Diğerleri gülümsedi ve Little sessiz tarzıyla, "Onlardan bunun hesabını soracağını ümit etmeliyiz öyleyse," dedi. "Bu konudaki acı gerçek, Fransız filosu her şekilde sağlam kalırken bizim ölümcül tehlike içinde olmamız. Deniz Kuvvetleri onları her zaman yakalayamaz ve Napolyon'un ordusunu karşıya geçirmek için Kanal'ı sadece iki, bilemedin üç gün tutmaya ihtiyacı var."

Bu korkutucu bir düşünceydi ve hepsi de ağırlığını hissetti. Sonunda Berkley homurdanarak sessizliği bozdu ve kadehine uzanıp kafasına dikti. "Hepiniz kara kara düşünerek oturabilirsiniz, ben yatmaya gidiyorum," dedi. "Yeterince sıkıntı var zaten başımızda."

"Ben de sabah erken kalkmalıyım," dedi Harcourt kalkarak. "Celeritas sabah manevralardan önce Lily'nin hedeflere püskürtme alıştırması yapmasını istedi."

"Evet, hepimiz uyumalıyız," dedi Sutton. "Bu formasyonu düzene sokmaktan başka yapacağımız daha iyi bir şey yok sonuçta; Bonaparte'ın filosunu dümdüz etme şansım yakalarsak, ya bizim formasyonun ya da Dover'daki iki Uzunkanat formasyonlarından birinin isteneceğinden emin olabilirsiniz."

Grup dağıldı ve Laurence düşünceli bir şekilde kuledeki odasına çıktı. Bir Uzunkanat inanılmaz bir isabetle püskürebilirdi; eğitimlerinin ilk gününde Laurence Lily'nin neredeyse yüz yirmi metreden tek bir atışla hedefleri yok ettiğini görmüştü ve yerdeki hiçbir top o kadar yükseğe ateş edemezdi. Biber silahları ona engel olabilirdi ama asıl tehlike havada-

ki ejderhalardı ve formasyon bir bütün olarak onu korumak üzerine şekillendirilmişti. Laurence grubun savaş alanında korkunç bir varlık göstereceğini kolaylıkla görebiliyordu; aşağıdaki gemilerden birinde olmak istemezdi ve İngiltere için bu kadar iyi bir şey yapma olasılığı işine yeni bir ilgi duymasına yol açtı.

Ne yazık ki, haftalar geçip giderken, Temeraire'in onunla aym ilgiyi paylaşmasını sağlamakta güçlük çektiğini gördü. Formasyon uçuşunun ilk gerekliliği dikkat ve birinin konumunu diğerlerine göre korumasıydı. Temeraire artık grupla uçtuğu için diğerleri tarafından kısıtlanıyordu ve hız ve manevra kabiliyeti genelin çok ötesinde olduğu için çok geçmeden kısıtlamayı hissetmeye başlamıştı. Bir öğleden sonra, Laurence onun Messoria'ya, "Daha ilginç uçuşlar yapıyor musunuz?" diye sorduğunu duydu. Messoria otuz yıllık deneyimi ve pek çok savaş yarası olan bir ejderhaydı.

Dişi ejderha hoşgörüyle homurdandı. "İlginç çok iyi değildir; savaşın ortasında ilginç olanı hatırlamak zordur," dedi. "Alışırsın, hiç korkma."

Temeraire iç geçirdi ve daha fazla şikâyet etmeden işine geri döndü. Bir isteği yerine getirmekte ya da çaba göstermekte hiç de başarısız olmamasına karşın, istekli değildi ve Laurence kendini endişelenmekten alamıyordu. Temeraire'i teselli etmek ve ona ilgisini çekecek başka konular bulmak için elinden geleni yapıyordu. Beraber kitap okumaya devam ettiler ve Temeraire Laurence'ın anlamadığı her matematiksel ya da bilimsel makaleyi büyük bir ilgiyle dinledi. Ejderha hepsini zorlanmadan takip etti ve Laurence kendini, okuduğu şeyleri Temeraire'in ona açıkladığı garip bir durumda buldu.

Eğitime tekrar başlamalarından yaklaşık bir hafta son-

ra onlara Sir Edward Howe'dan bir paket geldi. Paket biraz garip bir şekilde Temeraire'e gönderilmişti ve ejderha kendine ait bir posta almaktan büyük sevinç duymuştu. Laurence onun için paketi açtı ve içinden Sir Edward'in çevirdiği ve yeni yayımlanan Doğu ejderhalarına ait hikâyelerden oluşan bir kitap çıktı.

Temeraire, Laurence'ın kendi teşekkürünü de eklediği çok kibar bir teşekkür yazısı yazdırdı ve Doğu hikâyeleri, günlerinin son durağı oldu; başka ne okurlarsa okusunlar, günü hikâyelerden birini okuyarak bitiriyorlardı. Hepsini okuduktan sonra bile, Temeraire kitabın bir kez daha okunmasından ya da ara sıra, Han hanedanı tarafından bulunmuş ilk Semavi ejderha olan Sarı Çin İmparatoru'nun ya da ada ulusundan uzaktaki Kubilay Han'ın donanmasını yönetmiş Japon ejderhası Raiden'ın hikâyesi gibi özel bir gözdesini istemekten son derece mutluydu. Napolyon'un Kanal'ın karşısındaki Büyük Ordu'su tarafından tehdit edilen İngiltere'nin hikâyesiyle benzer olduğu için sonuncusunu özellikle seviyordu.

Özlem dolu bir havayla, bir ejderhanın hazinesindeki bir inciyi yutup bir ejderhaya dönüşen imparatorun vekili Xiao Sheng'in hikâyesini de severek dinliyordu. Temeraire, "Bunun gerçek olduğunu sanmıyorum," diyene kadar Laurence adamın davranışını anlamamıştı. "İnsanların ejderhaya dönüşmesi ya da tam tersi mümkün değil, değil mi?"

"Evet, korkarım değil," dedi Laurence yavaşça; Temeraire'in bir değişiklik isteyebileceği fikri ona acı vermişti.

Ama Temeraire sadece iç geçirdi ve "Ah neyse; hiç şaşırmadım," dedi. "Gerçi istediğim zaman okuyup yazabilmem, senin de yanımda uçabilmen iyi olurdu."

Laurence rahatlamış bir şekilde güldü. "Bu zevki yaşayamadığımız için üzgünüm ama mümkün olsaydı bile, hikâyeden anlaşıldığı kadarıyla iki türlüsü de kulağa pek hoş gelmiyor."

"Evet. Okumak için bile olsa uçmaktan vazgeçmek istemezdim," dedi Temeraire. "Ayrıca, senin bana okuman oldukça hoş; bir tane daha okuyabilir miyiz? Şu kuraklık sırasında okyanustan su taşıyarak yağmur yağdıran ejderhayla ilgili olan hikâye olabilir."

Hikâyeler açıkça efsaneydiler ama Sir Edward'm çevirisi bilinen en güncel bilgilere dayanarak efsaneler için gerçekçi bir zemin oluşturan birçok açıklamayı da içeriyordu. Sir Edward'ın Doğu ejderhalarına karşı belirgin bir merakı olduğu için, Laurence bunların bile biraz abartılmış olabileceğinden şüpheleniyordu. Ama hikâyeler amaçlarına takdire değer şekilde hizmet ediyordu: Düşsel hikâyeler Temeraire'i yalnızca benzer yararlılığı göstermesi için daha da azimlendiriyor ve eğitim için ona daha çok moral veriyordu.

Kitabın başka bir amaç için de yararlı olduğu ortaya çıkmıştı. Gelişinin üzerinden çok geçmeden, çenesinin etrafında ince bıyıklar ve başının etrafındaki esnek boynuzların arasında perde şeklinde bir yele çıkmaya başlayınca Temeraire'in görünüşü diğer ejderhalardan bir kez daha ayrılmıştı. Bu ona etkileyici, ciddi bir görünüm kazandırmıştı ama diğerlerinden çok farklı göründüğünü inkâr etmenin anlamı yoktu ve Sir Edward'ın hoş kitabının kapağında Sarı İmparator'un da benzer bir yelesi olduğunu gösteren bir kabartması olmasaydı, Temeraire tekrar arkadaşlarından farklı durmanın üzüntüsünü duyacaktı.

Temeraire yine de görünüşündeki değişiklikten dolayı endişeliydi ve yelesi çıktıktan kısa bir süre sonra Laurence, kendini ve yeleyi farklı açılardan görebilmek için başını bir o yana, bir bu yana çevirerek gölün üzerindeki yansımasını incelediğini fark etti.

"Hadi ama, herkesin senin kendini beğenmiş bir yaratık olduğunu düşünmesine yol açacaksın," dedi Laurence, sallanan bıyıkları okşamak için uzanarak. "Aslında çok güzel görünüyorlar, lütfen kafana takma."

Temeraire küçük, şaşkın bir ses çıkardı ve Laurence'ın eline doğru eğildi. "Garip bir duygu," dedi.

"Canını yakıyor muyum? Çok mu hassaslar?" Laurence endişeyle aniden durdu. Temeraire'e fazla bir şey söylememiş olmasına karşın, okuduğu hikâyelerden Çin ejderhalarının, en azından İmparatorluk Ejderlerinin ve Semavilerin, ulusları için büyük bir kriz olmadığı sürece savaşmakla pek ilgilenmediğini fark etmişti. Daha çok güzellik ve bilgelikleriyle ünlüydüler ve Çin türleri arasında bu gibi nitelikler önce geliyorsa, bıyıkları onlara savaşta zayıf bir nokta verebilecek kadar hassas olabilirdi.

Temeraire onu hafifçe dürttü ve "Hayır, hiç acımıyorlar," dedi. "Tekrar yapar mısın, lütfen?" Laurence okşama işine çok dikkatli bir şekilde devam ederken, Temeraire garip bir mırıltı koyuverdi ve aniden baştan aşağı titredi. "Sanırım bundan oldukça hoşlandım," diye ekledi, gözleri giderek odağını kaybedip göz kapakları kapanmaya başlarken.

Laurence elini hızla geri çekti. "Ah, Tanrım," dedi, büyük bir utançla etrafına göz atarak; neyse ki o an etrafta diğer ejderhalardan ya da pilotlardan hiçbiri yoktu. "Celeritas ile bir an önce konuşsam iyi olacak; sanırım üreme dönemine giri-

yorsun. Çıktıklarında fark etmem gerekiyordu; bu büyümem tamamladığın anlamına geliyor olmalı."

Temeraire gözlerini kırpıştırdı. "Tamam, ama durmak zorunda mısın?" diye sordu üzgün bir biçimde.

"Bu harika bir haber," dedi Celeritas, Laurence ona bu bilgiyi aktardığında. "O kadar uzun süre onsuz yapamayacağımız için onu henüz çiftleştiremeyiz ama buna çok sevindim; savaşa yetişkin olmayan bir ejderha gönderirken her zaman endişelenirim. Üreticilere de haber göndereceğim; olası en iyi çaprazlamayı bulacaklardır. Türlerimizin arasına İmparatorluk Ejderi kanı eklenmesi bizim için çok büyük bir kazanç."

"Başka bir... rahatlamasının bir yolu..." Laurence soruyu çirkin görünmeden nasıl sözcüklere dökeceğinden emin otamayarak durdu.

"Bekleyip göreceğiz ama sanırım endişelenmene gerek yok," dedi Celeritas gayet normal bir şekilde. "Bizler atlar ya da köpekler gibi değilizdir; kendimizi en az siz insanlar kadar kontrol edebiliriz."

Laurence rahatlamıştı; Dulcia'nın eşi olmak için çok küçük olduğunu düşünmesine karşın, Temeraire'in Lily, Messoria ya da diğer dişi ejderhalarla yakın arkadaşlık kurmasının artık daha zor olabileceğinden korkmuştu. Ama Temeraire dişilere böyle bir ilgi göstermemişti; Laurence ima yoluyla bir ya da iki kez ona sormuş ama Temeraire bu düşünceye daha çok şaşırmış gibi görünmüştü.

Yine de belli ölçülerde algılanabilen bazı değişiklikler vardı. Laurence ilk olarak Temeraire'in sabahları çoğunlukla kaldırılmadan uyandığını fark etti; iştahı da değişmişti ve daha

büyük miktarlarda olmasına karşın, daha az sıklıkta yiyor ve hiç yemeden iki gün geçirebiliyordu.

Laurence, Temeraire'in kendisine öncelik verilmemesinin tatsızlığından ya da diğer ejderhaların yeni görünüşüne yan yan bakmalarından kaçınmak için yemek yemek istemediğinden endişelenmişti. Ama yelesinin çıkmasının üzerinden daha bir ay geçmeden, korkuları etkileyici bir biçimde giderilmişti. Temeraire'i beslenme alanlarına yeni indirmişti ve Lily ve Maximus beslenme yerine çağırıldığında izlemek için diğer ejderhalardan uzaklaşmıştı. Ama bu kez, onlarla birlikte başka bir ejderha daha çağırılmıştı: Laurence'ın daha önce hiç görmediği, neredeyse yarı saydam fildişi renginin içine dağılmış turuncu, sarı ve kahverengi damarlı mermer deseninde kanatları olan ve çok geniş ama Temeraire'den daha iri olmayan yeni bir türdü bu.

Kuşlaktaki diğer ejderhalar kımıldamadan üçünün aşağı inişini izledi ama Temeraire beklenmedik bir şekilde gırtlağının derinliklerinden gelen ve bir kurbağanın -tabii on iki ton ağırlığında bir kurbağa hayal edilebilirse- vıraklamasına çok benzeyen hafif bir hırıltı koyuverdi ve çağırılmamış olmasına karşın peşlerinden aşağı indi.

Çok aşağıda oldukları için Laurence çobanların yüzlerini göremiyordu ama afallamış gibi çitlerin etrafında dönüp duruyorlardı; çenesinin çoktan ilk ineğinin kanına bulanmış olduğu göz önüne alınınca, hiçbirinin Temeraire'i uzaklaştırmaya çalışmak istemediği oldukça açıktı. Lily ve Maximus itiraz etmedi, yabancı ejderha doğal olarak bunun bir değişiklik olduğunun bile farkında değildi ve bir an sonra çobanlar dört ejderhanın da istediği kadar yiyebilmesi için alana bir düzine daha hayvan saldı.

"Şahane; sizin ejderhanız, değil mi?" Laurence döndüğünde kendisine, ikisi de ejderha pulu deseninde kaim yün bir pantolon ve sade, sivil bir ceket giyen bir yabancının hitap ettiğini gördü. Adam kesinlikle bir pilot ve bir subaydı, duruşu ve sesi bir beyefendiye benziyordu ama yoğun bir Fransız aksanıyla konuşuyordu ve Laurence adamın varlığıyla bir an için şaşkına dönmüştü.

Fransız yalnız değildi; ona Sutton eşlik ediyordu ve onları tanıştırmak için yanlarına geliyordu. Fransız'ın adı Choiseul'dü.

"Praecursoris ile Avusturya'dan dün gece geldik," dedi Choiseul, Maximus'un üçüncü kurbanından sıçrayan kanlardan kaçınarak zarifçe başka bir koyun alan aşağıdaki mermer desenli ejderhayı göstererek.

"O yüzünü ekşitiyor ama bizim için bazı iyi haberleri var," dedi Sutton. "Avusturya seferber oluyor; Bonaparte ile tekrar savaşa girecek ve oldukça yakında dikkatini Kanal yerine Ren'e çevireceğini söyleyebilirim."

Choiseul, "Umarım herhangi bir şekilde umutlarınızı kırmamışımdır," dedi. "Size gereksiz endişe verirsem kahrolurum. Ama şanslarının büyük olduğunu söyleyemem. Nankörlük ediyormuşum gibi görünmek istemem; Avusturya Hava Kuvvetleri bana ve Praecursoris'e Devrim sırasında oldukça cömert bir sığınma verdi ve onlara en içten teşekkürlerimi borçluyum. Ama arşidükler aptallar ve ellerindeki birkaç yetenekli generali de dinlemeyecekler. Arşidük Ferdinand, Marengo ve Mısır'ın dâhisiyle savaşacak! Bu tam bir saçmalık."

"Marengo'daki savaşın çok zekice idare edildiğini söyleyemem," dedi Sutton. "AvusturyalIlar Verona'daki ikinci

hava tümenlerini savaşa zamanında sürmüş olsaydı, sonuç çok farklı olurdu; işin içinde her şey kadar şans da vardı tabii."

Laurence kendini kara taktikleri konusunda yorum yapacak kadar yeterli görmüyordu ama bu ona budala cesareti gibi gelmişti; ne olursa olsun şansa önemli ölçüde saygısı vardı ve şans konusunda Bonaparte çoğu generalden daha büyük bir payı kendine çekiyor gibi görünüyordu.

Choiseul hafifçe gülümsedi ve yalanlamadı, sadece, "Belki korkularım aşırıdır; yine de, yenilmiş bir Avusturya'daki konumumuz savunulamaz olduğu için bizi buraya onlar getirdi," dedi. "Eski görevimde, Praecursoris kadar değerli bir ejderhayı alıp götürdüğüm için bana karşı çok acımasız olan pek çok adam vardı," diye açıkladı, Laurence'ın soru sorar bakışlarına yanıt olarak. "Arkadaşlarım, Bonaparte'ın uzlaşılabilecek koşullar kapsamında teslim olmamızı isteyeceği ama bizi ihanet suçuyla yargılamak niyetinde olduğu konusunda uyardı beni. O yüzden bir kere daha kaçmak zorunda kaldık ve kendimizi sizin cömertliğinize bıraktık."

Rahat, samimi bir tarzda konuşmuştu ama gözlerinin etrafında derin çizgiler vardı ve bakışları mutsuzdu; Laurence ona acıyarak baktı. Bunun gibi Fransız subaylarım daha önce de duymuştu. Devrim'den sonra Fransa'dan kaçan ve İngiltere kıyılarında içleri kan ağlayan denizciler olarak durumları üzücü ve acıydı; mal varlıklarına el koyulmuş, canlarını kurtarmak için kaçan soylulardan daha kötü durumda olduklarım hissetmişti; çünkü ulusları savaştayken boş boş oturmanın tüm acısını hissediyorlardı ve İngiltere'de kutlanan her zaferde görevlerinin başında olamamanın burukluğunu yaşıyorlardı.

"Ah, evet, bunun gibi bir Chanson-de-Guerre'i saflarımıza katmak nadir cömertliklerimizdendir," dedi Sutton ağır ama iyi niyetli bir şekilde takılarak. "Ne de olsa, bir diğerine zar zor yer açabileceğimiz çok fazla ağır sıklet ejderhamız var; özellikle bu kadar güzel ve iyi eğitimli bir gazi için."

Choiseul teşekkür anlamında hafifçe başını eğerek selam verdi ve sevgiyle aşağıdaki ejderhasına baktı. "Övgüleri Praecursoris için seve seve kabul ederim ama burada zaten bir sürü güzel hayvanınız var; şu Soylu Bakır muazzam gözüküyor ve boynuzlarından henüz erginliğe ulaşmadığım görüyorum. Ve sizin ejderhanız, Yüzbaşı Laurence, kesinlikle yeni bir tür olsa gerek. Onun gibisini daha önce hiç görmemiştim."

"Hayır, büyük olasılıkla bir daha da göremezsin," dedi Sutton, "tabii dünyanın öteki ucuna gitmezsen."

"Kendisi bir Çin türü olan İmparatorluk Ejderi'dir, bayım," dedi Laurence, gösteriş yapmak isteyip istememek arasında gidip gelerek. Yeterince kontrol altına alınmış olmasına karşın Choiseul'ün şaşkın tepkisi son derece tatmin ediciydi ama ardından Laurence, Temeraire'i ele geçirme koşullarım açıklamak zorunda kaldı ve bir Fransız'a, bir Fransız gemisinin ve bir Fransız yumurtasının ele geçirilme hikâyesini anlatırken kendini biraz garip hissetmesine engel olamadı.

Ama Choiseul'ün duruma alışık olduğu belliydi ve yorum yapmamasına karşın en azından gösterdiği hoşgörüden hikâyeyi daha önce duymuş olduğu belli oluyordu. Sutton, Fransızların kaybı üzerinde biraz kendini beğenmiş bir duruş sergilemeye meyilli olmasına karşın, Laurence, Choiseul'ün kuşlakta ne aradığını sorarak aceleyle araya girdi.

"Eğitimde olan bir formasyon olduğunu biliyorum ve Praecursoris ve ben manevralara katılacağız; formasyondaki

ejderhalar için bir yedek olacağımızı tahmin ediyorum' dedi Choiseul. "Ayrıca Celeritas, Praecursoris'in formasyon uçuşu için en ağır ejderhalarınızın eğitimine katkıda bulunabileceğini umuyor; neredeyse on dört yıldır formasyonlarda sürekli yer aldık."

Diğer ejderhalar beslenme alanına çağırılınca sohbetlerini bir kanat gürlemesi böldü. İlk dördü yemeklerini bitirmişti ve Temeraire ve Praecursoris aynı anda yakındaki uygun bir kaya çıkıntısına inmeye çalıştı. Laurence, Temeraire'in daha yaşlı ejderhaya dişlerini göstermesine ve yelesini kabartmasına şaşırmıştı. "İzninizi rica ediyorum," dedi aceleyle ve Temeraire'e seslenerek başka bir yer bulmak için seğirtti ve hayvanın uzaklaştığını, onu takip ettiğini görünce rahatladı.

"Yanına gelecektim," dedi Temeraire biraz sitemli bir şekilde, çekişmeli tüneği işgal eden ve sessizce Choiseul'le konuşan Praecursoris'e kısık gözlerle bir bakış atarak.

"Onlar burada konuk; yol vermek kibarlıktandır," dedi Laurence. "Öncelik söz konusu olduğunda bu kadar vahşi olacağın aklıma gelmemişti, kıymetlim."

Temeraire pençeleriyle önündeki toprağı eşeledi. "Benden daha büyük değil," dedi. "Bir Uzunkanat da değil, bu yüzden zehir püskürtmüyor ve İngiltere'de ateş püskürten ejderhalar yok; neden benden daha iyi olduğunu anlamıyorum."

"Zerre kadar bile değil," dedi Laurence, gergin ön ayağı okşayarak. "Öncelik sadece bir formalite meselesidir ve diğerleriyle istediğin gibi yiyebilirsin. Lütfen yine de bu kadar huysuz olma; Bonaparte'tan uzaklaşmak için Avrupa'dan kaçmışlar."

"Öyle mi?" Yelesi giderek geriye yatan Temeraire yabancı ejderhaya daha da ilgiyle baktı. "Ama Fransızca konuşuyor-

lar; eğer Fransız iseler Bonaparte'tan neden korkuyorlar?"

"Onlar kralcı, Bourbon krallarına sadıklar," dedi Laurence. "Sanırsam, Jacobinler Kralı öldürdükten sonra ayrılmışlar; korkarım, Fransa bir süreliğine çok berbat bir yerdi ve Bonaparte artık insanların kafasını kesmese de, onların gözünde pek iyi değil; seni temin ederim, onu bizim gördüğümüzden daha küçük görüyorlar."

"Şey, kabalık ettiysem özür dilerim," diye mırıldandı Temeraire ve Praecursoris'e seslenmek için doğruldu. " ***Veuillez m'excuser, si je vous ai dérangé,"'*** dedi Laurence'ı şaşırtarak.

Praecursoris arasına döndü. ***"Mais non, pas du tout,""*** diye yanıtladı kibarca ve başını eğerek selam verdi. ***"Permettez que je vous présente Choiseul, mon capitaine,""'*** diye ekledi.

"Et voici Laurence, le mien," dedi Temeraire. "Laurence, lütfen selam ver," diye ekledi fısıldayarak, Laurence ağzı açık, bakarken.

Hemen ayağa kalktı; elbette resmî bir selamı karşılıksız bırakamazdı ama meraktan çatlıyordu ve Temeraire'in yıkanması için göle gitmek üzere havalandıklarında, "Fransızca konuşmayı nereden öğrendin?" diye sordu.

Temeraire başını geriye çevirdi. "Ne demek istiyorsun? Fransızca konuşmak çok mu anormal? Hiçbir zorluğu yok."

"Şey, bu oldukça garip; şu ana kadar bildiğim kadarıyla bir kelimesini bile duymadın; kendimi utandırmadan bonjur diyebilirsem şanslı olduğumu düşüneceğim için benden duymadığın kesin," dedi Laurence.

* "Sizi rahatsız ettiysem beni affedin."
** "Hayır, hiç de değil."
*** "İzin verin sizi kaptanım Choiseul'le tanıştırayım."
**** "Bu da benim kaptanım Laurence."

"Fransızca konuşabilmesine şaşırmadım," dedi Celeritas, Laurence eğitim alanında o öğleden sonra ona sorduğunda, "sadece daha önce Fransızca konuştuğunu duymamış olmana şaşırdım; Temeraire yumurtadan çıktığında Fransızca konuşmadı mı demek istiyorsun? Doğrudan İngilizce mi konuştu?"

"Evet," dedi Laurence. "Şaşırdığımızı itiraf etmeliyim ama yalnızca o kadar çabuk konuşabilmesine şaşırmıştık. Bu olağandışı mı?"

"Konuşması mı, hayır; biz dili yumurtanın içindeyken öğreniriz," dedi Celeritas. "Ve yumurtadan çıkmadan önce aylarca bir Fransız gemisinde kaldığına göre, o dili de bilmesine hiç şaşırmıyorum. Bir haftada İngilizce konuşmasına daha çok şaşırıyorum. Akıcı bir şekilde mi konuşuyordu?"

"İlk andan itibaren," dedi Laurence, Temeraire'in eşsiz becerilerinden birini daha öğrendiğine memnun bir şekilde. "Beni sürekli şaşırtıyorsun, kıymetlim," diye ekledi, Temeraire'in boynuna hafifçe vurup ejderhanın kendiyle gurur duymasına yol açarak.

Ama Temeraire biraz huysuz davranmaya devam etmişti; özellikle Praecursoris'in olduğu yerlerde. Ne açık bir kin vardı, ne de özel bir düşmanlık ama özellikle Celeritas Chanson-de-Guerre'i manevralarına dâhil etmeye başlayınca yaşlı ejderhaya dengi olduğunu gösterme endişesi vardı açıkça.

Laurence, Praecursoris'in havada Temeraire kadar akıcı ve zarif olmadığını gördüğü için içten içe seviniyordu ama onun ve pilotunun çok fazla deneyimi vardı ve pek çok formasyon manevrasının çoktan ustası olmuşlardı. Temeraire yaptığı işte gittikçe daha da dikkatli oluyordu; Laurence bazen akşam yemeğinden sonra dışarı çıktığında ejderhasını gö-

lün üzerinde tek başına uçarak bir zamanlar sıkıcı bulduğu manevraları denerken buluyordu ve fazladan çalışmak için birden çok kere okuma zamanlarından fedakârlık yapmalarını istemişti. Laurence ona engel olmasa bitkin düşene kadar çalışmaya devam edecekti.

Sonunda Laurence, Temeraire'in yoğunluğunu azaltmanın bir yolunu öğrenme ya da Celeritas'ı iki ejderhayı ayırmaya ikna etme umuduyla tavsiyesini almak üzere Celeritas'a gitti. Eğitim sorumlusu söylediklerini dinledi ve sakin bir şekilde, "Yüzbaşı Laurence, ejderhanızın mutluluğunu düşünüyorsunuz," dedi. "Olması gereken de bu ama ben ilk önce onun eğitimini ve Hava Kuvvetleri'nin ihtiyaçlarım düşünmeliyim. Praecursoris geldiğinden beri hızlı bir şekilde ilerleme kaydetmediğini ve büyük beceri seviyelerine çıkmadığım söyleyebilir misiniz?"

Laurence öylece bakakalmıştı; Celeritas'ın Temeraire'i özendirmek için rekabeti kasıtlı olarak öne sürmüş olduğu fikri ilkin şaşırtıcı, ardından neredeyse onur kırıcı gelmişti. "Efendim, Temeraire her zaman istekli olmuş, her zaman en iyi performansını ortaya koymuş diye başladı öfkeli bir şekilde ve Celeritas homurdanarak araya girdiğinde durabildi yalnızca.

"Ağır ol, Yüzbaşı," dedi, kaba bir keyifle. "Ona hakaret etmiyorum. Gerçek şu ki ideal bir formasyon savaşçısı olmak için biraz fazla zeki. Koşullar farklı olsaydı, onu bir formasyon lideri ya da bağımsız yapardık ve o da bunu çok iyi yapardı. Ama ağırlığı göz önüne alınınca bu durumda ona formasyonda ihtiyacımız var ve bu, manevraları öğrenmesi gerektiği anlamına geliyor. Sadece dikkatini sabitleyeceği kadar yeterli değiller. Bu çok yaygın bir sorun değildir ama daha önce de

gördüm ve belirtiler şüphe götürmez."

Laurence bir şey diyemedi; Celeritas'ın söyledikleri tamamıyla doğruydu. Laurence'ın sessizliğe gömüldüğünü gören eğitim sorumlusu devam etti. "Bu rekabet ona, yerini kısa bir süre sonra hayal kırıklığına bırakacak can sıkıntısının üstesinden gelecek yeterli heyecanı veriyor. Onu cesaretlendir, onu öv, onu sevdiğini göster ona. Başka bir erkekle atışmanın ona bir zararı olmaz. Bu onun yaşında çok doğal ve Maximus yerine Praecursoris'e cephe alması daha iyi; Praecursoris bunu ciddiye almayacak kadar yaşlı."

Laurence o kadar iyimser olamıyordu; Celeritas, Temeraire'in ne kadar yıprandığını anlamıyordu. Yine de Laurence, düşüncelerinin bencil bir bakış açısından geldiğini inkâr edemiyordu: Temeraire'in kendini bu kadar zorlamasını görmekten hoşlanmıyordu. Ama elbette zorlanması gerekiyordu; hepsi zorlanıyordu.

Buradaki sakin, yeşillikler içindeki kuzeyde, İngiltere'nin büyük bir tehlike içinde olduğunu unutmak kolaydı. Villeneuve ve Fransız donanması hâlâ serbestçe dolaşıyordu; habercilere göre, Nelson onları Batı Hint Adaları'na kadar kovalamış ve tekrar gözden kaybetmişti ve artık onları çaresizce Atlas Okyanusu'nda arıyordu. Villeneuve'un niyeti kesinlikle Brest açıklarındaki filoyla buluşmak ve Dover boğazını ele geçirmeye çalışmaktı; Bonaparte'ın Fransa sahilindeki bütün limanlarında, büyük işgal ordusunu karşıya geçirmek için Kanal savunmasında böyle bir gedik bekleyen çok sayıda nakliye gemisi vardı.

Laurence aylar süren abluka görevinde bulunmuştu ve görüş alanında düşman olmadan geçen uzun, tekdüze günler boyunca disiplini korumanın ne kadar zor olduğunu bili-

yordu. Arkadaşlık, engin manzara, kitaplar, oyunlar; bunlar eğitim görevini şimdiye kadar daha hoş bir hale getirmişti ama artık bunların da tekdüzelik kadar sinsi olduğunu fark ediyordu.

Bu yüzden sadece başıyla selam verdi ve "Demek istediğinizi anlıyorum, efendim; açıklama için teşekkür ederim," dedi. Yine de Temeraire'in yanına neredeyse takıntılı olan alıştırmaları frenlemeye ve mümkünse ejderhanın manevralara olan ilgisini korumanın başka bir yolunu bulmaya kararlı bir şekilde döndü.

Böylece Temeraire'e formasyon taktiklerini anlatmaya karar verdi. Bunu kendininkinden çok Temeraire'in iyiliği için yapıyordu; amacı ejderhaya manevralar hakkında daha düşünsel bir ilgi kazandırmaktı. Ama Temeraire taktikleri kolaylıkla anladı ve kısa bir süre sonra dersler, Temeraire için olduğu kadar Laurence için de değerli olan tam bir tartışmaya ve yüzbaşıların aralarında yaptığı tartışmalardaki katılım eksikliğini gidermekten daha fazlasına döndü.

Temeraire'in olağanüstü uçma becerilerinden yararlanarak birlikte, formasyonun daha yavaş ve daha sistemli hızına uydurulabilecek, kendi manevralarını tasarlamaya başladılar. Celeritas bu gibi manevraları tasarlamaktan bahsetmişti ama formasyona çok acil ihtiyaçları olması onu, plam yakın gelecek için bir kenara bırakmaya zorlamıştı.

Laurence çatı katında eski bir uçuş tablosu bulmuş, Hollin'in de yardımıyla kırık ayağını onarmış ve onu Temeraire'in meraklı gözleri önünde ejderhanın açıklığına yerleştirmişti. Bu, üzerinde bir kafes olan bir tahtaya yerleştirilmiş geniş bir diyoramaydı. Laurence'ın elinde ona asacak uygun ölçekte ejderha minyatürleri olmadığı için tahtadan

yontup boyayarak kendi minyatürlerini yapmıştı ve onları ip parçalarıyla kafese bağlayarak birbirlerine göre üç boyutlu konumlar elde etmişti.

Temeraire baştan beri hava hareketlerine sezgisel bir kavrayış sergilemişti. Bir manevranın mümkün olup olmadığını hemen söyleyebiliyor ve mümkünse onu yapacak gerekli hareketleri tarif edebiliyordu; yeni bir manevra için ilk fikir genelde ondan geliyordu. Laurence ise çeşitli durumların görece askeri güçlerini daha iyi belirliyor ve bu gibi değişikliklerin bir araya gelip bir etki oluşturabilecek gücü geliştireceğini savunuyordu.

Tartışmaları canlıydı ve mürettebatın ilgisini çekiyordu; Granby çekinerek izlemek istediğini söyleyip Laurence da ona izin verince, kısa bir süre soma teğmen Evans ve yardımcı pilotların çoğu onu takip etti. Eğitim ve deneyimle geçen yılları, onlara Laurence ve Temeraire'in yoksun olduğu bilgi temelini vermiş ve önerileri tasarımı mükemmelleştirmişti.

"Efendim, diğerleri size yeni manevralardan bazılarını deneyebileceğimizi söylememi istedi," dedi Granby ona, birkaç haftalık bir sürenin ardından. "Çalışmak için akşamlarımızı feda etmekten son derece mutlu olacağız; onu, yapabileceklerini gösterme şansından mahrum bırakmak ayıp olur."

Laurence sadece heveslerinden değil, Granby'nin ve mürettebatın Temeraire'in saygı ve kabul görmesi konusunda aynı isteği paylaştıklarım görmekten dolayı derinden etkilenmişti. Diğerlerinin de Temeraire'den onun kadar gurur duyduğunu görmek onu gerçekten çok sevindirmişti. "Yarın akşam yeteri kadar adam gelirse neden olmasın," dedi Laurence.

Üç ulağı dâhil, bütün subaylar on dakika önceden oradaydı. Temeraire ile birlikte göle yaptıkları günlük yolculuktan

döndüklerinde Laurence keyifle onlara baktı; bu doğaçlama oturumda bile sıraya girmiş bekleyen hava mürettebatının hepsinin de üniformaları içinde olduğunu şimdi fark ediyordu. Diğer mürettebatlar, özellikle son zamanlarda havanın ısınmasıyla birlikte genelde ceketsiz ya da fularsız olurdu; bunu kendi alışkanlıklarına bir iltifat olarak almadan edemedi.

Bay Holün ve yer ekibi de hazır bekliyordu; Temeraire heyecanından yerinde duramamasına karşın, ona çabucak savaş koşumunu taktılar ve hava mürettebatı ejderhanın üzerine doluştu.

"Herkes bindi ve bağlandı, efendim," dedi Granby, Temeraire'in sağ omzundaki uçuş konumunu alarak.

"Çok güzel. Temeraire, standart açık hava devriye şablonuyla başlayacağız, ardından işaretimle değiştirilmiş uyarlamasına döneceğiz," dedi Laurence.

Temeraire gözleri ışıl ışıl, başını salladı ve havalandı. Bu, yeni manevralarının en basitiydi ve Temeraire yerine getirmekte pek zorlanmadı; en büyük sorun, Temeraire son burgu dönüşünü yapıp standart konumuna geri dönerken mürettebatın buna alışması olacaktı. Avcı erleri hedeflerinin en az yarısını kaçırmışlardı ve tatbikat bombaları yerine geçen kül dolu torbalar aşağı düşmek yerine ona çarptığı için Temeraire'in yanları lekelenmişti.

"Bay Granby, bunun övgüye değer olabilmesi için önümüzde yapacak bayağı bir iş var," dedi Laurence ve Granby üzgün bir şekilde başını salladı.

"Haklısınız, efendim; belki ilk başta biraz daha yavaş uçabilir," dedi Granby.

"Sanırım düşünce tarzımızı da ayarlamalıyız," dedi Laurence, kül izlerini inceleyerek. "Yaptığı çabuk dönüşlerde bombaları atamayız, onu vurmadığımızdan emin olabilmemizin bir yolu yok. O yüzden sürekli atış yapamayız; beklemeli ve düzeldiği zaman tam bir borda ateşine denk gelecek şekilde denemeliyiz. Hedefi ıskalama riskine daha çok gireceğiz ama bu risk alınabilir; diğeri alınamaz."

Üstçüler ve altçılar aceleyle bomba donanımlarım ayarlarken Temeraire geniş bir daire çizdi; manevrayı tekrar denediklerinde, Laurence torbaların düştüğünü ve Temeraire'in yanlarında yeni izler olmadığını gördü. Ejderhanın düzelmesini bekleyen avcı erlerinin de atışları düzeliyordu ve yarım düzine tekrardan sonra Laurence sonuçlardan oldukça memnun kalmıştı.

"Bu ve diğer dört manevrada bombalarımızı tamamen bırakabildiğimiz ve atışlarımızda yüzde seksen başarı sağladığımız zaman, çalışmamızın Celeritas'ın dikkatine sunulmaya değer olduğunu düşüneceğim," dedi Laurence, hepsi yere indikten sonra ve yer ekibi Temeraire'in koşumunu çıkartıp üzerindeki tozu ve pisliği temizlerken. "Ve bence bunu başarabiliriz; övgüye değer bir performans sergilediğiniz için hepinize teşekkür ederim, beyler."

Laurence mürettebatın sevgisini kazanmaya çalışıyormuş gibi görünmek istemediği için önceleri övgülerini esirgiyordu ama artık aşırı derecede hevesli olmadığım hissediyordu ve subaylarının onu candan onayladığım görmekten memnundu. Aynı şekilde devam etmeye istekliydiler ve dört haftalık bir alıştırmanın ardından, Laurence daha geniş bir izleyici kitlesine gösteri yapacak kadar hazır olduklarım düşünmeye başlamıştı.

"Geçen akşamki uçuşunuz ilginç bir çeşitlemeydi, Yüzbaşı," dedi Celeritas ona sabah eğitiminin sonunda, formasyondaki ejderhalar yere inip mürettebatları dağıldığında. "Bunu yarın formasyonda uyguladığınızı görelim." Bunu söyleyerek başım sallayıp onları gönderdi ve Laurence, Temeraire'e son bir alıştırma yaptırtmak için mürettebatını topladı.

Diğerleri içeri döndüğünde, o akşam geç saatlerde o ve Laurence, birbirlerinin arkadaşlığında dinlenmekten başka bir şey yapamayacak kadar yorgun bir şekilde karanlıkta sessizce otururken, Temeraire endişeli görünüyordu.

"Hadi, üzme kendini," dedi Laurence. "Yarın iyi iş çıkartacaksın; başından sonuna kadar bütün manevralarda ustalaştın. Mürettebatın ustalaşması için ihtiyatlı davranıyorduk."

"Uçuşla ilgili çok endişem yok ama ya Celeritas manevraları beğenmezse?" dedi Temeraire. "Bütün vaktimizi bir hiç uğruna harcamış olacağız."

"Manevraların saçma olduğunu düşünseydi, bizden bunu yapmamızı istemezdi," dedi Laurence. "Ve ne olursa olsun vaktimizi hiç de boşa harcamadık; mürettebat dikkatini daha fazla vereceği bir iş öğrendi ve görevlerine dair kafalarında daha iyi bir fikir canlandı ve Celeritas hiç beğenmese bile, ben yine de bütün o akşamlarımızın yararlı bir şekilde harcandığını düşünüyorum."

Sonunda Temeraire'i uyuması için yatıştırdı; kendi de ejderhanın yanında uyukluyordu. Eylülün başları olmasına karşın, yazın sıcaklığı devam ediyordu ve üşümüyordu. Temeraire'e verdiği bütün güvene karşın, Laurence sabahın ilk ışıklarıyla kalktı ve heyecanını bastıramadığını fark etti. Mürettebatının çoğu onun gibi kahvaltı masasındaydı, bu

yüzden onlarla sohbet edip iştahla yedi; genelde kahve dışında bir şey almazdı.

Eğitim avlusuna geldiğinde Temeraire'in koşumunun takılmış olduğunu ve hayvanın vadiye baktığını gördü; kuyruğu rahatsız bir şekilde havayı dövüyordu. Celeritas henüz gelmemişti; formasyondaki diğer ejderhalar da on beş dakika içinde gelmeye başladı ve o zamana kadar Laurence, Temeraire ve mürettebatım birkaç daire çizmek için havalandırmıştı. Daha genç bayraktarlar ve yardımcı pilotlar özellikle bağırmaya meyilli oldukları için, Laurence sinirlerini yatıştırmak için yerlerini daha dayanıklı mürettebatla değiştirmişti.

Dulcia, onun arkasından da Maximus yere kondu; artık bütün formasyon toplanmıştı ve Laurence Temeraire'i avluya geri götürdü. Celeritas hâlâ gelmemişti. Lily genişçe esniyordu; Praecursoris sessizce, yumurtası savaş başlamadan yıllar önce bir Fransız kuluçka çiftliğinden alındığı için Fransızca konuşabilen Paskal Mavisi Nitidus ile konuşuyordu. Temeraire düşünceli bir şekilde hâlâ Praecursoris'e bakıyordu ama Laurence heyecanım yatıştırır düşüncesiyle buna bir kereliğine göz yumdu.

Bir kanat rüzgârı dikkatini çekti; kafasını kaldırıp yukarı bakınca, Celeritas'ın geldiğim gördü ve arkasında çeşitli yönlere dağılarak hızla küçülen birkaç tane Winchester ve Gricik vardı. Gökyüzünün daha alçak kısmında, iki tane Sarı Orakçı tam olarak iyileşmemiş olmasına karşın Victoriatus'un eşliğinde güneye uçuyordu. Celeritas daha yere inmeden bütün ejderhalar alarma geçerek doğruldu, yüzbaşıların konuşmaları durdu, mürettebat ağır ve beklenti dolu bir sessizliğe gömüldü.

"Villeneuve ve filosu yakalanmış," dedi Celeritas sesini yükselterek. "İspanyol donanmasıyla birlikte Cadiz

Limanı'nda köşeye sıkıştırılmışlar." O konuşmaya devam ederken hizmetkârlar paketleri ve kutuları taşıyarak salondan koşarak çıkıyordu; hizmetçiler ve aşçılar bile göreve koşulmuştu. Temeraire diğer ejderhaların yapmış olduğu gibi emredilmeden dört ayağının üzerine kalktı; yer ekipleri çoktan karın ağım açıyor ve çadırları donanıma bağlamak için ejderhalara çıkıyorlardı.

"Mortiferus Cadiz'e gönderildi; Lily'nin formasyonu onun yerini almak üzere bir an önce Kanal'a gitmeli. Yüzbaşı Harcourt," dedi Celeritas kıza dönerek, "Excidium, Kanal'da kalıyor ve seksen yıllık deneyimi var; sen ve Lily her boş vaktinizde onunla eğitim yapacaksınız. Şu an için formasyonun komutasını Yüzbaşı Sutton'a veriyorum; sizin yaptığınız işi beğenmediğim için değil ama eğitiminiz kısa sürdü ve komutada daha deneyimli birilerine ihtiyacımız var."

Her manevraya büyük ölçüde o ejderhanın başlama zorunluluğu yüzünden formasyon başındaki ejderhanın pilotunun, komutanın başında olması daha alışıldık bir şeydi ve kadın hiçbir gücenme belirtisi göstermeden başını salladı. "Emredersiniz," dedi; sesi biraz çatlamıştı ve Laurence ona acıyarak baktı: Lily yumurtadan beklenmedik bir şekilde erken çıkmıştı ve Harcourt kendi eğitiminin dışında ancak yüzbaşı olmuştu; bu onun ilk harekâtı olabilirdi.

Celeritas başını salladı. "Yüzbaşı Sutton, doğal olarak mümkün olduğunca Yüzbaşı Harcourt'a danışacaksınız."

"Elbette," dedi Sutton, Messoria'nın sırtındaki yerinden Harcourt'a başıyla selam vererek.

Bagajlar çoktan sıkıca bağlanmıştı ve Celeritas sırayla her bir koşumu inceledi. "Çok iyi. Yüklerinizi kontrol edin. Maximus, başla."

Teker teker, ejderhaların hepsi arka ayakları üzerine kalkarak kanatlarını çırpıp donanımlarını kontrol ederken avluda korkunç bir rüzgâr esti; ardından birer birer dört ayaklarının üzerine inip rapor verdiler. "Her şey yerli yerinde."

"Yer ekibi binsin," dedi Celeritas ve Laurence Hollin ve adamlarının, karm donanımına seğirtip uzun uçuş için kendilerini bağlamasını izledi. Aşağıdan hazır olduklarını gösteren işaret geldi ve yeşil bayrağı kaldırmış işaret bayraktarı Turner'a başım salladı. Maximus'un ve Praecursoris'in mürettebatı sadece bir saniye sonra bayraklarını kaldırdı; daha küçük ejderhalar çoktan hazırlanmış bekliyordu.

Celeritas oturarak hepsini inceledi. "İyi uçuşlar," dedi sadece.

Başka bir hazırlık ya da tören yoktu; Yüzbaşı Sutton'm işaret bayraktarı ***formasyon havalansın*** bayrağını kaldırdı ve Temeraire diğerleriyle birlikte havalanarak Maximus'un arkasındaki yerine geçti. Rüzgâr kuzeybatıdan, neredeyse tam arkalarından esiyordu ve bulutların üzerine çıkarlarken, Laurence doğuda, güneş ışıklarının suyun üzerindeki hafif parıl tısım görebiliyordu.

TÜFEK SAÇMASI O kadar yakından geçti ki Laurence'ın saçları havalandı; arkasından karşı ateşin çatırtısı geldi ve Temeraire diğer ejderhanın pençelerinden kurtulmak için zarifçe dönmesine karşın, yanlarından geçen Fransız ejderhasına hamle yaparak koyu mavi deriyi uzun yarıklar şeklinde yırttı.

"Bu bir Fleur-de-Nuit, efendim, renginden belli," diye bağırdı Granby, rüzgâr saçlarını geriye savururken. Mavi ejderha bir kükremeyle yana çekilip formasyona bir kere daha saldırmak için dönerken, mürettebatı çoktan kanı durdurmak için aşağı inmeye başlamıştı; yaraları ciddi değildi.

Laurence başını salladı. "Evet. Bay Martin," diye seslendi, daha yüksek bir sesle, "flaş tozunu hazırlayın; bir sonraki geçişlerinde onlara bir gösteri yapalım." Bu Fransız türleri iri yapılı ve tehlikeliydiler ama doğaları gereği gece yaratıklarıydılar ve gözleri ani ışık parlamalarına karşı hassastı. "Bay Turner, flaş tozu uyarı işareti lütfen."

Messoria'nın işaretçi bayraktarından çabuk bir onay geldi;

Sarı Orakçı, bir Fransız orta sıkletinin formasyonun ön tarafına yaptığı vahşi bir saldırıyı püskürtüyordu. Laurence dikkatini çekmek için elini Temeraire'in boynuna koydu. "Fleur-de-Nuit'e bir doz flaş tozu atacağız," diye bağırdı. "Konumunu koru ve işareti bekle."

"Tamam," dedi Temeraire, heyecanlı bir ses tonuyla; neredeyse titriyordu.

"Lütfen dikkatli ol," diye eklemeden edemedi Laurence; yara izlerinden anlaşıldığı kadarıyla Fransız ejderhası daha yaşlıydı ve Temeraire'in kendine aşırı güvenerek yaralanmasını istemiyordu.

Fleur-de-Nuit, Temeraire ile Nitidus'un arasından bir kez daha hızla geçmek için onlara doğru atıldı. Amaç aralarından geçerken bir ya da iki ejderhayı yaralayarak formasyonu ikiye ayırıp sonraki geçişlerde Lily'yi yalnız bırakmaktı. Sutton onlara daire çizdirecek ve Lily'ye, Fransız saldırganlarının en irisi olmasına karşın, bir somaki geçişini yapamadan püskürtülmesi gereken Fleur-de-Nuit'e bir saldırı şansı tanıyacak yeni bir manevra işaretini çoktan vermişti.

"Herkes hazır olsun; tozu bekleyin," dedi Laurence, emirlerinin duyulmasını sağlamak için megafonunu kullanarak, iri mavi-siyah yaratık kükreyerek onlara doğru gelirken. Çarpışmanın hızı Laurence'ın daha önce yaşadığı hiçbir şeyle karşılaştırılamazdı. Deniz Kuvvetleri'nde karşılıklı ateş beş dakikada biterdi; buradaki bir geçiş ondan çok daha az sürüyordu ve ardından neredeyse anında İkincisi geliyordu. Temeraire'in pençeleriyle daha fazla uğraşmak istemeyen Fransız ejderha bu kez belli bir açıdan Nitidus'a yaklaşıyordu; daha küçük olan Paskal Mavisi iri ejderhaya karşı ko-

numunu koruyamazdı. "İskeleye; ona yaklaş!" diye bağırdı Temeraire'e.

Temeraire amnda tepki verdi; büyük siyah kanatları aniden döndü; Fleur-de-Nuit'e doğru eğildi ve Temeraire, tipik bir ağır savaş ejderhasından çok daha hızlı bir şekilde dibine girdi. Düşman ejderhası refleksle irkilip onlara baktı ve soluk beyaz gözlerin bakışım yakalayan Laurence, "Tozu atın," diye bağırdı.

Laurence gözlerini tam zamanında kapadı; ışık parlaması göz kapaklarının ardından bile görünüyordu ve Fleur-de-Nuit acıyla kükredi. Laurence gözlerini açtı ve Temeraire'in diğer ejderhayı karnında derin yarıklar açarak vahşice biçtiğini ve avcı erlerinin diğer taraftaki altçılara ateş açtığım gördü. "Temeraire, konumunu koru," diye bağırdı Laurence; Temeraire diğer ejderhayla dövüşme işine kendini çok kaptırıp geride kalma tehlikesi içindeydi.

Temeraire kanatlarım hızlıca çırparak formasyondaki yerine döndü. Sutton'ın işaret bayraktarı yeşil bayrağı kaldırdı; tek vücut şeklinde dar bir daire çizdiler ve Lily çenesini açıp tıslamaya başladı: Fleur-de-Nuit hâlâ körlemesine uçuyordu ve mürettebatı ona yol göstermeye çalışırken havaya kan boşalıyordu.

"Düşman yukarıda! Düşman yukarıda!" Maximus'un iskele gözcüsü şiddetle yukarıyı gösteriyordu; çocuk bağırırken bile, gök gürültüsü gibi korkunç kaim bir kükreme çınladı kulaklarda ve bağırtısını bastırdı: Bir Büyük Şövalye hızla dalarak üzerlerine doğru geliyordu. Ejderhanın solgun karnı bulutların arasında gözcülerin fark edemeyeceği şekilde kamufle ediyordu onu ve şu anda büyük pençeleri genişçe

açılmış bir şekilde Lily'ye doğru dalışa geçmişti; neredeyse Lily'nin iki katıydı ve Maximus'tan bile daha ağırdı.

Laurence, Messoria ve Immortalis'in aniden düştüğünü görünce şaşırdı; bunun Celeritas'm onları uzun zaman önce uyardığı, yukarıdan gelen saldırılara verilen refleks olduğunu çok geç fark etti. Nitidus şaşırarak kanatlarını geri çekti ama toparlandı, Dulcia da yerini korudu ama Maximus yüksek hıza çıkmıştı; diğerlerinden berideydi ve Lily içgüdüsel bir korkuyla etrafta dönüyordu. Formasyon karmaşanın içinde dağılmıştı ve Lily kabak gibi ortadaydı.

"Bütün silahlar hazırlansın; ona yönel!" diye kükredi Laurence, Temeraire'e çılgınca işaret vererek; bir anlık bir havada asılı kalmanın ardından, Temeraire çoktan Lily'yi savunmak üzere harekete geçtiği için bunu söylemesi gereksizdi. Şövalye tamamen savuşturamayacakları kadar yakındı ama ona Lily'yi kilitleyemeden önce saldırırlarsa, Lily'yi hâlâ ölümcül bir yaralanmadan kurtarabilir ve ona karşı-saldırı şansı verebilirlerdi.

Diğer dört Fransız ejderhası tekrar üzerilerine geliyordu. Temeraire aniden hızlandı ve Pecheur-Couronne'un uzanan pençelerinden son anda kurtuldu ve Şövalye, Lily'nin sırtını biçerken pençeleri iyice açılmış bir şekilde Fransız ejderhaya bindirdi.

Lily acı ve öfkeyle çığlık atarak çırpındı; üç ejderha kanatlarını ters yönlerde çılgınca çırparak, pençeleyip yırtarak birbirlerine girmişti artık. Lily yukarı doğru püsküremiyordu; bir şekilde onu kurtarmaları gerekiyordu ama Temeraire, Şövalye'den çok daha küçüktü ve Laurence mürettebatı baltayla demir sertliğindeki pençeleri kesmeye çalışırken bile devasa ejderhanın pençelerinin Lily'nin etine derinlemesine gömüldüğünü görebiliyordu.

"Buraya bir bomba getirin," diye bağırdı Laurence, Granby'ye; ıskalayıp Temeraire'i ya da Lily'yi vurma tehlikesini göze alarak Şövalye'nin karın donanımına bir tane fırlatmayı denemeliydiler.

Temeraire kör bir hırsla tırmalıyor, göğsü hızla inip kalkıyordu; öylesine büyük bir güçle kükredi ki bütün vücudu sarsıldı ve Laurence'ın kulakları acıdı. Şövalye acıyla titredi; diğer tarafta bir yerlerde Laurence'ın Fransız ejderhanın iri gövdesi yüzünden göremediği Maximus da kükrüyordu. Saldırı etkisini göstermişti: Şövalye kaim, boğuk sesiyle böğürdü ve pençeleri açıldı.

"Ayrıl," diye bağırdı Laurence. "Temeraire ayrıl; onunla Lily arasına gir." Yanıt olarak, Temeraire kendini geri çekip alçaldı. Kan kaybeden Lily inliyor ve hızla yükseklik kaybediyordu. Şövalye'yi püskürtmek yeterli değildi; dövüş konumuna çıkana kadar diğer ejderhalar da onun için birer tehlike oluşturuyordu. Yüzbaşı Harcourt duyamadığı bir takım emirler veriyordu; aniden Lily'nin karın donanımı, büyük bir ağ bulutların içinde batıyor gibi düştü ve bombalar, erzaklar, bagajlar, hepsi aşağı yuvarlandı ve Kanal'ın üzerindeki sularda gözden kayboldu; yer ekibi kendini ana koşuma bağlamıştı.

Hafifleyen Lily titredi ve tekrar gökyüzüne yükselmek için büyük bir çaba harcadı; yaralar beyaz sargılarla sarılmıştı ama aradaki uzaklığa karşın Laurence yaraların dikilmesi gerektiğini görebiliyordu. Maximus, Şövalye'yi oyalamıştı ama Pêcheur-Couronné ve Fleur-de-Nuit, aşağıda diğer orta sıklet Fransız ejderhalarıyla küçük bir kama formasyonu oluşturmuştu ve Lily'ye tekrar saldırmak için hazırlanıyorlardı. Temeraire, Lily'nin hemen üzerindeki konumunu koruyor ve kanlı pençelerini germiş, tehditkâr bir şekilde tıslıyordu. Lily

yukarı çok yavaş bir şekilde tırmanıyordu.

Savaş dağınık bir göğüs göğse çarpışmaya dönmüştü; diğer İngiliz ejderhaları ilk korkularından kendini kurtarmış olmasına karşın, herhangi bir düzen içinde değildiler. Harcourt tamamen Lily'nin sorunlarıyla meşguldü ve son Fransız ejderhası, bir Pêcheur-Rayé, çok aşağıda Messoria ile kapışıyordu. Fransızların komutan olarak Sutton'ı belirlediği açıktı ve Laurence'm üzülerek hayran olabileceği bir stratejiyle onu yoldan uzak tutuyorlardı. Gruptaki en kıdemsiz yüzbaşı olduğu için komutayı alma yetkisi yoktu ama bir şeyler yapılması gerekiyordu.

"Turner," dedi, işaret bayraktarının dikkatini çekmek için; ama emir veremeden, diğer İngiliz ejderhaları etrafta dönmeye başlamıştı.

"İşaret, efendim, ***liderin etrafında düzen alın,"*** dedi Turner göstererek.

Laurence arkasına baktı ve işaret flamaları sallanan Praecursoris'in, Maximus'un her zamanki yerini almış olduğunu gördü. Formasyonun hızına bağlı olmadıkları için, Choiseul ve iri ejderhası önlerine geçmiş ama belli ki gözcüleri çarpışmayı gördüğü için geri dönmüştü. Laurence dikkatini işarete çekmek için hafifçe Temeraire'in omzuna vurdu. "Gördüm," diye bağırdı Temeraire ve anında geriye uçup yerine geçti.

Bir işaret daha verildi ve Laurence Temeraire'i daha yukarı ve yakına getirdi; Nitidus da daha sıkı bir şekilde yukarı gelmişti ve birlikte, formasyonda normalde Messoria'nın olması gereken boşluğu kapattılar. ***Formasyon birlikte yükselsin,*** bir sonra gelen işaretti ve etrafındaki diğer ejderhalarla birlikte, Lily cesaretlendi ve daha güçlü bir şekilde kanat çırpmaya

başladı. Kanama sonunda durmuştu. Fransız ejderhalarından oluşan üçlü ayrılmıştı; Lily'nin çenesinin erimine girmeden toplu bir saldırıyla başarılı olma umutları yoktu artık ve formasyon bir anda Şövalye'nin seviyesine çıkmıştı.

Maximus ayrılıyor, işareti verildi: Maximus hâlâ Şövalye ile yakın dövüşteydi ve her iki tarafta da silahlar patlıyordu. Büyük Soylu Bakır pençeleriyle son bir kez tırmaladı ve geri çekildi: formasyon henüz yeterli yükseklikte olmadığı ve Lily'nin saldırabilmesi için birkaç saniye daha gerekli olduğundan biraz erken yapılmış bir hareketti.

Şövalye'nin mürettebatı artık yeni tehlikeyi görmüştü ve büyük bir bağırış koparak büyük ejderhanın yükselmesini sağladı. Kanayan pek çok yarası olmasına karşın, Şövalye o kadar büyüktü ki bunlar ona ciddi bir zorluk çıkarmıyordu ve buna karşın yaralı Lily'den daha çabuk yükseliyordu. Bir süre sonra Choiseul, ***Formasyon yüksekliği korusun,*** işareti verdi ve takip etmeyi bıraktılar.

Fransız ejderhalar bir sonraki saldırılarını düşünürken daireler çizerek uzakta bir araya toplandı. Ama ardından hep birlikte döndüler ve hızla kuzeydoğuya doğru uçtular ve Pêcheur-Rayé, de Messoria'dan ayrılarak onları takip etti. Temeraire'in gözcüleri hep bir ağızdan bağırarak güneyi gösteriyordu ve Laurence omzunun üzerinden baktığında, baştaki Uzunkanat'tan verilen İngiliz işaretleriyle büyük bir hızla onlara doğru gelen on tane ejderha gördü.

Uzunkanat Excidium'du; o ve formasyonu, aralarındaki iki ağır sıklet Damalı Isırgan sırayla Lily'yi destekleyerek onlara Dover kuşlağına kadar eşlik etti. Lily makul bir ilerleme kaydetmesine karşın başı öne düşüyordu ve bacakları titreyerek

öyle kötü bir şekilde yere indi ki yığılmadan önce mürettebat ucu ucuna inmeyi başarabilmişti. Yüzbaşı Harcourt'un yüzü gözyaşlarıyla yol yol olmuştu ve Lily'nin başına koştu; doktorlar işlerini yapmaya başlarken onu okşayıp ona cesaretlendirici sevgi sözcükleri fısıldayarak orada kaldı.

Laurence yaralı ejderhalar için daha fazla yer açılmasını sağlamak için Temeraire'i kuşlağın iniş alanının en kenarına indirmişti. Maximus, Immortalis ve Messoria savaşta Lily'ninkiler kadar tehlikeli yaralar almamış olsalar da canlarını yakan yaraları vardı ve hafif acı çığlıklarını kulak ardı etmek zordu. Laurence ürpertisini saklayarak Temeraire'in pürüzsüz boynunu okşadı; Temeraire'in, onu diğerlerinin kaderinden koruyan çabukluğu ve zarafeti için son derece minnettardı. "Bay Granby, bir an önce yükümüzü boşaltıp Lily'nin mürettebatının rahatı için herhangi bir şey yapabilir miyiz, bir bakalım lütfen; bana hiç bagajları kalmadı gibi geldi."

"Emredersiniz, efendim," dedi Granby, emir vermek için dönerek.

Ejderhaları yerleştirmek ve yüklerini boşaltıp onları beslemek birkaç saat sürmüştü; neyse ki kuşlak çok genişti, sığır otlağı dâhil neredeyse kırk hektarlık bir alan kaplıyordu ve Temeraire için rahat bir açıklık bulmak zor olmamıştı. Temeraire ilk savaşını görmenin ve Lily için endişelenmenin heyecanı arasında gidip geliyordu; ilk kez ilgisizce yedi ve Laurence sonunda mürettebata yemek artıklarını toplamalarını söyledi. "Sabah avlanabiliriz, yemek için kendini zorlamana gerek yok," dedi.

"Teşekkür ederim; şu an kendimi pek aç hissetmiyorum," dedi Temeraire, başını yere koyarak. Onu temizlerlerken ve mürettebat gidip onu Laurence ile yalnız bırakana kadar ol-

dukça sessizdi. Gözkapakları incecik bir çizgi haline gelene kadar kapanmıştı ve bir an için Laurence onun uyuyup uyumadığını merak etti; ardından gözlerini biraz açıp hafifçe, "Laurence, savaş sonrası hep böyle midir?" diye sordu.

Laurence'm ne demek istediğini sormasına gerek yoktu; Temeraire'in yorgunluğu ve üzüntüsü açıktı. Nasıl yanıt vereceğini bilemedi. Onu rahatlatmayı her şeyden çok istiyordu. Yine de kendisi hâlâ gergin ve öfkeliydi ve bu duygu onun için oldukça aşina olmasına karşın, bu kadar uzun sürmesi aşina değildi. Ölümcül ya da tehlikeli pek çok harekâtta bulunmuştu ama bu seferki önemli ölçüde farklı olmuştu: Düşman nişan aldığında gemisini değil, onun için dünyadaki en değerli canlı olan ejderhasını tehdit etmişti. Lily'nin, Maximus'un ya da ayırım yapmaksızın formasyondaki herhangi bir ejderhanın incindiğini görmeye de dayanamıyordu; onlar kendi Temeraire'i olmayabilirdi ama silah arkadaşlarıydılar. Sürpriz saldırı onu hazırlıksız yakalamıştı.

"Korkarım sonrası genellikle zor olur, özellikle bir arkadaşın yaralandığı, hatta öldürüldüğü zaman," dedi sonunda. "Bu harekâtı özellikle zor bulduğumu söylemeliyim; bizim açımızdan kazanılacak herhangi bir şey yoktu ve kazanmayı da istemedik."

"Evet, bu doğru," dedi Temeraire, yelesi geriye yatarak. "Hepimizin sıkı bir şekilde çarpıştığını ve Lily'nin bir amaç için yaralandığını düşünebilseydim kendimi daha iyi hissederdim. Ama onlar yalnızca bize zarar vermek için geldi, bu yüzden kimseyi koruyamadık bile."

"Bu hiç de doğru değil; Lily'yi korudun," dedi Laurence. "Ve şunu düşün: Fransızlar hepimizi şaşırtarak sayıca bizim gücümüze denk ve deneyim olarak bizden çok daha üstün bir

güçle çok zeki ve becerikli bir saldırı yaptılar ama biz onları bozguna uğratıp geri püskürttük. Bu gurur duyulacak bir şey değil mi?"

"Sanırım haklısın," dedi Temeraire; rahatlamayla omuzları gevşeyerek. "Umarım Lily iyileşir," diye ekledi.

"Öyle olmasını umalım; onun için her imkânın seferber edileceğinden eminim," dedi Laurence, burnunu okşayarak. "Hadi bakalım, yorgun olmalısın. Uyumayacak mısın? Sana biraz kitap okuyayım mı?"

"Uyuyabileceğimi sanmıyorum," dedi Temeraire. "Ama bana kitap okumam isterim. Sessizce uzanıp dinlenirim." Bunu der demez esnedi ve Laurence kitabı çıkaramadan uykuya daldı. Hava sonunda bozmuştu ve sıcak, düzenli nefes alışverişleri serin havada küçük duman bulutları oluşturarak burun deliklerinden yükseliyordu.

Laurence onu uyumaya bırakarak çabucak avluya, oradan da karargâha döndü; ejderha alanlarından geçen yol fenerlerle aydınlatılıyordu ve ilerideki pencereleri görebiliyordu. Doğu rüzgârının limandan kuşlağa taşıdığı tuz kokusu, sıcak ejderhaların tamdık ve güçlükle fark edilen bakirimsi kokusuyla karışıyordu. Arkadaki bahçelere bakan bir penceresi olan odası ikinci kattaydı ve eşyaları çoktan yerleştirilmişti. Üzgün bir şekilde buruşmuş kıyafetlerine baktı; kuşlaktaki hizmetkârlar açıkça pilotlarınkinden daha titiz bir iş çıkarmamıştı.

Kıdemli subaylar yemek salonuna girdiğinde, akşamın ilerleyen saatine karşın yüksek seslerden oluşan bir gürültüyle karşılaştı; formasyondaki diğer yüzbaşılar yemeklerin büyük oranda dokunulmadığı uzun masada toplanmıştı.

"Lily'den bir haber var mı?" diye sordu, Berkley ile

Dulcia'nın pilotu Chenery arasındaki boş yere otururken; Yüzbaşı Harcourt ve Immortalis'in pilotu Yüzbaşı Little orada olmayan tek kişilerdi.

"Koca korkak onu kemiğe kadar biçmiş ama tüm bildiğimiz bu," dedi Chenery. "Hâlâ yaralarım dikiyorlar ve hiçbir şey yememiş."

Laurence bunun kötüye işaret olduğunu biliyordu; yaralı ejderhalar çok büyük bir acı çekmedikleri takdirde genelde doymak bilmez olurlardı. "Maximus ve Messoria?" diye sordu, Berkley ve Sutton'a bakarak.

"İyi yediler ve çabucak uyudular," dedi Berkley; genelde sakin olan yüzü solgun ve bitkindi ve alnında, kirli saçlarına giren siyah bir kan izi vardı. "Bugün çok hızlıydın Laurence; onu kaybedebilirdik."

"Yeterince hızlı değildim," dedi Laurence hafifçe, onaylama mırıltılarını önlemek için; Temeraire'in yaptıklarından gurur duymasına karşın, bugünkü iş için birazcık bile övülme istediği duymuyordu.

"Hepimizden daha hızlıydın," dedi Sutton, kadehini kafasına dikerek; yanaklarının ve burnunun görünüşünden ilk kadehi olmadığı belliydi. "Kahrolası Kurbağalar bizi hazırlıksız yakaladılar. Orada devriye atmak kimin aklına gelirdi bilmek isterdim."

"Laggan'dan Dover'a uzanan rota bir sır değil ki Sutton," dedi Little, yanlarına gelerek; masanın başında ona yer açmak için sandalyelerini çekerek sıkıştılar. "Bu arada, Immortalis yemek yiyip uyudu; yemekten bahsetmişken, lütfen bana şu tavuğu uzatır mısınız?" Elleriyle tavuğun bir bacağını kopardı ve açlıkla yemeye koyuldu.

Onu gören Laurence acıktığım hissetti; diğer yüzbaşılar da aynı şekilde hissetmiş olmalıydı ki sonraki on dakika, tabakları birbirlerine geçirip yemeklere yumularak sessizlik içinde geçti; şafakta Middlesbrough yakınındaki kuşlakta acele bir kahvaltı yaptıklarından beri hiçbir şey yememişlerdi. Şarap güzel olmamasına karşın Laurence birkaç kadeh içmişti.

"Üzerimize çullanmak için Felixstowe ile Dover arasında pusuya yattıklarım tahmin ediyorum," dedi Little bir süre sonra, ağzım silip kaldığı yerden devam ederek. "Beni Immortalis'i bir daha o yoldan götürürken görebilirseniz aşk olsun; şu andan itibaren artık kara üzerinden gideceğiz, tabii bir çarpışma aramadığımız sürece."

"Haklısın," dedi Chenery, yürekten katılarak. "Merhaba Choiseul; bir sandalye çek." Biraz daha sıkıştılar ve kralcı yüzbaşı onlara katıldı.

"Beyler, Lily'nin yemek yemeye başladığım söylemekten mutluluk duyuyorum; Yüzbaşı Harcourt'un yanından geliyorum," dedi ve kadeh kaldırdı. "Sağlıklarına içelim mi?"

"Ağzına sağlık," dedi Sutton, kadehini tekrar doldurarak; hepsi kadeh kaldırdı ve rahatlayarak iç geçirdi.

"Hepiniz buradasınız bakıyorum; yemek içindir umarım. İyi, çok iyi." Amiral Lenton onlara katıldı; Kanal Tümeni'nin, bu yüzden de Dover Kuşlağı'ndaki bütün ejderhaların da başkomutanıydı. "Hayır, saçmalamayın, kalkmanıza gerek yok," dedi sabırsızlıkla, Laurence ve Choiseul kalkar, diğerleri de sonradan ikisine katılırlarken. "Atlattığınız böyle bir günden sonra, Tanrı aşkına. Şişeyi uzatsana Sutton. Demek hepiniz Lily'nin yemek yediğini biliyorsunuz? Evet, doktorlar iki hafta içinde kısa mesafelere uçabileceğini düşünüyorlar ve bu arada en azından iki tane ağır savaş ejderhasını bir güzel hır-

palamışsınız. Formasyonunuza kadeh kaldıralım, beyler."

Laurence sonunda gerginliğinin ve üzüntüsünün azaldığını hissetti; Lily ve diğerlerinin tehlikede olmadığım öğrenmek büyük bir rahatlamaydı ve şarap, boğazındaki düğümü gevşetmişti. Diğerleri de aynı şeyleri hissediyor gibiydi ve sohbet gittikçe yavaşladı ve bölündü; hepsi de kadehlerinin üzerinde uyuklama eğilimindeydi.

"Büyük Şövalye'nin Triumphalis olduğundan şüphem yok," diyordu Choiseul, Amiral Lenton'a sessizce. "Onu daha önce de görmüştüm; Fransa'nın en tehlikeli savaşçılarından biridir. Praecursoris ve ben Avusturya'dan ayrıldığımızda Ren yakınlarındaki Dijon kuşlağındaydı ve bunun en kötü korkularımı doğruladığım belirtmek zorundayım, efendim. Bonaparte Avusturya'ya karşı tam bir zafer kazanacağından emin olmasaydı onu buraya getirtmezdi ve Villeneuve'yu desteklemek için daha fazla Fransız ejderhasının buraya gelmekte olduğundan eminim."

"Daha önce olsaydı, size katılma eğiliminde olurdum, Yüzbaşı; ama artık bundan eminim," dedi Lenton. "Ama şu an için, tek yapabileceğimiz Mortiferus'un Nelson'a, Fransız ejderhalar Villeneuve'a ulaşmadan önce ulaşmasını ve işini yapabilmesini ümit etmek; Lily'miz olmayacaksa Excidium'suz yapamayız. Bu saldırıyla amaçladıkları bu idiyse şaşırmam; lanet Korsikalların düşünce tarzı bir zekâ barındırıyor."

Laurence, belki de şu anda tam ölçekli bir Fransız hava saldırısı tehdidi altında olabilecek ***Reliant***'ı ve şu anda Cadiz'i ablukaya alan büyük filonun diğer gemilerini düşünmeden edemiyordu; pek çok arkadaşını ve tanıdığım da. Oraya ilk olarak Fransız ejderhaları varmasa bile, büyük bir deniz savaşı olacakta ve onlardan bir daha haber alamadan kim bilir

kaç tanesini kaybedecekti. Dolu dolu geçen son aylarda onlara mektup yazmak için çok zaman ayırmamıştı; şimdi bu ihmalden son derece pişmandı.

"Cadiz'deki kuşatmadan herhangi bir haber var mı?" diye sordu. "Herhangi bir çarpışma yaşanmış mı?"

"Bildiğim kadarıyla hayır," dedi Lenton. "Ah, doğru ya, sen Deniz Kuvvetleri'nden gelen subayımızsın, değil mi? Eh, diğerlerinin iyileşmesini beklerken, hayvanları yaralanmamış olanlara Kanal Filosu üzerinde devriye atmalarını emredeceğim; sancak gemisine uğrayıp haberleri öğrenebilirsiniz. Sizi gördüklerine sevineceklerdir; bir aydır onlara posta götürecek kimseyi ayarlayamamıştık."

"Yarın bizi istiyorsunuz o halde?" diye sordu Chenery, esnemesini bastırmaya çalışıp pek de başarılı olamayarak.

"Hayır, size bir gün izin verebilirim. Ejderhalarınızla ilgilenin ve yapabiliyorken dinlenmenin tadını çıkarın," dedi Lenton, keskin, kulak tırmalayıcı bir kahkahayla. "Ondan sonraki gün sizi şafakta ayağa dikeceğim."

Temeraire deliksiz uyudu ve ertesi sabah, Laurence'ı kahvaltıdan sonra birkaç saat tek başına bırakarak geç kalktı. Laurence masada Berkley ile karşılaştı ve onunla beraber Maximus'u görmeye gitti. Soylu Bakır hâlâ yiyordu, gırtlağından birbiri ardına bir dizi yeni kesilmiş koyun giriyordu ve açıklığa yaklaştıklarında onları sadece homurdanarak selamladı.

Berkley yanında oldukça berbat bir şarap getirmişti ve toprağa çizdikleri ve çakıl taşlarının ejderhaları temsil ettiği bir diyagram üzerinde çarpışmayı konuşurlarken, Laurence, nezaket icabı şaraptan birkaç yudum aldı ve çoğunu kendi

içti. "Formasyonun üzerinde uçup gözcülük edecek hafif bir ejderha, mümkünse bir Gricik almakla iyi ederiz," dedi Berkley, kendini bir kayanın üzerine bırakıp oturarak. "Her şey büyük ejderhalarımızın genç olmasından kaynaklanıyor; büyükler o şekilde panik yapınca küçükler daha deneyimli olsalar bile ürkeceklerdir."

Laurence başım salladı. "Ama bu talihsizlik umarım onlara en azından korkuyla baş etme deneyimi kazandırmıştır," dedi. "Sonuçta Fransızlar bu gibi ideal koşulları sık sık yakalamaya bel bağlayamaz; bulut örtüsü olmasa bunu asla başaramazlardı."

"Beyler; dünün planını mı inceliyorsunuz?" Choiseul karargâha doğru giderken yanlarından geçiyordu; onlara katıldı ve diyagramın yanına çömeldi. "Çarpışmanın başında uzakta olduğum için üzgünüm." Ceketi tozluydu ve fuları terden çok kötü bir şekilde lekelenmişti; dünden beri kıyafetlerini değiştirmemiş gibi görünüyordu. Gözleri kanlanmıştı; diyagrama bakarken elini yüzünde gezdirdi.

"Bütün gece ayakta mıydın?" diye sordu Laurence.

Choiseul kafasını iki yana salladı. "Hayır, ama Catherine ile Lily'nin yanındaydık ve sırayla çok az uyuduk; başka türlü dinlenmeyecekti." Kocaman bir esnemeyle gözleri kapandı ve neredeyse düşüyordu. ***"Merci,"*** dedi minnettar bir şekilde, düşmesin diye onu tutan Laurence'a ve yavaşça ayağa kalktı. "Gitmeliyim; Catherine'e yiyecek bir şeyler götürmeliyim."

"Lütfen gidip biraz dinlen," dedi Laurence. "Ben ona bir şeyler götürürüm; Temeraire uyuyor ve boşum."

Harcourt uyanıktı. Endişeden dolayı solgun ama artık sakindi, mürettebata emirler verip dudaklarından sürekli cesaretlendirici sözler dökülerek Lily'yi üzerinden hâlâ du-

man çıkan iri sığır eti parçalarıyla kendi elleriyle besliyordu. Laurence ona biraz ekmek ve domuz pastırması getirmişti; işini bırakmak istemeyerek sandviçi kanlı elleriyle alacaktı ama Laurence mürettebattan birisi onun yerini alırken elini yıkaması ve yemesi için onu kandırıp uzaklaştırdı. Lily, içini rahatlatmak için bir gözü Harcourt'un üzerinde, yemeye devam etti.

Harcourt yemeğini bitirmeden Choiseul geri gelmişti. Fularıyla ceketini çıkarmıştı ve bir hizmetkâr sert ve sıcak bir demlik kahveyle birlikte onu takip ediyordu. "Teğmenin seni arıyor, Laurence; Temeraire kıpırdanmaya başlamış," dedi kendini kızın yanına bırakıp oturarak. "Uyumayı başaramadım; kahve beni idare eder."

"Teşekkür ederim, Jean-Paul, çok yorgun değilsen arkadaşlığın için minnettar olurum," dedi kız, ikinci fincanını içmeye başlayarak. "Lütfen duraksama Laurence, eminim Temeraire endişeleniyordun Geldiğin için minnettarım."

Harcourt'a gittikçe alışmaya başladığından beri ilk kez için bir gariplik hissetmesine karşın, Laurence ikisini de başını eğerek selamladı. Kız bilinçsizce Choiseul'ün omzuna yaslanmıştı ve adam açık bir içtenlikle ona bakıyordu; sonuçta kız oldukça gençti ve Laurence uygun bir koruyucunun yokluğunu hissetmeden edemedi.

Kendini, ikisi de bu kadar bariz bir şekilde yorgun olmasa bile etraflarında Lily ve mürettebat varken hiçbir şey olmayacağını düşünerek avuttu; sonuçta bu koşullar altında orada kalamazdı ve Temeraire'in açıklığına doğru seğirtti.

Günün geri kalanını, Temeraire'in ön ayağının boşluğundaki her zamanki yerinde oturup mektup yazarak minnettar bir şekilde tembellik ederek geçirdi; denizdeyken doldurula-

cak uzun saatler yüzünden geniş bir yazışma ağı edinmişti ve artık tanıdıklarının çoğuna yanıt borçluydu. Annesi de ona açıkça babasının bilgisi dışında birkaç acele ve kısa mektup yazmayı başarmıştı; en azından ödemeliydiler, bu yüzden Laurence onları almak için ödeme yapmak zorundaydı.

Önceki geceki açlığını telafi etmek için tıka basa yiyen Temeraire ardından Laurence'm yazdığı mektupları dinlemişti ve Leydi Allendale'e ve Riley'ye selamlarını göndererek mektuplara katkıda bulunmuştu. "Ve Yüzbaşı Riley'den *Reliant*'ın mürettebatına en iyi dileklerimi iletmesini ister misin," dedi. "Çok uzun zaman önce gibi geliyor, Laurence, değil mi? Aylardır balık yemedim."

Laurence gülümsedi. "Pek çok şey oldu kesinlikle; bir yıl bile olmadığını düşünmek garip," dedi, zarfı kapatıp üzerine adres yazarken. "Umarım hepsi iyidir." Bu sonuncuydu ve mektubu diğer mektupların üzerine koydu; vicdanını büyük ölçüde rahatlatmıştı. "Roland," diye seslendi ve kız, adaylarla beş taş oynadığı yerden koşarak geldi. "Bunu postaya ver," dedi, mektup yığınını ona vererek.

"Efendim," dedi kız biraz gergin bir şekilde, mektupları alırken, "işim bittiğinde, akşam için izin alabilir miyim?"

Laurence soru karşısında şaşırmıştı; bayraktarlardan ve yardımcı pilotlardan birkaçına şehre inmeleri izin verilmişti ama kız olmasa bile on yaşındaki bir adayın Dover'da tek başına dolaşması fikri saçmaydı. "Bu sadece senin için mi olacak, yoksa diğerlerinden biriyle mi gideceksin?" diye sordu, saygın bir gezinti için subaylardan birine katılmasının istenmiş olabileceğini düşünerek.

"Hayır, efendim, sadece benim için," dedi kız; o kadar umutlu görünüyordu ki Laurence bir an için izni vermeyi

ve onu kendisinin götürebileceğini düşündü ama bir önceki günü kara kara düşünmesi için Temeraire'i yalnız bırakmak istemiyordu.

"Belki başka bir zaman, Roland," dedi nazikçe. "Artık uzunca bir süre burada olacağız ve bir dahaki sefer için sana söz veriyorum."

"Yaa," dedi kız, üzgün bir şekilde. "Emredersiniz, efendim." Başı önde uzaklaşınca Laurence suçluluk hissetti.

Temeraire kızın gidişim izledi ve "Laurence, Dover'da gidip görebileceğimiz özellikle ilginç bir şeyler var mı?" diye sordu. "Mürettebatımızın çoğu şehri ziyaret ediyor gibi görünüyor."

"Ah, kıymetlim," dedi Laurence; ana ilginin liman orospularının bolluğu ve ucuz içki olduğunu söylemeyi oldukça uygunsuz buldu. "Şey, bir şehir, içinde pek çok insanı barındırır ve bu yüzden küçük bir alanda çeşitli eğlenceler sunulur," dedi.

"Daha fazla kitap gibi mi demek istiyorsun?" dedi Temeraire. "Ama Dunne'ın ya da Collins'in kitap okuduğunu hiç görmedim ve giderken çok heyecanlı görünüyorlardı; dün bütün akşam başka bir şey konuşmadılar."

Laurence işini zorlaştırdığı için iki talihsiz genç pilota sessizce küfrederek, hınçla gelecek hafta yapacakları görevlerini planladı. "Tiyatro ve konserler de var," diye geçiştirmeye çalıştı. Ama bu lafı dolandırmanın çok ötesine gitmişti; sahtekârlığın sızısı hoş değildi ve sonuçta artık bir yetişkin olan Temeraire'i aldattığını hissetmeye dayanamıyordu. "Ama korkarım içlerinden bazıları şehre içki içmeye ve düşük seviyede arkadaşlık aramaya gidiyor," dedi daha açık bir biçimde.

"Haa, fahişeleri kastediyorsun," dedi Temeraire. Bu Laurence'ı o kadar şaşırtmıştı ki neredeyse oturduğu yerden düşüyordu. "Şehirde onlardan da olduğunu bilmiyordum ama artık anlıyorum."

"Onları nereden duydun, Tanrı aşkına?" diye sordu Laurence, kendini toparlayarak. Açıklamanın yükünden kurtulmuş olmasına karşın, Temeraire'i başka birisinin bilgilendirmiş olmasını sebepsizce kırıcı bulmuştu.

"Ah, Loch Laggan'da, subayların orada aileleri olmadığı halde neden köye indiklerini sorduğumda Victoriatus söylemişti," dedi Temeraire. "Ama sen hiç gitmedin; gitmek istemediğinden emin misin?" diye ekledi, neredeyse umutla.

"Kıymetlim, böyle şeyler söylememelisin," dedi Laurence, hem kızarıp hem gülerek. "Bu konuşmak için hiç de saygın bir konu değil ve insanlar bu alışkanlığa olan düşkünlüklerinden vazgeçirilemiyorsa bile, en azından cesaretlendirilmemeli. Dunne ve Collins ile konuşacağım; bununla övünmemeliler, özellikle bayraktarların duyabileceği yerlerde."

"Anlamıyorum," dedi Temeraire. "Vindicatus bunun erkekler için müthiş derecede güzel ve arzulanan bir şey olduğunu söyledi, aksi takdirde evlenmek isteyebilirlermiş ve bu kulağa hiç de hoş gelmiyor. Çok fazla isteseydin bile, sanırım aldırmazdım." Bu son cümleyi çok az içtenlikle, sanki etkisini ölçmek istermiş gibi yan yan Laurence'a bakarak söylemişti.

Laurence'ın neşesi ve utancı anında kayboldu. "Korkarım oldukça eksik bilgi edinmişsin," dedi yumuşak bir şekilde. "Bağışla beni; seninle bu konuları daha önce konuşmalıydım. Endişelenmemen için sana yalvarıyorum: sen benim birinci sorumluluğumsun ve evleneceğimi pek sanmasam da, evlensem bile her zaman öyle olacaksın."

Daha fazla konuşmasının Temeraire'i daha da endişelendirip endişelendirmeyeceğini düşünmek için bir an duraladı ama sonunda tam güvende karar kıldı ve "Sen bana gelmeden önce bir hanımla sözlüydüm ama sen geldikten sonra sözü bozdu," diye ekledi.

"Seni ret mi etti demek istiyorsun?" dedi Temeraire çok kızgın bir şekilde, ejderhaların da insanlar kadar aksi olabileceğini göstererek. "Çok üzüldüm, Laurence; evlenmek istersen başka birisini, çok daha iyisini bulabileceğinden eminim."

"Bu çok gurur okşayıcı ama seni temin ederim, başka birisini bulmak için en ufak bir isteğim bile yok," dedi Laurence.

Temeraire başını hafifçe öne eğdi ve oldukça memnun bir biçimde daha fazla itiraz etmedi. "Ama Laurence..." dedi, ardından durdu. "Laurence," dedi, "bu yakışıksız bir konuysa, bu ondan bir daha bahsetmemem gerektiği anlamına mı geliyor?"

"Toplum içinde bahsetmekten kaçınmaya özen göstermelisin ama benimle her zaman istediğini konuşabilirsin," dedi Laurence.

"Madem Dover'da her şey var, sırf meraktan soruyorum," dedi Temeraire. "Roland fahişeler için çok küçük, değil mi?"

"Bu sohbete dayanabilmem için bir kadeh şaraba ihtiyacım olduğunu hissetmeye başladım," dedi Laurence pişmanlık duyarak.

Neyse ki Temeraire tiyatronun, konserin ve şehirdeki diğer eğlencelerin ne olabileceğinin açıklanmasıyla tatmin olmuştu; dikkatini, bir ulağın o sabah getirdiği devriyelerinin uçuş

planının konuşulmasına vermiş ve akşam yemeği için biraz balık yakalama olasılığım sormuştu. Laurence önceki günün talihsizliğinin ardından Temeraire'in moralinin bu kadar yerinde olduğunu görmekten memnundu ve Roland'ı kasabaya götürebileceğine karar verdi; tabii eğer Temeraire onu yanında başka bir -kadın- yüzbaşıyla dönerken gördüğünde itiraz etmezse.

Temeraire'in ön ayağında oturuyordu ve aniden üstünün başının ne kadar düzensiz olduğunun farkına vardı; Temeraire'in vücudunun arkasına saklanmak için çabucak öteki taraftan indi. Biraz uzaktaki bir ağacın dalında asılı olan ceketini giyecek zaman yoktu ama gömleğini pantolonunun içine sokup aceleyle fularını bağladı.

Selam vermek için ön ayağın arkasından dolaştı. Kadını daha yakından gördüğünde neredeyse tökezlemişti; kadın çirkin değildi ama yüzü sadece bir kılıçla açılmış olabilecek bir yara iziyle kötü biçimde bozulmuştu; sol gözü kılıcın ıskaladığı yerden biraz kenara doğru akmıştı ve suratında, boynuna doğru incelen beyaz bir ize dönüşerek kabarık kırmızı bir çizgi halinde aşağı inen bir yara izi vardı. Kadın onunla yaşıt, belki de birkaç yaş büyüktü; yara izi bunu söylemeyi güçleştiriyordu ama ne olursa olsun üç şerit taşıyordu ki bu da kadının kıdemli yüzbaşı olduğunu gösteriyordu ve yakasında küçük bir altın madalya vardı.

"Laurence, değil mi?" dedi kadın herhangi bir tanıştırma beklemeden, Laurence hâlâ şaşkınlığını gizlemeye çalışırken. "Jane Roland, Excidium'un pilotuyum; Emily'yi akşam için ödünç alabilirsem bunu kişisel bir iyilik olarak göreceğim; işi yoksa tabii." Anlamlı bir şekilde boştaki adaylara ve bayraktarlara baktı; ses tonu iğneleyiciydi ve açıkça alınmışta.

"Özür dilerim," dedi Laurence, hatasını fark ederek. "Şehre gitmek için izin istediğini sanmıştım; bunu..." Kendini güçlükle durdurdu; sadece aynı soyadı taşıdıkları için değil, yüz hatları ve tavırları da birbirine benzediği için ana-kız olduklarına hiç şüphe yoktu ama bunu tahmin edememişti. "Onu elbette alabilirsiniz," diye bitirdi.

Açıklamasını duyan Yüzbaşı Roland ciddiyeti anında bırakmıştı. "Ha! Ne gibi bir yaramazlığa karışacağını düşündüğünü anlıyorum," dedi; kahkahası garip biçimde içten ama kadınsı değildi. "Eh, taşkınlık yapmasına izin vermeyeceğime ve onu sekizde teslim edeceğime söz veriyorum. Teşekkür ederim; Excidium ve ben onu neredeyse bir yıldır görmüyorduk ve neye benzediğini unutma tehlikesiyle karşı karşıyaydık."

Laurence başını eğerek selam verdi ve uzaklaşırlarken arkalarından baktı; Roland açık bir heyecan ve hevesle konuşarak ve uzaklaşırken arkadaşlarına el sallayarak annesinin uzun, erkeksi adımlarına yetişebilmek için seğirtiyordu. Gidişlerini izleyen Laurence kendini biraz aptal gibi hissetti; sonunda Yüzbaşı Harcourt'a alışmıştı ve doğal sonucu tahmin etmesi gerekiyordu. Excidium sonuçta bir Uzunkanat'tı; herhalde o da Lily gibi dişi bir pilotta ısrar etmişti ve görevinde geçirdiği uzun yıllar içerisinde pilotu pek çok savaş görmüştü. Yine de Laurence, bu kadar bıçkın ve yırtık bir kadın gördüğüne oldukça şaşırdığını kabul etmek zorunda kaldı; kadın pilot olarak elindeki tek örnek olan Harcourt kesinlikle kadınsı değildi ama oldukça gençti ve muhtemelen kendisine daha az güven duymasını sağlayan erken terfisinin farkındaydı.

Temeraire ile evlilik konusunda yaptıkları konuşmadan sonra, kendini Emily'nin babasını merak etmekten alamıyor-

du; evlilik bir erkek pilot için garip bir girişimdiyse, bir kadın pilot için neredeyse akla hayale sığmazdı. Hayal edebildiği tek şey, Emily'nin kazayla dünyaya geldiğiydi ve bunu yapar yapmaz, yeni tanıştığı son derece saygıdeğer bir kadın hakkında böyle şeyler düşünmesine kızdı.

Ama sonuçta elinde olmadan yaptığı tahmini tamamen doğru çıkmıştı. "Korkarım en ufak bir fikrim yok; onu on yıldır görmüyorum," dedi kadın, o akşam daha sonra. Kadın, Emily'yi geri getirdikten sonra subay kulübünde onu geç bir akşam yemeğine davet etmişti ve birkaç kadeh şarabın ardından Laurence, Emily'nin babasının nasıl olduğunu sormadan edememişti. "Sanki evliymişiz gibi değildi, bilirsin; Emily'nin adım bile bildiğinden emin değilim."

Herhangi bir utanç duymuyor gibi görünüyordu ve Laurence sonuçta yasal bir durumun imkânsız olacağını hissetmişti. Ama yine de huzursuz olmuştu; neyse ki kadın fark etmesine karşın, alınganlık göstermedi ve oldukça kibarca, "Hayat tarzımızın sana hâlâ garip geldiğini görebiliyorum," dedi. "Ama istersen ***evlenebilirsin,*** Hava Kuvvetleri'nde seni bundan alıkoyacak hiçbir şey yok. Bir ejderhadan sonra gelmek diğer insanlar için oldukça zordur ama. Kendi adıma, hiçbir eksiklik hissetmedim; Emily benim için çok değerli olmasına ve ona sahip olduğum için çok mutlu olmama karşın, Excidium'un iyiliği için olmasa bile asla çocuk yapmak istemedim. Ama her şeye karşın oldukça zahmetliydi."

"Demek Emily senin ejderhanın pilotu olacak," dedi Laurence. "Ejderhalar, uzun yaşayanlar yani, her zaman bu yolla mı devralınır?"

"Başarabildiğimiz zaman; tahmin edebileceğin gibi, bir kullanıcıyı kaybetmeyi çok zor kabul ederler ama önceki kul-

lamayla bağı olan ve yaslarını paylaşan yeni bir kullanıcıyı kabul etmeleri daha büyük olasılık dâhilindedir," dedi kadın. "Bu yüzden onlar kadar kendimizi de üretiyoruz; senden Hava Kuvvetleri için bir ya da iki çocuk yapmanı isteyeceklerini tahmin ediyorum."

"Ah, Tanrım," dedi Laurence, fikirle irkilerek; Edith'in onu reddettiği an evlilik planlarıyla birlikte çocuk yapma düşüncesinden de vazgeçmişti; konuyu nasıl toparlayacağını bilemedi.

"Sanırım bu senin için oldukça şok edici oldu, zavallı adam. Üzgünüm," dedi kadın. "Ben teklif ederdim ama ejderhan en az on yaşına gelene kadar beklemek zorundasın ve sonuçta şu anda görevi bırakamam."

Kadının ne demek istediğini anlaması Laurence'm biraz zamanını aldı, ardından titreyen eliyle şarap kadehine yapıştı ve yüzünü kadehin arkasına saklamaya çalıştı; engellemek için bütün irade gücünü kullanmasına karşın yanaklarının kızardığını hissedebiliyordu. "Çok naziksin," dedi kadehin içine boğuk bir şekilde, yerin dibine geçmekle gülmek arasında kalarak; bu, yarım ağızla yapılmış olsa bile almayı hayal ettiği türde bir teklif değildi.

"Ama o zamana kadar Catherine bunu senin için yapabilir," diye devam etti Roland, dehşete düşürecek kadar sıradan bir ses tonuyla. "Bu hoş olabilirdi aslında; Lily ve Temeraire için birer tane yapardınız."

"Teşekkür ederim!" dedi Laurence, umutsuzca konuyu değiştirmeye çalışarak. "Sana bir kadeh içecek bir şey getireyim mi?"

"Ah evet; porto şarabı harika olur, teşekkür ederim," dedi kadın. Laurence şoke olmanın da ötesindeydi ve iki kadehle

döndüğü, kadın da ona yanan bir puro uzattığı zaman, puroyu onunla seve seve paylaştı.

Kulüpte bir tek kendileri kalana ve hizmetkârlar kasıtlı olarak esnemelerini gizlemeyi bırakana kadar birkaç saat daha konuştular. Merdivenleri beraber çıktılar. "Aslında o kadar da geç değil," dedi kadın, üst sahanlığın sonundaki güzel büyük saate bakarak. "Çok yorgun musun? Odamda bir iki el piket oynayabiliriz."

Şimdiye kadar kadınla çok rahat vakit geçirmeye başlamış olduğu için teklifte yanlış bir şey görmedi. Sonunda çok geç bir saatte kadının yanından ayrılıp odasına giderken, koridordan geçen bir hizmetkâr ona şöyle bir baktı; ancak o zaman davranışının yerinde olup olmadığım düşündü ve huzursuzluk duydu. Ama ayıp, tabii varsa, zaten olmuştu; düşünceyi aklından uzaklaştırdı ve sonunda yatağına girdi.

ERTESİ SABAH, GEÇİRDİKLERİ gecenin dedikoduya yol açmamış olduğunu öğrendiğinde, çok şaşırmayacak kadar deneyim kazanmıştı. Aksine Yüzbaşı Roland kahvaltıda sıcak bir şekilde selamlamıştı onu ve en ufak bir sıkılganlık göstermeden teğmenlerini tanıştırmıştı ve birlikte ejderhalarının yanına gitmişlerdi.

Laurence, Temeraire'in yüklüce bir kahvaltıyı bitirmekte olduğunu görünce, Collins ve Dunne ile boşboğazlıkları için özel ve etkili bir konuşma yapmak için bir dakikasını ayırdı. Bütün gün erdemlilik ve ölçülülük nasihati veren sıkıcı bir yüzbaşı gibi dırdır etmeye niyeti yoktu ama gençlerin, önlerinde yaşça daha büyük subaylardan oluşan saygın bir örneğe sahip olmasını tercih etmesinin ahlakçılık taslamak olduğunu düşünmüyordu. "Böyle bir arkadaşlığı devam ettirmek zorundaysanız bile, adınızı zamparaya çıkartmanıza ve bayraktarlara ve adaylara böyle davranmaları gerektiği fikrini vermenize niyetim olmadığını bilmenizi isterim," dedi, iki yardımcı pilot kıvranırken. Dunne ağzım açmış, itiraz edecekmiş gibi görünüyordu ama Laurence'ın buz gibi bakışları

altında sustu: Bu, izin vermeye niyetli olmadığı bir itaatsizlik derecesiydi.

Konuşmasını bitirip onları işlerine gönderdiğinde, dün geceki davranışının yaptığı azarlamanın konusundan pek de farklı olmadığını hatırlayarak biraz huzursuzluk hissetti. Kendini, Roland'ın arkadaşı olduğunu hatırlatarak avuttu; arkadaşlığı fahişelerinkiyle karşılaştırılamazdı ve ne olursa olsun bunu aleni bir şekilde yapmamışlardı ki meselenin özü de buydu. Yine de bahane çok gerçekçi gelmiyordu ve kendini işle oyaladığı için memnundu: Emily ve diğer iki ulak abluka filosu için biriktirilmiş ağır posta çantalarıyla çoktan Temeraire'in yanında bekliyordu.

İngiliz donanması asıl gücünü, garip biçimde soyutlanmış şartlar içinde bulunan ablukadaki gemilerde bırakmıştı. Bir ejderhanın, yardımlarına gönderilmesi nadiren gerekli oluyordu; en acil postaları ve erzakları firkateynle alıyorlar, bu yüzden de son haberleri duyma ve postalarını alma fırsatını pek bulamıyorlardı. Fransızların Brest'te yirmi bir gemisi olabilirdi ama çok daha becerikli olan İngiliz denizcileriyle yüzleşmek için çıkmaya cesaret edemiyorlardı. Tepelerde keskin nişancılar ve güvertelerde zıpkınlar ve biber topları sürekli kullanıma hazır olduğu için, deniz desteği olmadan, tam bir Fransız ağır savaş hava filosu bile bir bombalamayı göze alamazdı. Bazen gece, genellikle tek bir gece türü ejderha tarafından yapılan bir saldırı olabilirdi ama avcı erleri sık sık bu gibi durumlarda ellerindekileri boşaltırlardı ve tam ölçekli bir saldırı gerçekleştirilse bile, bir işaret fişeği kuzeyde devriye gezen ejderhalar tarafından kolayca görülebilirdi.

Amiral Lenton, Lily'nin formasyonundaki yaralanmamış ejderhaları, günbegün artan bir gereklilik olarak, hem

ejderhaları meşgul tutmak, hem de oldukça geniş bir uzamda devriye atmak için yeniden düzenlemeye karar vermişti. Bugün Temeraire'e Nitidus ve Dulcia ile birlikte devriye uçuşu yapmasını emretmişti: Kanal devriyesinin ilk ayağında Excidium'un formasyonunu takip edecekler, ardından şu an Ushant açıklarında Brest'teki Fransız limanını abluka altında tutan Kanal Filosu'nun ana filosuna gitmek üzere ayrılacaklardı. Daha askeri yararların yanı sıra, ziyaretleri en azından abluka görevinin tekdüzeliğini biraz olsun kırarak filonun gemilerini donatacaktı.

Sabah havası o kadar soğuk ve kuruydu ki hiç sis toplanmamıştı, gökyüzü açık ve aşağıdaki su neredeyse siyahtı. Parıltıya gözlerini kısarak bakan Laurence, gözlerinin altına siyah sürme çekmiş bayraktarlarını ve yardımcı pilotlarını örnek almayı isterdi ama formasyon lideri olduğu için, ayrıldıklarında küçük grubun komutası onda olacaktı ve sancak gemisine indiklerinde Amiral Lord Gardner'ı görmek için gemiye çıkması istenecekti büyük olasılıkla.

Havaya şükür, çok sarsıntısız olmasa da hoş bir uçuştu. Açık sulara çıktıklarında rüzgâr akımları önceden kestirilemeyecek derecede değişiyor ve Temeraire en iyi rüzgârı yakalamak için bilinçsiz bir içgüdüyle alçalıp yükseliyordu. Bir saatlik bir devriyenin ardından, ayrılma noktasına geldiler; Temeraire güneye yönelip Excidium'un yanından geçerken Yüzbaşı Roland veda etmek için elini kaldırdı; güneş neredeyse tam tepelerindeydi ve okyanus altlarında parıldıyordu.

"Laurence, ileride gemiler görüyorum," dedi Temeraire, yaklaşık yarım saat sonra ve Laurence teleskopunu kaldırdı, elini yuvarlayarak gözünün etrafına koydu ve güneşe karşı gözlerini kısarak sudaki yelkenleri görene kadar baktı.

"Keskin gözler," dedi Laurence ve "Lütfen özel işareti verin Bay Turner," dedi. İşaret bayraktarı onların bir İngiliz grubu olduğunu belirten bayrak şablonlarını kaldırmaya başladı; Temeraire'in olağandışı görünümüne şükür, onların durumunda pek de gerekli olmayan bir formaliteydi bu.

Kısa bir süre sonra görüldüler ve tanımlandılar; öndeki İngiliz gemisi onları dokuz parelik top atışıyla selamladı ama Temeraire resmî formasyon lideri olmadığı için, bu kesinlikle beklenildiğinden daha fazlaydı. Yanlış anlaşılma ya da cömertlik; Laurence ilgiden memnundu ve üzerlerinden geçerken avcı erleri karşılık olarak selam ateşi açtı.

Posta beklentisiyle sancak gemisinin etrafında toplanmak için çoktan harekete geçmiş ince ve zarif kotraları, konumlarını korumak için kuzey rüzgârında durmadan orsa eden büyük savaş gemileri, suyun üzerinde parıldayan beyaz yelkenleri ve her ana direkte gururla dalgalanan bayraklarıyla, filonun görüntüsü heyecan vericiydi. Laurence eğilip Temeraire'in omzunun üzerinden aşağıdaki manzarayı izleme dürtüsüne engel olamadı; öyle ki karabina kayışları gerilmişti.

"Sancak gemisinden işaret var, efendim," dedi Turner, flamaların okunabilir olması için oldukça yakına girerlerken. "İnişte Yüzbaşı güverteye çıksın."

Laurence başım salladı; tahmin ettiği kadar vardı. "Lütfen onaylayın, Bay Turner. Bay Granby, bizim için hazırlanırlarken filonun üzerinden güneye doğru geçelim." ***Hiberrıia*** ve yanındaki ***Agincourt***'un mürettebatı, ejderhalar için bir iniş alanı oluşturacak yüzen platformlar atmaya, küçük bir kotra da çekme halatlarını toplayarak çoktan aralarında ilerlemeye başlamıştı. Laurence deneyimlerinden operasyonun biraz za-

man aldığını biliyordu ve tepelerinde daireler çizen ejderhalar işi hızlandırmayacaktı.

Çizdikleri yayı tamamlayıp geri döndüklerinde platformlar hazırdı. "Altçılar yukarı çıksın, Bay Granby," diye emretti Laurence. En alt donanımdaki mürettebat çabucak Temeraire'in sırtına tırmandı. Temeraire Nitidus ve Dulcia'nın yakın takibinde alçalırken son birkaç denizci aceleyle güverteyi boşaltıyordu; Temeraire'in ağırlığı üzerine binince platform bel verip suya gömüldü ama halatlar platformun batmasını engelledi. Temeraire indikten soma Nitidus ve Dulcia karşı köşelere kondu ve Laurence aşağı indi. "Ulaklar, postayı getirin," dedi ve Amiral Lenton'dan Amiral Gardner'a gönderilen mühürlü zarfı yanına aldı.

Ulakları Roland, Dyer ve Morgan uzanan denizcilere posta çantalarını aceleyle verirken, Laurence onu bekleyen kotraya çıktı. Kıç tarafına gitti; Temeraire, mürettebatın huzurunu kaçırarak başını kotraya çok yakın olan platformun kenarına koymuş ve platformun dengesini korumak için iyice yayılmıştı. "Birazdan dönerim," dedi Laurence ona. "Herhangi bir şeye ihtiyacın olursa lütfen Teğmen Granby'ye söylemekten çekinme "

"Olur ama ihtiyacım olacağını sanmıyorum; böyle çok rahatım," diye karşılık verdi Temeraire, kotranın mürettebatından gelen şaşkın bakışları üzerine çekerek. "Daha sonra avlanmaya gidebilirsek bundan memnuniyet duyarım; yolumuzun üzerinde harika tonbalıkları gördüğümden eminim."

Kotra zarif, biçimli hatları olan bir gemiydi ve Laurence'ı bir zamanlar en yüksek hız olarak gördüğü bir hızda ***Hibernia***'ya taşıdı. Laurence geminin rüzgârın önünde seğiren

cıvadrasında durmuş etrafı izliyordu ve yüzündeki meltem pek bir şeye benzemiyordu.

Hibernia'nın yanına bir lostromo iskelesi yerleştirmişlerdi ki Laurence küçümsemeyle görmezden geldi; denizci bacakları onu terk etmemişti ve ona gösterilen yere zorlanmadan çıkmıştı. Yüzbaşı Bedford karşılamak için onu bekliyordu ve Laurence güverteye inerken açık bir şaşkınlıkla irkildi: Nil Savaşı'nda *Goliath*'ta beraber görev yapmışlardı.

"Aman tanrım, Laurence; Kanal'da olduğunu bilmiyordum," dedi, resmî selamlamayı unutup onu içten bir tokalaşmayla karşılayarak. "Hayvanın bu demek ki," dedi, cüssesi, arkasındaki yetmiş dört toplu *Agincourt'tan* hiç de az olmayan, suyun karşısındaki Temeraire'e bakarak. "Yumurtadan çıkalı yalnızca altı ay oldu sanıyordum."

Laurence gururlanmadan edemedi; yanıt verirken bunu gizleyebileceğim umuyordu. "Evet, Temeraire o. Henüz sekiz aylık bile olmamasına karşın, neredeyse yetişkin boyutuna erişti." Daha fazla övünmemek için kendini zor tuttu; hiçbir şey, tıpkı durmadan metreslerinin güzelliğinden ya da çocuklarının ne kadar zeki olduğundan bahseden insanlar gibi davranmaktan daha sinir bozucu olamazdı. Sonuçta Temeraire'in övülmeye gereksinimi yoktu; ona bakan herhangi biri zarif ve kendine özgü görünüşünün farkına varmadan edemezdi.

"Ah, görebiliyorum," dedi Bedford, serseme dönmüş bir ifadeyle ona bakarak. Ardından Bedford'm hemen yanında duran teğmen anlamlı bir şekilde öksürdü. Bedford adama baktı ve ardından, "Bağışla lütfen," dedi. "Seni gördüğüme o kadar şaşırdım ki seni burada ayakta dikiyorum. Bu taraftan lütfen, Lord Gardner seni bekliyor."

Amiral Lord Gardner, Sir William Cornwallis'in emekli olması üzerine Kanal'daki komutanlık konumuna yeni atanmıştı; öylesine başarılı bir komutanın ardından böylesine zor bir göreve gelmenin gerginliği onu olumsuz etkilemişti. Laurence birkaç yıl önce Kanal Filosu'nda teğmen olarak görev yapmıştı; daha önce tanıştırılmamışlardı ama Laurence onu birkaç kere görmüştü ve yüzü belirgin derecede çökmüştü.

"Evet, Laurence, öyle mi?" dedi Gardner, emir subayı onu takdim edince ve Laurence'ın duyamadığı birkaç kelime mırıldandı. "Lütfen otur; bu yazıları hemen okumalı, ardından benim için Lenton'a götürmen üzere bir şeyler yazmalıyım," dedi, mührü açıp içindekileri inceleyerek. Lord Gardner mesajları okurken homurdanıp başını salladı; sert bakışlarından, Laurence geçen günkü çatışmanın haberini okuduğunu anlamıştı.

"Pekâlâ, Laurence, anladığım kadarıyla şimdiden birkaç harekâtta bulunmuşsun," dedi, sonunda kâğıtları bir kenara bırakarak. "Hepsi de biraz daha deneyim kazanmam sağladı sanırım; çok geçmeden daha da fazlasını göreceğiz ve Lenton'a da böyle söylemelisin. Elimdeki her yelkenliyi, briki ve kotrayı sahile yaklaşmaya cesaret edebildiğim kadar ileri gönderdim ve Fransızların Cherbourg'un hemen dışında arılar gibi çalıştığını öğrendim. Tam olarak neyle uğraştıklarını bilemiyoruz ama işgalden başka bir şeye hazırlanıyor olmaları pek olası değil ve hareketliliklerinden anlaşıldığı kadarıyla bunu çok yakında gerçekleştirmeyi düşünüyorlar."

"Bonaparte Cadiz'deki filodan bizim aldığımızdan daha fazla haber alıyor olamaz, değil mi?" diye sordu Laurence, bu haberden huzursuz olarak. Bu gibi hazırlıkların işaret ettiği

güven derecesi korkutucu derecede yüksekti ve Bonaparte kesinlikle kibirli bir insan olmasına karşın, kibri tamamıyla nadiren temelsiz çıkmıştı.

"Bir süreden beridir haber alamıyor, hayır, şükür ki bundan artık eminim. Bana habercilerimizin düzenli bir şekilde gidip geldiğinin kanıtım getirdin," dedi Gardner, hafifçe masasındaki kâğıt yığınına vurarak. "Yine de, filosu olmadan karşıya geçebileceğini düşünecek kadar gözü dönmüş olamaz ve bu, filosunu yakın zamanda beklediğini akla getiriyor."

Laurence başını salladı; bu beklenti her şeye karşın asılsız ya da arzu edilen bir beklenti olabilirdi ama Bonaparte'ın filosuna kavuşması Nelson'ın filosunun tehlikede olduğu anlamına geliyordu.

Gardner göndereceği posta paketini mühürleyip uzattı. "İşte; bize posta getirdiğin için sana minnettarım, Laurence. Eh, artık yemekte bize katılırsın ve elbette diğer yüzbaşılarınız da..." dedi masasından kalkarak. "*Agincourt*'tan Yüzbaşı Briggs de bize katılabilir, sanırım."

Küçüklüğünden beri aldığı denizcilik eğitimi Laurence'ın aklına üstünden gelen böyle bir yemek davetinin emir yerine geçtiğini kazımıştı ve Gardner tam olarak üstü sayılmasa da, reddetmeyi düşünmesi bile imkânsızdı. Ama Laurence Temeraire'i biraz, Nitidus'u ise daha da fazla endişelenerek düşünmeden edemiyordu. Paskal Mavisi normal şartlarda Yüzbaşı Warren tarafından son derece özenle ilgilenilmesi gereken sinirli bir yaratıktı ve Laurence kullanıcısı olmadan eğreti bir platformda kalma olasılığından rahatsız olacağından emindi ve görünürlerde teğmenden üst rütbede başka subay yoktu.

Yine de ejderhalar bu gibi koşullar altında her zaman bekliyordu; filoya karşı büyük bir hava tehdidi varsa, yüzbaşıları sık sık plan yapmak için denizci subaylara katılırken birkaçı sürekli olarak platformlarda konuşlandırılabiliyordu. Laurence ejderhaların böyle bir durumda yemekten daha iyi bir sebep olmadan bekletilmesinden memnun değildi ama dürüst olmak gerekirse herhangi bir tehlikede olduklarını da söyleyemezdi.

"Efendim, hiçbir şey bana daha büyük bir zevk veremez ve Yüzbaşı Warren ve Yüzbaşı Chenery için de aynısını söyleyebilirim," dedi; yapılacak başka bir şey yoktu. Aslında Gardner'ın yanıt beklediği pek söylenemezdi; emir subayını çağırmak için çoktan kapıya yönelmişti.

İşaretle yapılan davete, içten ama nazik üzüntüleri getiren Chenery katıldı sadece. "Nitidus yalnız bırakılırsa huysuzlanacağı için Warren onu bırakmamasının daha iyi olacağını düşünüyor," Gardner'a neşeyle yaptığı tek açıklamaydı; yaptığı görgüsüzlüğün farkında değil gibi görünüyordu.

Laurence rahatlama hissetmesine engel olamamasına karşın, bu açıklamanın, sadece Lord Gardner'dan değil, diğer yüzbaşılar ve emir subayından da getirdiği şaşkın ve biraz alıngan bakışlar karşısında içten içe irkilmişti. Yine de yemek garip bir şekilde başlamış ve öyle de devam etmişti.

Amiral açıkça görevinden dolayı sıkıntılıydı ve cümleleri arasında uzun duraklamalar oluyordu. Masa sessiz ve ağırbaşlıydı; tabii Chenery'nin, her zamanki keyfi yerinde ve çabucak sohbete girebilen formunda olmasım ve Lord Gardner'a sohbeti başlatma hakkını veren denizci geleneklerine aldırmadan istediği gibi konuşmasını saymazsanız.

Doğrudan hitap edildiğinde, denizci subayları konuyu

kapamadan önce ona mümkün olduğunca kısa bir yanıt vermeden önce kasıtlı olarak duraklıyordu. Laurence başlarda bütün gücüyle onun adına mücadele ediyordu ama sonunda kızmaya başlamıştı. Chenery'nin hiçbir şeyden haberi olmadan konuştuğu aşikâr olmalıydı; seçtiği konular zararsızdı ve somurtkan ve sitemli bir sessizlik içinde oturmak Laurence'a çok daha büyük bir kabalık gibi geliyordu.

Chenery sonunda soğuk yanıtları fark etmişti ve henüz alınmış değildi; sadece şaşkın görünmeye başlıyordu ama bu pek sona erecek gibi de görünmüyordu. Yılmadan bir kez daha denediğinde, bu kez Laurence kasıtlı olarak bir yanıta gönüllü oldu. İkisi muhabbeti aralarında birkaç dakika sürdürdü ve ardından dikkati dalgınlığından konuya çekilen Gardner kafasını kaldırdı ve bir cümleyle sohbete katkıda bulundu. Böylece sohbet onaylanmış oldu ve sonunda diğer subaylar da sohbete katıldı. Laurence büyük bir çaba harcayarak sohbeti yemeğin geri kalanı boyunca devam ettirdi.

Bir keyif olması gereken şey böylece bir angaryaya dönüşmüştü ve porto şarabı masadan kaldırıldığında bir hayli memnun oldu. Puro ve kahve içmek için güverteye davet edildiler. Fincanını alarak, platformu daha iyi görebilmek için kıç küpeştesinin iskele tarafına geçti. Güneşin pullarını yıkadığı Temeraire ön ayağı platformun kenarından sarkıp suya girmiş, sessizce uyuyor, Nitidus ile Dulcia da karşısında dinleniyordu.

Bedford, Laurence'ın sokulgan bir sessizlik olarak gördüğü bir şekilde yanına geldi; bir süre sonra, "Sanırım değerli bir hayvan ve ona sahip olduğumuz için kendimizi şanslı saymalıyız ama seni böylesi bir yaşama ve birlikteliğe zincirliyor olması korkutucu," dedi.

N

Laurence son derece samimi acımayla dolu bu sözlere yanıt vermek için konuşacak gücü hemen bulamadı kendinde; dudaklarının ucunda yarım düzine yanıt vardı. İç geçirdi ve kısık, yırtıcı bir sesle, "Bayım, benimle ne Temeraire ne de meslektaşlarını hakkında bu şekilde konuşmayın; böyle bir hitabı kabul edilebilir olarak düşünebilmenize şaşırdım," dedi.

Bedford, Laurence'ın hiddetinden dolayı geriledi. Laurence dönüp kahve fincanını habercinin tepsisine bıraktı. "Efendim, yola çıksak iyi olur," dedi Gardner'a, düz bir sesle. "Bu, Temeraire'in bu rotada ilk uçuşu olduğu için güneş batmadan geri dönmemiz iyi olur."

"Elbette," dedi Gardner elini uzatarak. "İyi yolculuklar, Yüzbaşı; umarım kısa bir süre sonra tekrar görüşürüz."

Bu bahaneye karşın, Laurence kendini karanlık çöktükten kısa bir süre sonra kuşlakta bulmuştu. Temeraire'in sudan birkaç büyük tonbalığı yakaladığını gören Nitidus ve Dulda da balık yakalamayı denemek istemiş, Temeraire de gösteri yapmaya devam etmekten son derece mutlu olmuştu. Daha genç mürettebat ejderhaları avlanırken üzerinde olma konusunda deneyimli değildi; ama ilk dalışın ardından alışmış, korku dolu bağırışlar kaybolmuş ve olayı çabucak bir oyun olarak görmeye başlamışlardı.

Laurence keyifsizliğinin, onların şevkleri karşısında fazla dayanamayacağım fark etti: Temeraire pençelerinde çırpınan bir tonbalığıyla her yükselişinde çılgınca bağırıyorlardı ve birkaçı, Temeraire avım yakalarken sularla oynamak için aşağı inmek üzere izin bile istedi.

Tıka basa doymuş ve kıyıya doğru biraz daha yavaş uçan Temeraire mutluluk ve tatminle mırıldandı, minnetle dolu ışıl

ışıl gözlerle başını çevirerek Laurence'a baktı ve "Hoş bir gündü, değil mi?" diye sordu. "Böylesine harika bir uçuş yapmayalı uzun zaman olmuştu," ve Laurence yanıt verirken içinde saklayacak herhangi bir öfke kalmadığım fark etmişti.

Kuşlaktaki fenerler yeni yakılıyordu. Temeraire yere inerken yer ekipleri karanlıktaki büyük ateşböcekleri gibi meşaleleriyle ağaçların arasında dolaşıyordu. Genç subayların çoğu hâlâ sırılsıklamdı ve Temeraire'in sıcak vücudundan iner inmez üşümeye başladılar; Laurence onları gönderdi ve yer ekibi koşumunu çıkartırken Temeraire ile birlikte izledi. Adamlar balık pulları, kılçıklar ve iç organlarla kaplı ve çoktan kokmaya başlamış boyun ve omuz koşumlarını indirirken Hollin biraz sitemkâr bir şekilde baktı.

Temeraire çok mutluydu ve Laurence'ın kendini mahcup hissetmesini sağlayacak kadar iyi beslenmişti; Laurence neşeyle, "Korkarım başına biraz iş açtık, Bay Hollin ama en azından bu gece beslenmesi gerekmeyecek," diyebilmişti sadece.

"Emredersiniz, efendim," dedi Hollin sıkıntılı bir şekilde ve adamlarını göreve koştu.

Koşum çıkarıldı ve Temeraire, şimdiye kadar öğünlerinden sonra onu temizlemek için yangın köprüsü gibi sıraya girerek birbirlerine su kovalarını geçirme tekniği geliştiren mürettebat tarafından yıkandı. Temeraire kocaman esnedi, geğirdi ve halinden memnun bir ifadeyle yere uzandı ve Laurence kahkahalarla güldü. "Gidip bu mektupları teslim etmeliyim," dedi. "Uyuyacak mısın, yoksa bu akşam biraz kitap okur muyuz?"

"Bağışla, Laurence ama sanırım çok uykum var," dedi Temeraire tekrar esneyerek. "Laplace uyanıkken bile takip

edilmesi zor ve yanlış yorumlama riskine girmek istemiyorum."

Laurence, yüksek sesle okuduklarını hiç çaba sarf etmeden kavrayan Temeraire'in anlaması için oldukça yeterli olan Laplace'ın gök mekaniği konusundaki bilimsel incelemesini kendi adına Fransızca olarak telaffuz etmekte bile yeterince zorlandığı için buna inanmaya kesinlikle istekliydi. "Pekâlâ, kıymetlim; sabah görüşürüz öyleyse," dedi ve ejderhanın göz kapakları kapanıp nefes alışverişleri uyku sakinliğine inene kadar Temeraire'in burnunu okşadı.

Amiral Lenton mektupları ve sözlü mesajı hoşnutsuz bir endişeyle aldı. "Bundan hiç hoşlanmadım, hem de hiç," dedi. "Karada çalışıyormuş, öyle mi? Laurence, bilgimizin dışında filosunun sayısını artırmayı planlayarak kıyıda daha fazla gemi yapıyor olabilir mi?"

"Bazı eğreti nakliye gemileri yaptırtıyor olabilir efendim ama asla savaş gemileri yaptırtamaz," dedi Laurence anında, mükemmel bir kesinlikle. "Ve sahil şeridi boyundaki bütün limanlarda zaten pek çok nakliye gemisi var; daha fazlasına ihtiyacı olacağım düşünmek zor."

"Ve bütün bunlar, mesafe daha büyük ve filomuz daha yakınında olmasına karşın, Calais değil Cherbourg civarında oluyor. Bunun nedenini açıklayamam ama Gardner oldukça haklı; bir şeytanlık peşinde olduğundan eminim ve filosu buraya gelene kadar o şeytanlığı hakkıyla yapamaz." Aniden kalkıp ofisinden çıktı; bunun bir "gidebilirsin" olup olmadığından emin olamayan Laurence onu önce karargâhta, ardından iyileşme sürecinde olan Lily'nin yattığı açıklığa doğru dışarıda takip etti.

Yüzbaşı Harcourt sürekli ön ayağını okşayarak Lily'nin başında oturuyordu; yanında Choiseul vardı ve ikisine de sessizce kitap okuyordu. Lily'nin bakışları acıdan dolayı hâlâ donuktu ama yer ekibi tarafında hâlâ temizlenmekte olan kırık kemiklerden oluşan büyük yığından anlaşıldığı üzere sonunda cesaret verici bir şekilde tam bir öğün yediği açıktı.

Choiseul kitabı indirip Harcourt'a sessizce bir şey söyledikten sonra onlara doğru geldi. "Neredeyse uykuya daldı; onu rahatsız etmemenizi rica ediyorum," dedi çok kısık bir sesle.

Lenton başım salladı ve onu ve Laurence'ı başıyla uzağa çağırdı. "İyileşme süreci nasıl gidiyor?" diye sordu.

"Doktorlara göre çok iyi, efendim; umulduğu kadar çabuk iyileştiğini söylüyorlar," dedi Choiseul. "Catherine yanından ayrılmıyor."

"İyi, iyi," dedi Lenton. "Tahminleri doğruysa, üç hafta yani. Eh, beyler, fikrimi değiştirdim; Lily'nin iyileşme sürecinde, Praecursoris ile dönüşümlü göndermek yerine Temeraire'i her gün devriyeye göndereceğim. Deneyime ihtiyacınız yok Choiseul ama Temeraire'in var; Praecursoris'i tek başına çalıştırmak zorunda kalacaksın."

Choiseul hissetiyse bile, hoşnutsuzluktan eser olmadan başını eğerek selam verdi. "Yapabildiğim herhangi bir şekilde hizmet etmekten mutluluk duyarım efendim; beni sadece yönlendirmeniz yeter."

Lenton başını salladı. "Eh şimdilik elinden geldiği kadar Harcourt'un yanında kal; yaralı bir hayvana sahip olmanın ne demek olduğunu bildiğinden şüphem yok," dedi. Choiseul artık uykuya dalmış olan Lily'nin yanında oturan kızın yanına gitti ve Lenton, kaşlarını çatarak düşüncelere dalmış bir şe-

kilde Laurence'ı tekrar uzaklaştırdı. "Laurence," dedi, "devriye atarken, Nitidus ve Dulcia ile formasyon manevralarım denemeni istiyorum; küçük bir formasyon için eğitilmediğini biliyorum ama Warren ve Chenery sana yardım edebilir. Gerekirse, bağımsız bir çarpışmada hafif savaşçılardan ikisine liderlik yapabilmesini istiyorum."

"Emredersiniz, efendim," dedi Laurence biraz şaşırarak; açıklama isteğiyle yanıp tutuşuyordu ama biraz zorlanarak da olsa bu isteğini bastırmayı başardı.

Excidium'un yeni uykuya daldığı açıklığa girdiler; Yüzbaşı Roland yer ekibiyle konuşuyor ve bir koşum parçasını inceliyordu. İkisini de başıyla selamladı ve onlarla yürümeye başladı. Hep birlikte karargâha doğru yürüdüler.

"Roland, Auctoritas ve Crescendium olmadan yapabilir misin?" diye sordu Lenton aniden.

Kadın bir kaşını kaldırarak ona baktı. "Mecbur kalırsam elbette," dedi. "Konu nedir?"

Lenton'm bu derece doğrudan sorgulanmasına bir itirazı yok gibi görünüyordu. "Lily uçmaya başlar başlamaz Excidium'u Cadiz'e göndermeyi düşünmeye başlamalıyız," dedi. "Bir ejderha doğru yerde bulunmuyor diye krallığı kaybedemem; Kanal Filosu'nun yardımı ve kıyıdaki bataryalarla burada uzunca bir süre hava saldırılarına karşı dayanabiliriz ama o filonun kaçmasına izin verilmemeli."

Lenton, Excidium ve formasyonunu göndermeye karar verdiyse, onların yokluğu Kanal'ı hava saldırılarına karşı savunmasız bir hale getirecekti; yine de Fransız ve İspanyol filosu Cadiz'den kaçıp Brest ve Calais limanlarındaki gemilere katılmak için kuzeye gelirse, böylesine ezici tek bir gün bile Napolyon'un işgal gücünü karşıya geçirmesine yeterdi.

Laurence verdiği karardan dolayı Lenton'a imrenmiyordu; Bonaparte'ın hava gücünün Cadiz'e yarı uzaklıkta ya da hâlâ Avusturya sınırında olup olmadığım bilmeden, karar sadece bir yarı tahmin olabilirdi. Yine de verilmesi gerekiyordu ve Lenton risk almak yerine açıkça hazırlanıyordu.

Lenton'ın Temeraire'in düzeniyle ilgili planı açıkta. Amiral küçük ve tam olarak eğitimli olmasa bile, ikinci bir formasyona sahip olmanın esnekliğini istiyordu. Laurence, Excidium'un destek gücünün parçası olan Auctoritas ve Crescendium'un orta sıklet savaş ejderhası olduğunu hatırladı; belki de Lenton üçünden manevra kabiliyeti olan vurucu bir güç oluşturmak için, onları Temeraire ile eşleştirmek niyetindeydi.

"İyi bir tahminle Bonaparte'ı yenmeye çalışmak... Bu düşünce kanının donmasına yol açıyor," dedi Yüzbaşı Roland, Laurence'ın düşüncelerini dillendirerek. "Ama bizi göndermek istediğiniz an gitmeye hazır olacağız; zaman elverdiğince Auctor ve Cressy olmadan manevra uçuşları yapacağım."

"Güzel, bununla ilgilen," dedi Lenton, giriş merdivenlerini çıkarlarken. "Sizden ayrılıyorum artık; okuyacak on tane daha mesajım var. İyi geceler, beyler."

"İyi geceler, Lenton," dedi Roland ve adam gittiğinde esneyerek gerindi. "Ah, bu iyi oldu, formasyon uçuşu sık sık değiştirilmezse son derece sıkıcı oluyor. Akşam yemeğine ne dersin?"

Çorba, kızarmış ekmek ve ardından porto şarabıyla leziz bir Stilton peyniri aldılar ve biraz piket oynamak için bir kez daha Roland'ın odasına çıktılar. Birkaç elden ve biraz havadan sudan muhabbetten sonra, kadın Laurence'ın ondan duyduğu ilk çekinme ifadesiyle, "Laurence, sana bir şey sorabilir miyim?" diye sordu.

Kadın daha önce herhangi bir konuda konuşmaktan tereddüt etmediği için soru boş boş bakmasına sebep oldu. "Tabii ki," dedi, kadının ne sorabileceğini tahmin etmeye çalışarak. Aniden bulundukları ortamın farkına vardı: On adımdan daha uzak olmayan geniş ve dağınık yatak; odaya ilk geldiklerinde paravanın arkasında ceketini ve pantolonunu çıkarıp giydiği sabahlığının açık yakası. Yüzünü ateş basarak kartlarına baktı; elleri biraz titriyordu.

"Herhangi bir çekincen olursa, rica ederim hemen söyle," diye ekledi kadın.

"Hayır," dedi Laurence anında, "sana yardım etmekten mutluluk duyarım. Kesinlikle," diye ekledi sonradan, kadının henüz soruyu sormadığını fark edince.

"Çok naziksin," dedi kadın ve ağzının sağ kenarı yaralı solundan daha yukarı kalktığı için yüzünden çabucak geniş, orantısız bir gülümseme geçti. Ardından devam etti. "Bana, Emily'nin işi ve hayattaki eğilimi hakkında ne düşündüğünü dürüstçe söylersen çok minnettar olurum."

Kadın, "Onun hakkında bana kötü şeyler söylemenin berbat bir şey olduğunu biliyorum," diye eklerken, yanlış tahmini yüzünden kıpkırmızı kesilmemek için çok çaba harcadı, "ama iyi bir eğitim olmadan verasete çok fazla bel bağlamanın sonuçlarını gördüm. Uygunluğu konusunda en ufak bir şüphen varsa, rica ederim bunu bana şimdi, hatayı onarmak için hâlâ zaman varken söyle."

Kadının endişesi çok açıktı. Rankin'i ve onun Levitas'a utanç verici şekilde davranmasını düşününce Laurence bunu çok iyi anlayabiliyordu. "Bahsettiğin şeyin sonuçlarım gördüm," dedi çabucak, kadının endişelerini gidermek için. "Böyle bir belirti görürsem seninle açıkça konuşacağıma söz

veriyorum; aslında, onun güvenilirliğinden ve görevine bağlılığından en ufak bir kuşku duysaydım onu ulak olarak yanıma almazdım. Emin olmak için çok küçük elbette ama bence gelecek vaat ediyor."

Roland aniden nefesini koyuverip geriye yaslandı ve dikkatini oyuna veriyormuş gibi yapmayı bırakarak elindeki kartları bıraktı. "Tanrım, beni nasıl da rahatlattın," dedi. "Öyle olduğunu tahmin ediyordum elbette ama bu konuda kendime güvenemediğimi fark ettim." Rahatlamayla güldü ve yeni bir şişe şarap almak için yazı masasına gitti.

Laurence doldurması için kadehini uzattı. "Emily'nin başarısına," dedi ve içtiler; ardından kadın uzanıp Laurence'ın kadehini aldı ve onu öptü. Aslında tamamen yanılmıştı; kadın bu konuda hiç de çekingen değildi.

LAURENCE, JANE'İN GARDIROBUNDAKİ eşyaları yatağın üzerindeki yığına gelişigüzel atmasına yüzünü buruşturmadan edemedi. "Yardım edebilir miyim?" diye sordu sonunda çaresizce ve eşyalarım kadının elinden aldı. "Hayır, lütfen izin ver; ben bunu yaparken sen uçuş rotanı belirleyebilirsin," dedi.

"Teşekkür ederim, Laurence, çok naziksin." Haritalarının başına oturdu. "Kolay bir uçuş olacağım umuyorum," diye devam etti, hesaplamaları yapıp Excidium ve formasyonuna Cadiz üzerindeki güzergâhlarında dinlenme yerleri sağlayacak olan dağılmış ejderha nakliye gemilerini temsil etmekte kullandığı küçük tahta parçalarını hareket ettirerek. "Hava bozmadığı sürece, iki hafta geçmeden orada olabiliriz." İhtiyacın son derece acil olması yüzünden, ejderhalar tek bir nakliye gemisiyle taşınmayacak, akıntı ve rüzgâra dayalı olarak yerlerini tahmin etmeye çalışarak bir gemiden diğerine uçacaklardı.

Laurence biraz keyifsiz olmasına karşın başım salladı; ekime sadece bir gün vardı ve yılın bu zamanında havanın

bozması an meselesiydi. Ardından onu kolayca rotanın dışına çıkartabilecek bir nakliye gemisi bulmaya çalışmakla, İspanyol topçuları karşısında karada sığınacak bir yer arama arasında tehlikeli bir seçim yapmakla karşı karşıya kalacaktı. Elbette formasyonun bir fırtınaya yakalanıp düşmeyeceği varsayılırsa, ejderhalar zaman zaman yıldırıma ya da şiddetli rüzgârlara maruz kalıyordu ve fırtınalı bir okyanusa düşerlerse mürettebatlarıyla birlikte kolayca boğulabilirlerdi.

Ama başka seçenek yoktu. Lily geçen zaman içinde büyük bir hızla iyileşmişti; daha dün formasyonun lideri olarak devriyeye çıkmış ve acı ya da tutukluk hissetmeden yere inmişti. Lenton onu incelemiş, onunla ve Yüzbaşı Harcourt ile birkaç kelime konuşmuş ve Jane'e bir an önce Cadiz'e doğru yola çıkmasını emretmişti. Laurence bu kadarını elbette bekliyordu ama hem giden, hem de burada kalan ejderhalar için endişelenmekten alamıyordu kendini.

"İşte, bitti," dedi kadın, uçuş planını bitirip kalemini bırakarak; Laurence şaşkınlıkla eşyalardan başım kaldırıp baktı. Dalıp gitmişti ve eşyaları ne yaptığının farkında olmadan mekanik bir şekilde katlıyordu; neredeyse yirmi dakikadır ikisinin de sessiz ve kadının korselerinden birinin elinde olduğunu şimdi fark ediyordu. Korseyi çabucak küçük bavuldaki düzgünce katlanmış eşyaların üzerine bırakıp kapağı kapadı.

Pencerelerden güneş ışığı girmeye başlamıştı; zamanları tükenmişti. "Bu kadar somurtkan olma, Laurence; Cebelitarık'a bir düzine kere uçtum," dedi, sesli bir şekilde onu öpmek için yanına gelerek. "Korkarım burada daha kötü zamanlar geçireceksiniz; gittiğimizi öğrendiklerinde bir şeyler deneyeceklerdir, kuşkusuz."

"Sana güvenim sonsuz," dedi Laurence, hizmetkârlar için zili çalarak. "Sadece yanlış bir karara varmamış olduğumuzu umuyorum." Bu, özellikle tarafsız olamayacağı bir konuda Lenton'ı eleştirme noktasına varıyordu. Yine de Excidium ve formasyonunun tehlikeye atılmasına kişisel bir itirazı olmasa da, öyle olduğunu hissediyor ve hâlâ bilgi eksikliği yüzünden endişeleniyordu.

Volly üç gün önce yeni olumsuzluklarla dolu bir raporla gelmişti. Bir avuç Fransız ejderhası Cadiz'e varmıştı. Ren'de konuşlandırılmış ejderhaların onda biri kadar değildiler ama Mortiferus'u filodan uzak tutmaya yeterliydi. Dahası, sevkiyat kısmına verilmemiş hafif ve hızlı ejderhaların hepsi keşif ve gözlem görevine gönderilmiş olsa da, Bonaparte'ın Kanal'ın karşısında ne yaptığına dair hâlâ bir bilgi edinememişlerdi.

Kadınla beraber Excidium'un açıklığına yürüdü ve ejderhaya binişini izledi; kendini sanki daha fazlasını hissetmek zorundaymış gibi hissetmesi garipti. Kendisi arkada kalırken Edith'in tehlikeye atılmasına izin vermektense beynine bir kurşun sıkardı ama diğer silah arkadaşlarından herhangi birini uğurlamaktan daha fazla acı duymadan Roland'a veda edebiliyordu. Mürettebatının tümü bindikten sonra kadın Excidium'un sırtından ona arkadaşça bir öpücük gönderdi. "Birkaç ay içinde görüşeceğimize eminim, Kurbağaları saklandıkları yerden çıkarırsak belki de daha erken. İyi rüzgârlar ve Emily'nin taşkınlık yapmasına izin verme."

Laurence elini kaldırdı. "Yolunuz açık olsun," diye bağırdı ve devasa kanatlar, ona katılmak için havalanan formasyonundaki diğer ejderhalarla birlikte Excidium'u yukarı taşırken, hepsi güneyde gözden kaybolana kadar durup izledi.

Bir gözleri Kanal göğünde olmasına karşın, Excidium'un ayrılışından sonraki ilk hafta sakin geçmişti. Saldırı olmamıştı ve Lenton Fransızların Excidium'un hâlâ burada olduğunu zannettiği fikrindeydi ve herhangi bir riske girmeye gönülsüzdü. "Öyle sanmalarına ne kadar izin verirsek, bizim için o kadar iyi olur," dedi başka bir olaysız devriyeden sonra toplanmış yüzbaşılara. "Bize olan yararı bir yana, başka bir formasyonun Cadiz'deki değerli filolarına yaklaştığını fark etmemelerinin zararı olmaz."

Excidium'un sağ salim yerine vardığını öğrendiklerinde hepsi büyük ölçüde rahatlamıştı; Volly haberi, formasyonun ayrılmasının üzerinden neredeyse iki hafta geçtikten sonra getirmişti. "Ben ayrıldığımda çoktan başlamışlardı," dedi Yüzbaşı James diğer yüzbaşılara ertesi gün, geri dönüş yolculuğuna çıkmadan önce aceleyle kahvaltı ederken. "İspanyolların uluması kilometrelerce öteden duyulabiliyordu; ticaret gemileri, dükkânları ve evleri ejderha püskürtülen altında bir savaş gemisi kadar hızla parçalanıyordu. Villeneuve yakında gelmezse, ittifak olsun ya da olmasın Fransızlara saldıracaklarını tahmin ediyorum."

Bu ümit verici haberden soma hava gittikçe neşelendi ve Lenton devriyeleri kısa bir süreliğine kesti ve kutlama için herkese izin verdi ki bu, hummalı bir hızda çalışan adamlar tarafından çok hoş karşılanmıştı. Daha enerjik olanlar şehre indi; çoğu, yorgun ejderhalar gibi biraz uyudu.

Laurence Temeraire ile kitap okuyarak sakin bir akşamın keyfini çıkarma fırsatını değerlendirdi; fenerlerin ışığında kitap okuyarak gecenin geç saatlerine kadar birlikte oturdular. Ay çıktıktan bir süre sonra Laurence yaptığı şekerlemeden uyandı. Aydınlık gökyüzüne karşı Temeraire'in başının karal-

tısı görünüyor ve hayvan merakla açıklığın kuzeyine bakıyordu. "Bir sorun mu var?" diye sordu Laurence. Doğrulunca, garip, hafif ve tiz bir ses duydu.

Ses aninden kesildi. "Laurence, sanırım bu Lily'ydi," dedi Temeraire, yelesi dikilerek.

Laurence hemen kayarak yere indi. "Burada kal; elimden geldiğince çabuk döneceğim," dedi ve Temeraire ona bakmadan başını salladı.

Kuşlağın yolları büyük oranda boş ve karanlıktı. Excidium'un formasyonu gitmişti, bütün hafif ejderhalar keşif görevindeydi ve gece havası, görevine en bağlı mürettebatı bile kışla binalarına göndermeye yetecek kadar soğuktu. Yer üç gün önce donmuş, yürürken topuklarının ses çıkarmasına yetecek kadar sıkışıp sertleşmişti.

Lily'nin açıklığı boştu; ağaçların arasından uzaktaki aydınlık pencerelerini görebildiği kışladan hafif uğultular geliyordu ve binaların etrafında kimse yoktu. Lily çömelmiş hareketsiz duruyor, etrafı kızarmış sarı gözleriyle dik dik bakıyor ve sessizce yeri eşeliyordu. Kısık sesler ve bir ağlama sesi; Laurence zamansız bir ziyaret yapıp yapmadığını merak etti ama Lily'nin belirgin üzüntüsü karar vermesini sağladı. Açıklığa yürüyerek gür bir sesle, "Harcourt? Orada mısın?" diye seslendi.

"Daha fazla yaklaşma" diye duyuldu Choiseul'ün sesi, kısık ve sert bir şekilde. Laurence, Lily'nin başının etrafından dolaştı ve korkunç bir sürprizle karşılaşarak durdu: Choiseul yüzünde tam bir ümitsizlik ifadesiyle Harcourt'un koluna yapışmıştı. "Sesini çıkarma, Laurence," dedi; elinde bir kılıç vardı ve arkasında, yerde, ceketine siyah kan lekeleri yayılmış genç bir yardımcı pilot yatıyordu. "Ses çıkarma."

"Tanrı aşkına, ne yaptığını sanıyorsun?" dedi Laurence. "Harcourt, iyi misin?"

"Wilpoys'u öldürdü," dedi kız boğuk bir sesle; durduğu yerde sallanıyordu ve meşale ışığı yüzüne vurduğunda Laurence, kızın alnının yarısının çürümüş olduğunu gördü. "Laurence, beni düşünme, gidip yardım getirmelisin; Lily'ye zarar vermek istiyor."

"Hayır, asla, asla," dedi Choiseul. "Ona ya da sana zarar vermek niyetinde değilim, Catherine, yemin ederim. Ama bu işe karışırsan sorumlusu ben olmam, Laurence; hiçbir şey yapma." Kılıcı kaldırdı; Harcourt'un boynundan çok uzak olmayan ucunda kan parıldadı ve Lily tekrar o ince, ürkütücü sesi, kulakları tırmalayan tiz ağlama sesini çıkardı. Solgun yüzü ışıkta yeşilimsi görünen Choiseul her şeyi yapabilecek kadar çaresiz görünüyordu. Laurence bir fırsat yakalamayı umarak konumunu korudu.

Choiseul, Laurence'ın gitmeye niyeti olmadığından tatmin olana kadar bir süre daha dik dik ona baktı ve ardından, "Hep birlikte Praecursoris'in yanma gideceğiz," dedi. "Lily, sen orada kal ve havalandığımızı görünce bizi takip et; sana söz veriyorum itaat ettiğin sürece Catherine'e bir zarar gelmeyecek."

"Ah, seni sefil, korkak hain köpek," dedi Harcourt, "seninle Fransa'ya gidip Bonaparte'ın çizmelerini yalayacağımı mı sanıyorsun? Bunu ne kadar zamandır planlıyordun?" Adamdan kurtulmaya çalıştı ama Choiseul kızı salladı ve kız dizlerinin üzerine düştü.

Lily kanatları açılıp yarı kalkarak hırladı. Laurence siyah asidin, kemik mahmuzlarının kenarında parıldadığına göre-

biliyordu. "Catherine!" diye tısladı. Ses, sıktığı dişlerinin arasından boğularak çıkmıştı.

"Yeter, sessiz olun," dedi Choiseul. Harcourt'u ayağa kaldırdı ve kendine doğru çekip kollarını sıkıştırarak kıpırdayamaz hale getirdi. Kılıç hâlâ diğer elinde duruyordu ve bir fırsat bekleyen Laurence'ın gözü sürekli kılıcın üzerindeydi. "Takip edeceksin, Lily; sana söylediklerimi yapacaksın. Gidiyoruz; hemen şuraya yürü, mösyö!" Kılıçla işaret etti. Laurence arkasını dönmeden gerilemeye ve ağaçların gölgesinin altına girdiği zaman daha yavaş hareket etmeye başladı, böylece Choiseul farkında olmadan niyet ettiğinden daha yakma sokulacaktı.

Bir an süren çılgınca bir boğuşmanın ardından üçü de üst üste yere yığıldı, kılıç uçtu ve Harcourt aralarında kaldı. Sertçe yere çarptılar. Choiseul alttaydı ve bir an için Laurence'ın avantajı vardı; zarar görmemesi için Harcourt'u uzaklaştırıp avantajı feda etmek zorundaydı ve kız aradan çekilir çekilmez Choiseul yüzüne vurarak onu üzerinden âtü.

Birbirlerine vurarak yerde yuvarlandılar. Mücadele ederken ikisi de kılıca uzanmaya çalışıyordu. Choiseul'ün kuvvetli bir yapısı vardı ve daha uzun boyluydu ve Laurence yakın dövüşte çok daha deneyimli olmasına karşın, boğuşurlarken Fransız'ın ağırlığı etkisini göstermeye başlıyordu. Lily artık kükrüyor ve uzakta sesler yankılanıyordu. Çaresizlik Choiseul'de bir güç patlamasına yol açtı; Laurence'ın midesine bir yumruk attı ve Laurence acıyla iki büklüm olunca kılıca doğru atıldı.

Bir anda üzerlerinde muazzam bir kükreme oldu; yer sallandı, dallardan yağmur gibi kuru yapraklar ve çam iğneleri düştü ve yanlarındaki devasa yaşlı ağaç yerden söküldü. Temeraire tepelerindeydi ve çılgınca kanatlarını çırpıyordu.

Bu sefer Praecursoris'ten gelen bir kükreme daha duyuldu. Yaklaşan Fransız ejderhasının soluk mermer kanatları karanlıkta görülebiliyordu ve Temeraire pençelerini uzatarak onu karşılamak için döndü. Laurence ayağa kalktı ve Choiseul'ün üzerine atlayarak bütün ağırlığıyla onu yere indirdi. Mücadele ederlerken bile öğürüyordu ama Temeraire'in içinde bulunduğu tehlike ona güç veriyordu.

Choiseul üste çıkmayı başardı ve bir kolunu Laurence'ın boğazına dayayarak sertçe bastırmaya başladı; nefes alamamaya başlayan Laurence gözünün ucuyla bir hareket yakaladı ve ardından Choiseul bayıldı; Harcourt, Lily'nin donanımından bir demir çubuk almış ve adamın başının arkasına indirmişti.

Kız bu çabayla neredeyse bayılıyordu. Lily ona ulaşmak için ağaçların arasında ilerlemeye çalışırken, müretteabat sonunda açıklığa doluşmaya başlamıştı ve pek çok kişi Laurence'ın kalkmasına yardım etti. "Onu orada tutun ve meşale getirin," dedi Laurence nefes nefese. "Ve bir megafonla birlikte gür sesli bir adam getirin buraya; acele edin, kahrolasıcalar!" Çünkü yukarıda, Temeraire ve Praecursoris pençeler savurarak birbirlerinin etrafında dönmeye devam ediyordu.

Harcourt'un üsteğmeni, sesi megafona ihtiyacı olmayan geniş göğüslü bir adamdı. Durumu anlar anlamaz ellerini ağzının etrafına koydu ve Praecursoris'e bağırdı. İri Fransız ejderhası dövüşü bıraktı ve Choiseul'ün bağlandığı yere bakarak kısa bir süre çaresizlik içinde daireler çizerek uçtu; ardından başım öne eğerek yere indi. O inene kadar Temeraire tetikte havada asılı kaldı.

Maximus'un açıklığı çok uzakta değildi ve Berkley gürültüyü duyarak açıklığa gelmişti. Artık idareyi o ele almıştı ve

adamlardan bazılarım Praecursoris'i zincirleme, bir kısmını Harcourt ile Choiseul'ü doktorlara götürme, bir kısmını da zavallı Wilpoys'u götürüp gömme işine koştu. "Hayır, teşekkür ederim, ben iyiyim," dedi Laurence, silkelenerek onu da taşımak isteyen ellerden kurtularak. Nefesi düzeliyordu ve ejderhaları yatıştırmaya çalışmak için Temeraire'in, Lily'nin yanma indiği açıklığa doğru yürüdü yavaşça.

Choiseul günün büyük kısmını baygın olarak geçirdi ve ayıldığında dilini döndüremiyor, ne dediği anlaşılmıyordu. Ertesi sabaha kadar kendine gelmişti ve ilk başta herhangi bir soruyu yanıtlamayı reddetti.

Praecursoris'in diğer ejderhalar tarafından etrafı çevrilmiş ve yerde kalmazsa Choiseul'ün ölümle cezalandırılacağı söylenmişti. İsteksiz bir ejderhayı zapt edebilmenin tek yolu kullanıcıya yöneltilen tehditti ve Choiseul'ün Fransa'ya götürmek için Lily'yi zorlamaya niyet ettiği yöntem şimdi kendisine karşı kullanılıyordu. Praecursoris emre karşı gelmek için hiçbir şey yapmadı. Hiçbir şey yemeyerek ve ara sıra hafifçe sızlanarak zincirlerinin altında sefil bir yığın şeklinde kıvrılıp yattı.

"Harcourt," dedi Lenton, yemek salonuna gelip hepsinin bir araya toplanmış, beklediğini görerek, "çok üzgünüm ama denemeni istemek zorundayım. Başka kimseyle konuşmadı ama bir sıçanın onuruna sahipse, sana bir miktar açıklama borçlu olduğunu düşünür. Onu sorgulayacak mısın?"

Kız başını salladı ve ardından kadehini kafasına dikti; ama yüzü o kadar solgundu ki Laurence sessizce, "Sana eşlik etmemi ister misin?" diye sordu.

"Evet, lütfen," dedi kız anında ve minnettar bir şekilde ve Laurence kızı Choiseul'ün tutulduğu küçük, karanlık hücreye doğru takip etti.

Choiseul ne kızın gözlerine bakabildi, ne de onunla konuşabildi; kafasını iki yana sallayıp titredi ve hatta kız kararsız bir sesle ona sorular sorarken ağladı. "Ah, lanet olsun sana," diye bağırdı kız sonunda öfkeyle. "Nasıl... nasıl bunu yapacak kadar kalpsiz olabilirsin? Bana söylediğin her şey yalandı; konuş, buraya gelirken düştüğümüz pusuyu da sen mi ayarladın? Konuş!"

Kızın sesi çatlıyordu. Choiseul yüzünü ellerine gömdü. Ardından başını kaldırıp Laurence'a, "Tanrı aşkına gönder onu; istediğin her şeyi anlatacağım sana, yalnızca onu buradan çıkart," diye bağırdı ve başı tekrar önüne düştü.

Laurence'ın onu sorgulamak için en ufak bir isteği bile yoktu ama Harcourt'un acısını gereksiz yere uzatamazdı; kızın omzuna dokununca kız hücreden kaçarcasına çıktı. Choiseul'ü sorgulamak zorunda kalmak nahoş, Avusturya'dan geldiğinden beri bir hain olduğunu duymak daha da nahoştu.

"Benim hakkımda ne düşündüğünü biliyorum," diye ekledi Choiseul, Laurence'ın yüzündeki tiksinti dolu ifadeyi fark ederek. "Haklısın da; ama başka seçeneğim yoktu."

Laurence sıkı sıkıya sorulara bağlı kalıyordu ama bu bayağı bahane girişimi dizginleyemeyeceği kadar öfkelendirmişti onu. Küçümsemeyle, "Dürüst olmayı seçebilir ve bize yalvarmak yerine görevini yapabilirdin," dedi.

Choiseul soğuk bir şekilde güldü. "Tabii ya... Peki Bonaparte bu Noel'de Londra'ya girdikten sonra ne olacaktı? İstediğini düşünebilirsin; bundan şüphem yok ve yapacağım

herhangi bir şey sonucu değiştirecek olsaydı, seni temin ederim, yapardım."

"Onun yerine iki kere hain olup ona yardım ettin; prensiplerine bağlı olsaydın ilk ihanetin affedilebilirdi," dedi Laurence. Çok fazla belli etmemesine karşın, Choiseul'ün kendinden bu kadar emin konuşmasından rahatsız olmuştu.

"Ah, prensipler," dedi Choiseul; bütün gösterişi onu terk etmişti ve artık sadece yorgun ve teslim olmuş görünüyordu. "Fransa sizden çok daha güçlü ve Bonaparte daha önce ihanet gerekçesiyle ejderhaları idam ettirdi. Praecursoris'in üzerinde bir giyotinin gölgesini gördüğüm zaman hangi prensip işime yarar? Ayrıca onu nereye götürebilirdim ki? Rusya'ya mı? Benden iki yüzyıl fazla yaşayacak ve orada ejderhalara nasıl davrandıklarını biliyor olmalısın. Nakliye gemisi olmadan onu Amerika'ya da götüremezdim. Tek umudum bir aftı ve Bonaparte o affı bir bedel karşılığında vermeyi teklif etti."

"Lily demek istiyorsun," dedi Laurence soğuk bir biçimde.

Choiseul şaşırtıcı biçimde kafasını iki yana salladı. "Hayır, bedeli Catherine'in ejderhası değil, seninkiydi." Laurence'ın yüzündeki boş bakışı görerek ekledi: "Yumurta ona İmparatorluk Tahtı tarafından hediye olarak gönderilmişti; onu geri almamı istemişti. Temeraire'in yumurtadan çıktığını bilmiyordu." Omuzlarını silkip ellerini iki yana açtı. "Düşündüm ki eğer onu öldürürsem..."

Laurence, Choiseul'ün suratının ortasına öyle bir güçle vurdu ki adam hücrenin taş zeminine kapaklandı; sandalyesi sallanıp bir takırtıyla üzerine düştü. Choiseul öksürüp dudaklarındaki kam silerken, muhafız kapıyı açıp içeri baktı ve "Her şey yolunda mı, efendim?" diye sordu, Choiseul'ün

yarasına en ufak bir ilgi göstermeden doğrudan Laurence'a bakarak.

"Evet, çıkabilirsin," dedi Laurence kesin bir tonda. Kapı kapanırken elindeki kanı mendiline sildi. Normalde bir tutukluya vurmaktan utanırdı ama şu anda en ufak bir vicdan azabı bile duymuyordu; kalbi hâlâ hızla çarpıyordu.

Choiseul yavaşça sandalyesini kaldırıp oturdu. Daha sessizce, "Üzgünüm," dedi. "Sonuçta bunu yapamadım ve onun yerine..." Laurence'ın yüzünün tekrar kızardığını görerek durdu.

Bütün bu aylar boyunca böyle bir kötülüğün Temeraire'in bu kadar yakınında olduğu ve Choiseul'ün bir anlık beklenmedik bir vicdan muhasebesiyle engellendiği düşüncesi kanının donmasına yetmişti. Nefretle, "Onun yerine okul yıllarım henüz geride bırakmış bir kızı ayartıp kaçırmayı denedin," dedi.

Choiseul hiçbir şey söylemedi; doğrusunu söylemek gerekirse Laurence ne tür bir savunma yapacağım pek hayal edemiyordu. Bir sürelik bir duraklamadan sonra Laurence, "Artık onurlu bir adam olduğunu iddia bile edemezsin," diye ekledi. "Bana Bonaparte'm planlarının ne olduğunu anlatırsan, belki Lenton, Praecursoris'i Newfoundland'deki üreme alanlarına gönderir. Tabii amacın kendi sefil postunu değil de gerçekten onun hayatım kurtarmaksa."

Choiseul'ün rengi attı ama, "Çok az şey biliyorum ama Lenton bunu yapacağına söz verirse, bildiklerimi sana anlatırım," dedi.

"Hayır," dedi Laurence. "Konuşacaksın ve hak etmediğin bir merhameti bekleyeceksin. Seninle pazarlık yapmayacağım."

Choiseul başını eğerek selam verdi ve konuşmaya başladığında bitkindi; o kadar hafif konuşuyordu ki Laurence onu duymakta güçlük çekiyordu. "Niyetinin ne olduğunu tam olarak biliyorum ama benden yapabildiğim kadar ejderhayı Akdeniz'e göndererek bu kuşlağı zayıflatmamı istedi."

Laurence dehşetten elinin ayağının boşaldığını hissetti; en azından bu amaç zekice başarılmıştı. "Filosunun Cadiz'den kaçması için bir planı mı vardı?" diye sordu. "Nelson'la karşılaşmadan onları buraya getirebileceğini mi düşünüyor?"

"Bonaparte'ın bana güveneceğini mi sanıyorsun?" dedi Choiseul kafasını kaldırmadan. "Onun için de bir hainim; bana başarmamı istediği görevler söylendi, fazlası değil."

Laurence birkaç soru daha sorarak Choiseul'ün gerçekten başka bir şey bilmediğinden tatmin oldu. Kendini berbat ve paniğe kapılmış hissederek hücreden çıkıp derhal Lenton'ın yanma gitti.

Haber bütün kuşlağı kara bir örtü gibi kaplamıştı. Yüzbaşılar ayrıntıları anlatmamıştı ama en kıdemsiz aday ya da mürettebat bile üzerlerinde bir gölgenin uzandığım anlayabiliyordu. Choiseul zamanlamasını iyi ayarlamıştı; haberci, kuşlağa altı gün daha gelmeyecekti ve Akdeniz'den Kanal'a herhangi büyüklükte bir birliğin gönderilmesi için iki haftadan fazla bir zaman gerekliydi. Milis güçleri ve birkaç kara müfrezesine çoktan haber verilmişti; birkaç gün içinde ilave top yerleştirmeye başlamak için sahil şeridine varmış olacaklardı.

Laurence dikkatlerini Temeraire'e vermeleri konusunda Granby ve Hollin ile konuştu. Bonaparte bir hediyenin elinden alınmasını bu kadar kişisel olarak algılayacak kadar kıskançsa, başka bir casus da gönderebilirdi ve bu seferki, artık

alamayacağı ejderhayı öldürmeye daha da istekli olabilirdi. "Bana dikkatli olacağına dair söz ver," dedi Temeraire'e de. "İçimizden biri yanında olmadan hiçbir şey yeme ve seninle tanıştırmadığım biri sana yaklaşmaya çalışırsa, başka bir açıklığa uçmak zorunda kalsan bile hiçbir koşul altında ona izin verme."

"Dikkat edeceğim, Laurence, söz veriyorum," dedi Temeraire. "Yine de anlamıyorum, Fransız İmparatoru benim ölmemi neden istiyor; bu onun durumunu nasıl iyileştirebilir ki? Onlardan başka bir yumurta istemesi onun için daha iyi olurdu."

"Kıymetlim, ilki adamlarının elinde olmasına karşın son derece kötü bir şekilde kaybedilince Çinliler ona ikinci bir yumurta vermeye pek tenezzül etmez," dedi. "Ona bir tane bile vermelerine hâlâ şaşıyorum aslında; saraylarında müthiş derecede yetenekli bir diplomatı var demek ki. Ayrıca kendi için düşündüğü ejderhanın üzerinde aşağılık bir İngiliz yüzbaşının oturduğu düşünülürse, gururu incinmiş olabilir."

Temeraire küçümsemeyle homurdandı. "Yumurtadan Fransa'da çıkmış olsaydım bile ondan hiç hoşlanmayacağımdan eminim," dedi. "Çok berbat bir insana benziyor."

"Ah, bunu gerçekten bilemem. İnsan çok fazla kibirli olduğunu duyuyor ama zorba bile olsa çok büyük bir adam olduğu inkâr edilemez," dedi Laurence isteksizce; kendini Bonaparte'ın bir aptal olduğuna ikna edebilmesine daha çok sevinirdi.

Lenton devriyelerin artık her seferinde formasyonun yarısı kadar uçacağı, diğerlerinin de yoğunlaştırılmış savaş eğitimi için kuşlakta kalacağı emrini vermişti. Gece örtüsü altında, kurtardıkları Parnassian Victoriatus da dâhil, birkaç

ejderha gizlice Edinburgh ve Inverness'teki kuşlaklardan gelerek onlara katılmıştı. Victoriatus'un pilotu Richard Clark, gelip Laurence ve Temeraire'i selamladı. "Size saygılarımı ve minnettarlığımı daha erken sunamadığım için beni bağışlayabilirsiniz umarım," dedi. "Laggan'da onun iyileşmesinden başka bir şey düşünmediğimi itiraf ediyorum ve oradan aniden gemiyle ayrılmak zorunda kaldık."

Laurence içtenlikle adamın elini sıktı. "Lütfen, lafını bile etmeye değmez," dedi. "Tamamen iyileştiğini umuyorum."

"Tamamen iyileşti, Tanrıya şükür ve hiç de çabuk olmadı," dedi Clark keyifsizce. "Her an saldırı beklediğimizi tahmin ediyorum."

Ama günler beklenti yüzünden acı verici bir şekilde uzun geçmesine karşın, hiçbir saldırı olmadı. İlave keşif yapmak için üç tane daha Winchester görevlendirildi ama hepsi de Fransız kıyılarına yaptığı tehlikeli girişimden, düşman sahil şeridinde günün her saatinde yoğun devriyelerin olduğu raporuyla geri döndü; daha fazla bilgi edinmek için karaya sokulma şansları yoktu.

Aralarında Levitas da vardı ama grup o kadar genişti ki Laurence Rankin'i çok fazla görmek zorunda kalmıyordu. Artık değiştirmek için hiçbir şey yapamayacağı o ihmalin izlerini görmemeye çalıştı; bütün kuşlağın havasını kötü bir şekilde etkileyecek bir kavga başlatmadan küçük ejderhayı ziyaret edemeyeceğini hissediyordu. Buna karşın, Hollin'i Temeraire'in açıklığına sabahın erken saatinde bir kova dolusu kirli bez ve suçlu bir yüz ifadesiyle gelirken gördüğünde, vicdanıyla sesini çıkarmayacak kadar uzlaşmıştı.

Beklemekle geçen ilk hafta bitip pazar günü hava kararduğında, kampı büyük bir soğukluk kaplamıştı: Gelmesi bekle-

nen Volatilus gelmemişti. Hava açıktı, gecikme için bir sebep olamayacağı kesindi; iki gün daha bu böyle devam etti ve ardından bir üçüncü gün; yine gelmemişti. Laurence gökyüzüne bakmamaya çalışıyor, adamlarının da aynısını yapmasını görmezden geliyordu; ta ki o gece biraz yalnız kalmak için kışladan uzaklaştığında Emily'yi açıklığın dışında sessizce ağlarken bulana kadar.

Kız ağlarken yakalanmaktan çok utanmıştı ve gözüne toz kaçmış gibi yaptı. Laurence onu odasına götürüp kakao getirtti ve "Denize ilk açıldığımda senden iki yaş daha büyüktüm ve bir hafta boyunca geceleri hüngür hüngür ağlamıştım," dedi. Kız bu söylenene öyle kuşkulu bir biçimde baktı ki Laurence kahkaha atmamak için kendini zor tuttu. "Hayır, uydurmuyorum," dedi. "Yüzbaşı olduğun ve adaylarından birini benzer bir durumda bulduğun zaman, ona benim sana az önce söylediklerimi söyleyeceğini tahmin ediyorum."

"Gerçekten korkmuyorum," dedi kız. Yorgunluk ve kakao karışımı onu uykulu ve savunmasız bir hale getirmişti. "Excidium'un anneme bir şey olmasına izin vermeyeceğini ve Avrupa'daki en iyi ejderha olduğunu biliyorum." Bunu ağzından kaçırınca ayıldı ve heyecanla, "Temeraire de onun kadar iyi elbette," diye ekledi.

Laurence ciddiyetle başını salladı. "Temeraire bir hayli genç. Belki bir gün, daha fazla deneyim edindiğinde Excidium'un dengi olabilir."

"Evet, aynen öyle," dedi kız son derece rahatlamış bir şekilde ve Laurence gülümsemesini gizledi. Beş dakika sonra kız uyumuştu. Kızı yatağa yatırdı ve Temeraire ile uyumaya gitti.

"Laurence, Laurence." Kıpırdandı ve yukarı bakarak gözlerini kırpıştırdı; gökyüzü hâlâ karanlık olmasına karşın Temeraire uyandırmak için hızla dürtüyordu onu. Laurence hayal meyal hafif bir kükreme, bir ses kalabalığı ve ardından silah sesleri duydu. Anında ayağa fırladı. Ne mürettebatından, ne de subaylarından kimse açıklıkta değildi. "Ne oluyor?" diye sordu Temeraire, Laurence aşağı inince ayağa kalkıp kanatlarını açarak. "Saldırı altında mıyız? Yukarıda hiç ejderha görmüyorum."

"Efendim, efendim!" Morgan koşarak açıklığa geldi, acelesi ve hevesi içinde neredeyse üzerine düşecekti. "Volly geldi, efendim! Büyük bir savaş olmuş ve Napolyon öldürülmüş!"

"Yaa, bu savaşın bittiği anlamına mı geliyor?" diye sordu Temeraire hayal kırıklığı içinde. "Henüz gerçek bir savaşın içinde bile bulunmamıştım."

"Belki haber bize gelene kadar abartılmıştır; Bonaparte'm gerçekten öldüğünü öğrenirsem şaşarım," dedi Laurence ama gürültünün sevinç çığlıkları olduğunu fark etti. Böylesine saçma bir büyüklükte olmasa da, kesinlikle bazı iyi haberler gelmişti. "Morgan, gidip saatten dolayı özürlerimle Bay Hollin'i ve yer ekibini uyandır ve onlara Temeraire'in kahvaltısını getirmelerini söyle. Kıymetlim," dedi, Temeraire'e dönerek, "gidip neler olduğunu öğrenmek için elimden geleni yapacağım ve çok geçmeden döneceğim."

"Evet, lütfen ve çabuk ol," dedi Temeraire aceleyle, ağaçların üzerinden neler olduğunu görebilmek için arka ayaklarının üzerine kalkarak.

Karargâh ışıl ışıldı; Volly açlıkla bir koyunu parçalayarak binanın önündeki tören alanında oturuyor, sevkiyat kısmından iki adam da kışladan akan insan kalabalığını geride tu-

tuyordu. Birkaç genç kara ve milis subayı heyecanla silahlarını ateşliyordu ve Laurence kapılara ulaşmak için neredeyse omuz atarak kendine yol açmak zorunda kaldı.

Lenton'ın ofisinin kapıları kapalıydı ama subay kulübünde ejderhasından hiç de az olmayan bir vahşilikle yemek yiyen Yüzbaşı James oturuyordu ve haberi duyan diğer yüzbaşılar çoktan başına toplanmıştı.

"Nelson beklememi, ben bir tur daha atmaya zaman bulamadan limandan çıkacaklarını söyledi," diyordu James, Sutton bir parça kâğıda sahneyi çizmeye çalışırken yediği tost yüzünden ağzının kenarıyla, biraz boğuk bir biçimde. "Ona pek inanmadım ama gerçekten de pazar sabahı limandan çıkmışlardı ve onlarla pazartesi erken saatlerde Trafalgar Burnu açıklarında karşılaştık."

Herkes sabırla adamın bitirmesini beklerken bir fincan kahveyi mideye indirdi ve Sutton'dan kâğıdı almak için tabağını kenara itti. "Bana bırak," dedi, gemilerin konumunu işaretlemek için küçük daireler çizerek. "Yirmi yedi gemimiz ve on iki ejderhamıza karşı onların otuz üç gemisi ve on ejderhası vardı."

"Saflarını iki yerden kesen iki sıra mı?" diye sordu Laurence, keyifle diyagramı inceleyerek; kötü eğitimli müret-tebatları kolayca toparlanamayacağı için tam da Fransızları karışıklığa itecek türden bir stratejiydi.

"Ne? Haa, gemiler, evet, rüzgâr altının üzerindeki Mortiferus ve hava kolunun üzerinde Excidium ve Laetificat ile birlikte," dedi James. "Tümenlerin başındaki işin tehlikeli olduğunu söyleyebilirim; duman bulutları yüzünden yukarıdan çok az direk görebildim. Bir an *Victory*'nin kesinlikle havaya uçtuğunu sandım; orada İspanyolların, silahlarımızın

yanıt verebileceğinden çok daha hızlı dalan şu lanet küçük Flecha-del-Fuegos'larından biri vardı. Laetificat onu kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırıp kaçırmadan önce *Victory*'nin bütün yelkenlerini tutuşturdu."

"Kaybımız ne?" diye sordu Warren, sakin sesi heyecanlı ortamı bir anda bıçak gibi keserek.

James kafasını iki yana salladı. "Tam bir katliamdı kuşkusuz," dedi sıkıntılı bir biçimde. "Sanırım bin civarında adamımızı kaybettik ve zavallı Nelson da bundan payını aldı; ateş püskürten *Victory*'nin yelkenlerinden birini tutuşturdu ve yelken durduğu kıç güvertede tepesine indi. Hızlı düşünen iki adam onu su mancanasıyla söndürdü ama madalyalarının eriyip derisine yapıştığını ve artık onları sürekli takacağını söylüyorlar."

"Bin adam; Tanrı ruhlarını huzura kavuştursun," dedi Warren. Sohbet kesildi ve sonunda başlarda hafif de olsa, kaldığı yerden devam etti.

Ama heyecan ve neşe, o ana daha çok yakışacak duyguların yavaş yavaş üstesinden geldi. "Umarım beni bağışlarsınız beyler," dedi Laurence, gürültü yeniden yükselirken neredeyse bağırarak; gürültü o an için daha fazla bilgi almasını engelliyordu. "Temeraire'e hemen döneceğime söz verdim. James, samrım Bonaparte'ın öldüğü haberi gerçek değil?"

"Ne yazık ki değil; haberi duyunca inme geçirmediyse tabii," diye bağırdı James ve bu bir kahkaha tufanı kopardı ve ardından *Hearts of Oak* söylenmeye başladı ve şarkı Laurence'ı kapının dışına kadar, hatta dışarıdaki adamlar tarafından da söylenmeye başlayınca bütün kuşlak boyunca takip etti.

Güneş yükselene kadar, kuşlak pek boş kalmamıştı. Uyuyan pek kimse olmamıştı; sınırlarına kadar gerilen sinirler aniden gevşeyince, yaygın hava elde olmadan neredeyse isteri noktasına varan neşeydi. Lenton adamların kendilerine çeki düzen vermesini söylemeye bile çalışmamış ve haberi duymayanlara iletmek ve seslerini genel sevince katmak için kuşlaktan şehre dökülmelerini görmezlikten gelmişti.

"Bonaparte hangi işgali planlıyorduysa, bu, o planı kesinlikle mahvetmiş olmalı," dedi Chenery sevinçle o akşam daha sonra, balkonda hep beraber oturup aşağıdaki tören alanında hâlâ yavaşça dönüp duran kalabalığı izlerlerken. Bütün adamlar açıkça sarhoş ama kavga edemeyecek kadar mutluydu ve ara sıra patlak veren şarkı parçaları onlara kadar yükseliyordu. "Yüzünü görmeyi ne kadar da çok isterdim."

"Sanırım onu gözümüzde çok büyüttük," dedi Lenton; yüzü porto şarabından ve keyiften kızarmıştı. Excidium'u gönderme kararı doğru çıkmış ve zafere katkıda bulunmuştu. "Sanırım deniz kuvvetlerinden, kara ve hava kuvvetlerinden anladığı kadar anlamadığı açık. Bilgisiz bir adam bile otuz üç savaş gemisinin yirmi yedi taneye yenilmesinin hiçbir açıklamasının olmadığım görebilir."

"Ama hava tümenlerinin onlara ulaşması nasıl bu kadar uzun sürmüş olabilir?" diye sordu Harcourt. "Sadece on ejderha ve James'in dediğine göre onların yarısından fazlası da İspanyol'muş. Bu Avusturya'daki gücünün onda biri bile değil. Belki de onları Ren'den çağırmamıştır?"

"Kendim hiç denememiş olsam da, Pireneler üzerindeki geçitlerin çok çetin olduğunu duymuştum," dedi Chenery. "Ama Villeneuve'un ihtiyacı olan birliklere sahip olduğu düşünülürse onları hiç göndermediğini ve kuşlakta tembel tem-

bel yatıp şişmanladıklarını söyleyebilirim. Bütün bu zaman zarfında Villeneuve'un muhtemelen bir ya da iki gemi kaybederek Nelson'ın üzerine yelken açacağım düşündüğüne şüphe yok. Her gün onları bekleyerek ve nerede olduklarını merak ederek... Bu arada biz de burada hiçbir sebep olmaksızın tırnaklarımızı yerken."

"Ve artık ordusu karşıya geçemez," dedi Harcourt.

"Lord St. Vincent demiş ki: 'Ben gelemezler demiyorum, sadece denizden gelemezler diyorum,"' dedi Chenery sırıtarak. "Ayrıca Bonaparte İngiltere'yi kırk ejderha ve mürettebatıyla alabileceğini düşünüyorsa, buyursun denesin ve milislerin yerleştirmekle çok meşgul olduğu şu topları bir tattıralım ona. Bütün o zorlu çalışmayı boşa harcamak yazık olur."

"O serseriye bir doz daha ilaç verme fırsatına aldırış etmeyeceğimi itiraf etmeliyim," dedi Lenton. "Ama o kadar aptalca davranmayacaktır; görevimizi yapmakla yetinmeli ve Avusturyallların onun işini bitirip zafer kazanmasına izin vermeliyiz. İşgal umudu sona erdi." Porto şarabım bitirdi ve aniden, "Ama korkarım daha fazla erteleyemeyeceğimiz bir işimiz var; artık Choiseul'e ihtiyacımız kalmadı," dedi.

Ortama düşen sessizlikte, Harcourt'un iç geçirmesi neredeyse bir hıçkırık gibi çıktı ama kız itiraz etmedi ve "Praecursoris'le ne yapacağınıza karar verdiniz mi?" diye sorarken sesi takdir edilecek ölçüde sakin kaldı.

"Gitmek isterse onu Newfoundland'a göndereceğiz; orada bir damızlığa ihtiyaçları var ve saldırgan bir ejderhaya benzemiyor," dedi Lenton. "Suç Choiseul'ün, onun değil." Kafasını iki yana salladı. "Yazık tabii ki ve bütün ejderhalarımız günlerdir perişan ama onun için yapılacak başka bir şey

yok. Bunun bir an önce, yani yarın sabah yapılması çok daha iyi olur."

Choiseul'e, neredeyse zincirlerle kaplanmış ve her iki tarafında da Maximus ve Temeraire tarafından dikkatlice izlenen Praecursoris ile birkaç dakika verildi. Laurence, Praecursoris inkâr içinde kafasını sağa sola sallar, Choiseul de Lenton'ın teklif ettiği sığınağı kabul etmesi için onu çaresizce ikna etmeye çalışırken izlemek zorunda kalarak tatsız muhafızlık görevinde dikilen Temeraire'in vücudunun titrediğini hissetti. Sonunda büyük baş çok hafif bir onay şeklinde öne düştü ve Choiseul yanma sokulup yanağını hayvanın burnuna dayadı.

Ardından muhafızlar ileri çıktı; Praecursoris onlara saldırmaya çalıştı ama zincirler onu zapt ediyordu ve Choiseul'ü uzaklaştırırlarken korkunç bir sesle çığlık attı. Temeraire kanatlarını yayıp hafifçe inleyerek biraz geriledi; Laurence eğilip hayvanın yanağına uzanarak onu defalarca okşadı. "Bakma, kıymetlim," dedi, sözcükler boğazındaki düğümden güçlükle çıkarak. "Birazdan bitecek."

Praecursoris bir kez daha çığlık attı, ardından sanki vücudundaki bütün yaşamsal enerji gitmiş gibi kendini yere bıraktı. Lenton gidebileceklerini işaret etti ve Laurence Temeraire'in göğsüne dokundu. "Havalan," dedi ve Temeraire açık, boş denize doğru kanat çırparak havalandı.

"Laurence, Maximus ve Lily'yi buraya getirebilir miyim?" diye sordu Berkley her zamanki sert tarzıyla, aniden çıkıp gelerek. "Açıklığın yeterince büyük bence."

Laurence kafasını kaldırıp boş boş ona baktı. Temeraire hâlâ perişan bir şekilde başı kanatlarının altında kıvrılmış,

yatıyordu. Altlarında okyanus, sadece ikisi saatlerce uçmuştu; ta ki sonunda Laurence yorulacağından korkarak ona geri dönmesi için yalvarana kadar. Kendini neredeyse sanki ateşi çıkmış gibi yaralı ve hasta hissediyordu. Deniz hayatının acımasız bir gerçeği olarak daha önce de pek çok idamda bulunmuştu ve Choiseul Laurence'ın ipe götürdüğü pek çok adamdan daha fazlasını hak ediyordu ama şu anda neden bu kadar üzüntü duyduğunu anlayamıyordu.

"İstersen," dedi hafifçe, başını tekrar öne bırakarak. Temeraire'in yanına inene kadar devasa cüssesi güneşi kapatan Maximus açıklığa gelirken kanatların ve gölgelerin akınına kafasını kaldırıp bakmadı; Lily de arkasından geldi. Hemen birbirlerinin ve Temeraire'in etrafına sokuldular. Birkaç dakika soma, Temeraire ikisine de sarılacak kadar açıldı ve Lily büyük kanatlarım hepsini örtecek şekilde yaydı.

Berkley Harcourt'u Temeraire'e yaslanan Laurence'ın yanına getirdi ve oturması için kızı itti; iri cüssesini karşılarına gelecek şekilde yerleştirdi ve siyah bir şişe uzattı. Laurence şişeyi aldı ve içinde ne olduğuna bakmadan içti. Güçlü, sulandırılmamış rom. Bütün gün hiçbir şey yememiş olduğu için içki etkisini çok çabuk göstermişti ama bütün hislerinin uyuşmasından memnundu.

Biraz sonra Harcourt ağlamaya başladı ve Laurence uzanıp omzunu tutarken dehşete kapılarak kendi yüzünün de ıslak olduğunu fark etti. "Haindi, yalancı bir hainden başka bir şey değildi," dedi Harcourt, elinin tersiyle gözyaşlarını silerek. "Onun için üzülmüyorum; hem de hiç üzülmüyorum." Sanki kendini ikna etmeye çalışıyormuş gibi konuşmuştu.

Berkley şişeyi kıza uzattı. "Üzüldüğün o değil; kahrolası soysuz bunu hak etti," dedi. "Ejderha adına üzülüyorsun,

onlar da öyle. Kral'ı ya da ülkeyi pek önemsemiyorlar biliyorsunuz; Praecursoris, Choiseul'ün ona gitmesini söylediği yerden başka bir şey bilmiyordu."

"Baksana," dedi Laurence aniden, "Bonaparte ihanetten hiç ejderha idam ettirdi mi gerçekten?"

"Oldukça olası; çok nadir de olsa Avrupalılar yapar. Daha da korkuncu, hayvanları suçladıkları için binicileri bunun dışında tutarlar," dedi Berkley.

Laurence sorduğuna pişman oldu; Choiseul'ün en azından bu konuda doğruyu söylediğini bilmekten üzgündü. "İsteseydi Hava Kuvvetleri ona sömürgelerde bir sığınak verirdi," dedi öfkeyle. "Yine de yaptığının kabul edilebilir bir tarafı yok. Fransa'daki yerini tekrar kazanmak istedi; ejderhasını öldürebileceğimiz için o yeri geri alabilmek adına Praecursoris'i tehlikeye atmaya hazırdı."

Berkley kafasını iki yana salladı. "Üreticiler konusunda bunu yapamayacak kadar darda olduğumuzu biliyordu," dedi. "Adamı haklı çıkarmak için söylemiyorum; bence sen haklısın. Bonaparte'ın üzerimizden geçeceğini düşünüyordu ve sömürgelere gidip oralarda yaşamak istemedi." Omuzlarını silkti. "Yine de bu ejderha için oldukça zor bir durum ve o yanlış hiçbir şey yapmadı."

"Bu doğru değil; yaptı," dedi Temeraire beklenmedik bir şekilde ve kafalarını kaldırıp ona baktılar; Maximus ve Lily de kafasım kaldırmıştı. "Choiseul ne Fransa'dan uçması, ne de buraya gelip bize zarar vermesi için onu zorlayamazdı. Bana hiç de daha az suçluymuş gibi gelmiyor."

"Bence ondan istenen şeyi tam olarak anlamamış olması olası," dedi Harcourt kararsız bir şekilde.

Temeraire, "O halde anladığı an reddetmesi gerekirdi," dedi. "Volly gibi saf değildi. O zaman binicisinin hayatım ve onurunu kurtarabilirdi. Aynı suçu işlediğim halde ben idam edilmezken binicimin idam edilmesine izin verseydim kendimden utanırdım." Kuyruğu havayı döverek nefret dolu bir şekilde ekledi. "Ayrıca kimsenin Laurence'ı idam etmesine izin vermezdim; denediklerini görmek isterdim."

Maximus ve Lily onaylamayla mırıldandı. "Ben Berkley'nin ihanet etmesine asla izin vermezdim," dedi Maximus, "ama etseydi bile, onu asmaya kalkışan herkesi ezerdim."

"Ben sadece Catherine'i alıp uzaklaşırdım, sanırım," dedi Lily. "Ama belki Praecursoris de aynısını yapmak isterdi. İkinizden de küçük olduğu ve püsküremediği için sanırım zincirleri kıramadı. Ayrıca tek başınaydı ve başında muhafızlar vardı. Kaçamasaydım ne yapardım bilemiyorum."

Cümleyi sesi gittikçe azalarak bitirmişti ve hep birden yeni bir üzüntüye boğularak tekrar birbirlerine sokuldular ama Temeraire ani bir kararla, "Size ne yapacağımızı söyleyeyim," dedi. "Catherine'i kurtarman gerekirse ya da senin Berkley'i kurtarman gerekirse, Maximus, size yardım edeceğim ve siz de benim için aynısını yapacaksınız. O zaman endişelenmemize gerek kalmaz; kimsenin üçümüzü durdurabileceğini sanmam, en azından biz kaçana kadar."

Bu harika planla üçü birden ölçülemez derecede sevinçli bir ifadeye büründü. Laurence bir an önce yapması gerektiğini hissettiği itirazı doğru düzgün biçimlendiremediği için artık tükettiği rom miktarından pişmanlık duyuyordu.

"Bu kadarı yeter sizi lanet komplocular; asılacağımızdan çok daha erken astırtacaksınız bizi," dedi Berkley neyse ki, onun yerine. "Artık bir şeyler yiyecek misiniz? Siz yiyene ka-

dar biz de yemeyeceğiz ve eğer bizi korumayı bu kadar düşünüyorsanız, işe bizi açlıktan ölmekten kurtararak başlayabilirsiniz."

"Açlıktan ölme tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu sanmıyorum," dedi Maximus. "Doktor yalnızca iki hafta önce çok şişman olduğunu söyledi."

"Seni şeytan!" dedi Berkley hiddetle, ayağa kalkarak ama Maximus onu sinirlendirdiği için keyifle homurdandı. Kısa bir süre sonra üç ejderha yemek yemeye ikna oldu ve Maximus ve Lily beslenmek için kendi açıklıklarına döndü.

"Yakışıksız davranmış olsa da, Praecursoris için hâlâ üzgünüm," dedi Temeraire bir süre sonra, yemeğini bitirirken. "Choiseul'ün neden onunla birlikte sömürgelere gönderilmediğini anlamıyorum."

"Bu gibi şeylerin bir bedeli olmalı, yoksa insanlar bunları daha sık yapar ve ne olursa olsun bunun için cezalandırılmayı hak etti," dedi Laurence; zihni biraz yemek ve sert kahveyle açılmıştı. "Choiseul, Lily'ye acı çektirmeye niyetliydi, Praecursoris'in çektiği gibi; Fransızların beni esir aldığım ve hayatımı kurtarmak için dostlarına ve eski silah arkadaşlarına karşı uçmanı istediklerini düşün sadece."

"Evet, anlıyorum," dedi Temeraire hoşnutsuz bir ses tonuyla. "Yine de bana, onu farklı bir şekilde cezalandırabilirlerdi gibi geliyor. Onu esir olarak tutup Praecursoris'i bizim tarafımızda uçmaya zorlamak daha iyi olmaz mıydı?"

"Oldukça iyi bir sahiplenme hissin olduğunu görüyorum," dedi Laurence. "Ama ben ihanet için daha az bir ceza düşünemiyorum; bu sadece hapisle cezalandırılmayacak kadar aşağılık bir suç."

"Öyle olduğu halde, Praecursoris sadece uygulanabilir olmadığı ve üretime ihtiyaç duyulduğu için mi aynı şekilde cezalandırılmadı?" diye sordu Temeraire.

Laurence bunu düşündü ve bir yanıt bulamadı. "Doğrusunu istersen sanırım pilot olduğumuz ve bir ejderhayı idam etme fikrinden hoşlanmadığımız için yaşamasını sağlamak için bir bahane uydurduk," dedi sonunda. "Ayrıca yasalarımız insanlara göre düzenlendiği için, yasaları ona uygulamak hiç de adil olmazdı."

"Ah, *bu* konuda sana tamamen katılıyorum," dedi Temeraire. "Duyduğum yasalardan bazıları çok mantıksız ve sen olmasaydın onlara uyar mıydım, bilmiyorum. Bana öyle geliyor ki yasaları bize uygulamak isterseniz, bize danışmanız mantıklı olur ve bana Parlamento hakkında okuduklarından anladığım kadarıyla, hiçbir ejderhanın oraya davet edileceğini sanmıyorum."

"Birazdan vergilendirme hakkında ağlayacak ve limandan denize bir sepet dolusu çay dökeceksin," dedi Laurence. "Aslında özünde son derece Jacobinsin ve sanırım seni bundan vazgeçirmeye çalışmaktan ümidi kesmeliyim; kenara çekilip sorumluluğu inkâr edebilirim."

ERIES SABAH PRAECURSORIS, Newfoundland'a ve sonunda kısa bir süre önce orada kurulmuş olan üreme alanına gönderileceği, Portsmouth'tan kalkıp Nova Scotia'ya gidecek bir ejderha nakliye gemisine doğru yola çıkmıştı. Laurence acı çeken ejderhayı görmekten kaçınmış ve bir önceki gece, ayrılma anını uyuyarak geçirsin diye Temeraire'i kasıtlı olarak gecenin geç saatlerine kadar uyutmamıştı.

Lenton ejderhanın ayrılış zamanım elinden geldiği kadar akıllıca seçmişti; Trafalgar'daki zaferin coşkusu devam ediyordu ve bir ölçüde bu tatsız olayı gizlemeye yaramıştı. O gün el ilanlarıyla Thames'in ağzında yapılacak bir havai fişek gösterisi duyurulmuştu ve Lily, Temeraire ve Maximus, kuşlaktaki en genç ve en kötü etkilenmiş ejderhalar olarak, Lenton'ın emriyle izlemeye gönderilmişti.

Harika gösteriler gökyüzünü aydınlatır ve mavnalardaki müzik suyun üzerinden onlara doğru sürüklenirken, Laurence emir için derinden minnettardı: Temeraire'in gözleri heyecandan ardına kadar açılmıştı ve parlak renk patla-

maları gözbebeklerinden ve pullarından yansıyor, daha iyi duyma çabası içinde başım bir o yana, bir bu yana çeviriyordu. Kuşlağa dönüş yolu boyunca müzikten, patlamalardan ve ışıklardan başka bir şeyden konuşmadı. "Bu Dover'da yaptıkları cinsten bir konserdi, değil mi?" diye sordu. "Laurence, tekrar gidemez miyiz? Hem belki bu kez biraz daha yakından izleriz. Çok sessiz oturur, kimseyi rahatsız etmem."

"Korkarım bunun gibi havai fişek gösterileri özel durumlar için, kıymetlim; konserler sadece müzikten ibarettir," dedi Laurence, yanıt vermekten kaçınarak. Bir ejderhanın konsere girmesine şehir sakinlerinin vereceği tepkiyi çok iyi hayal edebiliyordu.

"Yaa," dedi Temeraire ama hevesi tam olarak geçmemişti. "Yine de bunu çok isterim; bu gece çok iyi duyamadım."

"Şehirde düzenlenen uygun bir konser var mı bilmiyorum," dedi Laurence yavaşça ve isteksizce ama sevinçle ani bir ilham geldi ve ekledi, "ama onun yerine belki sana çalmaları için birkaç müzisyen kiralayıp kuşlağa getirtebilirim; sonuçta bu çok daha rahat olur."

"Evet, gerçekten de harika olur," dedi Temeraire hevesle. Yere indiklerinde bu fikri Maximus ve Lily'ye de aktardı ve ikisi de eşit derecede ilgi gösterdi.

"Lanet olsun sana, Laurence, hayır demeyi öğrensen iyi olur; bizi sonsuza kadar bu saçma işlere bulaştıracaksın," dedi Berkley. "Ayrıca buraya ne hatır, ne de para için hiçbir müzisyen gelmez."

"Hatır için belki gelmez ama bir haftalık ücret ve bol yemek karşılığında çoğu müzisyeni tımarhanenin ortasında bile çalmaya ikna edilebileceğinden oldukça eminim," dedi Laurence.

"Bana iyi bir fikir gibi geldi' dedi Harcourt. "Kendi adıma oldukça hoşlandım bu fikirden. On altı yaşındayken gittiğim bir tanesi hariç hiç konsere gitmedim; konsere gitmek için etek giymek zorunda kalmıştım ve yalnızca yarım saat sonra yanıma korkunç bir adam oturdu ve kaba sözler fısıldamaya başladı; ta ki kucağına bir demlik sıcak kahve dökene kadar. Sonrasında hemen gitmiş olsa da keyfimi oldukça kaçırmıştı."

"Tanrı aşkına, Harcourt, seni kızdırmaya kalkışacak olursam, elinde sıcak bir şey olmadığından emin olacağım," dedi Berkley, Laurence kızın böyle bir hakarete maruz kalması ve verdiği tepki arasında gidip gelirken.

"Şey, ona vurabilirdim ama bunu yapmak için ayağa kalkmam gerekecekti. Oturduğunuzda eteği yerleştirmenin ne kadar zor olduğunu bilemezsiniz; ilk seferinde toparlamak beş dakikamı almıştı," dedi kız. "O yüzden aynı şeyi bir kez daha yapmak istemedim. Derken garson geldi ve bunun daha kolay olacağım ve daha çok bir kızın yapacağı türden bir şey olduğunu düşündüm."

Laurence fikir yüzünden hâlâ biraz solgun bir şekilde onlara iyi geceler diledi ve Temeraire'i açıklığına götürdü. Bir kez daha yanındaki küçük çadırda uyudu ve Temeraire büyük gözüyle çadırın içine bakıp Laurence'a Dover'a gidip bugün konseri ayarlamak ister mi diye sorunca, sabah erkenden uyandırılarak ödüllendirildi.

"Makul bir saate kadar uyumak isterdim ama bunun olmayacağı anlaşıldığına göre, belki de Lenton'dan gitmek için izin istesem iyi olur," dedi Laurence, esneyerek çadırdan çıkarken. "İlk önce kahvaltı edebilir miyim?"

"Ah, elbette," dedi Temeraire, bir cömertlik havasıyla.

Laurence biraz homurdanarak ceketini giyip karargâha doğru yürümeye başladı. Yolu yarıladığında, onu bulmak için koşan Morgan ile çarpışıyordu neredeyse. "Efendim, Amiral Lenton sizi istiyor," dedi çocuk heyecandan nefes nefese, Laurence onu yatıştırdığı zaman. "Ve Temeraire'in savaş donanımını giymesini söyledi."

"Pekâlâ," dedi Laurence şaşkınlığını gizlemek için. "Bunu gidip Teğmen Granby ve Bay Hollin'e ilet ve ardından Teğmen Granby'nin sana söylediklerini yap; bundan kimseye bahsetme."

"Emredersiniz, efendim," dedi çocuk ve kışlaya doğru fırladı. Laurence adımlarım sıklaştırdı.

"Gel Laurence," dedi Lenton kapıyı çalmasına yanıt olarak; görünüşe göre kuşlaktaki bütün yüzbaşılar çoktan ofiste toplanmışta. Laurence, Rankin'in Lenton'ın masasında oturduğunu görünce şaşırdı. Rankin, Loch Laggan'dan atandığından beri birbirleriyle konuşmaktan kaçınmayı başarmışlardı ve Laurence'ın onun ve Levitas'ın görevlerinden haberi yoktu. O görevler Laurence'ın hayal edebileceğinden çok daha tehlikeliydi anlaşılan; Rankin'in uyluğundaki sargı ve kıyafetleri fark edilir şekilde kanla lekelenmişti; ince yüzü solgundu ve acıdan kasılıyordu.

Lenton başlamak için son gelen birkaç kişinin arkasından kapının kapanmasını bekledi; keyifsizce, "Durumu çoktan anladığınızı tahmin ediyorum beyler; çok erken kutlama yaptık. Yüzbaşı Rankin karşı kıyıya yaptığı uçuştan az önce döndü; sınırlarım geçmeyi ve kahrolası Korsikalların ne üzerinde çalıştığına göz atabilmeyi başarmış. Kendiniz bakabilirsiniz."

Masasına bir kâğıt serdi. Kâğıt, Rankin'in titiz ellerinden çıktığı belli olan düzgünce çizilmiş bir şekildi ve toz ve kan

lekeleriyle kirlenmişti. Laurence kâğıttaki şekli çözmeye çalışarak kaşlarını çattı. Şekil daha çok bir savaş gemisine benziyordu ama her iki ucundan çıkan garip, kaim kirişleri vardı ve üst güvertenin hiçbir yerinde tırabzanları, direkleri ya da lombarları yoktu.

"Bu ne?" diye sordu Chenery, kâğıdı çevirerek. "Zaten gemilerinin olduğunu sanıyordum."

"Bunları ejderhaların taşıdığını söylersem belki bir anlam ifade eder," dedi Rankin. Laurence anında anladı: Kirişler ejderhalara tutacak yer sağlamak içindi. İngiliz hava birliklerinin çoğu Akdeniz'de meşgulken Napolyon, askerlerini Deniz Kuvvetleri'nin toplarının eriminin üzerinden uçurmayı planlıyordu.

Lenton konuşmaya başlamıştı. "Her birinde ne kadar adam olduğundan emin..."

"Efendim, affedersiniz; bu araçların ne kadar uzunlukta olduğunu sorabilir miyim?" dedi Laurence araya girerek. "Ve bu çizim ölçekli mi?"

"Bana göre, evet," dedi Rankin. "Havada gördüğüm bir tanesinin her bir yanında iki Orakçı vardı; uzunluğu yaklaşık altmış metre."

"İçeride üç kat olmalı öyleyse," dedi Laurence. "Hamak gerdiler ve erzak taşıma niyetleri yoksa kısa bir yolculuk için parça başına iki bin adam sığdırabilirler."

Odada bir endişe mırıltısı dolaştı. Lenton, "Cherbourg'tan kalksalar bile karşıya geçmeleri iki saatten az sürer ve altmıştan fazla ejderhası var," dedi.

"Tanrım, öğle olmadan karaya elli bin adam indirebilir," dedi Laurence'ın tanımadığı, aralarına yeni katılmış olan yüz-

başılardan biri; aynı hesaplama herkesin kafasında yapılıyordu. Odaya göz gezdirmeyip sayım yapmamak imkânsızdı. Yirmi adamdan azdılar ve bunların dörtte birine yakın kısmı hayvanları savaşta çok az işe yarayacak keşif ve kurye görevindeki yüzbaşılardı.

"Ama bu şeyleri havada idare etmek kesinlikle çok zor olmalı ve ejderhalar böyle bir ağırlığı taşıyabilir mi?" diye sordu Sutton, çizimi daha yakından inceleyerek.

"Büyük olasılıkla hafif ağaçtan yapmışlardır; sonuçta tek ihtiyacı bir gün dayanmaları ve su geçirmez olmaları gerekmiyor' dedi Laurence. "Onları taşımak için sadece doğu rüzgârına ihtiyacı var; bu kadar dar bir iskeletle çok az direnç göstereceklerdir. Ama havada savunmasız olacaklar ve Excidium ve Mortiferus kuşkusuz çoktan geri dönüş yoluna koyulmuştur."

"En iyi olasılıkla dört gün uzaklıktalar ve bunu Bonaparte da biliyor olmalı," dedi Lenton. "Onlardan kurtulmak için neredeyse tüm filosunu ve İspanyolları harcadı; bu fırsatı harcamayacaktır." Herkes bunun doğru olduğunu biliyordu; odayı korkunç ve beklenti dolu bir sessizlik kapladı. Lenton masasına baktı, ardından alışılmadık biçimde yavaşça kalktı; Laurence ilk defa olarak saçlarının gri ve seyrek olduğunu fark etti.

"Beyler," dedi Lenton resmî bir biçimde, "rüzgâr bugün kuzeyden esiyor, bu yüzden daha iyi bir rüzgâr için beklemeyi tercih ederse biraz zamanımız olabilir. Bütün keşifçilerimiz dönüşümlü olarak Cherbourg açıklarına kadar uçacak; en azından uyan için bir saatimiz olacak. Size sayıca az olduğumuzu söyleme ihtiyacı hissetmiyorum; sadece elimizden gelenin en iyisini yapabilir ve engel olamasak da geciktirebiliriz."

Kimse konuşmayınca bir süre sonra, "Bağımsız görevlerde bütün ağır ve orta sıklet ejderhalara ihtiyacımız olacak; göreviniz o araçları yok etmek. Chenery, Warren, ikiniz Lily'nin formasyonunda kanatları alacaksınız ve keşifçilerimizden ikisi de arkayı alacak. Yüzbaşı Harcourt, Bonaparte şüphesiz bazı ejderhaları savunma için ayırmıştır; sizin göreviniz o savunucuları elinizden geldiğince meşgul etmek."

"Emredersiniz, efendim," dedi kız; diğerleri başlarını salladılar.

Lenton derin bir nefes alıp elini yüzünde gezdirdi. "Söylenecek başka bir şey yok beyler; hazırlıklara başlayın."

Bunu adamlardan saklamanın bir anlamı yoktu; Fransızlar Rankin'i geri dönüş yolunda neredeyse yakalıyordu ve sonunda sırlarının açığa çıktığım biliyorlardı. Laurence durumu sessizce teğmenlerine aktardı, ardından onları işlerinin başına gönderdi. Haberin rütbeler arasındaki geçişini görebiliyordu; adamlar birbirinin kulağına eğiliyor, durumu anladıklarında yüzleri asılıyor ve sabahın alışılmış havadan sudan sohbetleri kesiliyordu. En genç subayın bile bunu büyük bir cesaretle karşılayıp doğruca işinin başına dönmesini görmek gurur vericiydi.

Bu Temeraire'in eğitim uçuşları dışında ağır savaş donanımını tam olarak kullanacağı ilk seferiydi; devriye için çok daha hafif bir donanım takımı kullanılıyordu ve bir önceki çarpışma yolculuk koşumu altında gerçekleşmişti. Temeraire dimdik ve hareketsiz duruyordu, izleyebilmek için büyük bir heyecanla sadece başım çeviriyordu. Adamlar onu üç perçinli en ağır deri koşumla donattılar ve zırh olarak iş görecek devasa zincir ağ panellerini kancalamaya başladılar.

Laurence donanımı incelemeye başladı ve Hollin'in ortalarda olmadığını fark etti; adamın orada olmadığından emin olmak için açıklığı baştan aşağı üç kere gözden geçirdi ve ardından savaşta Temeraire'in göğsünü ve omuzlarını koruyacak olan büyük levhalar üzerinde çalışan zırhçı Pratt'i çağırdı. "Bay Hollin nerede?" diye sordu.

"Onu bu sabah gördüğümü sanmıyorum, efendim," dedi Pratt kafasını kaşıyarak. "En son dün gece görmüştüm."

"Pekâlâ," dedi Laurence ve onu gönderdi. "Roland, Dyer, Morgan," diye seslendi ve üç ulak geldiğinde, "gidip Bay Hollin'i bulun ve ardından ona, onu bir an önce burada görmek istediğimi söyleyin, lütfen," diye buyurdu.

"Emredersiniz, efendim," dedi ulaklar neredeyse hep bir ağızdan ve bakacakları, yerleri aralarında çabucak pay ettikten sonra koşarak farklı yönlere dağıldılar.

Yüzünde derin bir hoşnutsuzluk ifadesiyle, iş başındaki adamlarını izlemek için döndü. Adamın görevini ihmal etmesine hem şaşırmış, hem de canı sıkılmıştı; özellikle de bu şartlar altında. Hollin'in hastalanıp doktora gidip gitmediğini merak etti; bu tek açıklama gibi gözüküyordu ama öyle olsa bunu mürettebattakilerden birine mutlaka söylerdi.

Bir saatten fazla bir süre geçti ve mürettebat Teğmen Granby'nin keskin bakışları altında tam donanımlı Temeraire'e binme manevralarının alıştırmasını yapıyordu ki genç Roland koşarak açıklığa geldi. "Efendim," dedi kız nefes nefese ve üzgün bir şekilde. "Efendim, Bay Hollin Levitas ile birlikte, lütfen kızmayın," dedi kız, hepsini tek nefeste söyleyerek.

"Yaa," dedi Laurence biraz utanarak. Roland'a Hollin'in ziyaretlerini görmezden geldiğini itiraf edemeyeceği için kız doğal olarak başka bir pilota dedikodu taşımaya gönülsüzdü.

"Bunun hesabını vermek zorunda kalacak ama bu bekleyebilir; gidip ona, kendisine hemen burada ihtiyacımız olduğunu söyle."

"Efendim, ona bunu söyledim ama Levitas'ı bırakamayacağını ve eğer mümkünse hemen gelmeniz için yalvardığını söylememi istedi," dedi kız çabucak ve bu itaatsizliği nasıl karşılayacağını görmek için gergin bir şekilde onu süzdü.

Laurence bakakaldı; bu sıra dışı yanıtı hiç beklemiyordu ama bir süre sonra Hollin'in karakterini göz önüne alarak kararını verdi. "Bay Granby," diye seslendi, "bir süreliğine gitmem gerekiyor; sorumluluk sizde. Roland, burada kal ve herhangi bir şey olursa gelip bana haber ver," dedi kıza.

Öfke, endişe ve özellikle bu koşullar altında kendini bir kez daha Rankin'den gelecek bir şikâyetle karşı karşıya bulma isteksizliği arasında gidip gelerek hızlı hızlı yürüdü. Kimse adamın görevini cesurca yerine getirdiğini inkâr edemezdi ve şu andan sonra adama doğrudan hakaret etmek son derece kaba olurdu. Roland'ın tarif ettiği yönde ilerlerken adama sinirlenmeden edemiyordu yine de; Levitas'm açıklığı karargâhın yanındaki en küçük açıklıklardan biriydi ve şüphesiz ejderhasınınkinden çok Rankin'in rahatı için seçilmişti. Açıklık oldukça bakımsızdı ve Levitas görüş alanına girdiğinde, Laurence hayvanın, başı Hollin'in kucağında, çıplak kumlu topraktan bir dairede yattığını gördü.

"Evet, Bay Hollin, bütün bunlar da ne demek oluyor?" dedi Laurence, siniri ses tonunu sertleştirerek; ardından hayvanın etrafından dolaştı ve Levitas'ın karnının ve böğrünün, diğer taraftan görünmeyen ve siyahımsı kanla sırılsıklam olmuş büyük sargılarla kaplı olduğunu gördü. "Tanrım," dedi elinde olmadan.

Sesten dolayı Levitas'ın gözleri birazcık açıldı ve umut dolu bir şekilde dönerek Laurence'a baktı. Gözleri donuk ve acı doluydu ama bir süre soma bakışlarına farkındalık geldi ve küçük ejderha iç geçirip tek kelime etmeden gözlerini kapadı.

"Efendim," dedi Hollin, "üzgünüm, görevim olduğunu biliyorum ama onu bırakamadım. Doktor onun için yapılacak bir şey olmadığım ve çok fazla vaktinin kalmadığını söyleyerek gitti. Burada kimse, ona su getirmesini isteyeceğim biri bile yoktu." Durdu ve bir kez daha, "Onu bırakamadım," dedi.

Laurence hayvanın yanına diz çöktü ve ona daha fazla acı çektirmekten korkarak çok hafifçe elini Levitas'ın başına koydu. "Evet," dedi. "Elbette."

Artık karargâha bu kadar yakın olduğu için memnundu. Kapıda haberi konuşarak boş boş duran mürettebattan birkaç kişi vardı, bu yüzden onları Hollin'e yardım etmeleri için gönderdi. Rankin subay kulübündeydi. Şarap içiyordu, yüzüne büyük oranda renk gelmişti ve kanlı kıyafetlerini yenileriyle değiştirmişti. Lenton ve iki tane keşif yüzbaşısı onunla birlikte oturuyordu ve sahil şeridi boyunca tutulacak konumları tartışıyorlardı.

Laurence yanına giderek çok sessizce, "Yürüyebiliyorsan ayağa kalk, yoksa seni sürükleyerek götürürüm," dedi.

Rankin kadehini masaya koyup soğuk bir şekilde ona baktı. "Pardon?" dedi. "Bunun senin işgüzar tavırlarından biri olduğunu..."

Laurence arkasına yapışıp adamın sandalyesini kaldırdı. Rankin yere düştü ve ayağa kalkmaya çalışırken Laurence

adamın ceketinin yakasına yapışıp acıdan nefesinin kesilmesine aldırış etmeden ayağa kaldırdı.

"Laurence, Tanrı aşkına neler..." dedi Lenton şaşkınlıkla, ayağa kalkarak.

"Levitas ölüyor; Yüzbaşı Rankin de ona veda etmek istiyor," dedi Laurence, Lenton'ın gözlerinin içine bakıp Rankin'i yakasından ve kolundan tutarak. "Ondan af dileyecek."

Diğer iki yüzbaşı, sandalyelerinden yarı kalkmış bir şekilde dik dik ona bakıyordu. Lenton Rankin'e baktı, ardından son derece kasıtlı bir biçimde yerine oturdu. "Çok iyi," dedi ve şişeye uzandı; diğer iki yüzbaşı da yavaşça yerine oturdu.

Rankin kendini kurtarmaya bile çalışmadan, Laurence'tan biraz çekinerek de olsa, sendeleyerek yürümeye başladı; açıklığın hemen dışında, Laurence durdu ve adamı çevirip gözlerinin içine baktı. "Ona nazik davranacaksın, anladın mı beni?" dedi. "Senden hak ettiği ama asla duymadığı her övgü sözcüğünü söyleyeceksin; ona çok cesur, sadık ve senin hak ettiğinden daha iyi bir ortak olduğunu söyleyeceksin."

Rankin hiçbir şey söylemedi, sanki Laurence tehlikeli bir deliymiş gibi sadece uzun uzun baktı; Laurence onu bir kez daha salladı. "Bütün bunları ve daha fazlasını söyleyeceksin ve bunların beni tatmin etmesini umacaksın," dedi acımasızca ve onu sürüklemeye devam etti.

Hollin hâlâ Levitas'ın başı kucağında, oturuyordu ama artık yanında bir kova vardı. Temiz bir bezle ejderhanın ağzına su sıkıyordu. Küçümsemesini gizlemekle uğraşmadan Rankin'e baktı ve ardından eğilip, "Levitas, bak kim geldi," dedi.

Levitas'ın gözleri açıldı ama bulanık ve odaksızdı. "Pilotum mu?" diye sordu kuşkuyla.

Laurence, Rankin'i hiç de kibarca olmayan bir biçimde öne ve dizlerinin üzerine itti. Rankin'in nefesi kesildi ama, "Evet, buradayım," dedi. Kafasını kaldırıp Laurence'a bakıp yutkundu ve ardından beceriksizce, "Çok cesurdun," diye ekledi.

Ses tonunun samimi ya da doğal hiçbir yanı yoktu; tahmin edilebileceği kadar inceliksizdi. Ama Levitas çok hafif bir şekilde sadece, "Geldin," dedi. Ağzının kenarındaki birkaç damla suyu yaladı. Sargılarının altından, sargıları birbirinden hafifçe ayırmaya yetecek kadar kan sızıyordu hâlâ. Rankin huzursuzca kıpırdandı; pantolonu ve çorapları sırılsıklam olmuştu ama kafasını kaldırıp Laurence'a baktı ve uzaklaşmaya çalışmadı.

Levitas hafifçe iç geçirdi ve ardından yanlarındaki hafif hareket kesildi. Hollin büyük eliyle hayvanın gözlerini kapadı.

Laurence hâlâ Rankin'in ensesinde olan elini çekti. Öfke gitmiş, geride tiksinti kalmıştı. "Git," dedi. "Ayarlamaları ona değer verenler yapacak, sen değil." Rankin açıklığı terk ederken adama bakmadı bile. "Ben kalamam," dedi Hollin'e sessizce. "Sen üstesinden gelebilir misin?"

"Evet," dedi Hollin, ufak başı okşayarak. "Önümüzdeki savaş yüzünden hiçbir şey yapılamaz ama götürülüp düzgün bir şekilde gömülmesini sağlayacağım. Teşekkür ederim, efendim; bunun onun için anlamı büyüktü."

"Olması gerektiğinden de fazlaydı," dedi Laurence. Kısa bir süre daha Levitas'a baktı, ardından karargâha dönüp Amiral Lenton'u buldu.

"Ne oldu?" diye sordu Lenton kaşlarını çatarak, Laurence ofisinde belirince.

"Efendim, davranışım için sizden özür diliyorum," dedi Laurence. "Uygun gördüğünüz herhangi bir cezaya seve seve katlanırım."

"Hayır, hayır, neden bahsediyorsun sen? Ben Levitas'ı kastettim," dedi Lenton sabırsızca.

Laurence durakladı, ardından, "Büyük acılar içinde öldü ama sonunda huzura kavuştu," dedi.

Lenton kafasını iki yana salladı. "Yazık," dedi, Laurence ve kendisi için birer kadeh konyak doldurarak. Kadehini iki büyük yudumda bitirip iç geçirdi. "Ve Rankin'in koşumsuz kalması için berbat bir zaman," dedi. "Chatham'da beklenmedik bir şekilde yumurtadan çıkacak olan bir Winchester'imiz var; kabuğunun sertliğinden anlaşıldığı kadarıyla her an çıkabilir. Göreve uygun ve bir Winchester kullanmaya istekli bir adam bulmaya çalışıyordum; artık o boşta ve haberi bize getirerek kendim bir kahraman yaptı. Onu göndermezsem ve hayvana koşum takılmazsa, kahrolası ailesi ortalığı birbirine katar ve Parlamento'da anında bir soruşturma başlatılır."

"Onun ellerine verildiğini görmektense bir ejderhayı ölü görmeyi tercih ederim," dedi Laurence, kadehini sert bir biçimde masaya koyarak. "Efendim, görevine bağlı bir adam istiyorsanız Bay Hollin'i gönderin; ona hayatım üzerine kefil olurum."

"Ne, yer ekibinin başı mı?" Lenton düşünceli bir şekilde kaşlarını çattı. "Eğer onun göreve uygun olduğunu düşünüyorsan bu bir tavsiye yerine geçer; böyle bir adımın kariyerine zarar verdiğini düşünemez. Sanıyorum bir beyefendi değil."

"Değil efendim, beyefendiden kastınız doğumdan çok onurlu bir adam olmadığıysa tabii," dedi Laurence.

Lenton homurdandı. "Eh, biz bunu çok fazla önemseyecek kadar kibirli bir grup değiliz," dedi. "Bunun oldukça işe yarar bir çözüm olduğunu söyleyebilirim; yumurta çatlayana kadar hepimiz ölmez ya da esir alınmazsak tabii."

Laurence onu görevinden azat ettiğinde Hollin uzun uzun baktı ve hafifçe, "Kendi ejderham mı?" diye sordu. Arkasını dönüp yüzünü gizlemek zorunda kaldı; Laurence bunu görmemiş gibi davrandı. "Efendim, size nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum," dedi sesinin çatlamaması için fısıltıyla konuşarak.

"Göreve uygun olduğun konusunda söz verdim; beni yalancı çıkarmazsan bu bana yeter," dedi Laurence ve elini sıktı. "Bir an önce gitmelisin; çatlama her an gerçekleşebilir ve seni Chatham'a götürmeyi bekleyen bir araba var."

Sersemlemiş görünen Hollin, Laurence'ın elini sıktı ve yer ekibindeki arkadaşlarının onun için hazırladığı birkaç eşyasının olduğu çantayı aldı, ardından genç Dyer tarafından onu bekleyen arabaya doğru götürüldü. Giderken mürettebat ona gülücükler saçıyordu; birçok eli sıkmak zorunda kaldı ve Laurence asla yola çıkamayacağından korkarak, "Beyler, rüzgâr hâlâ kuzeyden esiyor; gece için şu zırhın bir kısmım Temeraire'in üzerinden çıkaralım," diyerek mürettebatı işe koştu.

Temeraire adamın gidişini biraz üzgünce izledi. "Yeni ejderhanın Rankin yerine ona verilmesine çok sevindim ama keşke Levitas'ı ona daha erken verselerdi; belki Hollin onun ölmesini engelleyebilirdi," dedi Laurence'a, mürettebat üzerinde çalışırken.

"Ne olacağını bilemezdik," dedi Laurence. "Ama Levitas'ın böyle bir değişiklikten hoşlanacağından emin değilim; bize garip gelmesine karşın, son nefesinde bile sadece Rankin'in sevgisini istiyordu."

O gece Laurence, kollarına yakın, korunmalı ve zamansız ayaza karşı birkaç tane yün battaniyeye sarılı bir biçimde bir kez daha Temeraire'le uyudu. Sabahın ilk ışıklarından hemen önce uyandı ve gündoğumundan kaçarcasına eğilen çıplak ağaç tepelerini gördü; Fransa'dan doğu rüzgârı esiyordu.

"Temeraire," diye seslendi sessizce ve büyük kafa üzerinde dikilerek havayı kokladı.

"Rüzgâr değişmiş," dedi Temeraire ve Laurence'a burnunu sürtmek için eğildi.

Laurence, elleri Temeraire'in dar, narin burun pullarında, sıcak ve sarmalanmış bir şekilde yatarak kendini beş dakikalığına şımartmaya izin verdi. "Umarım mutsuz olmana sebep olacak hiçbir şey yapmamışımdır, kıymetlim," dedi hafifçe.

"Asla Laurence," dedi Temeraire kısık sesle.

Zile dokunduğu an yer ekibi kışladan koşarak geldi. Zincir ağ açıklıkta bir örtünün altına bırakılmışta ve Temeraire bu seferlik ağır koşum içinde uyumuştu. Granby açıklığın diğer tarafında her adamın koşumunu ve karabinasını incelerken, çabucak donatıldı. Laurence da kendi incelemesini yaptı, ardından tabancalarını temizleyip doldurdu ve kılıcım kuşandı.

Hava soğuk, gökyüzü beyazdı. Henüz herhangi bir emir verilmemişti. Laurence'm isteği üzerine, Temeraire onu omzuna alıp arka ayakları üzerine kalktı; Laurence ağaçların ötesindeki okyanusun siyah çizgisini ve limanda hafifçe sallanan gemileri görebiliyordu. Soğuk ve tuzlu rüzgâr sertçe yüzüne

çarptı. "Teşekkür ederim, Temeraire," dedi ve Temeraire onu tekrar yere indirdi. "Bay Granby, mürettebat yerlerini alsın," dedi Laurence.

Temeraire havalanırken, yer ekibi bir tezahürattan çok bir kükremeyi andıran büyük bir gürültü kopardı; Laurence diğer ejderhalar da havalanırken gürültünün kuşlakta tekrarlandığını duydu. Diğerlerini cüceleştiren Maximus, kırmızı-altın sarısı göz alıcılığı içinde çok çarpıcı duruyordu; Victoriatus ve Lily de daha küçük Sarı Orakçılar kalabalığında göze çarpıyordu.

Lenton'ın sancağı, ejderhası altın sarısı Sivrikanat Obversaria'dan dalgalanıyordu; hayvan, Orakçılardan biraz daha büyüktü ama kanatları neredeyse Temeraire'inki gibi dönerek ejderha kalabalığının arasından çabasız bir zarafetle öne geçti. İri ejderhalara bağımsız görev verildiği için, Temeraire'in formasyonun hızına ayak uydurması gerekmiyordu; çabucak birliğin ön taraflarına yakın bir konuma geldi.

Yüzlerine soğuk ve nemli rüzgâr vuruyor ve yolculuğun ıslıklı çığlığı bütün gürültüyü bastırıyor, geride sadece Temeraire'in kanatlarının derimsi şaklamasını bırakıyordu. Mürettebatın alışılmadık ağır sessizliğini bu seslerin dışında başka hiçbir şey bozmuyordu. Kendilerini çoktan manzaraya kaptırmışlardı; sayıları çok fazla olan ve ahenk içinde dönen Fransız ejderhaları bu uzaklıktan bir martı ya da serçe sürüsü gibi görünüyordu.

Fransızlar oldukça yüksekte, bazıları suyun iki yüz yetmiş beş metre üzerinde, en uzun menzilli biber topunun bile eriminin dışında uçuyordu. Altlarında, hoş ve işe yaramaz beyaz yelkenler yayılıydı: Kanal Filosu. Umutsuzca atış yapan

gemilerin çoğu dumanla kaplıydı. Gemilerin çoğu, kendilerini rüzgâr altı olan kıyıya çok yaklaştırma tehlikesine karşın, karaya daha yakın konuşlanmıştı; Fransızlar yarların yakınına inmeye zorlanabilirlerse, kısa bir süreliğine de olsa uzun silahların erimine girebilirlerdi.

Excidium ve Mortiferus formasyonlarıyla birlikte çılgın bir hızla Trafalgar'dan geliyordu ama hafta sonuna kadar varmaları beklenmiyordu. Aralarında, Fransızların onlara karşı toplayabileceği sayıları tam olarak bilmeyen bir kişi bile yoktu. Mantıklı düşünülürse, umutlu olmak için herhangi bir sebep yoktu.

Öyle bile olsa, o sayıların et ve kanattan oluştuğunu görmek farklı bir şeydi; her biri dört ejderha tarafından taşman ve yanlarındaki daha fazlası tarafından korunan Rankin'in gözlediği on iki hafif ağaç nakliye aracı. Laurence modem savaşta böyle bir güç hiç duymamıştı; bu, ejderhaların daha küçük, onları beslemenin çok daha kolay ve ülkenin daha vahşi olduğu zamanlardaki Haçlı Seferleri'nin kadrosuydu.

Bu aklına gelince Laurence, Granby'ye döndü ve adamlarının duyabileceği kadar yüksek bir sesle sakince, "Bu kadar ejderhayı aynı anda besleme lojistiği uzun vadede imkânsız olmalı; bunu çok yakında tekrar deneyemez," dedi.

Granby sadece bir an ona baktı, ardından bir sıçramayla aceleyle, "Aynen öyle; haklısınız," dedi. "Adamlara biraz alıştırma yaptıralım mı? Sanırım onlarla karşı karşıya gelmeden önce en az yarım saatimiz var."

"Tamam," dedi Laurence ayağa kalkarak; rüzgârın gücü muazzamdı ama kayışlarına yaslanarak arkasına dönebildi. Adamlar bakışlarına pek karşılık vermek istemiyordu ama dönüşünün etkisi olmuştu. Sırtlar dikilmiş, fısıldaşmalar dur-

muştu; hiçbiri yüzünde korku ya da isteksizlik ifadesi göstermek istemiyordu.

"Bay Johns, yerleri değiştirin, lütfen," diye bağırdı Granby megafonundan; kısa sürede üstçüler ve altçılar teğmenlerinin emirleri altında yerlerini değiştirdiler ve keskin rüzgâr karşısında ısındılar; yüz ifadeleri biraz daha rahat görünüyordu. Diğer mürettebatlar bu kadar yakınken gerçek bir atış talimi yapmamışlardı ama övgüye değer bir enerji gösterisiyle, Teğmen Riggs parmaklarını açmak için avcı erlerine kurusıkı atış yaptırıyordu. Dunne şu an soğuktan beyazlamış uzun, ince ellere sahipti; silahım yeniden doldurmaya çalışırken, barutluğu parmaklarının arasından kaydı ve aşağı düşmeye başladı. Collins Temeraire'in sırtında neredeyse yere paralel olacak şekilde eğilip ipini güçlükle yakalayarak kurtardı barutluğu.

Atışlar yapılırken Temeraire bir kez geriye göz attı ama herhangi bir hatırlatmaya gerek kalmadan tekrar düzeldi. Günün çoğu kısmında sürdürebileceği rahat bir hızda uçuyordu; zorlanmadan nefes alıp veriyordu ve nefes alışverişleri çok hızlanmamıştı. Tek zorluğu aşırı derecede coşkulu olmasıydı. Fransız ejderhalarına yaklaştıkça heyecanına yenik düşüyor ve hızım artırıyordu ama Laurence'm elinin dokunuşuyla yavaşlayıp safa geri dönüyordu.

Fransız savunucular, büyük ejderhalar yukarıda, hızlı, ne yapacağı kestirilemeyen küçük olanlar bir kütle olarak altta nakliye araçlarını ve taşıyıcılarım korumak için bir duvar örerek gevşekçe dokunmuş bir savaş hattı oluşturmuştu. Laurence hattı kırabildikleri takdirde biraz umut olabileceğini hissediyordu. Çoğu orta sıklette Pêcheur-Rayé türü olan taşıyıcılar fazlasıyla emek harcıyordu; alışılmadık ağırlık on-

ları tüketiyordu ve bir saldırıda savunmasız kalacaklarından emindi.

Ama Fransızların kırktan fazla savunucusuna karşı yirmi üç ejderhaları vardı ve İngiliz gücünün neredeyse dörtte biri savaş sıkletindeki ejderhaların dengi olmayan Gricik ve Winchester'lardan oluşuyordu. Hattı yarmak neredeyse imkânsız olacaktı ve yarmayı başaranlar da anında tek başına ve savunmasız kalacaktı.

Obversaria'daki Lenton saldırı için flamaları kaldırdı: ***Düşmana yaklaşın.*** Laurence, savaşın ilk anlarından sonra geçecek olan heyecan titremesiyle kalbinin daha hızlı atmaya başladığını hissetti. Megafonunu kaldırıp, "Hedefini seç, Temeraire; bizi bir aracın yanına getirebilirsen, yanlış yapmış olmazsın," diye bağırdı. Muazzam ejderha kalabalığının karmaşasında, Temeraire'in içgüdülerine kendininkinden daha çok güveniyordu; Fransız hattında bir açık varsa, Laurence onu Temeraire'in göreceğinden emindi.

Yanıt olarak, Temeraire sanki doğruca ona gidecekmiş gibi hemen en dıştaki araçlardan birine doğru yola koyuldu; aniden kanatlarını katlayıp dalışa geçti ve önündeki hattı kapatan üç Fransız ejderhası onu takip etmek için peşinden fırladı. Temeraire kanatlarım döndürerek kendini havada durdururken, diğer üçü hızla yanından geçti. Birkaç güçlü kanat vuruşuyla artık doğruca yukarı, iskele tarafındaki ilk taşıyıcının savunmasız kamına doğru uçuyordu ve artık Laurence, daha küçük bir dişi Pêcheur-Rayé olan o ejderhanın gözle görülür bir biçimde yorgun olduğunu görebiliyordu; hızım hâlâ korumasına karşın kanatlarını büyük bir çabayla çırpıyordu.

"Bombaları hazırlayın," diye bağırdı Laurence. Temeraire Pêcheur-Rayé'in yanından hızla geçip Fransız ejderhanın

böğrünü çizerken, mürettebat bombaları nakliye aracının güvertesine bıraktı. Pecheur'ün sırtından ateş açıldı ve Laurence arkasında bir çığlık duydu. Collins kollarım havaya kaldırdı ve tüfeği yuvarlanıp aşağıdaki suya düşerken koşumunda gevşekçe sallanmaya başladı. Bir an sonra vücudu da onu takip etti; ölmüştü ve diğerlerinden biri kayışlarını kesmişti.

Aracın kendisinde silah yoktu ama güverte bir çatı gibi eğimli yapılmıştı; üç bomba patlayamadan aşağı yuvarlanmıştı. Buna karşın ikisi zamanında patlamıştı. Ahşap döşemede delikler açan patlamanın şoku Pecheur'ün hızım bir anlığına kesince tüm araç havada eğilmişti. Laurence bir anlığına içeride, tozdan kirlenmiş ve korkudan insanlıktan çıkmış solgun, dik dik bakan bir yüz gördü; ardından Temeraire açı yaparak uzaklaştı.

Aşağıdan bir yerden, ince siyah bir akıntı şeklinde kan damlıyordu; Laurence kontrol etmek için eğildi ama herhangi bir yaralanma göremedi; Temeraire gayet rahat uçuyordu. "Granby," diye bağırdı göstererek.

"Pençelerinden geliyor, diğer hayvanın kanı," diye bağırdı Granby bir süre sonra ve Laurence başını salladı.

Ama ikinci geçişe fırsat kalmadı; iki tane Fransız ejderhası doğruca onlara geliyordu. Temeraire, düşman ejderhalar peşinde hızla gökyüzüne tırmandı; manevra hilesini görmüşlerdi ve onu geçip gitmemek için daha dikkatli bir hızda ilerliyorlardı.

"Aynı yoldan geri dön, doğruca aşağı ve onlara doğru," diye bağırdı Laurence, Temeraire'e.

"Silahlar hazır," diye bağırdı Riggs arkasından, Temeraire derin bir nefes alıp kendini düzgün bir şekilde döndürürken. Artık yerçekimi ile mücadele etmiyordu ve öfkeyle kükreye-

rek Fransız ejderhalarına doğru dalışa geçti. Muazzam ses seviyesi rüzgâra karşın Laurence'ın kemiklerini titretti; öndeki ejderha çığlık atarak irkildi ve kanatları İkincinin başına dolandı.

Karşılık olarak İngiliz tüfekleri konuşurken Temeraire, düşman ateşinin acı dumanı içinden geçerek aralarından doğruca aşağı uçtu; ölen düşmanlardan birkaçının kayışları çoktan kesilmiş, cesetleri aşağı düşüyordu. Yanından geçerlerken Temeraire hamle yaptı ve ikinci ejderhanın böğründe derin bir yara açtı; Laurence'ın pantolonuna ateş gibi sıcak kan sıçradı.

Uzaktaydılar ve iki saldırgan hâlâ kendilerini toparlamaya çabalıyordu. İlki çok kötü bir şekilde uçuyor, acıdan tiz sesler çıkarıyordu. Laurence arkalarından bakarken bile ejderhanın Fransa'ya doğru döndüğünü gördü. Sayıca üstünlükleri yüzünden, Bonaparte'ın pilotları ejderhalarını karşıya yaralı geçirme ihtiyacı duymuyordu.

"Cesurcaydı," diye bağırdı Laurence, coşkusuna ve sesindeki gurura engel olamayarak. Böylesine umutsuz bir savaşın doruğunda böylesi duygulara düşkünlük göstermek son derece saçmaydı. Fransız ejderhalarının İkincisi Temeraire'e tek başına saldırmaya cesaret edemeyerek başka bir rakip bulmak için uzaklaşırken, arkasındaki mürettebat çılgınca sevinç çığlığı attı. Temeraire başı gururla kalkmış bir şekilde hemen özgün hedeflerine yöneldi; henüz çizik bile almamıştı.

Formasyon ortakları Messoria aracın üzerindeydi. Otuz yıllık deneyimi onu ve Sutton'ı kurnazlaştırmıştı ve Temeraire'in yaraladığı zaten zayıflatılmış Pecheur'e saldırmaya devam etmek için savaş hattının gerisine geçmeyi başarmışlardı. Pecheur'ü, daha küçük iki tane Poux-de-Ciel

savunuyordu; ikisi birlikte Messoria'dan daha ağırdı ama Messoria Pêcheur'e saldırmak için bir açık yaratmaya çalışarak bildiği bütün numaraları kullanıyor ve onları ustalıkla öne doğru çekmeye çalışıyordu. Araç güvertesinden daha fazla duman çıkmaya başlamıştı; belli ki Sutton'ın mürettebatı üzerine birkaç bomba bırakmayı başarmıştı.

Yaklaşırlarken, Sutton, Messoria'nın sırtından ***Yandan iskeleye,*** diye işaret verdi. Messoria dikkatlerini kendi üzerinde tutmak için iki savunucuya bir dalış yaparken, Temeraire ileri atılıp yandan Pêcheur'ün böğrüne saldırdı ve pençeleri korkunç bir gürültüyle zincir ağı yırttı; siyah kan fışkırmaya başladı. Pêcheur böğürerek bir ön ayağını kirişten çekti ve içgüdüsel olarak kendini savunmak için Temeraire'e saldırmaya çalıştı; araç pek çok kalın zincirle ejderhanın vücuduna bağlanmıştı ama öyle bile olsa gözle görülür bir şekilde aşağı doğru sarktı ve Laurence içerideki adamların bağırışlarını duydu.

Temeraire kaba ama etkili bir sıçrama yaptı ve hayvanın yakınında kalarak hamleden kaçındı; zincir ağın bir kısmını daha yırtarak Pêcheur'ü tekrar pençeledi. "Yaylım ateşi," diye böğürdü Riggs ve avcı erleri Pecheur'ün sırtım acımasızca taradı. Laurence Fransız subaylardan birinin Temeraire'in başına nişan aldığını gördü; tabancalarım ateşledi ve ikinci atışında, Fransız bacağını tutarak düştü.

"Efendim, bordalamak için izin istiyorum," diye bağırdı Granby. Pecheur'ün üstçüleri ve altçıları ağır kayıplar vermişti; sırtı büyük ölçüde temizlenmişti ve durum idealdi. Granby bir düzine adamıyla hazır duruyordu. Hepsinin kılıçları çekilmişti ve karabinalarını açmak için elleri hazır bekliyorlardı.

Laurence her şeyden çok bu olasılıktan korkuyordu; derin bir isteksizlikle Temeraire'e Fransız ejderhanın yanına yanaş-

masını söyledi. "Bordacılar ileri," diye bağırdı, karnına saplanan hafif bir sancıyla Granby'ye eliyle gidebileceğini işaret ederek; kendisi yerinde kalırken adamlarının düşmanın ellerine koşumsuz atlayışlarını yaparken izlemekten daha nahoş bir şey yoktu.

Biraz öteden korkunç bir uluma duyuldu; Lily bir Fransız ejderhasını tam yüzünden vurmuştu ve hayvan acıdan çılgına dönmüş bir şekilde bir o yana, bir bu yana silkinerek kendi yüzünü tırmalayıp çırpınıyordu. Temeraire tam olarak Pecheur'ün yaptığı gibi acısını paylaşarak büzülürken, Laurence dayanılamayacak kadar acı sesten dolayı irkildi. Ardından çığlık aniden kesildi; tüyler ürpertici bir rahatlama... Yüzbaşı boyunda ilerlemiş ve asit kafatasını yiyip beynine ulaşırken yaratığın yavaşça ölmesini izlemektense kendi ejderhasını başından vurmuştu. Mürettebatının çoğu diğer ejderhalara, hatta bazıları Lily'nin sırtına atlamıştı ama yüzbaşı fırsatı tepti; Laurence onun ejderhayla birlikte düştüğünü gördü ve birlikte okyanusa daldılar.

Korkunç manzara karşısında içi buruldu; Pêcheur'ün sırtındaki kanlı mücadele onlar adına iyi gidiyordu ve iki tane yardımcı pilotun, aracı ejderhaya bağlayan zincirlerle uğraştığım görebiliyordu. Ama Pêcheur'ün düştüğü güç durum gözlerden kaçmamıştı. Başka bir Fransız ejderhası hızla onlara doğru geliyor ve birkaç gözü pek adam yardım etmek amacıyla hasarlı araçtaki deliklerden yukarı tırmanıyordu. Laurence onları gördüğünde, içlerinden iki tanesi eğimli güverteden kayıp düşmüştü ama tırmanmaya çalışan bir düzineden fazla adam vardı ve Pêcheur'e ulaşırlarsa, savaşın gidişatını Granby ve adamlarının aleyhine çevirebilirlerdi.

Derken Messoria uzun, tiz bir çığlık attı. "Geri çekilin," diye bağırdığını duydu Laurence, Sutton'ın. Hayvanın göğüs

kemiğinin üzerindeki derin kesikten siyah kan boşalıyordu ve yan tarafında çoktan beyaz sargılarla sarılmış başka bir yara vardı; ona saldıran iki Poux-de-Ciel'i boşa çıkararak alçalıp uzaklaştı. Ondan çok daha küçük olmalarına karşın, Temeraire iki yönden gelen saldırı altındayken Pêcheur ile kapışamazdı. Laurence ya bordalayan grubu geri çağıracak ya da onları terk edecek ve yüzbaşısını canlı ele geçirip teslim olmasını sağlayarak Pêcheur'ü almalarını umacaktı.

"Granby!" diye bağırdı Laurence. Teğmen yüzündeki kesikten akan kanı silerek etrafına baktı ve durumlarım görür görmez başını sallayarak eliyle gitmelerini işaret etti. Laurence Temeraire'in yan tarafına dokunup seslendi. Temeraire, Pêcheur'ün böğrüne yaptığı beyaz kemiği gözler önüne seren son bir darbeyle dönüp uzaklaşarak biraz açıldı ve etrafa göz atmalarım sağlamak için durdu. İki küçük Fransız ejderhası takip etmedi ama Pêcheur'e yakın kalarak havada durdular; üzerine adam yollayacak kadar yaklaşmaya cesaret edemiyorlardı; kendilerini bu kadar açık bir durumda bırakırlarsa Temeraire onları kolayca alt edebilirdi.

Buna karşın Temeraire de bir miktar tehlikedeydi. Avcı erleri ve altçıların yarısı borda grubuyla gitmişti; Pêcheur'ü ele geçirirlerse araç düzgün bir şekilde devam edemeyeceği için bu riske değerdi; düşmese bile, en azından kalan üç ejderha büyük olasılıkla Fransa'ya dönmek zorunda kalacaktı. Ama bu Temeraire'in yetersiz mürettebatla devam edeceği ve bordalandığında savunmasız kalacağı anlamına geliyordu; başka bir yakın çarpışmayı göze alamazlardı.

Borda grubu Pêcheur'ün sırtında direnen son adamlara karşı artık düzenli bir ilerleme kaydediyordu; adamları araçtan uzaklaştırmışlardı. Poux-de-Ciel'lerden biri hızla aşağı dalmış, Pêcheur'ün yanında uçmaya çalışıyordu. "Ona," diye

bağırdı Laurence ve Temeraire anında dalarak pençeleri ve dişleriyle küçük hayvanı çabucak geri çekilmek zorunda bıraktı. Laurence Temeraire'i tekrar uzaklaştırmak zorunda kaldı ama bu yeterli olmuştu. Fransızlar şanslarım kaybetmişlerdi ve Pêcheur başını çevirerek korkuyla bağırıyordu. Granby tabancasını bir adamın başına doğrultmuş, Fransız ejderhasının ensesinde duruyordu; yüzbaşıyı ele geçirmişlerdi.

Granby'nin emriyle, zincirler çözüldü ve ele geçirdikleri Fransız ejderhasını Dover'a doğru yönlendirdiler. Yüzbaşısı için endişelenip birkaç saniyede bir başım geriye çevirerek isteksizce ve yavaş uçuyordu ama uzaklaşmaya devam etti ve kalan üç ejderha ağırlığı altında çaresizce çırpınırken, araç eğri biçimde kaldı.

Laurence'ın zaferin keyfini çıkaracak çok az zamanı olmuştu. İki yeni ejderha onlara doğru dalıyordu; adına karşın Temeraire'den oldukça iri olan bir Küçük Şövalye ve boşta kalan kirişi kapmak için dalışa geçen orta sıklet bir Pêcheur-Couronné. Hâlâ çatıda olan adamlar sallanan zincirleri yeni ejderhanın mürettebatına attılar ve araç saniyeler içinde düzelerek ilerlemeye devam etti.

Poux-de-Ciel'ler aksi yönlerden onlara doğru gelmeye devam ediyor, Küçük Şövalye de yay çizerek arkalarından dolaşıyordu, savunmasız bir durumda kalmışlardı ve durum hızla umutsuzlaşıyordu. "Geri çekil, Temeraire," diye bağırdı Laurence, emri vermesi acı olsa da. Temeraire anında döndü ama peşlerindeki ejderhalar yaklaşmaya devam etti; artık neredeyse bir buçuk saattir sıkı bir şekilde savaşıyordu ve yorulmuştu.

İki Poux-de-Ciel onu yavaşlatmak için yolunun üzerine atılarak uyum içinde çalışıyor ve Temeraire'i büyük ejderhaya doğru sürmeyi deniyordu. Küçük Şövalye aniden hı-

zıru artırdı ve yanlarından geçerken bir avuç dolusu adam Temeraire'in üzerine atladı. "Bordacılara dikkat," diye bağırdı Teğmen Johns boğuk bariton sesiyle ve Temeraire korkuyla etrafına bakındı. Korku, takipten uzaklaşmak için ona yeni bir enerji vermişti; Şövalye arkada kaldı ve Temeraire hamle yapıp Poux-de-Ciel'lerden birini yakaladığında bile peşlerinden gelmedi.

Yine de sekiz adam çoktan bordalamış ve kendilerini bağlamıştı; Laurence tabancalarını doldurup beline soktuktan sonra karabina kayışlarını uzatarak ayağa kalktı. Teğmen Johns'un komutası altındaki beş üstçü, bordacıları Temeraire'in sırtının ortasında tutmaya çalışıyordu. Laurence cesaret edebildiği kadar hızla geriye doğru ilerledi. İlk atışı açık farkla ıskaladı ama İkincisi bir Fransız'ı tam göğsünden vurdu; adam kan öksürerek düştü ve koşumdan gevşekçe sallanmaya başladı.

Ardından, etrafında önündeki adamdan başka hiçbir şey göremeyecek kadar hızla geçen gökyüzüyle, hararetli ve çılgınca bir kılıç dövüşü başladı. Bir Fransız teğmen önünde duruyordu; adam altın şeritlerini gördü ve ona bir tabanca doğrulttu; Laurence adamın bir şeyler söylediğini zar zor duydu ve aldırış etmeyerek kılıcıyla adamın tabancasını elinden düşürdü ve kendi tabancasının kabzasını adamın şakağına indirdi. Teğmen düştü; arkasındaki adam öne atıldı ama rüzgâr adamın aleyhineydi ve kılıç hamlesi Laurence'ın ceketini güç bela delmişti.

Laurence koşum kayışlarını kesip adamı tekmeleyerek aşağı attı, ardından daha fazla bordacı arayarak etrafına bakındı ama diğerleri ya öldürülmüş ya da silahsız bırakılmıştı ve göğsündeki bir tabanca yarasından yukarı kan fışkırarak karabinalarında asılı duran Teğmen Johns hariç, onlardan sa-

dece Challoner ve Wright ölmüştü. Johns'un yarasına müdahale etmelerine fırsat kalmadan, adam son bir hırıltılı nefes koy verdi ve hareketsizleşti.

Laurence eğilip Johns'un boş boş bakan gözlerini kapadı ve kılıcını beline soktu. "Bay Martin, teğmen olarak üstteki komutayı devralın. Şu cesetlerden kurtulun."

"Emredersiniz, efendim," dedi Martin nefes nefese; yanağında kanlı bir kesik ve sarı saçlarında kan lekeleri vardı. "Kolunuz iyi mi, Yüzbaşı?"

Laurence koluna baktı; ceketindeki yırtıktan biraz kan sızıyordu ama kolunu rahatlıkla oynatabiliyor ve halsizlik hissetmiyordu. "Sadece bir çizik; üzerinden bağlarım."

Bir cesedin üzerinden atlayıp ensedeki yerine döndü ve kendini sıkıca bağladı, ardından yarayı sarmak için fularını çıkardı. "Bordacılar püskürtüldü," diye bağırdı ve Temeraire'in omuzlarındaki gerginlik yok oldu. Temeraire, bordalandığında yapması gerektiği gibi savaş alanından uzaklaşmışta; artık geri dönüyordu ve Laurence kafasını kaldırıp yukarı baktığında savaş alanımn duman ve ejderha kanatlarıyla engellenmeyen yerlerini tüm çıplaklığıyla görebiliyordu.

Üç araçtan başka hiçbiri bu tür bir saldırı altında değildi. İngiliz ejderhaları Fransız savunucular tarafından şiddetli bir çarpışmanın içine çekilmişti. Lily neredeyse yalnız uçuyordu; sadece Nitidus onunla kalmışta ve formasyondaki diğer ejderhalar Laurence'm görüş alanının içinde değildi. Maximus'u aradı ve eski düşmanları Büyük Şövalye ile yakın dövüşte olduğunu gördü; geçen iki ayda Maximus onun boyutlarına yaklaşmıştı ve ikisi birbirlerini korkunç bir vahşilikle biçiyordu.

Bu uzaklıktan savaşın sesleri boğuk geliyor, onun yerine daha ölümcül bir ses duyuyordu; beyaz yarların dibine çar-

pan dalgaların sesi. Neredeyse kıyıya doğru sürüklenmişlerdi ve yerde sıralanmış kırmızı-beyaz ceketli askerleri görebiliyordu. Henüz öğle olmamıştı.

Aniden altı ağır sıklet ejderhadan oluşan bir grup, Fransız hattından ayrıldı ve mürettebatları aşağı bomba bırakırken avazları çıktığı kadar kükreyerek yere doğru dalışa geçti. Kırmızı ceketlilerin ince safları meltemdeki bir yaprak gibi sallandı ve gerçek bir zarar verilmemiş olmasına karşın dizlerinin üzerine çöküp başlarını koruyan adamlar yüzünden merkezdeki milis kütlesi neredeyse çözüldü. Bir düzine top ateşlendi. Boşuna, diye düşündü Laurence çaresizlik içinde. En öndeki araç neredeyse rahatsız edilmeden inebilirdi.

Aracın hemen üzerinde birbirlerine sokulan dört taşıyıcı iyice yaklaştı ve aracı bırakarak, omurgasının kendi momentumuyla yerde oturarak yerini açmasını sağladı. Geniş bir toz bulutu yüzlerinde patlayınca, ön saflardaki İngiliz askerleri kollarını havaya kaldırdılar ve ardından neredeyse aynı anda yarısı düşüp öldü; aracın önü menteşelenmeden yerleştirilmişti ve ön safları yok etmek için içeriden bir yaylım ateşi açıldı.

Fransız askerleri dumanın içinden dışarı akarken bir *"Vive l'EmpereurV* bağırışı koptu; binden fazla adam, yanlarında sekiz kiloluk mermi atan iki tane top çekiyordu. Topçular mermileri getirmek için seğirtirken adamlar topları korumak için saf oluşturdu. İngiliz askerleri yanıt olarak bir yaylım ateşi açtı ve birkaç dakika soma milisler kendi bölük pörçük yaylım ateşlerini açtılar ama Fransızlar zorlu gazilerdi; düzinelercesi ölmesine karşın, yerleri doldurularak saflar sıkıca kapanıyor ve adamlar yerlerini koruyorlardı.

Aracı taşıyan dört ejderha zincirleri çıkarıp attı. Yüklerinden kurtulmuş bir şekilde, İngiliz hava gücünü sayı-

ca öncekinden de az bırakarak çarpışmaya katılmak için yükseldiler. Kısa bir süre sonra bir araç daha bu artırılmış koruma altında yere inecekti ve o aracın taşıyıcıları durumu daha da kötüleştirecekti.

Maximus öfkeyle kükredi, pençelerini Büyük Şövalye'den çekti ve alçalmaya başlayan bir sonraki araca doğru tehlikeli bir dalışa geçti; ustalık ya da manevra olmadan, kendini yalnızca aşağı bıraktı. İki daha küçük ejderha yolunu kapamaya çalıştı ama Maximus bütün ağırlığını dalışa vermişti; düşman ejderhaların pençelerinden ve dişlerinden birden fazla darbe alsa da, saf güçle onları yanlara savurdu. Bir tanesi sadece biraz savrulmuştu; diğeri, kırmızı-mavi çizgili bir Honneur-d'Or, bir kanadı dışarı doğru bükülerek uçuruma çarptı. Uçurumun tepesine tırmanmaya çalışırken aşağıya toz ve taş parçaları göndererek çentikli kayalık yüzeyde çırpındı.

Yirmi dört toplu, sığ su çekimli hafif bir firkateyn, kıyıya yaklaşmaya cesaret etmişti ve fırsata atladı; ejderha uçurumun kenarına çıkamadan, çift atımlı bordası gök gürültüsü gibi kükredi. Fransız ejderha bir kez çığlık attı ve düştü; acımasız dalgalar cesedini dövüyor, mürettebatından geriye kalanları kayaların üzerine vuruyordu.

Yukarıda, Maximus ikinci aracın üzerine inmiş, zincirleri pençeliyordu; ağırlığı taşıyıcıların destekleyemeyeceği kadar fazlaydı ama cesurca çabalıyorlardı ve Maximus sonunda zincirleri kopardığında hep birlikte çabalayarak aracı uçurumun kenarından geçirmeyi başarmışlardı. Tahta kabuk havada altı metre düştü ve her tarafa adamları ve toplan saçarak bir yumurta gibi çatlayıp açıldı ama mesafe çok büyük değildi. Hayatta kalanlar hemen ayağa kalktılar ve güvenle, çoktan oluşturulmuş hatlarının arkasına geçtiler.

Maximus sert bir biçimde İngiliz hatlarının arkasına indi.

Soğuk havada vücudundan buhar çıkıyor, bir düzineden fazla yerinden kan fışkırıyordu ve kanatları yere sarkmıştı; havalanmak için kanatlarım tekrar çırpmaya çalıştı ama başaramadı ve bütün vücudu titreyerek kalçasının üzerine oturdu.

Üç ya da dört bin adam ve beş top çoktan karaya inmişti. İngiliz birliklerinin sayısı yalnızca yirmi bindi ve bunların çoğu da yukarıdaki ejderhalara saldırmaya gönülsüz milislerdi; pek çoğu şimdiden kaçmaya çalışıyordu. Fransız komutanın birazcık aklı varsa, saldırıyı başlatmak için üç ya da dört aracı daha beklemezdi ve adamları top tabyalarını ele geçirirlerse topları İngiliz ejderhalarına çevirebilir ve yaklaşmalarım tamamen engelleyebilirlerdi.

"Laurence," dedi Temeraire, başını çevirerek, "o araçlardan iki tanesi daha iniş yapacak."

"Evet," dedi Laurence kısık bir sesle. "Onları durdurmaya çalışmalıyız; inerlerse yerdeki savaş kaybedilir."

Temeraire, uçuş güzergâhını onu öndeki aracın önüne getirecek bir açıyla değiştirirken bir süre sessiz kaldı. Ardından, "Laurence, başaramayız, değil mi?" diye sordu.

İki ileri gözcü, genç bayraktarlar da dinliyordu, bu yüzden Laurence, Temeraire'e konuştuğu kadar onlara da konuşuyordu. "Sonsuza kadar değil belki," dedi Laurence. "Ama İngiltere'yi korumaya yardım edecek kadarını yapabiliriz; her seferinde bir tanesini ya da araçları daha kötü konumlara indirmek zorunda kalırlarsa, belki milisler onları bir süre tutabilir."

Temeraire başını salladı ve Laurence dile getirilmeyen gerçeği anladığını düşündü: Savaş kaybedilmişti ve bu bile sembolik bir girişimdi. "Yine de denemeliyiz, yoksa arkadaşlarımızı bizsiz savaşmak zorunda bırakırız," dedi Temeraire.

"Sanırım en baştan beri görevden kastın buydu; artık anlıyorum, en azından bu kadarını."

"Evet," dedi Laurence, boğazı düğümlenerek. Araçları geride bıraktılar ve artık karanın, aşağıdaki kırmızı milis bulanıklığının üzerindeydiler. Temeraire ilk aracı tam cepheden karşılaşmak için yalpa vuruyordu; Laurence'ın sessiz bir iletişim içinde elini Temeraire'in ensesine koymaya yetecek zamanı ancak olmuştu.

Karayı görmek Fransız ejderhalarını yüreklendirmişti; hızları artıyordu. Aracın önünde kabaca aynı boyutlarda ve ikisi de yaralanmamış iki tane Pêcheur vardı. Laurence hangisinin ilk hedefi olacağı kararını Temeraire'e bıraktı ve tabancalarını doldurdu.

Temeraire yaklaşmakta olan ejderhaların önünde durarak, sanki yolu kapatmak içinmiş gibi kanatlarını açtı; yelesi içgüdüsel olarak dikilmişti; yarı saydam, ağımsı deri güneş ışığında gri gözüküyordu. Nefes alırken bütün vücudundan yavaş, derin bir titreme geçti ve yanlan devasa göğüs kafesine karşın daha da şişerek kemikleri rahatça göze çarpmaya başladı. Derisinde öyle garip bir gerginlik oluşmuştu ki Laurence korkmaya başlamıştı; altında, Temeraire'in akciğerlerinde havanın yankılanıp çınlayarak hareket ettiğini hissedebiliyordu.

Temeraire'in bedeninde bir davul vuruşuna benzeyen alçak bir yankı oluşuyor gibi geliyordu. "Temeraire," diye bağırdı Laurence ya da denedi; kendi sesini bile duyamıyordu. Temeraire'in bedeninde ilerleyen tek bir muazzam titreme hissetti ve toplanan bütün nefes bu hareketle boşaldı. Temeraire ağzım açtı; ortaya çıkan şey saf güçten farkı olmayan bir kükremeydi. Öylesine güçlü bir ses dalgasıydı ki bu, önündeki havayı bulanıklaştırıyor gibi görünüyordu.

Laurence kısa bulanıklıkta bir anlığına göremedi; görüşü

açıldığı zamansa ilk başta ne olduğunu anlamadı. Önlerindeki araç sanki tam bir borda ateşinin gücü altındaymış gibi parçalanıyor, hafif tahtalar büyük bir gürültüyle çatırdıyor, adamlar ve toplar aşağıdaki uçurumun dibindeki dalgalara düşüyordu. Sanki kafasına bir darbe almış gibi çenesi ve kulakları acıyor ve altındaki Temeraire'in vücudu hâlâ titriyordu.

"Laurence, sanırım başardım," dedi Temeraire, memnun olmaktan çok şaşkın görünerek. Laurence da onun duygularını paylaşıyordu; konuşabilmek için kendini hemen toplayamadı.

Dört ejderha parçalanmış aracın kirişlerine bağlıydı hâlâ ve iskelenin ön tarafındaki ejderhanın burnundan kan geliyor ve hayvan acı içinde bağırarak boğuluyordu. Ejderhayı kurtarmak için seğirten mürettebatı kalan parçalardan kurtulmak için zincirleri çıkarıp attı ve ejderha Fransız hatlarının arkasındaki toprak parçasına olan son dört yüz metreyi kat etmeyi başardı. Yüzbaşı ve mürettebat hemen aşağı indi. Yaralı ejderha kıvrıldı ve inleyerek başım tırmalamaya başladı.

Arkalarındaki İngiliz saflarından vahşi bir tezahürat geldi ve Fransızlardan da top ateşi; yerdeki askerler Temeraire'e ateş ediyordu. "Efendim, tekrar doldurmayı başarırlarsa o topların erimi içindeyiz," dedi Martin aceleyle.

Bunu duyan Temeraire hızla suyun üzerine uçtu. Şimdilik erimlerinin dışında olarak orada asılı kaldı. Savunuculardan birkaçı yaklaşmaya cesaret edemeyerek ve Laurence ve Temeraire'in kendisi kadar şaşkın bir şekilde dönüp durduğu için Fransız ilerlemesi bir süreliğine kesilmişti. Ama çok kısa bir süre sonra yukarıdaki Fransız yüzbaşılar durumu kavradılar ya da en azından kendilerine geldiler; Temeraire'e aynı anda saldıracak ve onu haklayacaklardı. Şaşkınlıktan yararlanmak için çok az zaman vardı.

"Temeraire," diye bağırdı Laurence aceleyle, "alçaktan

uç ve o araçlara aşağıdan, uçurum mesafesinden saldırmayı dene. Bay Turner," dedi, işaret bayraktarına dönerek, "aşağıdaki o gemilere ***düşmana yaklaşın*** işaretini ver; sanırım ne demek istediğimi anlayacaklardır."

"Denerim," dedi Temeraire kararsızca ve hızla alçalarak büzülüp bir kez daha o muazzam nefesi aldı. Geriye ve yukarı doğru kıvrılarak, bu kez hâlâ suyun üzerinde olan araçlardan birinin altından bir kez daha kükredi. Bu sefer mesafe daha fazla olduğu için araç tamamen parçalanmadı ama gövde döşemelerinde büyük çatlaklar oluştu; yukarıdaki dört ejderha çaresizce, kalan yolu aracın iyice açılmasını önlemekle uğraşarak geçirdi.

Baştaki Büyük Şövalye'nin arkasında altı tane ağır sıklet Fransız ejderhasından oluşan bir ok başı formasyonu dalışa geçerek doğruca onlara doğru gelmeye başladı. Temeraire ileri fırladı ve Laurence'ın dokunuşuyla yarım düzine firkateynin ve üç savaş gemisinin beklemekte olduğu su yüzüne doğru dalışa geçti. Üstlerinden geçerlerken gemilerin topları sıralı borda ateşi şeklinde konuştu ve uçuşan peşrev ve top güllelerinden kaçınmaya çalışan Fransız ejderhaları acı çığlıklarla dolu bir karmaşa içinde dağıldı.

"Çabuk, diğerine," diye bağırdı Laurence Temeraire'e, emir pek gerekli olmamasına karşın. Temeraire çoktan geldiği yolu geri çıkıyordu. Hattaki bir sonraki nakliye aracının hemen altına çıktı; bu, dört ağır sıklet ejderha tarafından taşınan ve güvertesinde altın kartallı sancaklar dalgalanan, içlerindeki en büyük araçtı.

"Bunlar onun sancakları, değil mi?" diye sordu Temeraire. "Bonaparte onun içinde mi?"

"Çok büyük olasılıkla Mareşallerinden biri," diye bağırdı Laurence ama yine de vahşi bir heyecan hissetti. Savunucular

bir kez daha arkalarından gelmeye hazırlanarak daha yüksek bir irtifada tekrar toplanıyordu ama Temeraire çılgınca bir gayretle ilerleyip onları geride bıraktı. Daha ağır tahtadan yapılmış büyük araç kolayca kırılmadı; yine de ahşap, parçaları her yöne uçuşarak bir tabanca patlamasına benzer bir sesle çatladı.

Temeraire ikinci bir geçiş yapmak için daldı; bir taraflarında Lily, diğer taraflarında da Obversaria uçuyordu. Lenton megafonundan, "Saldır, sadece saldır; o lanet heriflerle biz ilgileniriz," diye böğürdü ve ikisi, tekrar Temeraire'in arkasından gelen Fransız savunucularının önünü kesmek için hızla döndü.

Ama Temeraire yükselmeye başladığında, hasarlı araçtan yeni işaretler verildi. Onu taşıyan dört ejderha dönüp uzaklaşmaya başladı ve savaş alanında hâlâ havada olan diğer araçlar da dönüp Fransa'ya olan uzun ve yorucu geri dönüş yolculuklarına başladılar.

"LAURENCE, İYİ BİR insan ol ve bana bir kadeh şarap getir," dedi Jane Roland, eteğini berbat etmesine en ufak bir önem vermeden yanındaki sandalyeye çökerek. "İki kere dans etmek bana fazlasıyla yetti; gidene kadar bir daha bu masadan kalkmayacağım."

"Hemen gitmek ister misin?" diye sordu Laurence kalkarak. "Sana eşlik etmekten mutluluk duyarım."

"Bu elbisenin içinde düşmeden dört yüz metre bile yürüyemeyecek kadar beceriksizce hareket ettiğimi düşünüyorsan, bunu doğrudan söyleyebilirsin; ben de bu büyüleyici çantayla kafana vururum," dedi kadın içten bir kahkahayla. "Bu kadar erken ayrılarak bunu mahvetmek istemem. Excidium ve ben bir hafta içinde Dover'da olacağız ve ardından Tanrı bilir bir balo görme şansım bir daha ne zaman olacak; hele ki güya bizim onurumuza verilen bir tanesinde."

"Ben de geliyorum, Laurence. Bize bu Fransız lokmalarından başka bir şey vermeyeceklerse, daha fazlasını almam gerekiyor," dedi Chenery, sandalyesinden kalkarak.

"Ağzına sağlık," dedi Berkley. "Servis tabağım getir."

Saat ilerledikçe aşırı derece artan kalabalık yüzünden masalara ayrılmak zorunda kalmışlardı. Londra sosyetesi Trafalgar ve Dover zaferleriyle sevinçten çılgına dönmüştü ve

pilotlara, onları önceden küçük gördükleri kadar hayranlık duyacak denli mutluydular. Ceketi ve şeritleri ona yeterince gülümseme ve öncelik kazandırdığı için Laurence çok fazla zorluk yaşamadan bir kadeh şarap almayı başarabilmişti. İstemeyerek de olsa, kendine bir puro alma düşüncesinden vazgeçti; Jane ve Harcourt yapamıyorken içmesi bir hayli kaba olacaktı. Onun yerine, masadaki birinin isteyeceğini düşünerek ikinci kadehi aldı.

Masaya geri dönerken kendisine seslenildiğinde, iki eli de dolu, hafifçe başım eğmekten fazlasını yapmak zorunda kalmamaktan dolayı mutlu bir şekilde ilerliyordu. "Yüzbaşı Laurence," dedi Bayan Montagu, ebeveynlerinin evinde göstermiş olduğundan çok daha fazla bir samimiyetle gülümseyerek; Laurence'a elini uzatamamaktan dolayı hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Sizi tekrar görmek ne şahane; Wollaton Hail'da bir araya geldiğimizden beri yüzyıllar geçmiş gibi. Sevgili Temeraire nasıl? Haberi duyunca yüreğim ağzıma geldi; savaşın en şiddetli yerinde olduğunuzdan emindim ve elbette öyleydi."

"Çok iyi, teşekkür ederim," dedi Laurence, becerebildiği kadar kibarca; ***sevgili Temeraire*** ifadesi aşırı derecede rahatsız etmişti onu. Ama babası sosyetenin yeni onayına karşın henüz yumuşamamış olsa bile, ebeveynlerinin konuklarından biri olarak tanıştığı bir kadına açıkça kabalık edemezdi; anlaşmazlığı uzatmanın bir anlamı yoktu ve belki de gereksiz yere annesinin durumunu daha da zora sokacaktı.

"Sizi Lord Winsdale ile tanıştırabilir miyim?" dedi kadın kavalyesine dönerek. "Bu Yüzbaşı Laurence; Lord Allendale'in oğlu, biliyorsun," diye ekledi, Laurence'ın güçlükle duyabildiği alçak bir sesle.

"Elbette, elbette," dedi Winsdale, büyük bir tenezzül olarak gördüğü çok hafif bir baş selamı vererek. "Kesinlikle günün kahramanısın Laurence; en büyük övgüyü hak ediyorsun. Hayvanı İngiltere adına ele geçirmeyi başardığınız için hepimiz kendimizi şanslı saymalıyız."

"Çok naziksiniz, Winsdale," dedi Laurence, kasıtlı olarak biraz ilerleyerek. "Beni bağışlamalısınız; şaraplar kısa sürede ısınacak."

Bayan Montagu ses tonundaki kabalığı gözden kaçırmamıştı; bir an için kızgın göründü ama ardından büyük bir şirinlikle, "Tabii ki!" dedi. "Belki Bayan Galman'ı görmeye gidip ona selamlarımı iletebilirsiniz? Ah, ama ne kadar gülüncüm; Bayan Woolvey demeliydim ve artık şehirde değil, değil mi?"

Laurence soğuk bir biçimde kadına baktı; onu Edith ile arasındaki eski ilişkiyi ortaya çıkarmaya iten algı ve kin bileşimine şaşırmıştı. "Hayır, sanırım o ve kocası şu anda göller bölgesini geziyorlar," dedi ve kadına haberle onu şaşırtma fırsatını tattırmadığı için son derece mutlu bir şekilde başını eğip selam vererek uzaklaştı.

Annesi savaştan hemen sonra gönderdiği ve hâlâ Dover'dayken eline geçen mektupta ona bu haberi vermişti; nişan haberini ilettikten sonra şunları yazmışta: "Umarım yazdıklarım sana çok fazla acı vermez; uzun zamandır onu beğendiğini biliyorum ve onun bu konudaki kararım takdir etmememe karşın, aslında onu her zaman çekici bulmuşumdur."

Gerçek darbe mektup gelmeden çok önce inmişti; Edith'in başka bir adamla evlenme haberi beklenmedik değildi ve annesini bu konuda üzülmediğine tam bir içtenlikle ikna edebilmişti. Aslında, Edith'in kararma kusur bulamıyordu. Geçmişe baktığında birlikteliklerinin her iki taraf için de ne kadar feci

olacağını anlıyordu; son dokuz aydır onu düşünecek pek fazla zaman ayıramamıştı. Woolvey'nin Edith'e iyi bir koca olmaması için hiçbir sebep yoktu. Kendisi kesinlikle olamazdı ve onu tekrar görürse ona gerçekten mutluluklar dileyebileceğini düşündü.

Ama yine de Bayan Montagu'nun iması onu sinirlendirmişti ve yüzü açıkça oldukça sert çizgilere bürünmüştü; masaya geri döndüğünde Jane kadehleri elinden alıp, "Epey uzun sürdü; biri canını mı sıktı?" diye sordu. "Onlara aldırma. Dışarı çık ve Temeraire'in kendini nasıl eğlendirdiğini gör; bu keyfini yerine getirecektir."

Fikir oldukça çekiciydi. "Sanırım öyle yapacağım, iznizle," dedi, masadakilere başıyla selam vererek.

"Benim için de Maximus'un yanına uğrayıver, daha fazla yemek isteyip istemediğine bak," diye bağırdı Berkley arkasından.

"Lily'ye de!" diye bağırdı Harcourt, ardından yan masalardaki konuklardan herhangi birinin duyup duymadığını görmek için suçlulukla etrafına bakındı; doğal olarak konuklar onlarla birlikte oturan kadınların da birer pilot olduğunu fark etmemişlerdi ve Jane'in yaralı yüzü kusursuz bir rahatlıkla görmezden geldiği birkaç şaşkın bakışı üzerinde toplamış olmasına karşın, onları daha çok pilot eşi sanıyorlardı.

Laurence masayı gürültülü ve canlı sohbetlerinde bırakarak dışarı çıktı. Kuryeler tarafından kullanılması hariç Hava Kuvvetleri'nin terk ettiği Londra yakınındaki eski kuşlağa şehir tarafından uzun zaman önce tecavüz edilmişti ama bu münasebet dolayısıyla kısa bir süreliğine kullanıma açılmış ve bir zamanlar karargâhın olduğu kuzey kenarında büyük bir çadır kurulmuştu.

Pilotların isteği üzerine müzisyenler çadırın, ejderhaların dışarıda toplanıp dinleyebileceği tam kenarına yerleştirilmişti. Müzisyenler fikirden dolayı ilk başta biraz endişelenmişlerdi ve sandalyelerini kenardan uzaklaştırma eğilimindeydiler ama akşam ilerledikçe ve ejderhalar gürültücü kalabalıktan daha takdir edici dinleyiciler olduklarını kanıtlayınca, kibirleri korkularım bastırmıştı. Laurence dışarı çıktığında birinci kemancının orkestrayı tamamen terk ettiğini ve farklı bestecilerin çalışmalarını göstermek için ejderhalara oldukça öğretici bir havada çeşitli tarzlardan küçük bölümler çaldığını gördü.

Maximus ve Lily ilgili grup arasındaydı ve hayranlıkla dinleyip pek çok soru soruyordu. Laurence bir süre sonra şaşkınlıkla, Temeraire'in diğerlerinden ayrı, çadırın kenarından uzaktaki küçük bir açıklıkta kıvrılmış olduğunu ve yüzünü göremediği bir beyefendiyle konuştuğunu gördü.

Grubun yanından geçti ve hafifçe seslenerek Temeraire'e yaklaştı; adam onu duyarak arkasına döndü. Hoş bir sürprizle irkilen Laurence adamın Sir Edward Howe olduğunu gördü ve onu selamlamak için hızla yanına gitti.

"Sizi gördüğüme gerçekten sevindim," dedi Laurence adamın elini sıkarak. "Buraya gelir gelmez size ulaşmaya çalışmama karşın Londra'ya döndüğünüzü duymamıştım."

"Haber bana ulaştığında İrlanda'daydım; Londra'ya yeni geldim," dedi Sir Edward ve Laurence adamın hâlâ yolculuk kıyafetleri içinde ve çizmelerinin tozlu olduğunu ancak o zaman fark etti. "Umarım beni bağışlayabilirsiniz; resmî bir davet olmamasına karşın, sizinle bir an önce konuşma umuduyla tanışıklığımıza dayanarak geldim. İçerideki kalabalığı görünce, içeride sizi aramaktansa, siz gelene kadar burada Temeraire ile birlikte kalmamın daha iyi olacağım düşündüm."

"Aslında, kendinizi bu kadar zahmete soktuğunuz için size borçluyum," dedi Laurence. "Temeraire'in yeteneğini öğrendiğimden beri sizinle konuşmaya can attığımı itiraf etmeliyim ki sizi buraya getirenin bu haber olduğunu tahmin ediyorum. Bize söyleyebildiği tek şey hissin kükremeyle aynı olduğu; sırf sesin nasıl bu kadar olağanüstü bir etki yaratabildiğim açıklayamıyoruz ve hiçbirimiz daha önce bunun gibi bir şey duymamıştık."

"Hayır, duyamadınız da zaten," dedi Sir Edward. "Laurence..." Durdu ve hepsi de ilk performansın bitişini mırıldanarak onaylayan çadırla aralarındaki ejderha grubuna baktı. "Başka bir yerde konuşabilir miyiz?"

"Daha sakin bir yer istiyorsanız her zaman benim açıklığıma gidebiliriz," dedi Temeraire. "İkinizi de taşımaktan mutluluk duyarım ve oraya uçmam bir saniye bile sürmez."

"İtirazınız yoksa bu en iyisi olabilir," dedi Sir Edward, Laurence'a ve Temeraire ikisini de dikkatlice ön pençelerinde taşıdı, rahatça uzanmadan önce onları boş açıklığa bırakarak. "Sizi bu kadar zahmete soktuğum ve gecenizi böldüğüm için sizden özür diliyorum," dedi Sir Edward.

"Bu amaç uğruna gecemin bölünmesinden çok mutlu olduğuma sizi temin ederim," dedi Laurence. "Lütfen bu konuda hiçbir endişeniz olmasın." Sir Edward'ın bildiklerini öğrenmek için sabırsızlanıyordu; Napolyon'un olası casuslarından gelebilecek ve belki de zafer yüzünden artış gösterecek tehlikelere karşı Temeraire'in güvenliğinden endişe duyuyordu hâlâ.

"Sizi daha fazla merakta bırakmayacağım," dedi Sir Edward. "Temeraire'in yeteneğinin işleyişinin mekanik prensiplerini anlıyormuş gibi davranmayacak olmama karşın, etkileri literatürde tarif edilmiş ve bu yüzden ben de onu sizin

için tanımlayabilirim: Çinliler ve Japonlar buna *ilahi rüzgâr* diyor. Bu size zaten bildiğinizin ötesinde çök az şey ifade ediyor, korkarım, ama asıl önemli kısmı şu: Bu bir, yalnız bir türe özgü bir yetenek; Semavilere."

İsim uzunca bir süre sessizlikte asılı kaldı; Laurence ne düşüneceğim bilemedi. Temeraire emin olamayarak ikisine baktı. "İmparatorluk Ejderlerinden çok mu farklılar?" diye sordu. "İkisi de Çin türü değil mi?"

"Hem de çok farklı," diye yanıtladı onu Sir Edward. "İmparatorluk Ejderleri oldukça nadirdir ama Semaviler sadece İmparatorlara ya da en yakın akrabalarına verilir. Tüm dünyada yirmiden fazlası varsa şaşarım."

"İmparatorlara verilir," diye tekrarladı Laurence, hayret ve yavaşça artan bir anlayışla. "Bunu duymamış olacaksınız, bayım ama savaştan kısa bir süre önce Dover'daki kuşlakta bir Fransız casusu yakaladık; Temeraire'in yumurtasının sadece Fransa'ya değil, Bonaparte'ın kendisine verilmesine niyetlenildiğini söylemişti bize."

Sir Edward başını salladı. "Bunu duyduğuma şaşırmadım. Geçen Mayıs'ta Senato Bonaparte'ı mutlak hükümdar olarak ilan etti; Fransız gemisiyle karşılaşma zamanınız, Çinlilerin yumurtayı ona bunu öğrendikten sonra verdiğini gösteriyor. Ona neden böyle bir hediye verdiklerine dair bir fikrim yok; Fransızlarla müttefik olmak istediklerine dair başka bir belirti göstermediler ama zamanlama başka bir açıklamaya yer bırakmayacak kadar kesin."

"Ve yumurtanın ne zaman çatlayacağına dair bir fikirleri vardıysa, bu nakliye şeklim de açıklayabilir," diye bitirdi Laurence onun yerine. "Horn Burnu'nu dolaşarak Çin'den Fransa'ya yedi ay. Fransızlar riske aldırmaksızın hızlı bir firkateyn hariç bunu başarmayı pek umamazdı."

"Laurence," dedi Sir Edward açık bir üzüntüyle, "size yanlış bilgi verdiğim için tüm kalbimle beni bağışlamanızı istiyorum. Bilgisizlik bahanesini bile ileri süremiyorum; Semavilerin betimlemelerini okuyup pek çok çizimlerini görmüştüm. Bıyıkların ve yelenin yetişkinliğe erişene kadar çıkmayacakları aklıma gelmemişti; vücut ve kanat şekilleri İmparatorluk Ejderleriyle özdeş."

"Rica ederim üzerinde durmayın; ortada bağışlanacak bir şey yok," dedi Laurence. "Bu eğitiminde bir farklılık yaratmadı ve sonuçta bu yeteneğini çok iyi bir zamanda öğrendik." Temeraire'e bakıp gülümsedi ve Temeraire mutlu bir onaylamayla homurdanırken pürüzsüz ön ayağım okşadı. "Demek bir Semavi'sin kıymetlim; hiç şaşırmamam gerekiyordu. Bonaparte'ın seni kaybettiği için öfkelenmesine de şaşmamak gerek."

"Öfkelenmeye de devam edeceğini tahmin ediyorum," dedi Sir Edward. "Daha da kötüsü, öğrendikleri zaman Çinliler bu yüzden başımıza ekşiyebilir; İmparator'un saygınlığını ilgilendiren konularda aşırı derecede huysuzlardır ve hazinelerine bir İngiliz subayının sahip olduğunu görmek onları sinirlendirecektir, şüphesiz."

"Bunun Napolyon'u ya da onları neden ilgilendirdiğini anlamıyorum," dedi Temeraire sinirlenerek. "Artık yumurtada değilim ve Laurence'm imparator olup olmaması da umurumda değil. Napolyon'u savaşta yendik ve kendisi bir imparator olsa da onu geri çekilmek zorunda bıraktık; unvanla ilgili özel bir cazibe göremiyorum."

"Kızma, kıymetlim; itiraz edecek dayanakları yok," dedi Laurence. "Seni tarafsızlığı tartışılabilir bir Çin gemisinden değil bir Fransız savaş gemisinden aldık; yumurtanı düş-

mammıza vermeyi seçtiler, bu yüzden de tamamen yasal bir ödüldün."

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi Sir Edward, kuşkulu görünmesine karşın. "Yine de bu konuda huysuz davranmayı tercih edebilirler; diğer ulusların yasalarına çok az saygı duyarlar ve kendi ahlak kavramlarıyla bağdaşmadığı zaman o saygı da tamamen yok olur. Bize ne kadar saygı duyduklarına dair herhangi bir fikrin var mı?"

"Sanırım ortalığı epeyce ayağa kaldırabilirler," dedi Laurence kararsızlıkla. "Sözünü etmeye değecek bir donanmaları olmadığını biliyorum ama ejderhalarından çok söz ediliyor. Haberi Amiral Lenton'a ileteceğim yine de. Eminim o bu konuyla ilgili onlarla aramızda doğabilecek olası fikir ayrılıklarını nasıl karşılayacağını benden daha iyi bilir."

Yukarıdan kanat sesleri duyuldu ve yer sallandı. Maximus yalmzca biraz ilerideki açıklığına inmişti; Laurence ağaçların arasından kırmızı-altın sarısı derisini görebiliyordu. Üstlerinden, kendi dinlenme yerlerine giden birkaç küçük ejderha daha uçtu. Balo açıkça dağılıyordu ve Laurence kısık yanan fenerlerden saatin bir hayli ilerlemiş olduğunu anladı.

"Yol yorgunu olmalısınız," dedi, Sir Edward'a dönerek. "Bana bu bilgiyi getirdiğiniz için size bir kez daha minnettarım. Bir iyilik daha yapıp yarın yemekte bana katılır mısınız? Sizi bu soğukta burada tutmak istemiyorum ama konuyla ilgili size sormak istediğim pek çok sorum var ve Semaviler hakkında bütün bildiklerinizi öğrenmekten memnun olurum."

"Zevk duyarım," dedi Sir Edward ve ikisine de başını eğerek selam verdi. "Hayır, teşekkür ederim; yolumu bulabilirim," dedi, Laurence ona eşlik etmek istediğinde. "Londra'da büyüdüm ve çocukken ejderhaları düşleyerek sık sık buraya gelirdim; yalnızca birkaç gündür burada olduğunuz için, bu-

rayı sizden daha iyi bildiğimi söyleyebilirim." Buluşmayı kararlaştırarak onlara veda etti.

Laurence geceyi Yüzbaşı Roland'ın bir oda tuttuğu yakındaki bir otelde geçirmeyi planlamıştı ama Temeraire'i terk etmeye pek gönlü olmadığını fark etti. Ahırda, yer ekipleri tarafından kullanılan birkaç eski battaniye buldu ve ceketini katlayıp yastık olarak kullanarak Temeraire'in kollarında ker line biraz tozlu bir yatak yaptı. Sabah özür dilerdi; Jane anlardı.

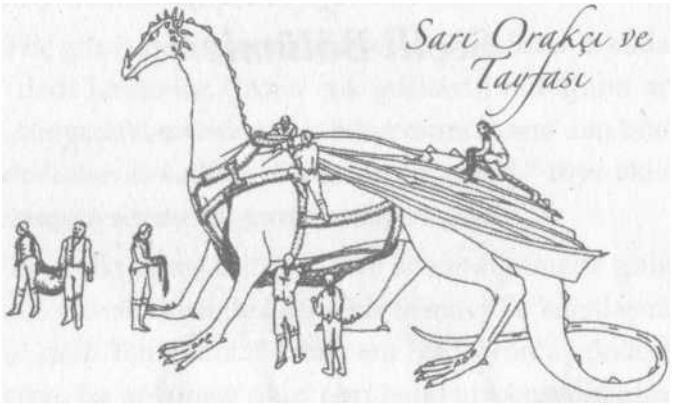
"Laurence, Çin nasıl bir yer?" diye sordu Temeraire tembel tembel, kanatları onları soğuk havadan koruyacak şekilde birlikte yerleştikten sonra.

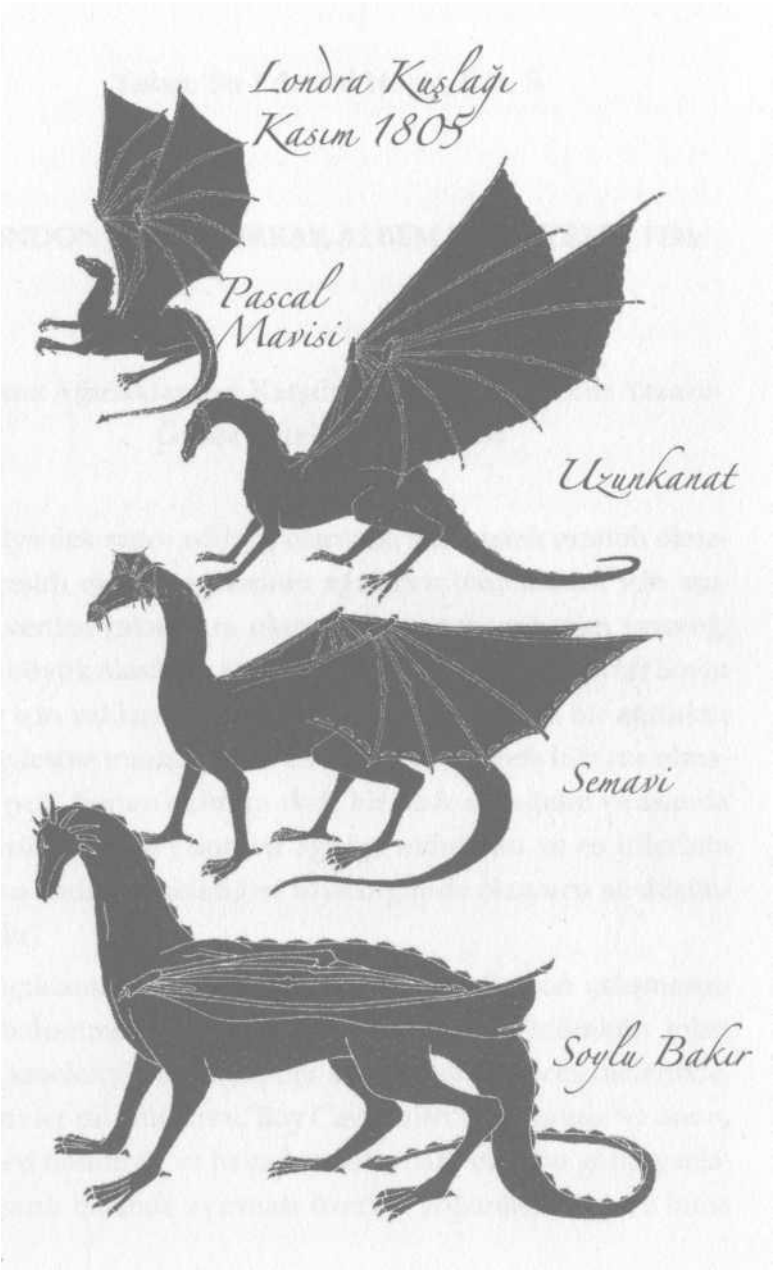
"Hiç gitmedim, kıymetlim; sadece Hindistan'a kadar gittim," dedi Laurence. "Ama çok görkemli olduğunu anlıyorum; dünyadaki en eski ulus, biliyorsun; Roma'dan bile eski. Ve ejderhaları kesinlikle dünyanın en iyileri," diye ekledi ve Temeraire'in sevinerek gururlandığını gördü.

"Eh, belki savaş bittiğinde ve kazandığımızda gidip görebiliriz. Günün birinde başka bir Semavi ile karşılaşmak isterim," dedi Temeraire. "Ama beni Napolyon'a gönderdiklerine göre, bu anlamsız olur; seni benden kimsenin almasına izin vermeyeceğim."

"Ben de, kıymetlim," dedi Laurence, Çin itiraz ederse ortaya çıkabileceğini bildiği tüm karmaşıklığa karşın gülümseyerek. Temeraire'in olaylara bakış açısının basitliğini yürekten paylaşıyordu ve Temeraire'in, denizin sonsuz sesine çok fazla benzeyen kalbinin yavaş, derin gümbürtüsünün güvenliğinde neredeyse anında uykuya daldı.

Sir Edward Howe'un
Taslak Defterinden
Seçili Bölümler

Sarı Orakçı ve
Tayfası

Londra Kuşlağı
Kasım 1805
Pascal
Mavisi
Uzunkanat
Semavi
Soylu Bakır

Avrupa'daki Ejderha Türleri Üzerine İncelemeler ve Doğu Türleri Hakkında Notlar'dan alınmıştır

Yazan: Sir Edward Howe, F. R. S.

LONDON JOHN MURRAY, ALBEMARLE STREET 1796

Ejderha Ağırlıklarının Karşılaştırılması Hakkında Yazarın Önsöz Niteliğindeki Notu

Şimdiye dek rapor edilmiş olanlarla tam olarak orantılı olmayan çeşitli ejderha türlerinin ağırlığını tanımlamak için aşağıda verilen rakamlara okuyucularımdan çoğunun vereceği tepki büyük olasılıkla kuşkuculuk olacaktır. Yetişkin bir Soylu Bakır için yaklaşık 10 ton yaygın olarak bilinen bir ağırlıktır ve böylesine muazzam bir cüsseyi hayal etmek bile zor olmalıdır; peki, bunun oldukça eksik bir ifade olduğunu ve aslında bu türün 30 tona yakın bir ağırlığı olduğunu ve en irilerinin 50 tona kadar çıkabildiğini söylediğimde okuyucu ne düşünmelidir?

Açıklama için okuyucuya M. Cuvier'in son çalışmasından bahsetmeliyim. Ejderhaların uçmasını mümkün kılan hava keseleriyle ilgili yaptığı son anatomik incelemelerinde, M. Cuvier çalışmalarım, Bay Cavendish'in çalışması ve onun, keseleri dolduran ve havadan daha hafif olan bu garip gazları başarılı biçimde ayırması üzerine yoğunlaştırmış ve buna

bağlı olarak, yerini hava keselerinin aldığı ağırlığın dengelenerek ejderhaların ve bu organlardan yoksun diğer büyük kara hayvanlarının ağırlığı arasında daha iyi bir karşılaştırma derecesi sağlayan yeni bir ölçü sistemi ileri sürmüştür.

Bu çelişkinin kendilerine çok belirgin geleceği, bizzat bir ejderha ya da en iri ejderha türlerinden birini görmemiş olanlar bu söylenenlere kuşkuculukla yaklaşabilir; benim gibi yaklaşık 6 ton ağırlığındaki bir Soylu Bakır'ı en iri cins Hint filiyle yan yana görme fırsatım yakalamış olanlar, ejderhanın neredeyse bir lokmada yutabileceği filin ağırlığının iki katından az ağırlığa sahip olması gerektiğini öne süren ölçüm sisteminin tercih edilmesi konusunda umarım bana büyük oranda katılacaklardır.

Sir Edward Howe ***Aralık 1795***

Beşinci Bölüm

İngiliz Adaları'na özgü türler - Yaygın türler - Avrupa kıtasına ait türler - Modern beslenme biçiminin boyuta etkileri - Soylu Bakır'ın kalıtımı - Zehirli ve Yakıcı türler.

... Genellikle, aşina olmanın yol açtığı haksız küçümsemeyle bakılan Sarı Orakçıların, pek çok harika niteliklerinden dolayı her yerde bulunduğu unutulmamalıdır. Genelde beslenme alışkanlıklarında titiz değillerdir, en kötü soğuğa ya da sıcağa karşı dayanıklıdırlar, karakter olarak neredeyse her zaman iyi huyludurlar ve neredeyse İngiliz Adaları'ndaki her soya

katkıda bulunmuşlardır. 10 tondan 17 tona kadar değişebilen ağırlıklarla, kendi türü içinde çoğu türden daha geniş oranda bir yayılım göstermesine karşın, bu ejderhalar tam olarak orta sıklete denk gelmektedir. Genellikle 15 metre uzunluk ve 24 metre kanat açıklığıyla, genelde 12 ila 15 ton arasında gelirler.

Malakit Orakçılar, renklerinden dolayı daha yaygın olan kuzenlerinden kolayca ayırt edilebilir. Bazen yan taraflarında ve kanatlarında beyaz kaplan şeritleri olan Sarı Orakçılar alacalı sarı iken, Malakit Orakçılar açık yeşil beneklere sahiptir ve daha açık sarı-kahverengidir. Malakit Orakçıların genellikle Anglosakson istilası sırasında Sarı Orakçılar ile İskandinav Lindorm'larının istenmeyen bir karışımının sonucunda ortaya çıktığına inanılır. Daha serin iklimleri tercih ettikleri için genelde kuzeydoğu İskoçya'da bulunurlar.

Artık nadiren bulunmalarına karşın av kayıtlarından ve toplanan kemiklerden, Gri Dulbırakan türünün bir zamanlar Orakçılar kadar yaygın olduğunu biliyoruz; başa çıkılması son derece zor ve sığır çalmaya meyilli olan bu türün soyu avlanma yoluyla neredeyse tükenme noktasına gelmiş olmasına karşın, üreme alanlarında temel stok olarak birkaç tane bulundurulmaktadır ve bugünlerde bile izole dağlık bölgelerde, özellikle de İskoçya'da tek tük yaşayanlar bulunabilir. Ufak yapılı ve saldırgandırlar, nadiren 8 tonun üzerine çıkarlar ve alacalı gri renkleri uçarken gizlenmeleri için idealdir ki bu, Gricik türünü üretmek için daha iyi huylu Winchester'larla çaprazlanmalarına ilham kaynağı olmuştur.

Göğüs kemiği yapısı -ki her iki türde de köprücük kemiğiyle kaynaşmış ve eğiktir- ve kanat biçimi açısından bakılırsa, en yaygın Fransız türleri olan Pêcheur-Couronné ve

Pêcheur-Rayé, Dulbırakan türüne Orakçılardan daha yakın akrabadır. Bu anatomik özellik iki türü de ağır savaş türlerinden çok, hafif savaş ve kurye türlerim üretmek için daha kullanışlı kılar...

Avrupa Kıtası türleriyle çaprazlama, günümüzde İngiltere'de bulunan ağır sıklet türlerinin hepsinin kaynağıdır ki hiçbirinin tam anlamıyla kıyılarımıza özgü olduğu düşünülemez. Bu çok büyük olasılıkla iklim yüzündendir. Daha ağır ejderhalar, hava keselerinin, muazzam ağırlıklarım daha kolaylıkla kaldırabileceği sıcak iklimleri daha çok tercih eder. Bunun, İngiliz Adaları'nın en iri türleri barındıracak kadar geniş otlaklara sahip olmamasından kaynaklandığı fikri ileri sürülmüştür; bu mantık zincirinin kusuru, miktar söz konusu olduğunda ejderhalar arasında tolerans gösterilen beslenme alışkanlıklarındaki geniş çeşitliliğin hesaba katılmasıyla gösterilebilir.

Doğada ejderhaların, özellikle çokça uyumayı tercih ettikleri yaz aylarında ve doğal avları en besili haldeyken, iki haftada bir son derece az sıklıkta yemek yediği iyi bilinir; bu yüzden doğadaki ejderhaların, özellikle büyümeleri için hayati önem taşıyan ilk yıllarında her gün ve daha fazla beslenen evcil kuzenleri arasında rastlanan boyutlara yaklaşmadığını öğrenmek şaşırtıcı olmayacaktır.

Örnekleme açısından, keçilerin sınırlı sayıda olduğu ve Soylu Bakır'ımızın kısmen atası olan vahşi Cauchador Real'in doğal toprakları olan güneydoğu İspanya'daki Almeria'mn çöl bölgelerini ele alabiliriz; bu türü evcilleştirmekle 25 tonluk bir savaş ağırlığına ulaşılır ama doğada 10 ya da 12 tonun üzerinde nadiren görülürler...

Yetişkinlikte 50 tona ve uzunlukta 36 metreye ulaşan

Soylu Bakırlar, boyut olarak günümüzde bilinen diğer bütün türlerin üzerindedir. Bireyler arasında büyük farklılıklarla kırmızıdan sarıya değişen etkileyici renk tonlarına sahiptirler. Türlerin erkekleri ortalamada dişilerinden biraz dalia küçüktür ve yetişkinlikte alınlarında boynuz çıkar; her iki cinsin de sırtında, onları bordalama operasyonlarında özellikle tehlikeli kılan belirgin, dikenli bir çıkıntı vardır.

On nesillik bir çalışmanın ve dikkatli bir çaprazlamanın ürünü olan bu iri hayvanlar, kuşkusuz İngiliz üretme çiftliklerinin en büyük başarısıdır. Kastilyalı Eleanor'un çeyizinin bir parçası olarak İngiltere'ye getirilen Conquistador ile daha küçük Parlak Bakır türünün dişileriyle çiftleştirilmesi fikrini ilk olarak ileri süren Roger Bacon'dı. Rengin bazı temel etkilere işaret ettiği ve iki türün de paylaştığı turuncu rengin, temel benzerliğin bir işareti olarak düşünüldüğü zamanlarda önerisine hatalı gözüyle bakılmasına karşın, döllerin atalarından daha da iri ve uzak uçuşlara daha dayanıklı olmasıyla sonuçlanan çaprazlama başarılıydı.

Glasgow'lu Bay Josiah Colquhoun, bu başarıdan dolayı saygıyı hak eden Parlak Bakır'ın hava keselerinin boyutlarının, iskelet yapılarına oranla birbirine eşit olmadığını ileri sürmüştür ve Soylu Bakır'larm bu ayırt edeci özelliği dişi atalarıyla paylaştığı şüphesizdir. M. Cuvier'in anatomik incelemeleri, şaşırtıcı derecede hassas iskelet sistemleri tarafından desteklenmediği takdirde, Soylu Bakır'ın geniş cüssesinin, verdiği ilk nefeste akciğerlerim ezeceğini ileri sürer...

Üreticilerimizin, Fransız Flamme-de-Gloire ve İspanyol Flecha-del-Fuego'nun şahsında nakliyelerimiz için son derece ölümcül olan bu çok değerli özelliği elde etmek için yaptığı pek çok girişimine karşın, İngiliz Adaları'nda ateş çıkaran

türler bulunmamasına rağmen, yerel Keskintüküren türü avını etkisiz hale getiren bir zehir ürettiği için dikkate değerdir. Keskintüküren, bir savaş hayvanı olarak değerli olamayacak kadar küçük olmasına ve alçaktan uçmasına karşın, boyut için Fransız Honneur-d'Or ve başka bir zehirli tür olan Rus Demirkanat ile çaprazlanarak, birkaç değerli melez elde edilmiştir: Daha iyi uçucular, daha güçlü zehre sahip orta sıklet boyut.

Ebeveyn türlerden yapılan aşılamalarla bunların arasında gerçekleştirilen çaprazlama, VII. Henry döneminde Uzunkanat olarak adlandırılan ilk ejderhanın başarıyla yumurtadan çıkmasıyla sonuçlanmıştır. Bu türde, zehir o kadar güçlü bir hale gelmiştir ki daha düzgün bir ifadeyle asit olarak adlandırılır ve sadece diğer hayvanlara karşı değil, yerdeki hedeflere karşı da önemli bir güç elde edilmiştir. Bizim bildiğimiz diğer yakıcı türler bir İnka türü olan Copacati ve Japon Ka-Riu'dur.

Uzunkanatlar ne yazık ki savaş alanında anında tanınırlar ve adlandırıldıktan gibi sıra dışı boyutları yüzünden yemlenmeleri imkânsızdır; 18 metre uzunluğu nadiren aşmalarına karşın, aralarında 36 metre kanat açıklığına ulaşanlar nadir değildir ve kenarlarında canlı siyah-beyaz çizgilerle maviden turuncuya dönen kanat renkleri son derece çarpıcıdır. Ataları Keskintüküren gibi olağanüstü güzellikteki aynı sarı-turuncu göz rengine sahiptirler. Tür ilk başlarda başa çıkılmaz ve koşumsuz bırakılamayacak kadar tehlikeli olarak düşünülmesine karşın, I. Elizabeth döneminde türün genel olarak evcilleştirilmesini sağlayan yeni koşumlama yöntemleri geliştirilmiş ve bunlar Armada'nın yok edilmesinde etkili olmuşlardır...

On Yedinci Bölüm

Doğu ve Batı türlerinin karşılaştırılması - Doğu türlerinin eskiliği - Çin İmparatorluğu ve Japonya'ya özgü bilinen Türler - İmparatorluk Ejderlerinin özelliklerini ayırt etme - Semaviler üzerine bir not.

...İMPARATORLUK EJDERİ ÜRETME PROGRAMININ sırları, ulusal hazineler oldukları için ki kesinlikle öyledirler, aşırı titizlikle korunur ve güvenilir kişiler arasında ağızdan ağza ve çok dikkatle tutulan şifre anahtarları tarafından kodlanan belgeler aracılığıyla iletilir. Bu yüzden bu türler Batı'da -aslında imparatorluk başkentinin sınırları dışındaki her yerde- çok az bilinir.

Gezginler tarafından aktarılan kısa gözlemler sadece bazı ayrıntılara ışık tutabilir; İmparatorluk Ejderi ve Semavilerin pençelerindeki parmak sayıları sayesinde diğer türlerden ayırt edilebildiklerini biliyoruz. Dört parmaklı olan diğer ejderha türlerinin aksine beş parmaklıdırlar ve benzer şekilde kanatları, Avrupa türlerinde yaygın olan beş yerine altı kemiklidir. Bu türler, ejderhaların genellikle erken yaşlarda kaybettiği hafıza ve dil yeteneğini kaybetmedikleri için, Doğu'da zekâ bakımından son derece üstün olarak kabul edilir.

Bu iddianın gerçekliğini kanıtlamak için elimizde, güvenilir birisi olmasına karşın tek bir tanıktan başka bir şey yok. Perouse Kontu, Çin sarayıyla yakın ilişkileri dolayısıyla bir İmparatorluk Ejderi yumurtası ayrıcalığı bahşedilen Kore sarayında bir İmparatorluk Ejderi'yle karşılaşmıştır. Ana dilinde ders vermesi istendiği için yakın geçmişte o sarayda bulunan ilk Fransız olma şansını yakalamıştır ve onun bildirdiğine

göre, ejderha yetişkin olmasına karşın onunla yaklaşık bir ay sonra saraydan ayrıldığı zamana kadar sohbet edebilmiştir ve bu, yetenekli bir dilbilimci tarafından bile güçlükle küçümsenebilecek bir başarıdır...

Bu türün ele geçirmeyi başarabildiğimiz birkaç illüstrasyonundan, Semavilerin İmparatorluk Ejderleriyle yakın akraba olduğu sonucu çıkarılabilir ama bunun dışında onlar hakkında çok az şey bilinmektedir. Bizi, Semavilerin bir şehri dümdüz etme kapasitesine sahip depremler ya da fırtınalar yaratabildiğine inandıran ve ejderha becerilerinin en gizemlisi olan ilahi rüzgârı, sadece kulaktan dolma olarak biliyoruz. Bu etkilerin bir hayli abartılmış olduğu kuşku götürmezdir ama Doğu ulusları arasında bu beceriye, saf bir fantezi ürünü olduğunu düşünmeyi engelleyen hatırı sayılır bir saygı vardır...

BİRİNCİ KİTABIN SONU

İlk ve en çok teşekkürü *Majesteleri'nin Ejderhası*'nın tamamlanma sürecini gören, ilk bölümünden son bölümüne kadar okuyan ve bana yazmak için sadece şevkli bir okuyucu kitlesi değil, muazzam miktarlarda mükemmel tavsiyeler veren beta okuyucularına borçluyum: Holly Benton, Dana Dupont, Doris Egan, Diana Fox, Laura Kaniş, Shelley Mitchell, L. Salom, Micole Sudberg ve Rebecca Tushnet ve en baştan beri bunu yapmamı söyleyen Francesca Coppa'ya. Ayrıca Sara Rosenbaum'a ve başlık önerilerine katkılarından dolayı livejournal'daki herkese teşekkür ederim.

Aym zamanda arkadaşım olan harika bir menajere, Cynthia Manşon'a sahip olduğum ve bir yerine iki harika editörün, Del Rey'den Betsy Mitchell ve HarperCollins UK'den Jane Johnson'ın tavsiyelerini aldığım için oldukça şanslıydım. Süreç boyunca pek çok arkadaşım ve okuyucu bana cesaret ve tavsiye verdi ve başlık önerilerinden o dönemle ilgili olmayan sözcükleri bulup çıkarmaya kadar her konuda yardımcı oldu; onların hepsine burada tek tek teşekkür etmek isterdim ama genel ve yürekten bir teşekkürle yetineceğim. Yine araştırmalarımda yardıma olmak için çok emek harcayan birkaç kişiye teşekkür etmek istiyorum: Londra Soane Müzesi'nden

Susan Palmer'a, Fiona Murray'e ve Edinburgh'daki Georgian Evi'ndeki gönüllü personele ve Dublin Merrion Otel'den Helen Roche'a.

Anneme, babama ve Sonia'ya, sevgilerimi ve şükranlarımı sunuyorum. Son olarak da en önemli kişiye; bu kitap bana, ilki ve en iyisi neşe kaynağı olan sayamayacağım kadar çok hediye veren kocam Charles'a adanmıştır.

YEŞİM TAHT

Naomi Novik

HAVA KASIM AYI için aşırı derecede sıcaktı ama Çin Büyükelçisi'ne duyulan gereksiz saygıdan, Deniz Kuvvetleri Komutanlığı'mn toplantı salonunun şöminesi aşırı derecede yamyordu ve Laurence o şöminenin tam önünde duruyordu. Ayrı bir özenle en iyi üniformasını giymişti ve uzun ve dayanılmaz görüşme süresince kaim koyu yeşil çuha ceketinin astarı terden gittikçe sırılsıklam olmuştu.

Girişte, Lord Barham'ın arkasındaki resmî gösterge Kanal üzerindeki rüzgârın yönünü gösteriyor; rüzgar bugün Fransa için ideal olan kuzey-kuzeydoğudan esiyordu. Şu anda bile çok büyük olasılıkla Kanal Filosu'nun bazı gemileri Napolyon'un limanlarını gözleme görevindeydi. Esas duruşta bekleyen Laurence bakışlarını geniş metal diske sabitlemişti ve bu gibi düşüncelerle dikkatini dağıtmaya çalışıyordu; üzerine kilitlenmiş soğuk, düşmanca bakışlara karşılık verecek kadar güvenmiyordu kendine.

Barham konuşmayı kesti ve bir kez daha, yumruk yaptığı eline öksürdü; hazırlamış olduğu karmaşık cümleler de-

nizci ağzına hiç de yakışmıyordu ve her beceriksiz, aksak satırın sonunda duruyor ve gergin bir şekilde Çinlilere göz atıyordu. Bu çok övgüye değer bir performans değildi ama Laurence normal koşullar altında olsalardı Barham'm konumu için belli bir dereceye kadar anlayış duyardı. Bir çeşit resmî mesaj beklenilmişti, hatta belki de bir elçi; ama kimse Çin İmparatoru'nun dünyanın öteki ucuna biraderini göndereceğini düşünmemişti.

Prens Yongxing bir sözcükle iki ulusu savaşa sürükleyebilirdi ve tavırlarında doğuştan gelen dehşet verici bir şey vardı; Barham'm her söylediğini vurdumduymaz bir sessizlikle karşılıyordu. Ejderha motifleriyle kalınca işlenmiş koyu sarı cüppesinin ezici görkemi; uzun, mücevher kaplı parmaklarının ucuyla hafif hafif, sandalyesinin koluna vurması... Barham'a bakmıyordu bile; dudaklarım birbirine bastırmış bir şekilde doğrudan masamn karşısında duran Laurence'a dikmişti gözlerini.

Maiyeti o kadar kalabalıktı ki salonu köşelerine kadar dolduruyordu. Kapitone zırhları içinde bunalan ve serseme dönmüş bir düzine muhafız ve bunların yam sıra pek çok hizmetkâr vardı ve sadece bir diğerinin yardımcısı olan çoğu hiçbir şey yapmıyor, hepsi de odamn uzak duvanmn dibinde ayakta dikiliyor ve geniş yelpazelerle ortamı serinletmeye çalışıyordu. Çevirmen olduğu her halinden belli olan bir adam Prens'in arkasında duruyordu ve genelde Barham'm daha uzun duraklamalarının birinden sonra Yongxing bir elini kaldırınca mırıldanıyordu.

Yongxing'in iki yamnda diğer iki resmî elçi oturuyordu. O adamlar Laurence ile sadece formalite icabı tanıştırılmıştı ve Sun Kai adındaki daha genç olanı sabırsızca ve sessiz bir dik-

katle çevirmenin söylediklerini takip ederek tüm gidişatı izliyor olmasına karşın, ikisi de tek kelime etmemişti. Gri sakallı, kocaman yuvarlak göbeği olan diğer adam, gittikçe sıcaklığa yenik düşmüştü: Başı önüne düşmüştü, ağzı yarı açıktı ve yelpazesini güçlükle sallıyordu. Neredeyse Prens'inki kadar gösterişli lacivert bir cüppe giyiyordu ve ikisi birlikte göz alıcı bir görüntü oluşturuyordu; böyle elçiler Batı'da kesinlikle görülmemişti.

Barham'dan çok daha deneyimli bir diplomat, bir dereceye kadar yaltakçılığa yenik düştüğü için affedilebilirdi ama daha iyi bir şeyler umduğu için neredeyse kendisine daha fazla kızgın olmasına karşın, Laurence bağışlayıcı olma havasında değildi pek. Buraya kendim savunacağı beklentisiyle gelmişti ve içten içe yüreğine su serpileceğini bile düşünmüştü ama onun yerine, suçlarım dinlemek için toplanmış bir mahkeme gibi yabancı bir prens ve maiyetinin önünde, vicdanının acemi bir teğmeni kullanmaya elvermeyişi yüzünden azarlanmıştı. Yine de yapabildiği kadar dilini tutmuştu ama Barham sonunda büyük bir lütuf havasıyla, "Doğal olarak, Yüzbaşı, sonrasında size başka bir ejdercik vereceğiz," diyince Laurence daha fazla dayanamadı.

"Hayır, efendim," dedi araya girerek. "Özür dilerim ama hayır. Bunu kabul etmeyeceğim ve başka bir göreve gelince, beni mazur görmenizi isteyeceğim."

Barham'ın yamnda oturan Hava Kuvvetleri'nden Amiral Povvys toplanü süresince oldukça sessiz kalmıştı; şimdiyse herhangi bir şaşkınlık belirtisi göstermeden yalnızca kafasım iki yana sallıyor ve ellerini geniş göbeğinin üzerinde birleştiriyordu. Barham öfkeli bir bakış atıp Laurence'a, "Belki kendimi iyi ifade edemedim, Yüzbaşı," dedi, "bu bir rica değildi.

Emir aldınız ve onu uygulayacaksınız."

"Önce beni asmamz gerekir," dedi Laurence kesin, umursamaz bir tonda ki Deniz Bakam'na böyle ifadelerle konuşmak, hâlâ bir denizci subayı olsaydı kariyerinin sonu olacağı ve bir pilot olarak da ona pek bir yararı olmayacağı anlamına geliyordu. Ama Temeraire'i ondan alıp Çin'e göndereceklerse, bir pilot olarak kariyeri zaten bitmişti; başka bir ejderhayla görev yapmayı asla kabul etmezdi. Laurence'a göre başka hiçbir ejderha onun dengi olamazdı ve bu fırsat için Hava Kuvvetleri'nde sıraya girmiş onca adam varken bir ejderciği ikinci en iyi olmak zorunda bırakmayacaktı.

Yongxing hiçbir şey söylemedi ama dudakları sıkılaştı; maiyeti kıpırdandı ve aralarında kendi dillerinde bir şeyler mırıldandı. Laurence kendisinden çok Barham'a yönelik olan ses tonlarındaki küçümseme imasını kendisinin uydurduğunu sanmıyordu; yüzü görünüşteki sakinliğini koruma çabası içinde gittikçe kızarıp bozaran Bakan da açıkça aym izlenimi paylaşıyordu. "Tanrı aşkına, Laurence; Whitehall'un ortasında durup isyan edebileceğini düşünüyorsan yanılıyorsun; sanırım öncelikli görevinin ejderhana değil, ülkene ve Kral'ma hizmet etmek olduğunu unutuyorsun."

"Hayır, efendim; bunu unutan sizsiniz. Bırakın bir Semavi'yi, hangi tür olduğunu bile bilmeden denizci rütbemi feda ederek Temeraire'e koşum takmak görevimdi," dedi Laurence. "Ve görevim olduğu için onu zor bir eğitimden geçirdim ve zor ve tehlikeli bir göreve koştum; görevim olduğu için onu savaşa soktum ve ondan hayatını ve mutluluğunu tehlikeye atmasım istedim. Böylesine sadık bir hizmete yalanlar ve aldatmayla karşılık vermeyeceğim."

"Yeter," dedi Barham. "Duyan da ilk çocuğunu istediği-

mizi sanır. Kaybetmeye dayanamayacağın evcil bir hayvanın olduysa üzgünüm..

"Temeraire ne benim evcil hayvamm, ne de malım, efendim," diye araya girdi Laurence. "İngiltere'ye ve Kral'a o da benim kadar hizmet etti ve şimdi, Çin'e dönmek istemiyor diye, orada durmuş benden ona yalan söylememi istiyorsunuz. Bunu kabul edersem nasıl onurlu bir insan olduğumu iddia edebilirim bilemiyorum. Aslında," diye ekledi, kendini tutamayarak, "böyle bir teklifi yapmış olmamza bile hayret ediyorum; gerçekten hayret ediyorum."

"Ah, şeytanlar götürsün seni, Laurence," dedi Barham, son resmiyet yaldızını da kaybederek; Hükümet'e girmeden önce uzun yıllar boyunca bir deniz subayı olarak görev yapmıştı ve öfkelendiği zaman hâlâ bir politikacı gibi davranamıyordu. "O bir Çin ejderhası, Çin'den hoşlanacağı gayet açık; sonuçta onlara ait ve bu konu burada kapanmışür. Hırsızın adı çok nahoştur ve Majesteleri'nin hükümeti onu anmak niyetinde değil."

"Sanırım bunu nasıl anlamam gerektiğini biliyorum." Laurence zaten yarı pişmiş olmasaydı kıpkırmızı olacaktı. "Ve suçlamayı tamamen reddediyorum, efendim. Bu beyefendiler yumurtayı Fransa'ya verdiklerini inkâr etmiyorlar; yumurtayı bir Fransız savaş gemisinde ele geçirdik; çok iyi bildiğiniz gibi gemi ve yumurta Deniz Kuvvetleri Komutanlığı'mn yasal ganimetidir. Temeraire'in onlara ait olmasım anlamak mümkün değil; madem bir Semavi'yi kaybetmek istemiyorlardı, onu yumurtadayken vermemeleri gerekiyordu."

Yongxing homurdanıp bağrışmalarına denk bir tonla lafa girdi. "Bu doğru," dedi; resmî ve yavaş İngilizcesi yoğun aksanlıydı ama ölçülü temposu sadece sözcüklerinin etkisini

artırıyordu. "Lung Tien Qian'm ikinci yumurtasının denizin ötesine gönderilmesi en başmdan beri aptalcaydı. Buna, kimse itiraz edemez artık."

Bu ikisini de susturdu ve Çinlilere Yongxing'in söylediklerini çeviren çevirmen hariç, bir an için kimse konuşmadı. Ardından Sun Kai beklenmedik bir şekilde kendi dillerinde, Yongxing'in sertçe ona bakmasına sebep olan bir şeyler söyledi. Sun başını saygılı bir şekilde önünde tuttu ve kafasını kaldırıp bakmadı ama yine de bu Laurence'ın, elçilerinin tek bir ağızdan konuşmayabileceğim gördüğü ilk belirtiydi. Yongxing, daha fazla konuşulmasına izin vermediğini belirten bir ses tonuyla bir yamtla çıkıştı ve Sun da başka bir şey söylemeye kalkışmadı. Gösterdiği boyun eğmeyle tatmin olan Yongxing onlara döndü ve "Yine de yumurtanm sizin elinize geçmesini sağlayan kötü şansa bakılmaksızın, Lung Tien Xiang o yumurtanın Fransız İmparatora gitmesini istiyordu, sıradan bir asker için bir yük hayvanı olmasını değil," diye ekledi.

Laurence kaskaü kesildi; ***sıradan asker*** lafı ağırma gitmişti ve ilk kez, onunkine eşit o soğuk, küçümseyici bakışlara karşılık vererek dönüp doğrudan Prens'e baktı. "Fransa ile savaştayız, efendim; düşmanlarımızla müttefik olmayı ve onlara malzeme yardımı yapmayı seçtiyseniz, yumurtayı adil bir dövüşte ele geçirmemizden şikâyetçi olamazsınız."

"Saçmalık!" diye araya girdi Barham anında ve yüksek sesle. "Çin hiçbir şekilde Fransa'nın müttefiki değildir, asla; biz Çin'i kesinlikle Fransa'nın bir müttefiki olarak görmüyoruz. Burada Yüce Majesteleri adına konuşmuyorsun, Laurence; kendine gel," diye ekledi alçak sesle.

Ama Yongxing araya girme çabasmı görmezden gel-

di. "Şimdi de savunmam korsanlıkla mı yapıyorsun?" dedi küçümsemeyle. "Barbar ulusların âdetleriyle ilgilenmeyiz. Tüccarların ve hırsızların birbirlerini yağmalamalarım kabul etmesi, sizin yaptığınız gibi İmparator'a hakaret etmeyi seçmedikleri sürece Semavi Taht'ı ilgilendirmez."

"Hayır, Ekselansları, öyle bir şey yok, hem de hiç," dedi Barham aceleyle, zehir gibi bakışlarla Laurence'a bakarken. "Majesteleri ve onun hükümeti İmparator'a karşı en derin sevgiden başka bir şey beslememektedir; bilerek hiçbir hakaret edilmemiştir, sizi temin ederim. Yumurtamn sıra dışı doğasım bilseydik bu durum asla ortaya..."

"Ama artık haberiniz var," dedi Yongxing, "ve hakaret devam ediyor; Lung Tien Xiang hâlâ koşumlu, kendisine bir attan biraz daha iyi davranılıyor, yük taşıması ve savaşın vahşetine katlanması bekleniyor ve bütün bunları basit bir yüzbaşıyla birlikte yapması isteniyor. Yumurtası okyanusun dibini boylasaydı daha iyiydi!"

Laurence bu duyarsızlığın kendi gibi sus pus olarak dik dik bakan Barham ve Powys'i terk ettiğini görmekten memnundu. Yongxing'in maiyetindeki çevirmen irkildi, huzursuzca kıpırdandı ve ilk kez olarak Prens'in söylediklerini Çinceye çevirmedi.

"Efendim, sizi temin ederim, itirazlarınızı öğrendikten soma hiç koşum altında tutulmadı, bir tokasında bile değil," dedi Barham, kendini toparlayarak. "Temeraire'i -yani Lung Tien Xiang'ı- rahat ettirmek için elimizden geleni yaptık ve ona davranış tarzımızdaki bütün uygunsuzlukları düzelttik. Artık Yüzbaşı Laurence'ın emrinde değil, size bunu garanti ederim; iki haftadır konuşmadılar."

Son söylenen acıydı ve Laurence kalan biraz sakinliğinin

de uçup gittiğini hissetti. "İkinizden biri gerçekten onun rahatı için endişeleniyor olsaydı, onun hislerini göz önünde tutardı, kendi isteklerini değil," dedi sesi fırtınada emirlerini duyurmaya alışmış bir kükremeyle yükselerek. "Onun koşum altında olmasından şikâyet ediyorsunuz ama aynı zamanda, istememesine rağmen onu götürebilesiniz diye benden zincirlemem için onu kandırmamı istiyorsunuz. Bunu yapmayacağım; bunu asla yapmayacağım ve hepinize lanet edeceğim."

Yüz ifadesinden anlaşıldığı kadarıyla Barham, Laurence'm zincirler içinde götürülmesinden son derece memnun olurdu; gözleri neredeyse dışarı çıkmış, kalkmak üzere, elleri masanın üzerine düz bir şekilde yapışmıştı; ilk kez olarak, Amiral Powys araya girip ondan önce davranarak konuştu. "Yeter, Laurence, diline hâkim ol. Barham, onu burada daha fazla tutmamn bize bir katkısı olmaz. Çık, Laurence, hemen çık; gidebilirsin."

Uzun süredir itaat etme alışkanlığı ağır bastı ve Laurence kendini odadan dışarı attı. Bu müdahale büyük olasılıkla itaatsizlikten tutuklanmasını önlemişti ama minnettarlık duymuyordu. Boğazında binlerce duygu düğümlenmişti ve kapının arkasından hızla kapanmasına karşın arkasına döndü. Ama kapımn her iki tarafında duran Bahriyeliler, sanki eğlenmeleri için sergilenen bir biblo gibi kaygısızca bir merakla ona bakıyorlardı. Açık, sorgulayan bakışları altında öfkesine biraz hâkim olabildi ve kendini daha fazla zor duruma sokmadan dönerek uzaklaştı.

Barham'm söyledikleri kalın kapı tarafından yutuluyordu ama hâlâ yüksek olan sesinin boğuk gürültüsü Laurence'ı koridorun sonuna kadar takip etti. Öfkeden neredeyse sarhoş olmuştu, kesik kesik nefes alıp veriyordu ve öfke gözyaşların-

dan görüşü bulamklaşmıştı. Deniz Kuvvetleri Komutanlığı' mn bekleme salonu deniz subayları, yazıcılar, memurlarla doluydu ve hatta aralarında raporlarla seğirten yeşil ceketli bir pilot bile vardı. Laurence kalabalığı omuzlayarak kaba bir biçimde kapıya yöneldi. Titreyen ellerini görünmesin diye ceketinin ceplerine sokmuştu.

Londra'mn sağır edici öğleden sonra gürültüsüne çıktı. Whitehall akşam yemekleri için evlerine giden işçilerle kaynıyordu ve fayton sürücüleri ve çekçekçiler kalabalığın arasında müşteri toplamak için bağırıyordu. Hisleri etrafındakiler kadar karışıktı ve sokakta içgüdüyle ilerliyordu; kendi adını tamyana kadar üç kere seslenilmesi gerekmişti.

Gönülsüzce döndü; eski bir meslektaşıyla birkaç kelime etmek ya da selamlaşmak zorunda kalmak istemiyordu. Ama bir rahatlamayla bunun olanlardan haberi olmayan bir tanıdık değil, Yüzbaşı Roland olduğunu gördü. Onu gördüğüne şaşırmıştı; ejderhası Excidium, Dover kuşlağında bir formasyon lideri olduğu için çok şaşırmıştı. Kadın görevinden kolayca izin alamazdı ve ne olursa olsun, Uzunkanatların kadın pilotlar konusunda ısrar etmesi sonucu varlıkları gerekli olan bir kadın subay olarak açıkça Deniz Kuvvetleri Komutanlığı'na gelemezdi. Bu sır pilotlar dışında çok az biliniyordu ve toplumsal hoşnutsuzluğa karşı aşırı titizlikle saklanıyordu. Laurence ilk başlarda bu fikri kabul etmekte zorlanmıştı ama zaman içerisinde fikre öylesine alışmıştı ki artık Roland ona üniformasının dışmda çok garip geliyordu; etek, onu gizlemek için de uzun bir pelerin giymişti ki ikisi de ona yakışmamıştı.

"Beş dakikadır arkandan koşuyorum," dedi kadın, yanına geldiğinde koluna girerek. "Dışarı çıkmanı bekleyerek bir binanın girişinde dolamyordum ama yammdan öylesine

bir hızla geçtin ki sana güçlükle yetişebildim. Bu kıyafetler oldukça rahatsızlık verici; umarım seni yakalamak için girdiğim zahmeti takdir edersin, Laurence. Ama unut gitsin," diye ekledi sesi yumuşayarak. "Yüzünden görüşmenin iyi gitmediğini anlayabiliyorum; gidip bir şeyler yiyelim de, bana her şeyi anlat."

"Teşekkür ederim, Jane; seni gördüğüme sevindim," dedi ve yemek yiyebileceğini sanmamasına karşın, kadımn onu kaldığı hana doğru yönlendirmesine izin verdi. "Buraya nasıl geldin? Excidium'un bir şeyi yoktur umarım?"

"Hazımsızlığı dışında hiçbir şeyi yok," dedi kadın, "ama Lily ve Yüzbaşı Harcourt harika bir iş çıkarıyor ve bu yüzden Lenton onlara çift devriye, bana da birkaç gün izin verdi. Excidium bunu üç şişman inek yemek için bir bahane olarak gördü amnda, pis açgözlü şey; onu Sanders -yani yeni üsteğmenim- ile baş başa bıraktığımı söylediğimde bir gözünü güçlükle açabildi ve sana eşlik etmeye geldim. Bu yüzden sivillerimi giydim ve bir kuryeyle buraya geldim. Ah, kahretsin! Bir saniye lütfen." Durdu ve çılgınca tekmelenerek eteğini salladı; çok uzundu ve topuklarına dolanmıştı.

Laurence düşmesin diye onu dirseğinden tuttu ve somasında daha yavaş bir hızda Londra sokaklarında yürümeye devam ettiler. Roland'ın erkeksi yürüyüşü ve yaralı yüzü yeteri kadar kaba bakışı üzerinde toplamışta ve kadın onlara aldırmamasına karşın, Laurence geçerken çok uzun süre bakanlara dik dik bakmaya başlamışta; yine de kadın bakışlarını fark etmişti ve "Çok sinirli bakıyorsun, zavallıları korkutma," dedi. "Deniz Kuvvetleri Komutanlığı'ndakiler sana ne söyledi?"

"Çin'den elçiler geldiğini duymuşsundur samrım; Temeraire'i yanlarında götürmek istiyorlar ve Hükümet de

itiraz etmek istemiyor. Onu götürmek için haftalardır ellerinde olmasına karşın hepsine cehenneme kadar yolları olduğunu söyledim/' dedi Laurence. Konuşurken, tam göğüs kemiğinin altında keskin bir acı hissetti. Temeraire'in son yüzyılda çok az kullanılan eski, yıkık Londra Kuşlağı'nda yanında ne Laurence, ne mürettebatı, ne de ona kitap okuyacak kimsesi olmadan ve kendi türünden arada bir gelip giden sadece birkaç tane küçük kurye ejderhasıyla neredeyse yapayalnız tutulmasım gözünde çok iyi canlandırabiliyordu.

"Elbette gitmeyecek," dedi Roland. "Onu senden ayrılmaya ikna edebileceklerim sanmıyorum. Onların bunu daha iyi biliyor olması gerekir; Çinlilerin hiç durmadan ejderha yetiştiricilerinin beşiği olmakla övündüğünü duyardım."

"Prenslerinin beni adamdan saymadığı bir sır değil; Temeraire'in de aym şekilde düşüneceğim ve geri dönmekten mutlu olacağını sanıyorlar," dedi Laurence. "Sonuçta onu ikna etmeye çalışmaktan bıkacaklardır; bu yüzden hain Barham ona Cebelitarık'a atandığımız yalamm söylememi emretti. Böylece tek yapmaları gereken onu bir nakliye gemisine bindirip nereye gittiğini anlayana kadar karaya uçamayacağı kadar uzaklaştırmak olacak."

"Ah, rezalet." Kadının eli neredeyse kolunu acıtacak kadar sıkılmıştı. "Powys hiçbir şey demedi mi? Sana böyle bir şey teklif ettiklerine inanamıyorum; insan bir deniz subayının bu gibi şeyleri anlamasını bekleyemez ama Powys'in ona durumu açıklaması gerekirdi."

"Hiçbir şey yapmadığını söyleyebilirim; sonuçta o yalnızca bir subay ama Barham, Bakanlar Kurulu tarafından atanmış," dedi Laurence. "Powys en azından asılmamı engelledi; kendimi kontrol edemeyecek kadar sinirlenmiştim ve beni

gönderdi."

Strand'a varmışlardı. Trafikteki artış konuşmayı zorlaştırmıştı ve kereste arabaları ve faytonlar tarafından kaldırıma sıçratılan, yol kenarlarında toplanmış çamurdan kaçınmak için dikkat etmeleri gerekiyordu. Laurence'ın öfkesi azalırken morali gittikçe bozuluyordu.

Ayrılık amndan beri, bunun yakında sona ereceğiyle ilgili günlük beklentilerle avutmuştu kendini; Çinliler, Temeraire'in gitmek istemediğini çok geçmeden anlayacak ya da Deniz Kuvvetleri Komutanlığı onları yatışürmaya çalışmaktan vazgeçecekti. Öyle bile olsa bu zalimce bir ceza gibi görünüyordu; Temeraire yumurtadan çıktığından beri bir gün bile ayrı kalmamışlardı ve Laurence tek başına ne yapacağını ya da vaktini nasıl geçireceğini pek bilemez olmuştu. Ama iki uzun hafta bile, bütün şansım mahvetmiş olduğu korkunç gerçeğinin yanında hiçbir şeydi. Çinliler vazgeçmeyecekti ve Bakanlık sonunda Temeraire'i Çin'e yollamamn bir yolunu bulacaktı; bu amaç doğrultusunda ona bir sürü yalan söylenmesine açıkça itiraz etmeyeceklerdi. Barham çok büyük bir olasılıkla Temeraire'e veda etmesine bile razı olmayacaktı.

Laurence, Temeraire gittikten sonra kendi hayaünm nasıl olacağım düşünmemişti bile. Başka bir ejderha elbette mümkün değildi ve Deniz Kuvvetleri de onu geri almazdı artık. Ticaret filosunda bir gemi alabileceğini tahmin ediyordu ama bunu istediğini sanmıyordu ve ganimet parası olmadan da oldukça iyi bir hayat sürebilirdi. Hatta evlenebilir ve bir taşra beyefendisi olarak bir yuva kurabilirdi ama bir zamanlar son derece dingin olarak düşündüğü bu olasılık artık sıkıcı ve renksiz geliyordu.

Daha da kötüsü, biraz da olsa anlayış bulabileceğini dü-

şünmüyordu; bütün eski tanıdıkları bunu şanslı bir kurtuluş olarak değerlendirecek, ailesi sevinecek ve herkes kaybını olağan karşılayacaktı. Ne şekilde olursa olsun, bu kadar başıboş kalmış olmak çok saçma geliyordu. Pek istemeyerek, sadece son derece güçlü olan görev bilinciyle bir pilot olmuştu ve görevi değiştiğinden beri bir yıl olmamıştı; yine de bu olasılığı güçlükle düşünebiliyordu. Sadece başka bir havacı, belki gerçekten sadece başka bir pilot duygularım gerçekten anlayabilirdi ve Temeraire'in gidişiyle, o da herkes gibi pilotların arkadaşlığından mahrum kalacaktı.

Şehir standartlarına göre akşam yemeği için henüz erken olmasına karşın Taç ve Çapa'mn lobisi tenha değildi. Müşterileri genelde yemek içmek için daha makul bir saate alışkın olan çiftçilerden oluşan mekân, şık ya da kibar bir işletme değildi. Burası ne saygıdeğer bir kadımn geleceği, ne de eskiden Laurence'ın sık sık gelmek isteyeceği türden bir yerdi. Roland birkaç haddini bilmez ve birkaç meraklı bakışı üzerine çekti ama kimse daha ileri gitmeye kalkışmadı; yanındaki adam geniş omuzları ve kalçasından sarkan kılıcıyla korkutucu bir kişilikti.

Roland Laurence'ı odasına çıkardı ve onu çirkin bir koltuğa oturtup bir kadeh şarap verdi. Laurence kadımn anlayışlı bakışlarından kadehin arkasına saklanarak kana kana içti; kolaylıkla ağlayabileceğinden korkuyordu. "Açlıktan ölüyor olmalısın, Laurence," dedi kadın. "Yemek yemek sıkıntını hafifletir." Hizmetçi için zili çaldı; kısa bir süre sonra çeşidi bol bir akşam yemeğiyle iki tane hizmetkâr geldi. Yanında sığır eti ve yeşillikle birlikte kızarmış ördek; et suyu sos; birkaç tane marmelattı peynirli kek; dana paça börek; bir tabak kırmızı lahana yahnisi ve tatlı olarak küçük bir bisküvili puding. Kadın tep-

siyi olduğu gibi masaya bıraktırıp hizmetkârları gönderdi.

Laurence yiyebileceğini sanmıyordu ama yemekler önüne koyulur koyulmaz aç olduğunu hissetti. Temeraire'in tutulduğu kuşlağa yakınlığı dolayısıyla seçmiş olduğu ucuz pansiyonunun düzensiz saatleri ve gösterişsiz yemekleri yüzünden oldukça kötü beslenmişti; Roland sohbeti neredeyse tek başına devam ettirip kuşlak dedikoduları ve önemsiz şeylerle dikkatini dağıtırken hiç durmadan yedi.

"Lloyd'u kaybettiğime üzüldüm elbette; ona Kinloch Laggan'da sertleşen Sivrikanat'ın yumurtasım önerdiler," dedi kadın, eski üsteğmeninden bahsederek.

"Sanırım o yumurtayı gördüm ben," dedi Laurence, biraz dikilip başım tabağından kaldırarak. "Obversaria'nın yumurtası mı?"

"Evet ve oldukça büyük umutlarımız var," dedi kadın. "Lloyd sevinçten havalara uçtu elbette ve onun adına çok mutlu oldum; yine de, beş yıl soma yeni bir üsteğmen edinmek kolay bir şey değil. Bütün mürettebat ve Excidium, Lloyd'un eskiden işleri nasıl hallettiği hakkında mırıldanıp duruyor. Ama Sanders iyi kalpli, güvenilir bir adam; Granby görevi reddettikten soma Cebelitarık'tan onu gönderdiler."

"Ne? Ret mi etti?" diye bağırdı Laurence, büyük bir hayal kırıklığı içinde. Granby onun üsteğmeniydi. "Umarım benim hatırım için değildir."

"Ah, Tanrım, bilmiyor muydun?" dedi Roland, aym derecede hayal kırıklığıyla. "Granby benimle çok kibar konuştu; minnettar olduğunu ama görevini değiştirmek istemediğini söyledi. Konuyu seninle konuştuğundan oldukça emindim; ona beklemesi için bir sebep vermiş olabileceğini düşünmüştüm."

"Hayır," dedi Laurence çok alçak bir sesle. "Bir daha böyle bir fırsat yakalayabileceğini sanmıyorum; böylesine iyi bir göreve geçmediğini duyduğuma çok üzüldüm." Görevi reddetmesinin Hava Kuvvetleri'nde Granby'ye yararı olamazdı; bir teklifi geri çeviren biri çok geçmeden bir diğerini almayı bekleyemezdi ve kısa bir süre sonra Laurence'm ona yardım edecek gücü olmayacaktı.

"Sana üzülecek daha fazla sebep verdiğim için çok üzgünüm," dedi Roland bir süre sonra. "Amiral Lenton mürettebatının büyük bir kısmım dağıtmadı, biliyorsun; çaresiz kaldığı için sadece birkaç tanesini adam sıkıntısı çeken Berkley'ye verdi. Hepimiz Maximus'un büyümesinin sona erdiğinden çok emindik; sen buraya çağırıldıktan kısa bir süre sonra yanıldığımızı kamtlamaya başladı ve şimdiye kadar dört buçuk metre boy attı." Son söylediğini konuşmamn gidişatım yumuşatma girişimi içinde eklemişti ama bunu yapmak imkânsızdı; Laurence iştahının kaçtığım hissetti ve çatalıyla bıçağını hâlâ yarısı duran tabağının yanma bıraktı.

Roland perdeleri çekti; hava kararmaya başlamıştı. "Konsere gitmek ister misin?"

"Sana eşlik etmekten mutluluk duyarım," dedi Laurence mekanik olarak ve kadın kafasım iki yana salladı.

"Hayır, unut gitsin; işe yaramayacağını görebiliyorum. Yatağa gel öyleyse, camm arkadaşım; oturup ağlaşmanın anlamı yok."

Mumları söndürdüler ve birlikte yatağa uzandılar. "Ne yapacağıma dair en ufak bir fikrim bile yok," dedi Laurence sessizce; karanlık örtüsü itirafı yapmayı biraz daha kolaylaştırmıştı. "Barham'a hain dedim ve benden bir beyefendiye hiç yakışmayacak şekilde yalan söylememi istediği için onu af-

fetmeyeceğim. Ama Temeraire bir eşya değil; başka seçeneği olmuş olsaydı bunları yaşamak zorunda kalmayacaktı."

"Prens'e boyun eğip sırtım sıvazladığını duymak beni oldukça rahatsız ediyor." Roland yastığa koyduğu dirseğinin üzerinde doğruldu. "Bir keresinde yardımcı pilot olarak Hindistan'dan kalkan bir nakliye gemisinde Canton Limam'ndaydım; o hurdaları bırak fırtınayı, orta şiddette bir yağmura bile dayanamayacak gibi görünüyordu. Bizimle savaşa girmek istemelerine karşın, duraklamadan ejderhalarım okyanusun üzerinde uçuramıyorlardı."

"İlk duyduğumda ben de bunu düşünmüştüm," dedi Laurence. "Ama Çin ticaretini bitirmek için bütün okyanusu aşmaları gerekmiyor ve isteselerdi Hindistan'a olan deniz nakliyatımızı da mahvederlerdi; ayrıca ülkeleri Rusya ile sınır komşusu. Çar doğu sınırlarına saldırsaydı, bu Bonaparte'a karşı olan koalisyonun sonu anlamına gelecekti."

"Şu ana kadar Rusların savaşta bizim için iyi bir şey yaptığım görmedim ve para, bir adam ya da bir ulus için, aşağılık davranmak için acınacak bir bahane," dedi Roland. "Devletin daha önce para sıkıntısı vardı ama bir yolunu bulup ayakta kalmayı başardık ve onun için Bonaparte'ın gözünü morarttık. Ne olursa olsun seni Temeraire'den ayırdıkları için onları affedemiyorum. Barham onu görmene izin vermiyor, değil mi?"

"İki haftadan beri, hayır. Kuşlakta ona mesajlarımı ileten bir adam var ve yemek yediğini söylüyor ama beni içeri almasını isteyemiyorum; bu ikimiz için de askeri mahkeme anlamına gelir. Ama artık bunun beni durdurup durduramayacağını pek bilemiyorum."

Bir yıl önce böyle bir şey söyleyeceğini hayal bile edemezdi; şu anda düşünmekten de hoşlanmıyordu ama ona bunları söyleten dürüstlüktü. Roland buna karşı çıkmadı ama sonuçta o da bir pilottu. Kadın uzanarak yanağını okşadı ve onu, kollarında bulabileceği bir teselliye sürükledi.

FANTASTİK KURGUDA YENİ BİR SOLUK VE SIRADIŞI BİR DÜNYA

Tarih ve fantastik kurgunun iç içe geçtiği, zekice kurgulanmış nefes kesici Temeraire serisinin ilk kitabı

Napolyon Savaşları sırasında İngiltere havadan savunma yapmaktadır; ancak uçaklarda değil, devasa ejderhaların sırtlarında.

İngilizler tarafından ele geçirilen Fransız gemisindeki ganimetler arasında bulunan bir ejderha yumurtası çatlamak üzeredir. Türü ve tam olarak yumurtadan ne zaman çıkacağı bilinmeyen ejderha ve İngiliz gemisinin kaptanı Laurence, fedakârlık, sadakat ve sevgi dolu büyülü bir dostluğa doğru giden, 1800'lü yılların arka planını oluşturduğu macera dolu bir yola çıkarlar. Ama çok geçmeden bu muhteşem ikiliyi huzursuz edecek ve Çin'in İngiltere ve Fransa arasındaki olaylara karışmasını gerektirecek denli büyük bir sorun ortaya çıkacaktır.

"Muhteşem bir anlatım... Kalbinizi hikâyenin daha en başından çalan karakterler... Bravo!"
-Booklist

"Kesinlikle bağımlılık yapıcı... Beyaz perdeye aktarıldığını görmek çok heyecanlı olurdu."
-Ain't It Cool News.com

"Büyüleyici bir hikâye... Sanki Jane Austen, Christopher Paolini'yle Zindanlar & Ejderhalar oynuyormuş gibi."
-Time

www.pegasusyayinlari.com

ISBN: 978-605-4263-51-6

Kapak illüstrasyon:
Dominic Harman